

Ông xã là phúc hắc đại nhân

Contents

Ông xã là phúc hắc đại nhân	2
1. Tiết Tử: Nhân	2
2. Chương 1: Gặp Vương Gia	4
3. Chương 1.2	7
4. Chương 2: Sự Kiện Xi Xi(*)	10
5. Chương 2.2	13
6. Chương 3: Phạt Đứng	14
7. Chương 3.2	17
8. Chương 4: Chuyện Xấu Sinh Ra	20
9. Chương 5: Người Được Gọi Là Phúc Tấn(*) Chính Là Mẹ	24
10. Chương 6: Ô Phối Ngẫu	28
11. Chương 7: Sự Khác Nhau Giữa Chó Và Con Trai	32
12. Chương 8: Sự Biến Hóa Của Ánh Mắt Khang Duật	36
13. Chương 9: Cô Em Vợ Là Phải Hối Lộ	41
14. Chương 10: Xác Lập Quan Hệ	50
15. Chương 11: Vấn Đề Giường	58
16. Chương 12: Thuốc Kích Thích Ác Độc	67
17. Chương 13: Mình Còn Ôm Được	72
18. Chương 14: Trung Học Bắt Đầu	78
19. Chương 15: Tình Dịch Xuất Hiện	84
20. Chương 16: Giảm Béo Cũng Có Chừng Mực	92
21. Chương 17.1	98
22. Chương 17.2	101
23. Chương 18.1	104
24. Chương 18.2	107
25. Chương 19: Kem Và Bò Câu Chín	109
26. Chương 20: Quà Không Thể Tặng Bậy	113
27. Chương 21: Giấc Mơ Của Khang Duật	119
28. Chương 22: Ba Năm Sau	125
29. Chương 23: Vương Gia Trở Lại	129
30. Chương 24: Con Dâu Xấu Dù Gì Cũng Phải Gặp Mẹ Chồng	137
31. Chương 25: Con Đường Cầu Hôn Từ Từ	146
32. Chương 26: Khúc Quân Hành Hôn Lễ	156
33. Chương 27: Yêu Cầu Không Cần Rất Cao	165
34. Chương 28: Tân Hôn Vợ Chồng	170
35. Chương 29: Những Ngày Mang Thai	177
36. Chương 30: Cách Cách Ra Đời	187
37. Chương 31: Người Vũ Trụ Nhỏ	193
38. Chương 32: Một Nhà Ba Người	197
39. Chương 33: Một Đóa Hoa Đào Héo	204
40. Chương 34 : Thì Ra Là Con Lừa Ngốc	205

Ông xã là phúc hắc đại nhân

Giới thiệu

Tác giả: Khuyển Thần Khuyển KhuyểnEdit: <http://krazymi.wordpress.com>Giới thiệu:Lời trích dẫn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-la-phuc-hac-dai-nhan>

1. Tiết Tử: Nhẫn

Khang Duật không những là bạn học sơ trung với tôi, mà còn là bạn ngồi cùng bàn, chúng tôi là một trong những cặp yêu sớm trong truyền thuyết, yêu nhau 9 năm, cuối cùng vào ngày 14 tháng 2 năm 2004, Khang Duật cầu hôn tôi.

Bởi vì Khang Duật không phải người Thượng Hải, mà mẹ tôi lại là một phụ nữ trung niên Thượng Hải điển hình, rất coi trọng khác biệt quê quán, nên bà kiên quyết phản đối tôi và Khang Duật yêu nhau.

Vậy làm sao bây giờ? Tiền trăm hậu tấu? bỏ trốn? Quên đi, tôi cũng sẽ không làm loại việc ngu ngốc này, chỉ có thể dùng cách kéo dài để giải quyết vấn đề, hy vọng tới lúc đó mẹ tôi sẽ khai sáng ra một chút.

Mặc dù Khang Duật không nói gì về chuyện này, nhưng tôi biết hắn là một tên rất sĩ diện.

Lúc đó, Khang Duật chỉ là phi công thực tập, hắn đang làm việc tại công ty hàng không nổi tiếng toàn cầu là công ty hàng không LTU của Đức, công ty này yêu cầu vô cùng nghiêm khắc đối với phi công có quốc tịch Trung Quốc, nói cách khác rất khó để được chuyển lên chính thức.

Mặc dù hắn luôn thề son sắt sẽ làm tôi hạnh phúc nhưng mẹ tôi vẫn xem thường.

Có lẽ Khang Duật muốn thể hiện rằng hắn sẽ thực hiện lời hứa của mình, cũng có lẽ hắn là một tên rất sĩ diện, sau khi kéo dài 1 năm, cũng là vào ngày 14 tháng 2 năm 2005, hắn mua một chiếc nhẫn thật oách cầu hôn tôi.

Nhìn thấy chiếc nhẫn thật oách này, đầu óc tôi hoàn toàn đình công.

Là nhẫn kim cương!

“Bao...bao nhiêu tiền?” tôi không dám nhận, mắt cũng bị tia sáng từ kim cương chiếu vào đến sắp mù.

“Rẻ hơn ở Thượng Hải, anh nhờ đàn anh mua ở Thụy Sĩ, 17 vạn(1).”

“Cái gì!!!” Tôi kinh hoàng nhảy dựng lên, còn làm đổ đồ uống trên bàn.

Phản ứng của tôi làm Khang Duật nhú mày, “Em không thích?”

Tôi lắc đầu, vào lúc như thế này tôi không dám nói không thích, chính là...chính là...

“Tiền ở đâu anh mua?” hắn bây giờ còn đang thực tập, tuy rằng tiền lương rất cao, nhưng chúng tôi đang tính mua một căn hộ rộng rãi, hơn nữa còn có tiền sinh hoạt, hắn làm gì có 17 vạn.

“Mượn!”

“Cái gì!!!” lần này là tôi gân cổ lên hét.

“Em nói nhỏ chút!!”

“Anh thật ngu ngốc!! Mượn tiền mua nhẫn, có phải anh bị đầu máy bay đâm không vậy.”

“ ... ”

“Trả lại, trả lại tiền cho người ta nhanh lên!! Ngay lập tức, ngay lập tức!!” tôi kéo cổ áo Khang Duật điên cuồng gào.

“Anh sẽ trả sau!!”

“P(2), lấy cái gì trả, đi làm trai bao à!!” tuy rằng hấn đẹp trai từ nhỏ, rất có tố chất làm trai bao.

Hình như Khang Duật nghe không nổi nữa, mặt tối sầm, phi thường hung ác, “Em chỉ cần nói muốn hay không!!”

Dùng cách so sánh của tôi là giống như một con Ngao Tạng đang lên cơn điên.

“Em biết anh muốn mẹ em coi trọng anh hơn, nhưng cần gì làm vậy.”

“Muốn, hay không muốn!!” chó ngao Khang Duật bắt đầu nhe răng.

“ ... ”

Giằng co khoảng 3 phút, tôi vẫn nhận, bởi vì tôi hiểu hấn, tuy rằng vật chất không nói lên được hết thấy, nhưng đối với mẹ tôi, cũng là một liều thuốc tốt.

Nhưng là tôi vẫn cảm thấy không tự nhiên trong lòng.

“Cái nhẫn này có thể mua được bao nhiêu con chó a...” từ nhỏ tôi vốn là một đứa mê chó.

“ ... ”

“Có thể mua được Ngao Tạng(3)!”

Gân xanh trên trán Khang Duật đang giật từng từng.

Tôi không hề phát hiện điều đó, nhìn chiếc nhẫn bóng loáng tiếp tục nhấp đi nhấp lại, “Nếu không mua được Ngao Tạng cũng có thể mua được tám con chó kéo đi.”

m thanh lãnh léo giá buốt của Khang Duật nhẹ nhàng vang lên, “Em muốn chó, hay là muốn anh!!”

Tôi đang đắm chìm trong việc tính xem 17 vạn có thể mua bao nhiêu con chó nên trả lời một cách phản xạ, “Chó...”

Khang Duật phát điên ngay tại chỗ, đập bàn một cái rầm.

Tôi hoảng sợ, lúc này mới phát hiện ra mình nói sai rồi, bắt quá sai lầm đã tạo thành, hấn đã tức giận đến mức khói bay đầy đầu.

“Không phải, ý em là...A, anh đừng đi a!!”

Khang Duật đá cửa bỏ đi, bắt quá trở lại rất nhanh, bởi vì đây là phòng ngủ của hấn ở công ty.

Tôi vừa định mở miệng giải thích, Khang Duật nhanh miệng cướp lời, “Về nhà đi, chép một trăm lần anh quan trọng hơn chó, anh mới tha thứ cho em!!”

“ ... ”

“Nếu không, anh sẽ bắt cóc Lassie của em, tra tấn nó không ngừng, không những vậy còn tra tấn trước mặt em!”

Lassie là con chó becgie Đức tôi nuôi mười một năm, cục cưng của tôi.

“ ... ” thiệt lạnh nha! Cái này gọi là gì đây, đúng bệnh hốt thuốc?

Nhưng mặc kệ thế nào, cái nhãn đáng giá một con chó ngao hoặc tám con chó kéo này rồi cuộc cũng làm cho cái nhìn của mẹ tôi với Khang Duật có chút đổi mới.

Ngày 14 tháng 2 năm 2006, năm thứ 11 chúng tôi yêu nhau, cũng là một ngày sau khi Khang Duật trở thành phi công chính thức, tôi cùng hắn rồi cuộc thành vợ chồng hợp pháp.

Một tuần sau, hôn lễ được quyết định vào tháng 11, nghe nói năm nay là năm song đầu xuân, là năm hên thích hợp cho việc cưới hỏi mười năm mới có 1 lần.

Tôi cầm tinh con chó, thích chó, năm nay cũng là năm con chó.

Năm con chó, cầm tinh con chó tôi đây phải lên xe hoa.

Nhưng mà...nhưng mà...

Đến bây giờ tôi vẫn nung nấu ý định, phải...đem cái nhãn này ra hiệu cầm đồ đổi tiền, sau đó đi mua chó.

Nhưng mà...nhưng mà...

Tôi càng sợ Khang Duật sẽ đi tra tấn Lassie.

Vì vậy mỗi lần nhìn cái nhãn này, tôi liền tự đọc thần chú cho mình.

Nó là một con Ngao Tạng, nó là tám con chó kéo...

Nó là một con Ngao Tạng, nó là tám con chó kéo...

Nó là một con Ngao Tạng, nó là tám con chó kéo...

Nó là một con Ngao Tạng, nó là tám con chó kéo...

Ai...vì sao tôi quen biết tên này a.

Chú thích:

__ (1) 17 vạn nhân dân tệ: tương đương khoảng 26000\$ tức là hơn 500 triệu VND.

__ (2) P : cái mông (đại loại là một câu chữ ý mà)

__ (3) Ngao Tạng: chó ngao Tây Tạng, là một loài chó săn hung dữ rất thông minh có nguồn gốc từ Tây Tạng, được bán với giá khoảng 1500\$ tới 15000\$ 1 con từ 2 – 6 tháng tuổi @____@.

2. Chương 1: Gặp Vương Gia

Tên của tôi là u Dương Miếu Miếu, là người Thượng Hải, gia cảnh bình thường, ngoài cha mẹ ra còn có một em gái sinh đôi – u Dương Diễm Diễm, cha tôi làm kinh doanh, mẹ là bác sĩ pháp y, một gia đình thực bình thường.

Ngày 11 tháng 9 năm 1995, năm này tôi 14 tuổi, vì đi học sớm một năm, nên đã học tới năm thứ 2 của sơ trung(1), vào ngày hôm đó, tôi và hắn gặp nhau lần đầu.

Tôi vẫn nhớ rõ ngày đó có mưa phùn, nguyên buổi sáng đều không có nắng, ánh sáng mờ mờ, đó là ngày kỉ niệm chủ tịch Mao qua đời, theo thường lệ chúng tôi được nghỉ thể dục buổi sáng, ở trong phòng học nghe radio, nội dung hôm đó radio phát đơn giản chỉ là sự vĩ đại của chủ tịch Mao khi còn sống, cụ thể như thế nào thì, tôi quên rồi, vì...tôi đang ngủ.

Đó cũng chính là lúc hắn xuất hiện.

Tên của hắn là Khang Duật, là một nam sinh đến từ vùng đông bắc, hắn còn có một cái tên rất hoành tráng – Ái tân giác la, dòng dõi quý tộc đời Thanh, vì dòng Thanh Mặc tiểu thuyết rất phổ biến hiện nay, có lẽ không ai không hiểu họ này, không ai không biết, nếu vương triều Mãn Thanh còn thống trị, nghe nói hắn là hậu duệ của thuần vương gia, thì là một cái Tiểu Vương gia nha.

Nhưng mà đối với học sinh sơ trung chúng tôi vào thập niên 90 đó, Ái tân giác la...thật là một dòng họ xa xôi a, lúc đó không có nhiều Thanh Mặc tiểu thuyết như bây giờ để xem, cũng không có nhiều phim truyền

hình về nhà Thanh để xem, chúng tôi chỉ xem Khát vọng trưởng thành, Cảnh sát mèo đen vĩ đại, hoặc phim hoạt hình Hoa Tiên Tử, Doremon, Shera Princess of power để lớn lên, không có phim lịch sử đời Thanh, cho dù có cũng không thú vị như bây giờ.

Ngay khi thầy giáo viết tên của hần lên bảng đen, phía dưới phát ra từng đợt tiếng than đầy sợ hãi, tôi tỉnh. Ái tân giác la.

Phản ứng đầu tiên của tôi là, má ơi, làm sao mà họ của tên này so với họ kép của tôi còn dài hơn, như vậy tới lúc đi thi không phải tốn thật nhiều thời gian để viết tên sao.

Nghĩ tới chỗ đó, tôi vừa lấy tay lau đi nước miếng bên khóe miệng vừa nhìn về phía tên con trai đang đứng thẳng tắp ngay trước bục giảng.

Ách...không cần lau nữa, có lau nữa cũng như không, bởi vì nó lại bắt đầu tràn ra.

Ra dáng đàn ông, những từ này ngay lập tức liền xuất hiện, có lẽ không nên dùng từ dáng, có lẽ nên dùng từ tính cách thì thích hợp hơn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, làn da màu tiểu mạch, nhất là ánh mắt của hần, trong ánh mắt sáng ngời có một thứ tên là ngạo khí gì đó, làm cho hần thoát nhìn thật sự chói mắt, sinh năm 1980, lớn hơn các bạn trong lớp một tuổi, vì vậy lớn hơn tôi hai tuổi, ai biểu tôi đi học sớm một năm làm chi, nghe nói là vì chuyển trường nên mới phải học năm thứ 2, tuy rằng mới 16 tuổi nhưng hần đã cao 175cm, có lẽ là vì hần là người đông bắc, vì vậy ở Thượng Hải, thành phố phía nam này, ở giữa một đám nam sinh sơ trung còn chưa dậy thì, sự xuất hiện của hần giống như một con chó săn đột ngột xuất hiện giữa một đám chó tạp nham, cho dù là chó con, cũng vô cùng nổi bật.

Nước miếng của tôi tí tách tí tách rơi xuống bàn, đã sớm quên lau, có lẽ là do ánh mắt chú ý của tôi quá mức kịch liệt, hần phát hiện, đôi mắt đen chuyển một cái vừa vặn đối diện ánh mắt của tôi.

Ngay lập tức, trong đầu tôi không hiểu tại sao liền vang lên tiếng một trăm con tró đang tru lên, giai điệu là – mùa xuân ở nơi nào? Mùa xuân ở nơi nào? Mùa xuân đang còn ở tại núi rừng xanh tươi kia, nơi đó có hoa hồng, có lục thảo, có chim hoàng anh biết hát, lú lo lo lú lo lú lo lo lú lo lo lú lo lo lú lo lo lú lo lo lú lo lo lú lo lo lú lo lo lo...

Lúc đó tôi không biết điều đó có nghĩa là gì, đến khi tôi trưởng thành thì mới hiểu ra điều đó có nghĩa gì.

Có nghĩa là – tôi, động lòng xuân.

Bốn mắt nhìn nhau, tựa hồ cả hai chúng tôi đều không ai tính nháy mắt, mà giai điệu “Mùa xuân ở nơi nào?” vẫn đang phát đi phát lại trong đầu tôi, chẳng qua thay vì lú lo lo lú lo lo lú lo thì lại là gâu gâu gâu gâu gâu gâu gâu...

Tôi lắc mạnh đầu, hét lớn trong đầu: có để yên cho người khác không vậy, cứ hát miết.

Có lẽ hần bị động tác lắc đầu của tôi dọa nên cau mày, tôi nghĩ rằng lúc đó hần chắc chắc cho rằng, nữ sinh này có vấn đề.

Vào lúc tôi đang điên cuồng lắc đầu, hoàn toàn không nghe được thầy giáo đang nói gì, thì thầy giáo cũng giới thiệu hần xong, sau đó nhìn về phía tôi, “Lớp trưởng...”

Tôi còn đang bận lắc đầu, hy vọng có thể làm cho giai điệu ở trong đầu biến mất, cho nên không nghe thầy gọi.

“Lớp trưởng...”

Tôi vẫn không nghe được.

“u Dương, bạn sao vậy, thầy gọi kìa, u Dương...” bạn học ngồi cùng dãy gỗ bàn tôi.

“A?”

Bạn học trợn trắng mắt, “Thầy đang gọi bạn kìa.”

Tôi lập tức tỉnh táo, đứng bật dậy, hét lớn, “Có!!”

Tôi kêu quá to, cả lớp đều cười ha ha.

Thầy giáo nhíu mày, “Đây là bạn mới chuyển trường, để bạn ngồi cạnh em.”

Lúc ấy tôi ngồi bàn cuối, tại vì tôi dậy thì sớm, dáng người có vẻ cao, tôi nhìn chỗ ngồi không bên cạnh, nhanh tay đưa rác ở bên cạnh gom lại, vỏ hạt dưa, hạt ô mai, còn có khăn giấy hơi sáng tôi dùng để lau nước mũi, ở trên còn có một cái siêu lớn “trứng chần nước sôi”, tại vì tôi bị viêm mũi, kệ nó, dọn sạch đã rồi tính, tôi lấy vận tốc ánh sáng gom lại hết, sau đó gãi đầu.

“Dạ thưa thầy được rồi.”

Cả lớp lại cười ầm lên.

Sau đó, hần đi tới, nhìn tôi, sau đó nhìn nhìn lại cái bàn đã bị tôi dọn dẹp lại, đột nhiên nhíu mày, nhưng không nói cái gì, đợi đến lúc học, hần nói thầm vào tai tôi, “Lớp trưởng, hình như cậu quên cất đồ dùng cá nhân.”

Đồ dùng cá nhân?

Tôi nhìn nhanh về phía bàn của hần.

Ách...quên lấy băng vệ sinh đi.

Tôi nhanh tay lấy gói băng vệ sinh màu hồng đi, hần không thể ăn nó vào trong bụng.

Nguyên ngày hôm đó tôi cũng không dám nhìn hần, bởi vì xấu hổ muốn chết.

Vào ngày hôm đó, hần chuyển đến trường Trung học Hồng Kiều ở Thượng Hải, thành học sinh lớp sơ nhị 3, cũng trở thành bạn cùng bàn của tôi.

Bây giờ nhớ lại, tên này tên là Khang Duật, họ Ái tân giác la, chắc là khắc tinh của tôi, bởi vì kể từ khi gặp hần, những việc làm tôi xấu hổ không ngừng diễn ra, hơn nữa mỗi việc đều xấu hổ hơn việc trước, mỗi lần đều mất mặt hơn lần trước, tôi có thể thề trước Phật tổ, Quan âm bồ tát tái thế, trước khi gặp hần, tôi là một em bé ngoan – tuyệt đối.

Nháy mắt, Khang Duật đã chuyển đến trường tôi được một tuần, có lẽ do tính cách sang sảng của người đồng bắc, hần nhanh chóng chơi thân với tụi con trai trong lớp, bởi vì hần là hậu duệ của hoàng tộc Mãn Thanh, tụi con trai đặt cho hần một biệt hiệu – vương gia.

Cũng tại cái từ “Vương gia” này làm cho tôi xấu hổ một hồi.

Đó là vào giờ ăn trưa, trường tôi không có căn tin, nhưng vì trường mở rộng một dãy lầu nên có thừa ra một phòng bếp, trong bếp có nồi hấp, mỗi khi tới trường chúng tôi đều đem cà mèn tới nồi hấp, tới trưa là có thể ăn đồ ăn nóng hằm hạp, rất nhanh và tiện.

Vận may của tôi từ trước tới giờ đều rất khá, 5 đứa đứng đầu lớp đều là bạn tốt của tôi – từ mẫu giáo tới sơ trung đều học cùng lớp, thành tích của tụi nó đứng 5 vị thứ đầu, của tôi đứng thứ 6, không những vậy, cán bộ lớp đều là chị em tốt của tôi, đứa em gái sinh đôi của tôi không đi học cùng tôi, vì tôi theo hộ khẩu mẹ, nó theo hộ khẩu bố, không cùng khu vực nên không học cùng trường được, dù có nó hay không cũng vậy, nó toàn ăn hiếp tôi.

Con gái mà, lúc nào cũng thích ngồi ăn cơm với nhau, thuận tiện ngồi tâm sự tới hôm qua xem phim gì, phim hoạt hình nào, vào lúc đó còn chưa biết tám chuyện, tâm hồn chúng tôi đều rất thuần khiết, mấy chữ nhiều chuyện này tuyệt đối không liên quan gì tới chúng tôi. Ngồi ăn cùng nhau còn có lợi, chính là bỏ những gì mình không muốn ăn cho người khác, sau đó đem đồ ăn mình thích ở cả mèn của người khác bỏ vào cả mèn của mình, một công đôi việc, tuy nhiên tôi không kén ăn, tôi cũng là người ăn cơm nhanh nhất.

Mẹ tôi nói, con người tôi nói chuyện mau, ăn cơm mau, ngay cả tên đọc cũng nhanh hơn người khác, tuy có vẻ không hay ho gì nhưng có một điều tôi vẫn vui được, vì như vậy thì sẽ không bị tào bôn.

Nếu ăn cơm chung, đương nhiên phải ngồi cùng một chỗ, phải xài chung bàn, cho nên bàn tôi liền được cống hiến cho tổ chức, nhưng hồi xưa chỉ có một mình tôi ngồi, bây giờ lại có thêm Khang Duật cho nên tôi chỉ phải đuổi hần đi, lý do là con gái nói chuyện con trai không được nghe lén.

Hần cũng không nói gì, dù gì hần cũng ăn cơm với bạn.

Một trong những đứa bạn tốt nhất của tôi, Tiểu Phiền, tên đầy đủ là Phiền Tuyền, là một đứa con gái nhỏ người, tuy nhiên rất đanh đá nên tôi đều gọi nó là hạt tiêu nhỏ – vừa nhỏ, vừa cay, vừa dễ thương, ha ha, cay quá cho nên đồ ăn cũng cay theo, nhưng tôi rất thích ăn, đồ ăn mẹ nó làm là số một.

Từ Oánh, một đứa có đôi mắt to, tóc quăn bồng sinh rất đẹp, điểm số cao tới mức ngay cả tôi cũng tin rằng nó có giấu bí quyết học tập riêng, lần nào cũng đứng nhất, nhưng mà, nó ăn cơm rất chậm, tôi thường giúp nó ăn, nếu không nó ăn tới giờ học cũng không xong.

Lưu Lý Quân, về bề ngoài chỉ tính thanh tú, nhưng nó có một đôi mắt xếch, khóe mắt thắt lại, rất giống hồ ly, cho nên có khi sẽ thấy nó rất hấp dẫn, có người chỉ cần ngoái đầu nhìn lại cười sẽ làm hàng đồng người nghiêng ngả, nó cũng là đứa hài hước nhất trong cả bọn.

Ngoài ra nó còn có một cái chức vụ mà lúc đó tôi cho là rất lợi hại – đại đội trưởng kiêm bí thư chi đoàn.

Còn có hai chị em sinh đôi, về bề ngoài, nói theo kiểu Tiểu Phiền là loại từ nhỏ đã được người ta theo đuổi, song sinh cùng trứng, rất giống nhau, chị kêu Úc Văn Tĩnh, em tên là Lý Văn Di, tuy nhiên chơi với nhau từ nhỏ nên chỉ cần nhìn một cái là tôi có thể phân biệt được đâu là chị đâu là em, hai đứa nó một đứa theo họ mẹ một đứa theo họ bố.

Về tôi a, nói thật lòng thì bộ dạng cũng bình thường, bất qua may mắn cặp mắt rất được, vừa to vừa sáng, đáng tiếc, ưu điểm duy nhất này lại bị cặp kính rất nặng che lại, cửa sổ tâm hồn bị một cặp đít chai che lại, có to có đẹp cũng như không, thật đáng buồn a.

Chú thích: __ (1) sơ trung: tương đương với trung học cơ sở ở Việt Nam

3. Chương 1.2

Miêu Miêu, tại sao mày lại ăn trứng bác cà chua(1) nữa!” Tiểu Phiền nhìn thấy đồ ăn trong cà mèn của tôi lại giống bữa trước, mặt nhăn lại. Cũng đúng thôi, mấy tuần liền đều ăn trứng bác cà chua, đúng là làm cho ai nhìn đều thấy gớm, nhưng không có cách nào khác, mẹ tôi là pháp y, mỗi ngày đều lo đi giao tiếp với người chết, bố lại lo đi...kiếm tiền, trong nhà lại có một đứa em còn lười hơn tôi, chỉ có thể làm món vừa dễ làm vừa dinh dưỡng là trứng bác cà chua thôi.

“Mày đã nói vậy rồi thì bố thí sườn của mày cho tao đi.” tôi vừa nhìn chằm chằm mấy cục thịt trong cà mèn nó vừa nói.

“Chắc chắn là mày có ý.” Nó nói, bất quá vẫn gấp sườn qua cho tôi.

Vậy mới là bạn bè chứ, tôi cảm động nghĩ thầm trong lòng, Tiểu Phiền, chờ tao lớn lên kiếm được tiền, tao nhất định trả lại cho mày, tội nghiệp mày, lần nào cũng mang đồ ăn cho tao, hại mày dậy thì N năm nay, chiều cao vẫn là 148cm, mày thật vĩ đại.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng thịt thì tôi vẫn ăn, chỉ thiếu điều nhai luôn xương, thuận tay gấp mấy món ở cà mèn đứa khác cũng ăn xong một bữa ngon.

Trứng bác cà chua là đồ trang trí, dùng để trang trí cơm trắng.

Đang ăn, tôi liền nhìn thấy Khang Duật tính đi ra ngoài đá bóng với mấy tên con trai, nghe được một đứa nói, “Vương gia, lần này mày bắt gôn.”

Hắn ừ một tiếng.

Tôi đột nhiên không hiểu, tại sao gọi hắn là Vương Gia, cái này cũng tại tôi, tôi không thể nhớ được biệt danh của người khác, ngay cả tên mình đôi khi tôi còn không nhớ, bình thường tôi đều lấy tên đứa này ghép với họ đứa kia, nhất là với con trai, tất cả đều thống nhất dùng từ ‘Ê’ để gọi, lời thầy giáo giới thiệu lúc hắn mới tới tôi đã quên không còn gì hết, tôi cũng kêu hắn bằng ‘Ê’.

Vì vậy, tôi ngu si nói, “Thì ra họ của hắn là Vương à? Vậy tại sao gọi là gia. A, tao hiểu rồi tên hắn là Vương gia, đặt tên này khôn ghê, vai vế như thế nào đều cao hơn người khác, tại sao không đặt Vương gia gia luôn, càng cao!”

Tôi vừa nói xong, chợt nghe một tiếng phụt, cả bọn cùng bắt đầu cười sặc sụa.

Có lẽ tại tôi nói hơi to, hoặc có lẽ tại Khang Duật rất thính, tóm lại sau tôi nói xong, hắn liền nhìn về phía tôi, ánh mắt giống như đang nhìn yêu quái.

Tôi trừng mắt nhìn, tôi nói sai gì sao? Tôi ngơ ngác hết nhìn hắn lại nhìn đám bạn.

Sau đó, hắn đi tới chỗ tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, ách...thật là một chiều cao đầy uy hiếp.

Hắn híp mắt nhìn tôi, tôi thấy yết hầu hắn đang trượt lên trượt xuống, tiếp theo hắn nói một câu, “Lớp trưởng, trên mặt cậu dính cơm.”

Tôi theo bản năng sờ soạng một chút, quả nhiên có dính cơm, tôi liền vươn lưỡi liếm quanh môi một vòng, nuốt cơm vào trong miệng, không thể lãng phí lương thực, bác nông dân rất vất vả mới làm ra.

Sau này nghĩ lại động tác này của tôi có vẻ rất giống ếch.

“Lớp trưởng...” hắn còn nói tiếp.

Sao trên mặt còn dính cơm được, tôi lại sờ soạng mấy cái nữa, nhưng mà không có nha, tìm tôi đập bình bịch nhìn hắn, hắn có một ánh mắt hết sức dọa người.

“Cậu...thật ngu ngốc!” nói xong, hắn xoay người đi ra phòng học, một đứa không biết tên gì lại nói thêm vào, “Quên đi, tên của tụi tao lớp trưởng còn chưa nhớ kỹ, phải nói rằng chỉ cần là tên của con trai, nó nghe xong đều quên nói chỉ tới mày...”

Chờ tụi nó đi hết rồi, tôi mới phản ứng lại được, mở to hai mắt nhìn, sau đó tức giận hướng lũ bạn nói, “Hắn...hắn...nói tao thật ngu ngốc!!”

Mấy đứa nó không thêm an ủi tôi, thống nhất dùng cùng loại ánh mắt nhìn tôi – mày thật sự rất ngu ngốc.

Có ý gì đây, đây là ý gì a.

“Miểu Miểu, hắn chuyển tới một tuần rồi!” Tiểu Phiền nói.

“Mày cùng hắn ngồi cùng bàn một tuần!” Từ Oánh nói.

Tôi nhú mày, không hiểu tụi nó nói gì?

Tiểu Song và Đại Song lấy ra một quyển sách từ học bàn Khang Duật, trên bìa viết hai chữ thật to – Khang Duật.

Tôi đơ ra một chút, “Đây là tên của hắn?”

Tụi nó gật đầu, ánh mắt đang bi ai vì chỉ số thông minh của tôi.

Tôi cười gượng, tụi nó cũng cười – nụ cười thật gượng gạo.

Vì vậy, tôi phá lệ nhớ kỹ tên của hắn, tôi nhớ kỹ tên của một đứa con trai, thậm chí tên một thằng con trai học cùng lớp tôi một năm tôi còn chưa nhớ.

Đợi tới lúc buổi chiều đi học, hắn trở về chỗ ngồi, tôi rất muốn chào hỏi hắn đàng hoàng, nhưng nghĩ đến hắn ở trước mặt tụi bạn tôi nói tôi ngu ngốc, tôi không nhịn được, vì vậy, tôi chỉ vào tên của hắn trên quyển sách, “Chữ của cậu quá xấu.”

Hắn lại lấy ánh mắt dọa người kia nhìn tôi,

Bất qua tôi có loại khoái cảm sau khi trả thù nên không so đo với hắn.

Ai biết được hắn trả lại một câu, “Chữ của cậu còn xấu hơn của tôi!”

Tôi phát điên, “Khang Duật...” tôi gọi tên hắn, đang chuẩn bị chửi ầm lên, nhưng nhìn ánh mắt của hắn, tôi liền sững sốt, ảo giác sao, mắt hắn sáng rọi nhìn qua trông như thực vui.

Vui cái gì mà vui, vui chữ của tôi xấu hơn chữ hắn sao?

Thầy giáo vào lớp, tôi không dám mắng ra tiếng, tôi nhìn chữ của mình.

Ách...xấu thật.

55555(2)...lúc học tiểu học không chăm chỉ tập viết, biết vậy không lười, biết vậy không lười a.

Nhưng mà, sau khi kết thù với hần, hần đứng vị trí No2 trong danh sách những người tôi ghét nhất, No1 là những kẻ ăn thịt chó và những kẻ giết chó.

Bất quá một tháng sau, hần liền leo lên vị trí No1.

Bởi vì, lại có việc làm tôi xấu hổ, hơn nữa việc đáng xấu hổ này sau này nhớ lại đều làm tôi cảm thấy kiểm cái lỗ để chui vào còn tốt hơn.

Hôm đó là tổng vệ sinh thường lệ vào thứ sáu, Khang Duật bị phân công trực cùng tôi, những việc này đều thuộc loại làm cho có lệ, cầm chổi quét quét vài nhất là xong, dù sao sàn lớp luôn bẩn, chỉ cần lau sạch bụi phần ở dưới bảng đen là được, những thứ khác thầy giáo sẽ không để ý.

Nhưng hôm đó bạn tốt của tôi lại tới chơi, có lẽ do hồi trưa ăn kem, tôi thấy bụng rất đau, nhưng tôi là lớp trưởng, phải làm gương tốt, tôi không thể giao phần mình cho người khác làm, tôi phải quét ~ quét

Nhưng mà...

Ôi ~ thật sự rất đau.

Tôi chảy mồ hôi lạnh, tay cầm chổi cũng bắt đầu run lên, làm con gái thật xui xẻo, mỗi tháng đều phải xuất huyết nhiều, mất máu còn không tính, tại sao còn làm người ta đau a, đã vậy còn là ngày thứ hai, thể nước dào dạt, tôi sắp bị trào ra ngoài, thật tôi nghiệp a, đừng tra tấn tôi nữa.

Tôi âm thầm cầu xin bạn tốt mỗi tháng tới chơi nhanh nghỉ ngơi đi, để tôi quét xong, tôi lập tức mượn băng vệ sinh cung phụng đại gia ngài, còn có nước đường đỏ, còn có táo, còn có...

Đau chết tôi!! Mặt tôi đều vằn lại thành một cục.

Lúc này, Khang Duật cầm ki(3) lại chỗ tôi, tôi ngẩng đầu lên, giả bộ không có gì cười nói, “Cậu quét xong rồi?”

Hần gật đầu, xem kỹ tôi một vòng, “Cậu sao vậy?”

Tôi lật đật lắc đầu, đứng thẳng người dậy, “Gi mà làm sao vậy, tôi rất tốt nha.” Nghĩa bóng là: quỷ đáng ghét, tránh ra, tránh ra!

Lấy chổi quơ quơ, tôi còn thật sự quét rác, quét tới mức làm bụi trên sàn bay lên.

“Có phải cậu không thoải mái không?” hần đi theo phía sau tôi hỏi.

“Không có!!” Ý ngầm là: thoải mái con khỉ, nhưng mà trước mặt cậu tôi sẽ không nói.

Tính cách của tôi rất kiên cường, nhất là trước mặt lũ con trai, tuyệt đối không chịu yếu thế.

Vì vậy, hần lại đi tới trước mặt tôi, có lẽ là do tôi khom người, hần nhìn không thấy mặt tôi, cho nên hần ngồi xổm xuống để nhìn tôi một chút, tôi không muốn hần nhìn thấy vẻ mặt nhịn đau tới nghiêng răng của tôi, xoay mạnh người lại, lại không cẩn thận đạp trúng cái ki, chân trượt một cái, chụp ếch cái rầm.

Chụp thì chụp, nhưng mà tôi đang mặc váy, tư thế nằm trên đất sẽ không đẹp, nằm sấp xuống, đã vậy còn đối diện hần, váy tốc lên, tôi chưa kịp chú ý liền thấy ở dưới hơi lạnh.

Đợi tới lúc chú ý thì đã chậm, căn bản quên đứng dậy, hoặc kéo váy xuống, cứ nằm sấp đó nhìn hần.

Trúng bác cà chua – đây là từ duy nhất tôi có thể nghĩ ra.

Chỉ thấy, hần ‘thường thức’ xong rồi, cũng ngo ngác nhìn tôi, sau đó trên mặt hần hồng một chút, sau đó lan lên tai hần, đợi tới lúc hồng chín, hần đột nhiên đứng dậy, xoay người.

Còn tôi thì sao, tôi có phản ứng sao, tôi đã hoàn toàn đứng hình.

Đã đau tới mức không còn cảm giác nữa...chỉ cảm thấy xấu hổ.

Xấu hổ tới mức trực tiếp ngắt luôn.

Tôi nghe được tiếng kêu của Tiểu Phiền, Tiểu Song và Đại Song, còn có tiếng kêu của mấy đứa bạn khác, nhưng tôi không thể trả lời được, tôi cảm thấy tốt nhất là không cần tỉnh lại.

Còn nữa, không bao giờ tôi ăn trứng bác cà chua nữa.

Còn nữa, Khang Duật quang vinh leo lên vị trí No1, đời này mơ tưởng xuống hạng.

Còn nữa...

Thần ơi, người làm cho con chết đi.

Chú thích: _ (1): trong bản convert là “Q

4. Chương 2: Sự Kiện Xi Xi(*)

_(*): nguyên văn trong convert là hư hư, chỉ đi tiểu, mình chuyển thành xi xi, giống như tiếng xi cho em bé đi tiểu í .

Sau khi sự kiện “trứng bác cà chua” đi qua, suốt hai tháng liền tôi vừa thấy Khang Duật là trốn, nếu đi học, nguyên cả buổi tôi đều trừng mắt nhìn sách giáo khoa, nhìn lên bảng, tuyệt đối không nhìn hắn.

Bởi vì vừa nhìn thấy hắn, tôi cũng rất xấu hổ, tôi đang ở thời kì trưởng thành, cảm thấy như thể toàn bộ anh mình đều bị hủy hoại, không mặt mũi gặp ai.

Khang Duật lại giống như không có việc gì, giống như sớm quên hết việc này.

Vì vậy, tôi nghĩ, đều đã xảy ra lâu như vậy, tôi có tất yếu găm mãi trong lòng, coi đó là một cơn ác mộng không.

Ừ, tôi cảm thấy ý nghĩ này rất tốt, cả người cũng lập tức cảm thấy thoải mái hơn.

Tối buổi trưa ăn cơm, tôi sôi nổi đi căn tin lấy cà mèn, lúc đi tới chỗ rẽ tôi lại đâm vào Khang Duật đang đi từ một hướng khác tới.

Chờ tới khi phát hiện là hắn, tâm trạng như chim nhỏ của tôi lập tức trầm lại, tuy trong lòng đã đã làm công tác tư tưởng nhưng khi gặp được đương sự, vẫn cảm thấy hơi ngượng.

Nhưng mà tôi là một đứa luôn cho rằng mình cứng cỏi, quay đầu bước đi hoặc xoay người bỏ chạy tôi làm không được, vì vậy tôi làm một chuyện thực vô sỉ, nhấc chân lên đá về phía hắn một phát.

Đá người ta xong, tôi còn gào lên một tiếng, “Tránh ra!”

Khang Duật tự nhiên vừa bị đá lại vừa bị gào liền đứng dại ra.

Tôi thấy hắn không tránh ra, cũng không đi vòng quàng mà lại dám đẩy ra hắn, sau đó hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đường hoàng đi qua.

Ai, không có cách nào khác, bà đây chính là người như thế.

Chờ đi xa được một khoảng, tôi mới dám vụng trộm quay đầu lại nhìn hắn, một cước kia của tôi dùng hết mười thành công lực, không biết có làm bị thương hắn không, lại nhìn thấy Khang Duật đi ngay đằng sau tôi.

Về mặt của hắn còn đen hơn cả Bao Công.

Hai cặp mắt vừa đối nhau, tôi liền sợ tới mức nhanh chân bỏ chạy.

Tôi chạy, hắn ở phía sau cũng bắt đầu đuổi theo.

Tôi sợ tới mức không hiểu gì, nghĩ là hắn muốn báo thù, liền càng ra sức chạy, ý đồ bỏ xa hắn, nhưng hắn chạy cũng nhanh lên, cũng liều mạng đuổi theo tôi.

Tôi hoảng không phân biệt được đường nào với đường nào, chạy ra hành lang của dãy lầu, liền chạy về hướng sân thể dục, hần cũng chạy theo, ai đi ngang qua sẽ thấy hai bọn tôi như hai kẻ thần kinh, một trước một sau chạy hùng hục ở sân thể dục.

Chạy một vòng, lại một vòng.

Ai không biết còn tưởng hai bọn tôi đang tập chạy 400m không chừng.

Bình thường tôi học thể dục cũng rất tốt, nhưng dần dần sức chịu đựng đến cùng, chạy không nổi nữa, quay đầu nhìn lại Khang Duật, phát hiện hần cũng sắp đuối kịp.

Lúc này, tôi hoảng sợ, bắt đầu chảy nước mắt, vừa chạy vừa hét to, “Bớ người ta, giết người, Khang Duật đánh con gái!!”

Vừa kêu xong, Khang Duật cũng đuối kịp, chụp tay lên vai tôi.

Tôi liền nhảy dựng lên, quay đầu lại đá thêm cái nữa.

Khang Duật giống như dự đoán được, né tránh, một tay chụp lấy tôi làm cho tôi dừng lại.

Tôi chỉ có thể dừng lại, tôi nghĩ hần sẽ đánh tôi, liền rút tay ra, sợ tới mức ngồi chồm hổ xuống, ôm lấy đầu.

Nhưng mà đợi nửa ngày, cũng không thấy hần ra tay.

Tôi thả tay xuống, ngẩng đầu nhìn hần, thấy hần cũng đang nhíu mày trừng mắt nhìn tôi, “Ai nói tôi muốn đánh cậu? Tôi không đánh con gái.”

“Vậy tại sao cậu đuổi theo tôi?”

“Vậy tại sao cậu lại chạy?”

Vớ vẩn, tôi đá cậu làm sao không bỏ chạy được?

Nhưng tôi lại ngượng ngùng không nói ra được, tôi chỉ có thể nói, “Tôi rèn luyện sức khỏe không được à.”

Nhìn xem lí do của tôi đi, vừa rồi còn lớn tiếng nói người ta giết người, đánh người, bây giờ lại lật lọng.

Hần nhìn có vẻ lười cùng tôi tranh luận, nói với tôi, “Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Ai!Bây giờ cậu có thể nói được rồi.” tôi ngồi trên mặt đất đáp lại.

Hần đầu tiên là chắc một tiếng, nhìn thấy tôi còn ngồi, hần cũng ngồi xuống, sau đó nói, “Cũng không có gì, thật ra hôm đó cái gì tôi cũng không nhìn thấy.”

Cái gì cũng không nhìn thấy? tôi chưa kịp nghĩ ra gì, đợi tới lúc nghĩ ra rồi, mặt đỏ như ổi, “Cậu nói vậy, rõ ràng là cậu...bằng không tại sao mặt cậu lại đỏ.”

Hần hình như bị tôi nói trúng rồi, gãi gãi đầu, mặt cũng đỏ một cách rất khả nghi.

“Vậy cậu cũng đừng để tâm vào chuyện vụn vặt, cho dù bị thấy thì lại làm sao, cậu cũng chả mất miếng thịt nào.”

Cái này...cái này... có thể xem như là an ủi tôi sao?

“Xem như tôi xin lỗi được không, vừa rồi cậu lại đá tôi, coi như huề.”

Tôi không dám nói không được, bây giờ nghĩ lại, cũng không phải hần cố ý, tôi lại đem hết giận trút lên người hần, nói đi nói lại cũng là tại tôi sai, tôi lại còn đá hần trong khi hần lại vô tội.

Đối với một đứa con gái, đang trong thời kỳ trưởng thành bắt đầu hiểu được quan hệ nam nữ, lại xảy ra việc xấu hổ như vậy, trong lòng luôn khó chịu, dù gì cũng là hần có lỗi.

Nhưng mà cứ tính toán chi li việc này hoài, ngược lại lại là lòng dạ tôi hẹp hòi.

Nếu hần đã xin lỗi rồi, chuyện này cho qua luôn đi.

“Tôi có làm cậu bị thương không?” dù gì cũng phải quan tâm hần một chút.

Hắn lắc đầu, “Quần áo rất dày, không có chuyện gì.”

“Vây...vây...cứ như vậy đi!” tôi đứng dậy, chạy lầy như vậy, bụng đã lép kẹp, “Tôi muốn đi ăn cơm!”

Tôi đi về phía căn tin, Khang Duật lại đi phía sau tôi.

“Sao cậu lại đi theo tôi?”

Khang Duật trừng mắt liếc tôi một cái, “Cậu muốn ăn cơm lại không cho tôi ăn à? Ai hại tôi chưa ăn cơm đói bụng lại chạy hùng hục ở sân thể dục?”

Tôi rụt cổ lại, lằm bằm trong lòng, ai biểu cậu đuổi theo tôi làm gì.

Cầm cà mèn, hai chúng tôi đi về lớp học, sắp tới giờ vào học buổi chiều, mấy đứa bạn đã sớm ăn cơm xong, không có ai ăn với tôi, tôi chỉ phải ngồi tại chỗ mình ăn cơm với Khang Duật.

Ăn cơm xong, tới buổi chiều, tiết thứ nhất là môn thể dục, tôi lật đật đi toilet thay quần thể dục.

Quần thể dục thời đó, con gái không thích mặc, bởi vì quá xấu, màu xanh kia vô cùng quê mùa, hai bên lai quần còn có hai sọc màu trắng, cho dù mặc với áo gì đều rất xấu, cho nên hầu hết mấy đứa con gái khi có giờ thể dục mang theo quần, tới tiết mới thay ra.

Đến sân thể dục, mọi người đều xếp hàng, sau đó điểm số, trước khi thầy tới ủy viên thể dục phải kiểm tra quần áo của mọi người, ai không có quần thể dục hoặc giày thể thao, đều phải rời khỏi hàng, đứng ở một bên.

Đợi kiểm tra xong thì thầy giáo cũng tới.

Thầy giáo vừa nhìn thấy tôi liền cười tủm tỉm, tôi cực kỳ khó hiểu.

Tiếp theo, thầy nói với cả lớp, “Hôm nay có hai bạn, làm tôi cảm thấy rất vui vẻ, tranh thủ giữa trưa tập chạy 400m, tốc độ chạy lại rất nhanh, cho nên tôi quyết định đại hội thể dục thể thao sẽ cho hai bạn đó tham gia, mang niềm tự hào về cho trường chúng ta.”

Tôi rùng mình, hai người thầy giáo nhắc tới không phải là tôi và Khang Duật đi.

Thầy giáo còn nói thêm, “Cả lớp sau này phải noi gương hai bạn ấy, học giỏi toán lý hóa, nhưng thể dục cũng phải tốt, không cần cứ cắm đầu vào sách vở, sức khỏe mới là vốn quý nhất.”

Có người hỏi, “Thầy nói bạn nào vậy?”

Tôi nhin không được lui về sau một bước nhỏ, trong lòng tưng kinh, trăm ngàn không phải là mình, trăm ngàn không phải là mình.

“Chính là bạn u Dương Miếu Miếu và bạn Khang Duật, giữa trưa hôm nay hai bạn ấy ở sân thể dục đổ mồ hôi tập chạy, thầy xem xong rất kích động, cũng rất vui mừng.” Họ Ái tân giác la này nói ra quá dài, cũng quá kinh người, cho nên giáo viên bình thường đều gọi hắn là Khang Duật.

Trong lòng tôi liền khóc rống lên.

“Kể từ ngày mai, buổi trưa hai em tới sân thể dục, thầy sẽ tập cho các em.” Thầy giáo nhìn hai chúng tôi, giống như tìm được mục tiêu phấn đấu cả đời, nắm chặt tay, mắt rơm rướm.

Tôi ngượng ngùng từ chối, chỉ có thể đâm lao phải theo lao nhận lời, thuận tiện mắng Khang Duật vài trăm ngàn lần.

Tôi không thể nói là vì tôi đá hắn nên mới chạy được.

Đúng là có miệng mà không nói ra lời a.

Tôi cũng không thấy Khang Duật từ chối, hắn vốn cũng không muốn từ chối, tôi thấy hắn rất thích thể dục thể thao, trưa nào sau khi ăn cơm xong hắn cũng cùng mấy đứa con trai ra ngoài đá banh, dù sao đá banh cũng phải chạy bộ, hắn cũng không thiệt thòi gì.

Nhưng là tôi không giống vậy, ăn cơm xong tôi còn phải ngủ trưa nữa.

Vậy là xong luôn, trong lòng tôi lại mắng Khang Duật vô số lần.

Nhân sinh của tôi tại sao lại bi ai như vậy chứ...

Chuyện này làm cho tôi buồn bực vô cùng, mấy tiết sau đều ngồi than thở, tôi gục đầu ở trên bàn như chết rồi, lấy sách dựng đứng lên che ở trước mặt, thầy giáo ở trên nói gì tôi đều nghe không vào.

Thật vất vả đợi tới ra về, tôi dọn dẹp sách vở nhanh hơn ai hết, lúc gần đi, thấy Khang Duật chậm rì rì cất sách vở, vẻ mặt còn rất sung sướng, nhìn vào chướng mắt vô cùng.

Tiểu ác ma trong lòng tôi liền chui ra.

Mắt tôi phát ra ánh mắt tà ác, đợi lúc hắn quay lưng về phía tôi, tôi hung hăng nhắc chân đá một cái.

Hắn bụm một tiếng, liền đập đầu vào cửa sổ cạnh bàn.

Thấy vậy, tôi nhanh chân bỏ chạy, ngay cả thói quen đi toilet sau giờ học rồi mới về nhà tôi đều quên, mấy đứa bạn rủ tôi cùng đi về tôi cũng không trả lời, chạy như gió ra cổng trường, lúc này tôi mới dám ngẩng mặt lên trời cười to.

Hả giận, thật hả giận.

5. Chương 2.2

Phần này bạn Miếu Miếu sẽ rơi vào hoàn cảnh hết sức éo le ==)).

Nắm tay lại, vẻ mặt dữ tợn.

Trong lòng tôi cảm thấy vui vẻ hơn, liền tung tăng đi về nhà.

Trường học sơ trung ở Thượng Hải đều chia theo khu vực, hộ khẩu ở khu nào thì học ở trường của khu đó nên đường về nhà cũng không xa, hầu hết học sinh đều đi bộ đến trường, tuy nhiên có một số người thích làm trái pháp luật, chưa đủ 14 tuổi đã đi xe đạp tới trường.

Tôi cũng là một trong những người thích làm trái pháp luật, có điều hôm nay xe đạp đem đi sửa cho nên phải đi bộ.

Tôi theo hộ khẩu của mẹ, tuy rằng địa chỉ và hộ khẩu lại không cùng một khu nhưng cũng không xa, vừa vặn ngay chỗ giao nhau của hai khu, đường ranh giới giữa hai khu là một đường ray cũ, ngày nay là đường vượt Tây Duyên An(1) – đoạn nối từ đường Hồng Hứa tới tỉnh Hồng.

Lúc tôi học sơ trung, hai bên đường ray toàn là ruộng bỏ hoang, cỏ dại mọc um tùm, có chỗ còn cao hơn đầu người, mỗi khi tôi đi tới chỗ này đều ngắt một ngọn cỏ đuôi chó, vừa hát vừa quơ quơ nó đi về nhà, có khi vui vẻ tôi còn nhảy lò cò qua đường sắt.

Hôm nay cũng vậy...nhưng mà chơi, chơi... lại cảm thấy buồn tiểu.

Tôi là người có sinh lý có đồng hồ báo thức, đúng 6 giờ sáng nhất định phải đi tiểu, lúc tan học cũng phải đi toilet, vừa cảm thấy buồn tiểu là tôi không nhịn nổi.

Tháng 11 những năm 90 ở Thượng Hải cũng rất lạnh, trời lạnh còn nín tiểu là một kiểu tra tấn dã man, tôi muốn chạy nhanh về nhà giải quyết nhưng lại chạy không nổi, chỉ sợ buông ra một chút lại không nín được nữa.

Không được, không được, thật sự không nín được, chỉ có thể làm chuyện mất vệ sinh công cộng, ngay lập tức tôi vọt một bước xa, ngồi vào bụi cỏ, trước tiên cuống quýt nhìn xung quanh xem có ai không, sau khi thấy không có ai, ngay lập tức cởi quần.

Vừa ngồi xổm xuống, sắp xi xi thì có bóng người không biết từ chỗ nào chạy tới.

Tôi không dám ngồi sâu vào bụi cỏ, sợ đụng phải sâu, con chuột hay một con linh tinh nào đó cho nên chỉ dám ngồi ở rìa bụi cỏ, phía trước có chút cỏ dại che, không ngờ người kia lại ma xui quỷ khiến cố tình nhìn về phía tôi.

Vừa nghe tiếng người tới, tôi biết mình xong đời, mặt mũi trắng bệch.

Bỗng nhiên hết buồn tiểu, lập tức kéo quần lên, nhưng lại kinh hãi tới nổi nhất tiết ngàn dặm(2) .

Nước tiểu nóng, thời tiết lạnh, một thời khói trắng lượn lờ.

Xi xi rất sáng khoái, nhất là vào mùa đông, sáng khoái xong có thể còn có thể thấy lạnh run, tôi cũng lạnh run, tuy nhiên lại là lạnh gấp đôi.

Bởi vì kia không phải ai khác, là Khang Duật.

Phát hiện sự kinh ngạc hiện lên trong mắt hắn, tôi khẳng định hắn nhìn thấy, thấy sạch sành sanh.

Nhất thời tôi còn muốn đi tự sát, hết sức dùng đầu nghĩ xem có thể dùng lý do gì để làm cho hắn tin không phải tôi đang xi xi, mà làm một công việc phục vụ nhân dân, ví dụ như tưới nước cho đồng ruộng.

Cuối cùng, những ý nghĩ này biến thành một cái oán niệm vô cùng lớn – vì sao Trái Đất không hủy diệt ngay vào giờ phút này.

Đương nhiên, Trái Đất tuyệt đối sẽ không hưởng ứng oán niệm của tôi mà hủy diệt ngay lúc đó.

Vì vậy, tôi hoàn toàn ngu đi.

“Ách...cậu có muốn vào xi một chút hay không...”

“...”

Chú thích: __ (1): – Yanan West Rd.Viaduct, mình tìm quai mà không ra tên tiếng Việt của nó là gì, nên tạm dịch từ tiếng Anh là đường vượt Tây Duyên An, nếu bạn nào biết tư vấn mình nhé .

() () ()

__ (2): tiết ra một cái là đi ngàn dặm, tức là lỗ xì ra rồi thì ào ạt luôn í .

6. Chương 3: Phạt Đứng

Tôi không biết tôi đã về nhà như thế nào, mặc quần rồi mới về nhà? Hay là chưa mặc quần đã bỏ chạy về nhà? Hai cái này có gì khác nhau sao, dù gì cũng đã bị nhìn thấy hết, mặc hay không mặc có gì khác nhau.

Mặt mũi của tôi đã sớm ném đi ở nơi nào rồi.

Vừa về nhà, tôi liền leo lên lầu, về phòng của mình, nhào lên trên giường, bắt đầu lăn lộn, từ trên giường lăn xuống dưới sàn, lại từ dưới sàn lăn lên trên giường.

Tôi cảm thấy nhân sinh của tôi đã đến điểm cuối.

Đây là báo ứng nha, nếu tôi không đá hắn, sẽ không xảy ra chuyện xấu hổ như vậy.

Tôi hối hận muốn chết.

Tiếp tục lăn lộn, tiếp tục đấm đá, tiếp tục khóc om sòm.

Đột nhiên tôi nghĩ đến ngày mai là thứ mấy, ngày mai có phải đi học không? Liếc nhìn tờ lịch treo trên tường, càng khốc dữ hơn.

Ngày mai là thứ sáu, dĩ nhiên lại là thứ sáu, thứ sáu vạn ác a a a a a a a!!!

Tôi nên làm gì bây giờ? Ngày mai làm sao tôi nhìn mặt Khang Duật đây?

Hay là, bây giờ liền rời khỏi nhà, tìm một con đường nào đó, đứng ngay giữa đường, sau đó đợi xe húc... tôi cảm thấy cách này vô cùng tốt, vô cùng hiệu quả!!!

Nhưng mà, tôi không có gan làm.

Lúc này, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, một con chó beagle Đức chui vào, nhờ tôi và ba mỗi ngày cún một con gà nuôi nó nên nó to hơn con chó beagle bình thường nhiều, màu đen trộn với màu xám của sói nên vô

cùng nồng đậm, thứ hai nào nó cũng được tắm nên màu lông nó sáng bóng, lông ngay cổ dày rậm tản ra, như một chiếc khăn quàng cổ kiêu sa, nó đang cụp lỗ tai xuống, khỏe mạnh kháu khỉnh nhìn tôi, nhìn thấy tôi lẩn qua lẩn lại trên sàn, nó có vẻ rất hưng phấn, sủa với tôi vài tiếng.

Tôi không quan tâm tới nó, ngồi dậy, phát phát tay, ý tứ là chủ nhân của người đang buồn bực, đi chỗ khác chơi đi.

Có lẽ là tôi do làm hư nó, thấy tôi không để ý tới nó, nó liền dùng sức mạnh của mình, nâng lên chân trước đẩy tôi ngã xuống.

Mẹ ta nha, nó nặng khoảng 100 kí(1) đâu, ép tôi tới mức không thở nổi, còn liếm tôi như liếm kẹo mút, chốc lát sau, trên mặt tôi đều là nước bọt của nó.

“Lassie, tránh ra, tránh ra!!” tôi đẩy nó.

Vào năm đó, người nuôi chó đặt tên là Lassie khá nhiều, cái này là do một bộ phim tên là ‘Lassie come home’(2), ai cũng muốn có một con chó giống như Lassie trong phim, không có được nó, mọi người đều đặt tên chó mình nuôi là Lassie, tôi cũng không phải ngoại lệ.

Lassie rất lì, tưởng là tôi đang giỡn với nó nên càng hăng say hơn, liếm cũng mạnh hơn, tôi bị nó liếm ngứa tới mức chịu không nổi bật cười khanh khách.

Nó càng hưng phấn, vẫy đuôi như lấp thêm mô-tơ vậy.

Tôi chịu không nổi, đành phải ra lệnh, “Lassie, ngồi xuống”

Chó becgie Đức là một trong những loại chó được chọn làm cảnh khuyến khích nhiều nhất, vô cùng thông minh, chỉ cần có kiên nhẫn thì cái gì nó cũng học được, ra lệnh là nó liền ngồi xuống, thè lưỡi ra thở hồng hộc.

Không còn bị dè nặng, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái, ngồi dậy nhìn nó.

Tôi vẫn cho rằng Lassie nhà tôi nhất định là một anh đẹp trai so với mấy con chó khác, ánh mắt của nó hình quả hạch, cổ màu đồng, ánh mắt sáng ngời có thần, hơi lóe ra tia lạnh, cái mũi ướt ướt, vừa đen vừa sáng, cả thân mình đều khí phách hiên ngang nha.

Ta vừa lòng vỗ vỗ đầu nó, “Tốt lắm, ngoan.”

“Gâu gâu!!” nó tru lên đáp lại.

Bị nó làm xao lãng, tôi liền đem ý tưởng đứng giữa đường chờ xe húc quăng qua sau đầu, cảm nòng thịt dưới cằm nó chơi, nó thoải mái phát ra tiếng ngáy khò khè, có lúc nhe răng ra cắn cắn tôi, không đau, chỉ là cắn giỡn, bất quá đó là răng nanh vô cùng sắc bén, lúc tôi học tiểu học cũng từng bị chó cắn, bất quá không phải lỗi tại con chó, tại tôi lì lợm xém nữa đốt trụ lông nó, cho nên không trách nó được.

Người thích chó chân chính là người không sợ bị chó cắn, chó cắn người lây bệnh chó dại, đơn giản chỉ là tự vệ, cắn cắn vài lần cũng quên, còn nữa, nếu như chó cắn người lung tung cũng không phải lỗi của nó, mà là tại chủ nó không biết dạy chó.

Chó nên, cái răng nanh trắng hếu kia của nó tôi nhìn không sợ chút nào, ngược lại, một tia sáng lóe lên trong đầu, dẫn đến một cái ý tưởng.

Tôi đem cánh tay trắng nõn của mình giơ trước miệng Lassie, nói với nó, “Lassie, cắn tao đi”

Lúc này, tôi cảm thấy mình chính là thiên tài.

Lassie nghiêng đầu nhìn tôi, phát ra tiếng rên ư ử, dĩ nhiên là không hiểu lệnh của tôi.

“Đến a, cắn nhanh lên, cánh gà tươi ngon nè.” Tôi quơ qua quơ lại tay mình trước mặt nó.

Nó vẫy vẫy đuôi, ánh mắt sáng rỡ, giống như hiểu được một chút, thật sự há miệng ra...

Tôi hưng phấn.

Lassie lè lưỡi ra...liếm...

Đầu tôi liền hiện ra ba vạch đen “Ai kêu mày liếm, là cắn!!”

Lassie: gâu gâu!! (em liếm...)

“Cẩn!!” tôi quát.

Nó, liếm...

“Cẩn a!!” tôi la nó.

Nó, tiếp tục liếm...

Tôi im lặng...ngửa người ra đằng sau, nằm trên sàn nhà rơi nước mắt với kế sách không bệnh mà chết.

Người ta muốn nó cắn một miếng, ngày mai có thể xin phép nghỉ học a.

“Mày là đồ ngu...” tôi chỉ vào mũi nó mắng.

Lassie lại đối với tay tôi, liếm...

Tôi hoàn toàn cảm thấy vô vọng, nằm trên sàn như người chết.

Lassie tựa hồ cũng chơi đã, thong thả bước tới bên cạnh tôi, nằm sấp xuống, gác đầu ở bụng của tôi.

Tôi nghĩ, cứ nằm như người chết như vậy luôn đi...

Nhưng mà tôi lại không chống cự được cái đói, vừa nghe mẹ ở dưới lầu gọi xuống ăn cơm, tôi là người chạy nhanh nhất.

Một nhà bốn người, ăn canh nóng đồ ăn nóng, tôi lại không thấy ngon, trong đầu luôn nghĩ xem có cách nào để ngày mai không phải đi học không.

Tôi cúi đầu nhìn cơm trong chén, thỉnh thoảng lén nhìn ba với mẹ, động tác giống ăn trộm này của tôi làm cho em gái tôi phát hiện, nó đá tôi một cái, nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy?”

Tôi nói “Tao muốn trốn học.”

“Thần kinh!!” nó gấp một miếng thịt, bỏ vào trong chén của tôi, “Bớt điên đi, ăn nhiều cơm vào.”

Học sinh trung học muốn trốn học, muốn chết!!

Ba già cũng phát hiện ra sự quái dị của tôi, quan tâm hỏi, “Sao vậy, bé!”

Bé là cách gọi thân mật thống nhất của dân Thượng Hải với con gái yêu.

Tôi lắc đầu, không dám nói.

“Có phải hết tiền xài rồi không?” về tiền tiêu vặt của tôi và em gái ba tôi cũng không keo kiệt.

Tuy rằng căn bản không phải chuyện này, nhưng mà tôi vẫn vô sỉ gật đầu.

Không có cách nào khác, lúc làm học sinh ai không muốn có nhiều tiền tiêu vặt hơn.

Ba tôi tỏ vẻ hiểu được, gấp rất nhiều đồ ăn cho tôi, “Ăn cơm xong, ba sẽ cho con, muốn bao nhiêu thì con nói, ăn cơm cái đã, ăn nhiều vào.” Sau đó cũng nói với em gái tôi như vậy.

Dù sao một đứa có, thì đứa còn lại cũng có, ba tôi luôn công bằng như vậy.

Ăn cơm xong, tôi cầm tiền ba vừa cho, trong lòng vừa vui vừa buồn, quay về phòng, cảm giác sờ tiền cũng không thể làm biến mất sự sợ hãi với việc đi học ngày mai.

Tiền TM(3) cũng không phải vạn năng.

Tôi nhớ ra là mình còn chưa làm bài tập, liền cảm thấy đau đầu hơn, nhưng ta rất có sự tự giác của học sinh, nhanh chóng lấy sách giáo khoa ra, nằm bẹp trên bàn học bắt đầu làm bài tập.

Chú thích: __ (1): tương đương với 50kg, cảm ơn các ss bên Hội Đau Tim đã giúp em

__ (2): trong convert là ‘Chó thần Lai Tây, sau khi google thì ra được bộ phim ‘Lassie come home’ nên mình sẽ đổi tên Lai Tây thành Lassie

_(3): một câu chữ (mẹ nó)

7. Chương 3.2

Tôi múa bút thành văn, giống như đem đầy bụng sầu khổ trút vào mớ bài tập.

Bài tập sơ nhị không phải rất khó, tôi coi như là một học sinh tốt, không cần tốn nhiều sức liền làm xong bài tập.

Làm xong bài tập tôi tính xem TV, nhưng mở ra TV tôi lại xem không vào, lại đóng TV, chạy tới giá sách tìm truyện tranh đọc, tôi là một đứa ham đọc truyện tranh số một, hơn nữa vô cùng thích truyện tranh Nhật Bản, lúc tôi học sơ trung, đúng là lúc truyện tranh Nhật bắt đầu nổi lên ở Thượng Hải, vì vậy tôi mua không ít truyện tranh, Nữ hoàng ai cập, Áo giáp vàng, Bảy viên ngọc rồng, Ranma đều có, truyện tranh lúc đó đều do nhà xuất bản Hải Nam phát hành, không dày như bây giờ, quyển nào cũng mỏng lét, lại còn tái bản, phần lớn một tập 5 bản, chia rất nhiều tập, nên bỏ kén cả giá sách.

Tôi xem truyện tranh rất dễ bị mê mẩn, có thể nói chỉ cần vừa thấy truyện tranh, tôi sẽ chăm chú tới mức quên hết mọi việc, cho dù tôi có đọc rồi hay chưa.

Theo thường lệ, tôi lại mê mẩn, đọc đọc một hồi tôi liền ngủ.

Đợi tới lúc bị đồng hồ báo thức đánh thức, đã là sáng ngày hôm sau.

6 giờ, cái giờ cỡ nào thúc giục a.

Tôi ai oán rời giường, đánh răng, ăn sáng, sau đó lấy cặp sách, bước ra khỏi cửa.

Trên đường đi tôi vắt hết óc suy nghĩ xem hôm nay nhìn thấy Khang Duật nên nói cái gì?

Hắn sẽ nói gì với tôi?

Nguyên một màn hần nhìn thấy ngày hôm qua, không biết có nói gì không? Đoạn trí nhớ kia giống như tự nhiên bị xóa sạch, tôi không tài nào nghĩ ra.

Vừa đi vừa nghĩ nguyên đoạn đường, rất nhanh liền tới cổng trường.

Tôi cảm thấy hơi run, đứng trước cổng trường, như thế nào cũng không dám đi vào.

Mấy học sinh đi ngang qua tôi, ai cũng nhìn tôi kì quái, tôi chỉ phải giả vờ mình đang đứng đợi người.

Lúc này, 7 giờ 10 phút phải vào cổng, nếu không sẽ trễ học.

Tôi kéo dài tới giây cuối cùng mới đi vào, sau đó lại thông thả, giống như người máy khô dầu đi vào khu phòng học, tới trước cửa, tôi tránh ở cạnh cửa, nhìn lên vào trong lớp, mọi người đều đã tới, đang bắt đầu tự học buổi sáng.

Tự nhiên tôi cũng thấy Khang Duật, hắn đang lấy tay chống đầu, đầu nhìn về phía cửa sổ không biết đang nhìn gì?

Tôi lập tức rụt đầu lại, tiến hành công tác tư tưởng với chính mình.

Tôi nói cho chính mình, không phải bị nhìn thấy đi xi xi sao, có gì đặc biệt hơn người đâu, ai không phải đi xi xi, ở toilet tôi còn hay bị người khác nhìn còn gì.

Ừ! Không có việc gì, u Dương Miểu Miểu, tất cả những người vĩ đại đều đã từng làm chuyện ngu xuẩn, nói cách khác chỉ có người làm chuyện ngu xuẩn mới có thể trở thành người vĩ đại.

Tôi cất bước vào lớp, còn chưa bước vào lại rụt chân về.

Tôi mắng chính mình, thật sự là đồ vô dụng, lại đặt chân vào, kết quả lại rụt chân về.

Ngay tại cửa duỗi ra, co lại.

Một đứa ngồi gần cửa phát hiện, lập tức la lên “Lớp trưởng, bạn đang làm gì vậy?”

Trong cơn giận dữ, tôi gào lên, “Ai cần cậu lo!!”

Gào quá to kết quả chính là lập tức trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, Khang Duật cũng nhìn lại đây.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ phải kiên trì đi vào.

Đi tới cạnh chỗ ngồi, tôi thả cặp sách xuống, cũng chưa dám nhìn hấn, lại nghe hấn nói, “Chào!!”

Chào cái đầu, tôi mắng thầm trong lòng, nhưng lại không dám biểu hiện ra trên mặt, chỉ dám cười một nụ cười cứng ngắc, nói “Chào...cậu cũng sớm...ha ha...”

Tôi lấy hộp bút, sách bài tập, còn có sách giáo khoa của môn sắp học là sách ngữ văn, sau đó ngồi xuống.

Hấn không nói gì nữa, tôi liền cảm thấy càng xấu hổ, cứ cảm thấy nếu không nói gì thì cứ như rất xin lỗi tinh thần phần chần bồng bột tự học sớm này vậy.

Không biết có phải tại tôi đa nghi hay không, tôi cứ mãi cảm thấy Khang Duật đang nhìn tôi, tuy nhiên tôi lại không dám nhìn hấn, chỉ thấy da gà nổi hết cả lên.

“Ngày hôm qua...” sau một hồi im ắng, Khang Duật mở miệng.

Tôi vừa nghe thấy ba chữ ngày hôm qua, tim liền đập bình bịch, ngày hôm qua cái gì, ngày hôm qua có thể có cái gì?

Tôi nóng nảy, vội vàng cướp lời hấn, tùy tiện nghĩ ra một cái đề tài, tôi vốn muốn hỏi, hôm nay cậu ăn sáng chưa?

Đây là cách chào hỏi mà người Trung Quốc hay dùng nhất.

Ừ, chính là câu này!!

Trong đầu tôi rõ ràng là muốn nói câu này, nhưng một bên nghĩ sự kiện xi xi ngày hôm qua, một bên mở miệng liền nói năng lộn xộn.

Tôi lắp bắp nói, “Cậu...cậu...hôm nay xi...xi rồi sao?”

Nói xong, tôi liền nhìn thấy hấn giống như bị sắc nước miếng, ho khan liên tục.

Qua mấy phút đồng hồ, tôi mới nhận ra là mình đã nói gì.

Mặt của tôi ngay lập tức liền hồng rực, trực tiếp lan tới tai.

Tôi thật là một đứa ngu siêu cấp.

Thế nào làm không được, thế nào nói kiểu diễn hình nha.

Hấn nhất định sẽ cho rằng tôi là sinh vật ngu xuẩn nhất trên thế giới.

“Ha ha ha ha ha!!”

Ngoài dự kiến của tôi, Khang Duật bỗng nhiên điên cuồng cười, cười thì cười, lại còn gục đầu lên trên bàn, lấy tay đấm mặt bàn, cười tới mức phải gọi là kịch liệt.

Tiếng cười của hấn làm các học sinh khác trong lớp chú ý, tôi một lần nữa lại thành tiêu điểm.

Tôi cảm thấy mắc cỡ chết đi được, đầu càng cúi thấp hơn.

Mọi người đều nhìn, không có cách nào hết, tôi chỉ phải lấy tay dưới gầm bàn kéo vạt áo của hấn.

Hấn cảm giác được, cười nhỏ đi nhiều, mọi người thấy không có việc gì cũng quay đầu lại tiếp tục làm việc của mình.

Hình như Khang Duật nhin cười rất vất vả, cả người cứ điên cuồng run lên, tôi nhìn thấy rất khó chịu, lại không dám nói gì hấn, nếu hấn xấu bụng, đem chuyện xấu của tôi nói cho người khác, tôi làm gì còn mặt mũi gặp ai nữa.

Đến 7 giờ rưỡi, vì ngoài trời mưa nhỏ nên chúng tôi ở trong phòng học vừa nghe radio vừa tập thể dục buổi sáng, động tác của tôi thật cứng ngắc, còn cẩn thận để không đụng vào hần, miễn cho hần cơ hội phát tác.

Tập thể dục xong, nghỉ ngơi được một chút thì chuông reo, môn văn tiết một bắt đầu.

Thầy Tôn dạy văn là chủ nhiệm lớp tôi năm dự bị, lên sơ nhị thầy không làm nữa, vì thầy được lên chức làm trưởng khối, chủ nhiệm lớp bây giờ là thầy Hà dạy tiếng anh.

Từ trước tới giờ chưa bao giờ tôi chăm chú học văn như hôm đó, quả thật là hết sức chăm chú, chép bài vô cùng cẩn thận, mỗi câu mỗi chữ đều nắn nót viết vào.

Nhưng mà Khang Duật không buông tha tôi, nhích lại gần nhẹ nhàng nói, “Cậu không muốn hỏi xem tôi thấy việc ngày hôm qua xong có cảm tưởng gì sao?”

Nghe xong, bút của tôi liền lệch qua một bên, trực tiếp quẹt ra một đường cong bất quy tắc.

“Cậu muốn...cậu muốn thế nào?” nghe như thế nào đi nữa, đều cảm thấy rằng hần đang uy hiếp tôi.

“Cậu nói thử xem?” giọng nói của hần rất êm tai, nghe vào tai tôi lại rất khủng bố.

Dù gì thì da mặt tôi cũng rất mỏng, lúc đó lại còn nhỏ, vô cùng ngây thơ, đợi mười năm nữa thử xem, tôi hoàn toàn có thể trả đũa, nói rằng hần nhìn lên con gái đi xi xi.

Nhưng lúc đó tôi mới học sơ nhị, không tinh vi được như vậy, chỉ cảm thấy rằng mình đã làm chuyện rất mất mặt, không muốn làm cho bất kì ai biết.

Lúc trả lời hần, giọng tôi đều run lên, hồi hộp nhìn hần, “Cậu muốn như thế nào...thì...thì như thế ấy...là được...”

Tôi nhìn thấy ánh mắt của Khang Duật hí hí lại, giống như đang cân nhắc xem lời của tôi có đáng tin hay không, đợi tới lúc mắt mở ra lại, ánh sáng lóe lên.

Tôi cảm thấy ánh mắt này tại sao lại tà ác như vậy đâu.

Hần vẫn nhìn tôi, vẫn nhìn tôi, nhìn tới mức tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Qua một giây, hai giây, ba giây, hần mới chậm rãi mở miệng, “Tốt lắm!!”

Tôi không hiểu lắm nên cứ nhìn ánh mắt đầy ý cười của hần.

Đây là ý gì?

Có phải hay không hần sớm chờ tôi chui đầu vào lưới a.

Tuy nhiên tôi chưa kịp suy nghĩ nhiều, trên đầu đã xuất hiện một bóng ma.

Ngẩng đầu nhìn, đúng là thầy giáo văn.

Thầy nhìn tôi và Khang Duật, tay cầm phấn run run tới mức sắp bóp nát viên phấn, sau đó đẩy gọng kính sáng lóe lên.

“Cái gì tốt lắm, có thể cho tôi nghe một chút không.”

Ách....

“Ngồi học không nghe giảng, còn dám ngồi nói chuyện riêng, có ra thể thống gì nữa không?”

Tôi cúi đầu, tỏ vẻ biết lỗi.

“Hai anh chị ra đứng bên cạnh bục giảng cho tôi, ăn năn hối lỗi.”

Thời đó là như vậy, cho phép phạt đứng.

Vì thế, tôi bị ai sào nào đứng bên cạnh bục giảng cùng Khang Duật, hứng chịu ánh mắt của cả lớp.

Tôi này lớp trưởng, anh minh quét rác a a a a a a a!!!!

8. Chương 4: Chuyện Xấu Sinh Ra

Tôi nghĩ tôi đang bị Khang Duật nô dịch, tôi đi học cùng hắn (vì ngồi cùng bàn), giữa trưa tập chạy cùng hắn (báo ứng của việc đá hắn), ăn cơm cùng hắn (nhược điểm trong tay hắn, không dám kêu hắn nhường bàn, cũng không dám để hắn ăn cơm với người khác, lỡ may ngồi ăn rồi nói chuyện, lòi ra chuyện gì thì sao?)

Nhân quyền của tôi ở nơi nào, ở nơi nào a?

Chẳng lẽ tôi cứ như vậy vượt qua kiếp sống học sinh trung học sao?

Không được, không được, tuyệt đối không được!!

Vậy tôi cũng đi nhìn hắn xi xi đi...

Ách...

Ý tưởng này thực tà ác, làm không được còn bị người ta kêu là biến thái.

Mỗi ngày tôi đều tự hỏi mình xem làm như thế nào để đoạt lại nhân quyền của mình, chỉnh đốn lại địa vị.

Nhưng tôi không có cơ hội, Khang Duật từ đầu tới chân đều không có chỗ nào để tôi có thể chỉnh đốn lại địa vị của mình, hắn học giỏi, chơi thể thao tốt, nhân duyên cũng tốt, không thể tha thứ nhất là hắn rất đẹp trai.

Đắm ngực, đắm ngực a a a a a a a!!!

Vào giờ ra chơi, tôi hay cùng mấy đứa bạn đứng túm tụm lại một chỗ tán phét, nhưng mà dạo này một chút sức lực để tán phét tôi cũng không có, nằm bẹp trên bàn, bị ai rơi nước mắt ING.

Tụi nó bàn tán cái gì, tôi cũng không tham gia, nhưng đề tài nói chuyện lại lan tới trên người tôi.

“Dạo này quan hệ của Miểu Miểu với Khang Duật rất tốt nha!” Tiểu Phiền nói với mấy đứa kia.

“Đúng vậy, mấy đứa con trai trong lớp Miểu Miểu không nhớ được tên ai, vậy mà tên của Khang Duật nó lại nhớ kỹ.” Từ Oánh nói.

Tiểu Song nói, “Đúng vậy, đúng vậy, trong lúc ngồi học lại còn nói chuyện riêng với hắn tới mức bị phạt đứng, quả thật là từ trước tới giờ chưa từng có.”

“Buổi trưa còn ăn cơm với nhau” Lưu Lý Quân nói.

“Buổi trưa còn tập chạy 400m với nhau đâu a” Đại Song cũng không thua kém ai nói.

Đợi sau khi tất cả đều nói xong, tụi nó đều im re.

Im lặng vài giây, tôi chợt nghe được một loạt tiếng hút không khí đầy hưng phấn, cùng với tiếng hút không khí, tôi còn cảm nhận được những ánh mắt đầy nóng bỏng.

Tôi không rõ chuyện gì nên quay sang nhìn tụi nó.

Ồi trời ơi, ánh mắt này là ý gì đây.

Lòe lòe sáng, tràn ngập mờ ám, đâm vào làm mắt tôi sắp mù.

Mồ hôi lạnh của tôi ứa ra, “Tụi mày...làm...làm gì?” ánh mắt quá nóng bỏng, nóng tới nỗi làm tôi cà lăm luôn.

Tụi nó đồng thanh nói, “Nói mày với Khang Duật nha!”

“Khang Duật!?”

Tụi nó gật đầu, gật thật mạnh.

“Tao với Khang Duật làm gì có gì.” Tôi và hắn từ trước tới giờ vốn không phải là người cùng phe nha.

Tiểu Phiền đột nhiên giơ tay lên, đập bàn cái rầm, nói giống như bức cung, “Nói, quan hệ của mày với Khang Duật là gì?”

Quan hệ? Có thể là quan hệ gì được?

Đương nhiên là kẻ thù rồi.

Bất quá, tôi không dám nói, nếu không nhất định tụi nó sẽ hỏi vì sao.

“Đúng vậy, nói mau, nói mau.” Mấy đứa khác cũng mặt mày hứng thú đầy hào khí ép tôi nói.

“Nói cái gì, tao với hần làm gì có quan hệ gì, thì là bạn cùng lớp, cùng bàn, tụi mày bị gì vậy, hỏi toàn mấy thứ vớ vẩn, làm như tao với hần có một chân(1) không bằng...” nói tới đó, bỗng nhiên tôi giật mình.

Lại nhìn vẻ mặt không tin của tụi nó, đột nhiên tôi hiểu được.

“Tụi mày đừng...đừng suy nghĩ lung tung, không thể nào.” Tôi đỏ mặt, điên cuồng xoa tay.

Có câu nói như thế này – giải thích chính là che giấu.

Thật hiển nhiên, lời giải thích của tôi chui vào tai tụi nó chính là ý này.

Không chỉ không tin, có đứa còn cười vô cùng quỷ dị.

Tay tôi càng xoa điên cuồng hơn, “Không phải như vậy, không phải như vậy.”

“Vậy mày nói thử xem, hôm bữa tiết văn mày với Khang Duật nói cái gì, nói say mê tới mức thầy Tôn đứng ở bên cạnh rồi cũng không biết?”

Tiểu Phiền vẫn luôn như vậy, ngay câu đầu tiên đã nói vào vấn đề chính.

Cái gì gọi là lấy thế ép người, đúng là cái kiểu này rồi.

Tôi đã hết lời để nói.

Tiểu Phiền dùng mũi hừ hừ mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng cười âm hiểm, “Nhìn kìa, nhìn kìa, có tặc giạt mình.”

Tôi than thở trong lòng, làm gì có tặc mà giạt a.

Tôi đây là oan ức.

Năm tôi đang học sơ trung, tuy không thoáng như bây giờ, nhưng cũng có yêu sớm, tuy nhiên cũng chỉ thổ lộ với nhau, chỉ dừng ở giai đoạn thân thiết hơn một chút, nếu không sẽ bị lún sâu vào.

Chúng tôi khi đó không nói yêu, chỉ nói thích.

Đơn thuần là thích, thành lập trên ấn tượng tốt đối với người khác phái nào đó, mơ mơ màng màng hưởng thụ hương vị ngọt ngào êm ái đó.

Có thể nói thứ đó còn trong sáng hơn tuyết, cho dù như vậy nhưng đối với chúng tôi cũng là một loại cấm kỵ.

Nhưng mà càng là cấm kỵ, càng làm cho người ta hướng tới, loại kích thích và dụ hoặc này, chúng tôi không dám thử, nhưng có thể tưởng tượng.

Hơn nữa khi bên cạnh có người chạm được vào thứ cấm kỵ đó, chúng tôi sẽ rất hưng phấn, ngay cả công việc học tập chán nản buồn tẻ cũng có thêm động lực.

Thật hiển nhiên, bày chị em tốt này của tôi rất hưng phấn.

“Mày thích hần đúng hay không!” Từ Oánh lóe lên ánh mắt chờ đợi hỏi tôi.

Đại Song và Tiểu Song cũng vạ phần nóng bỏng nhìn tôi.

Ai ui, mẹ ơi chết tôi rồi, to chuyện rồi.

Tôi cuống tới nổi mặt đều biến thành màu gan heo, vội vàng nói, “Tao mới không thèm thích hần, không thích, tuyệt đối không thích, Khang Duật căn bản chính là đồ xấu xa, ai sẽ...sẽ thích hần.”

Nói xong, tôi gật đầu thật mạnh, để làm vững chắc thêm lập trường của mình.

Ai biết vừa nói xong, liền thấy Khang Duật âm trầm đứng ở sau lưng mấy đứa nó nhìn tôi.

Ách...

Thảm, hình như hần nghe được.

Tôi không quên mất mình còn có nhược điểm trong tay hần, bắt đầu nóng lên, tôi vừa rồi có mắng hần là đồ xấu xa, nhất định là hần nghe được rồi.

Tim tôi nhất thời ngừng đập, trong lòng bắt đầu hồi tưởng xem gần đây có làm việc khiến hần bực mình không.

Chắc là không có rồi, chỉ là lúc ăn cơm tôi cố ý làm rớt cánh gà làm người hần dính đầy mỡ(2), lúc đi học cố ý để tay lấn qua đường biên làm hần không viết bài được, lúc chạy bộ cố ý uống hết nước...

Càng nghĩ mặt tôi càng đen, thì ra trong lúc tôi bị nô dịch còn làm nhiều chuyện phản động như vậy.

Cuối cùng còn làm hần nghe thấy tôi mắng hần là đồ xấu xa.

Tôi nghĩ, lần này chết chắc rồi.

Hần cứ đứng lặng lẽ như vậy, lũ bạn không phát hiện ra hần, tôi thấy vẻ mặt của hần rất xấu.

Vớ vẩn, có người mắng tôi xấu xa, còn nói không ai thêm thích tôi, vẻ mặt của tôi cũng sẽ không đẹp chút nào.

Tôi nghĩ bây giờ nhất định hần đang rất tức giận, có lẽ đang định đem chuyện xấu của tôi nói cho mọi người.

Mồ hôi lạnh của tôi róc rách chảy, vắt nát óc nghĩ cách cứu vãn, chỉ thấy Khang Duật chậm rãi nói với mấy đứa bạn đứng che phía trước “Xin lỗi, làm ơn xê ra một chút.”

Tiểu Phiền hoàn toàn không nhận ra sự mất tự nhiên của tôi, thấy hần liền hỏi “Khang Duật, lần trước tiết văn cậu với Miểu Miểu nói chuyện gì vậy?”

Vài đứa con trai đứng không xa phía sau Khang Duật, bình thường chơi thân với Khang Duật, nghe xong câu hỏi của Tiểu Phiền, cũng rất ngạc nhiên chạy lại, muốn nghe cho rõ ràng mọi chuyện.

Tôi nghe xong, ruột đau thắt lại.

Đây là ông trời quên tôi à, cái này còn không phải cho hần cơ hội sao.

Đầu tiên Khang Duật sững sốt, sau đó hần dùng đôi mắt đen lúng liếng kia của hần nghiền ngẫm nhìn tôi.

Đây là...có ý gì?

Hần đang tra tấn tôi sao?

Oan nghiệt, oan nghiệt a.

Bi thương muốn chết luôn, cả người tôi đều cương lại.

Chỉ nghe thấy Khang Duật lóe lên ánh mắt nham hiểm, trả lời “A, cái đó a, không có gì...”

“Không có gì là cái gì?” Tiểu Phiền bám riết không tha truy xét.

Hần ngồi vào chỗ mình, tỉnh bơ lấy ra sách giáo khoa tiết sau, không hề có ý định trả lời.

Tôi cảm thấy rất kỳ quái.

Chẳng lẽ hần tính tha thứ tôi.

Tôi nghĩ chắc là như vậy, Khang Duật hình như chống không lại sự tra xét của Tiểu Phiền và mấy đứa bạn, trả lời một câu, “Đó là bí mật của mình và lớp trưởng, không thể nói, không thể nói.” nói xong còn nhìn về phía tôi nói “Đúng không? Lớp trưởng!”

Cái thái độ kia, cái ngữ khí kia, giống như tôi và hần có gì vậy!

Hắn trả lời nhẹ nhàng bằng quơ như vậy, làm cho đám Tiểu Phiền, còn có mấy đứa con trai đều nhìn về phía tôi.

Nhìn tao làm gì, cái gì tao cũng không làm nha.

Đang lúc không biết nói gì cho tốt thì chuông vào lớp vang lên.

Tối bây giờ tôi chưa bao giờ hy vọng nghe chuông vào lớp như vậy, cảm động ướt nước mắt a.

Chuông vừa vang lên, mọi người chỉ có thể giải tán.

Tôi cũng liền thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc ngồi học, tôi chờ Khang Duật hỏi tôi vì sao mắng hắn, nhưng không có, hắn im lặng dị thường, trông có vẻ ngồi học rất chăm chú, cũng không biết tại sao tôi càng ngày càng cảm thấy nghi ngờ, nhưng lại không dám chủ động hỏi, lực chú ý hoàn toàn không đặt ở sách giáo khoa.

Tiết này lại là tiết văn, kể từ lần kia thầy Tôn đặc biệt chú ý tôi và Khang Duật, hơn nữa thích kêu chúng tôi trả lời câu hỏi, hoặc là đọc bài.

Lần này cũng vậy, lại có chết hay không là tôi bị gọi tên, thầy kêu tôi đọc bài tiếp theo.

Nhưng vừa rồi tôi đem toàn bộ lực chú ý đặt trên người Khang Duật, không biết bài tiếp theo là bài nào, đó là bài nào a.

Thầy Tôn thấy tôi cứ ngạp ngừng mãi, bắt đầu đi tới.

Tôi càng sợ hơn, diên cuồng lật sách ngữ văn.

Thầy Tôn vẻ mặt không vui nhìn tôi, “Sao em không đọc đi.”

Tôi đã cuống muốn chết, đến nỗi chảy mồ hôi.

Khang Duật vô cùng tốt bụng chìa sách ra, chỉ vào bài một trong sách.

Lúc này tôi đặc biệt cảm kích hắn, lật đặt lấy bài hắn vừa chỉ đọc cho thầy Tôn nghe.

Thầy Tôn nghe xong, thật nghiến ngấm nhìn hai chúng tôi nói “Quan hệ của hai em thật là không phải tốt bình thường thôi.”

Cả lớp nghe xong mấy lời này, đều nhìn về phía chúng tôi.

Mặt tôi tức thì đỏ, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Lúc này, như có chuyện lạ, Khang Duật nói “Thưa thầy, sau lưng mỗi người phụ nữ thành công đều có một người đàn ông thành công, điều này là điều em nên làm, cùng nhau cố gắng mới có thể cùng nhau tiến bộ.”

Thầy Tôn vui vẻ nói “Nói đúng, nói đúng, các em tiếp tục cố gắng, tiếp tục tiến bộ.” nói xong, thầy cười ha ha.

Tôi cười không nổi, rốt cuộc đây là cái gì a.

Tiết học tiếp tục, nhưng tôi cứ cảm thấy có mấy đứa cứ quay lại nhìn về phía tôi và Khang Duật, nhìn tới mức làm tôi thấy ngượng.

Giờ giải lao, tôi chỉ muốn đi ra hít thở một phen, lại bị Khang Duật giữ chặt lại.

“Làm gì?” tôi hỏi hắn.

Hắn dụi dụi mắt, nói với tôi “Hình như có gì trong mắt, nhìn giúp tôi một chút, hơi đau.”

Tôi nghĩ tại sao hắn lại tìm tôi, nhưng nghĩ lại hắn vừa mới giúp tôi, nói đi nói lại tôi cũng phải cảm ơn hắn, vậy thì nhìn dùm hắn một lần cũng được.

“Trong mắt hả, mắt nào?”

“Hình như hai bên đều có, cậu nhìn cả hai luôn xem.”

Hắn kêu tôi ngồi xuống, nhìn đối diện mắt hắn, hắn cũng nhìn đối diện tôi.

Nhưng mà tôi không thấy trong mắt hắn có gì, thật bình thường, đen lúng liếng rất trong suốt.

Nhìn được chừng mấy chục giây, tới lúc tôi đang định nói không có gì, Khang Duật đột nhiên nói, “Được rồi, hình như hết rồi.”

Tôi nhú mày, lúc này có, lúc khác lại không có, làm cái quỷ gì, thôi mặc kệ, đi toilet cái đã.

Vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy nhiều đứa đều đang xem chúng tôi, còn khe khẽ nói nhỏ:

“Thấy chưa, hai đứa nó vừa liếc mắt đưa tình đó.”

“Thấy rồi, thấy rồi...”

“Giống như đang dùng mắt trao đôi...”

Tôi quay đầu, lại nhìn về phía Khang Duật, chỉ thấy hắn dùng tay chống đầu cười tủm tỉm nhìn tôi.

Đầu tôi trống rỗng.

Vì vậy, chuyện xấu của tôi và Khang Duật liền lan tràn.

Chú thích: __ (1): chắc ai hay đọc truyện cũng biết cái này rồi =)), con trai có 3 chân(chân thứ 3 là cái chân ở giữa...:D), có một chân là chân nào thì mọi người tự hiểu .

__(2): trong bản convert là “du”, ban đầu mình nghĩ là xì dầu, ai dè lật bản Trung ra xem lại thì là dầu mỡ. Vô cùng xin lỗi mọi người ^^~

9. Chương 5: Người Được Gọi Là Phúc Tấn(*) Chính Là Me

(*): chỉ thê tử của Vương Gia, mình cũng không biết tại sao không gọi là vương phi nữa, tra trên baike nó còn nói là công chúa nữa mới ghê =.=', chắc đời nhà Thanh người ta gọi như rứa

Tuần cuối cùng của tháng 11 lớp chúng tôi phải trực trường, chủ yếu là chúng tôi phải đến trường sớm hơn các lớp khác, đeo băng đỏ trên tay áo, đứng trước cổng trường chào đón các học sinh khác tới trường, ngoài ra chúng tôi còn phải làm lao công, làm nghĩa vụ lao động miễn phí cho trường, thuận tiện cáo mượn oai hùm sửa lại những học sinh tác phong không đúng quy định của trường, điều tốt duy nhất là không phải đi học.

Theo thường lệ, tôi cũng đeo băng đỏ trên tay, trước đây còn cảm thấy rất oách, đợt sau này lớn lên mới phát hiện cái đó không phải là mấy bà khóm trường hay đeo sao, kí ức tốt đẹp nhảy mắt trở nên nhạt nhòa.

Đợt tới 7 giờ 45 phút đóng cổng trường, lớp tôi chia làm mấy tổ để bắt đầu đi dọn vệ sinh trường, tôi điểm danh mới phát hiện kẻ thù của tôi lại không có mặt.

“Khang Duật đâu?” tôi hỏi.

Một đứa con trai cột nhả trả lời, “Bẩm Phúc Tấn, Vương Gia đi tới sân thể dục nhỏ rồi.”

Nói xong, mọi người đều cười ha hả, nhìn tôi vô cùng thân ái.

Tôi và Khang Duật tựa hồ đã nghiễm nhiên được xem là một đôi, nghiễm nhiên thì nghiễm nhiên, ở trước mặt giáo viên mấy đứa nó khép miệng còn nhanh hơn gió thổi, có nói cũng chỉ nói trước mặt nhau.

Lúc đó đều như vậy, học sinh gặp giáo viên giống như chuột thấy mèo vậy, cũng chỉ dám diên diên một chút, chơi đùa giỡn giỡn, lúc giáo viên có mặt chúng tôi đều tự giác ngoan ngoãn lại.

Rất có tinh thần tập thể, đều cho rằng yêu sớm là bí mật chung của tổ chức, phải bảo vệ thật tốt, tuyệt đối sẽ không dâm thọc.

“Đi chết đi, Phúc Tấn cái đầu cậu!! Đã nói là không được gọi tôi là Phúc Tấn!!” tôi bước nhanh tới chỗ tên con trai kia, nghe rằng trợn mắt gào lên.

Lúc học sơ trung, mọi người đều thích đặt biệt danh cho bạn bè, ví dụ như Phiền Tuyền gọi là Tiểu Hạc Tiêu, Lưu Lý Quân gọi Ngưu Mỗ Mỗ, Úc Văn Tĩnh gọi là Đại Song, Lý Văn Di gọi là Tiểu Song, về phần tại sao có mấy cái tên đó đã không ai nhớ nữa, dù sao đều là cậu kêu tôi kêu, mọi người đều kêu.

Tôi thật ra lại không có tên hiệu gì, nhưng từ khi tin vệt về chuyện xấu của tôi và Khang Duật được tung ra, tất cả đều thay đổi.

Phim truyền hình ác độc hại người nha, nhất là phim truyền hình của dì Quỳnh Dao, mới đầu là Uyển Quân, sau đó là Cỏ xanh bên bờ sông, cố gắng xem thêm Hoa mai rơi, thời kì phim truyền hình bản cùng, phim sến rất thịnh hành, vốn dĩ chúng tôi không xem loại phim này, đều là người lớn xem, chúng tôi đều đợi xem phim hoạt hình lúc 6 giờ rưỡi thôi, nhưng mà người lớn xem hăng say, khóc càng hăng say, chúng tôi tò mò nên cũng xem luôn.

Đúng là không xem không biết, vừa xem liền biết hết, thì ra vợ của Vương Gia kêu là Phúc Tấn, vợ nhỏ gọi là Sườn Phúc Tấn.

Mấy đứa đầu tiên gọi tôi là Phúc Tấn là mấy đứa con trai chơi thân với Khang Duật nhất, lúc đó chỉ là giỡn chơi thôi, kêu lên nghe hay hay, nhưng mấy đứa nó cứ thấy tôi là gọi Phúc Tấn Phúc Tấn, cả lớp đều dừng cảm kêu cùng nhau, qua vài ngày, ai cũng kêu tôi là Phúc Tấn, cái biệt danh này liền như vậy đặt trên trán của tôi, ngay cả cơ hội bác bỏ tôi cũng không có.

Tức nhất chính là Khang Duật, mỗi ngày tôi đều làm sáng tỏ quan hệ giữa tôi và hắn cho cả lớp, lại không có ai tin tôi, tôi chỉ phải ra tay từ hắn, bắt hắn đứng ra giải thích.

Nhưng mà hắn lại hỏi tôi “Cậu nói lâu như vậy, có tác dụng gì sao?”

Tôi lắc đầu tự nhiên “Nói đến tróc da mép cũng chưa ai tin.”

Hắn nói với tôi “Thấy chưa, có một số việc càng bôi càng đen, không bằng cứ để cho người ta nói.”

Cái gì mà càng bôi càng đen, bây giờ không bôi còn đen hơn.

Tới lúc tôi muốn thuyết phục hắn, hắn lại khoát tay, khoái trá đi ra ngoài đá bóng.

Vì thế, tôi lại nhịn không được, chạy theo, đá hắn một cước nữa.

Mặt hắn tối sầm, lại đuổi theo tôi.

Không ngờ, chuyện xấu lại tiến lên thêm một nấc lớn nữa.

Không còn ở giai đoạn mất đi mây lại nữa, trực tiếp thăng hoa lên liếc mắt đưa tình luôn.

Đây...đây là cái thể giới gì vậy, không tới mức giỡn mặt con người ta như vậy đi.

Tôi rơi lệ.

Nhưng qua một đoạn thời gian, tôi phát hiện tôi không phải là người duy nhất có chuyện xấu.

Một cặp anh em sinh đôi khác của lớp chúng tôi, đứa anh đang theo đuổi Đại Song, đứa em thì thích Tiểu Song, nhưng Tiểu Song lại đang mất đi mây lại với bạn Mạnh Hiểu Đông lớp bên cạnh, Tiểu Phiền và tên con trai ngồi cùng bàn Hoàng Nghiêm Dũng và bạn nữ Vương Giai Vĩ ngồi phía sau hình như đang tiến hành tình yêu tay ba, rốt cuộc ai thích ai, đến lúc tốt nghiệp tôi cũng không biết rõ, Lưu Lý Quân thì đang có mờ ám cùng với một bạn nam có bộ dạng đặc biệt, còn có, còn có hơn một nửa tụi con trai lớp tôi đang theo đuổi Từ Oánh, còn đi lớp khác điều tra xem có tình địch hay không.

Tính đi tính lại nửa ngày, cả lớp tôi đều tham gia những chuyện nữ hát nam múa phụ họa (ui cha, xem cái kiểu dùng thành ngữ này này) chỉ là tôi không phát hiện mà thôi.

Đột nhiên tôi cảm thấy viên mãn.

Tôi như vậy còn chưa là gì hết đi.

Nhưng mà tôi vẫn khó chịu tụi nó cứ gọi tôi là Phúc Tấn.

Cứ cảm thấy có chút...có chút ngượng.

Tên con trai kia thấy tôi là hân cũng không thêm sợ, lại còn cười hì hì phải một câu Phúc Tấn, trái một câu Phúc Tấn, kêu tới mức mặt tôi đỏ lên, tôi bỏ đi, rồi đột nhiên nói một câu, “Cầu nô tài, đi chà toilet cho ta.”

“A!?” người nào đó ử rử.

Tôi cười lạnh “Không phải kêu ta là Phúc Tấn sao, bây giờ Phúc Tấn kêu người đi chà toilet, có đi hay không.”

‘Cầu nô tài’ cúi đầu, đi chà toilet thật.

Nhưng mà tôi còn chưa hết giận, hung ác nói với mấy đứa khác “Nói, còn ai muốn đi chà toilet.”

Ai mà muốn, toilet trường tôi có tiếng cũ kĩ, chà xơ thôi còn bị đau hông do lao lực quá mức.

Mọi người lập tức giả vờ nhiều việc, nhanh chóng đi làm việc được phân phối.

Thấy mọi người đều đi rồi, cơn tức của tôi mới xẹp đi một chút, vừa nghĩ tới Khang Duật, lại thăng cao lên, thở phì phì quyết định đi tìm hân tỉnh số.

Trường chúng tôi có hai sân thể dục, sân lớn dùng để tập thể dục buổi sáng, tổ chức các hoạt động thể thao, học giờ thể dục, một cái sân thể dục nhỏ bị bỏ hoang, trước kia cũng có sử dụng, nhưng ban giám hiệu nói muốn xây một dãy phòng học mới nên đem tất cả các dụng cụ dời đi hết, đến tận bây giờ, đừng nói phòng học, ngay cả cái nền cũng nhìn không thấy, bởi vì bỏ hoang đã lâu, cỏ dại mọc không ít, những chỗ trống đều để gạch ngói vụn, mặt đất không bằng phẳng lắm.

Tôi thờ phỉ phỉ đi tới, nhìn xung quanh tìm Khang Duật, thị lực của tôi mặc dù không tốt, cảm giác lại vô cùng nhạy cảm, hơn nữa đối với kẻ thù lại giống như rada vậy, rất nhanh liền tìm thấy hân nằm ngay một gốc cây dương liễu.

Mùa đông, lá dương liễu đều rụng, chỉ còn lại những nhánh cây khô cằn, dưới bóng những nhánh cây đó, Khang Duật đang nằm phơi nắng.

Bộ dạng nhàn nhã này của hân, lại làm cho cơn giận của tôi không có chỗ trút, nếu tôi là chó, nhất định sẽ nhào tới, cắn hân cắn hân cắn hân...

Nhưng mà tôi lại không phải là chó, tôi chỉ có thể đi tới.

Vừa đi tới bên cạnh hân, tôi liền kêu “Khang Duật, đứng dậy cho tôi!!”

Hân lại không phản ứng, tôi nhíu mày, cúi đầu xem cho rõ.

Tên xấu xa này lại đang ngủ.

Thật sự là cái này mà nhìn được, thì không có gì nhìn được!!

Tôi ngồi xổm xuống, tính bóp mũi hân, làm cho hân tỉnh lại, vừa định ra tay, nhưng nhìn hân gần như vậy lại không đành lòng.

Tôi vẫn biết Khang Duật rất đẹp trai, kiểu đẹp trai này không phải đẹp trai bình thường, khuôn mặt đẹp vì tuổi còn nhỏ nên chưa nảy nở, nhưng đã có những nét ban đầu, ánh nắng rập rờn chiếu lên khuôn mặt hân, làm cho ngũ quan đều thật tinh xảo, giống điêu khắc vậy. Không biết có phải tại ánh mặt trời hay không, da mặt của hân trông còn tốt hơn của tôi, vừa bóng vừa mềm.

Tôi không nhìn được định sờ một chút.

Đột nhiên Khang Duật tỉnh lại, mắt vừa hé ra liền nhìn thấy tôi, tay của tôi không kịp thu lại, liền đứng sững giữa không khí.

Có lẽ là tại ánh mặt trời hơi chói, hân híp mắt lại, làm quen dần trong chớp lát, rồi mới mở ra, ánh mắt của hân phản xạ ra tia sáng, giống như màu cát vàng, vô cùng đẹp.

Đột nhiên tôi có cảm giác như bị câu hồn.

Đầu hơi choáng váng, tim đập hơi nhanh.

Tôi bắt đầu nghi ngờ có phải mình ở giữa mùa đông bị cảm nắng hay không.

Khang Duật giống như vừa nhìn thấy rõ ràng là tôi, hơi sợ run một chút, sau đó dừng ánh mắt giống như có chút suy nghĩ ở trên mặt tôi, nhìn xong, hắn chuyển tầm mắt nhìn về cái tay đang đứng sững giữa không khí của tôi, buồn cười hỏi “Cậu muốn làm gì?”

Làm gì?

Tôi nhìn tay của mình, nghĩ đến vừa rồi tôi nhìn trộm hắn, mặt nhất thời nóng đến nỗi có thể luộc được trứng gà, đầu óc nóng lên, người cũng hồ đồ theo, tôi nâng hai tay lên, gương nanh múa vuốt làm động tác hồ ác vỗ dè “Tôi muốn ăn cậu!!”

Tôi còn ngại chưa đủ, cuối cùng còn bắt chước hai tiếng của ông ba mươi “Gào gào”.

Làm xong, tôi liền rơi lệ trong lòng, tôi là đứa đại ngu nhất vũ trụ.

Khang Duật sững sốt. tôi nghĩ phỏng chừng là bị hù rồi, hắn lại không bỏ chạy, vẫn nhàn nhã nằm ở chỗ đó.

Tôi có chút xấu hổ, lại không bỏ được, vẫn duy trì tư thế gương nanh múa vuốt.

Ngay tại lúc tôi càng ngày càng cảm thấy xấu hổ sắp sửa chạy trốn thì rốt cục, Khang Duật chậm rãi mở miệng: “VẬY...cậu tính bắt đầu ăn từ bộ phận nào?”

Cuối cùng, hắn còn chớp mắt một chút “Hả?”

Thượng đế, con thê với người, con thật sự không có nghĩ theo ý đó, nhưng mà tại sao con cứ có cảm giác hắn muốn con nghĩ theo cái ý đó.

Đây là gian tình(1).

Tôi cảm giác được, đây thật sự là gian tình.

Ánh sáng mặt trời như tia vàng chiếu trên người hắn, hắn nằm ở chỗ đó, làm mọi thứ trở nên mờ ảo, ngay cả quần áo của hắn cũng trở nên mờ ảo, giống như không mặc.

Thật là một ảo giác đáng sợ, giống như tôi đang nhìn thấy một Khang Duật trần truồng, nằm ở trước mặt tôi, đang ngoắc tôi tới.

Trong đầu tôi giống như đang nghe hắn nói, đến đi, đến đi, đến đi, đến hưởng thụ tôi a.

Suy nghĩ của tôi bắt đầu hỗn loạn, một mặt muốn chạy trốn, một mặt khác muốn nhào...nhào tới.

Tôi rất tà ác, tôi thật sự rất tà ác.

Người ta nha, ở trong tình huống rất hỗn loạn, ngược lại có thể vô cùng quái dị bình tĩnh lại.

Tôi chính là người như vậy.

Tôi thật sự bắt đầu bình tĩnh.

Bình tĩnh tới choáng váng, đứng đơ, thành tượng điêu khắc...thật lâu không nhúc nhích.

Về phần chuyện xảy ra sau đó, cho dù sau khi tôi và Khang Duật kết hôn rồi, tôi cũng chưa nhớ lại được sau đó tôi làm cái gì.

Tôi từng hỏi qua hắn, đầu tiên Khang Duật trừng mắt nhìn tôi thở phì phì, sau lại thấy được tôi thực sự nhớ không ra, mặt hắn lại đỏ rất khả nghi.

Tôi tò mò truy hỏi, hắn bị tôi hỏi tới phiền, kêu tôi đưa hai má lại.

Tôi nghĩ là hắn muốn nói cho tôi điều gì đó, không ngờ rằng hắn lại hôn lên má tôi một cái.

Hôn xong, hắn liền lật đà lật đặt bỏ đi.

Hả?

Tôi lại choáng váng, lại đơ, lại thành tượng điêu khắc...

_Chú thích: _(1): từ này mình bịa ra để điền vào đây , tại vì trong bản convert nó là một ô vuông, trong bản trung nó cũng là ô vuông , mình bó tay rồi nên đành tự bịa từ này ra để điền vào , bạn nào thấy có từ nào thích hợp hơn thì nói mình nhé.

10. Chương 6: Ô Phôi Ngẫu

Chuyện xấu của tôi và Khang Duật vẫn liên tục lan truyền, không những vậy, còn càng ngày càng huy hoàng.

Tôi và hắn được thầy thể dục chọn đi thi Đại hội thể thao toàn khu, có chết hay không lại đạt được giải quán quân, điều này kì thật cũng không có gì, tôi vốn học giỏi thể dục, vậy mà truyền vào lớp lại thay đổi bản chất.

Không biết đứa xấu xa nào nói một câu “Đây là sức mạnh tình yêu.”

Sức mạnh tình yêu cái đầu mày...cái này là thực lực của tao.

Biết vậy lúc đó chạy về chót cho rồi.

Khóc-ing.

Ngoài ra, vì ở tiết văn tôi từng bị thầy Tôn phạt đứng, nên để thầy Tôn xếp loại hạnh kiểm vào cuối kì nường tay cho cái tội lỗi này của tôi nên tôi học rất chăm chú, trước kia điểm số môn văn của tôi luôn nằm ở phần eo, lần này thi trắc nghiệm lại đứng thứ 3, ngay cả bản thân tôi đều không tin được hai mắt mình, còn rất vui vẻ, có công mài sắt có ngày nên kim quả nhiên chí lí.

Thầy Tôn cũng cho rằng như vậy, thầy còn nhớ câu nói mà Khang Duật từng nói “Sau lưng mỗi người phụ nữ thành công nhất định có một người đàn ông thành công.”, lúc giảng bài còn mượn câu này làm văn, ở trước mặt cả lớp nói phải noi gương tôi và Khang Duật học tập, học tập chúng tôi giúp đỡ lẫn nhau, học tập tình cảm tốt đẹp của chúng tôi, như vậy mới có thể làm cho điểm số nâng cao.

Vì sao kêu cảm tình tốt, vì sao kêu giúp đỡ lẫn nhau, nói tới tai mấy đứa trong lớp, đổi thành tôi và Khang Duật thật ân ái, ân ái tới nỗi thành tích học tập đột nhiên tăng cao.

Vì thế, sức mạnh tình yêu, tôi trốn thoát không được, như bóng với hình đi theo tôi.

Danh hiệu Phúc Tấn này cũng bỏ không được, tôi sửa như thế nào cũng uống công.

Lại bởi vì sự tiến bộ của hai chúng tôi, thầy Tôn còn cố ý đề nghị với thầy chủ nhiệm cho Khang Duật làm chức vụ Ủy viên học tập, thì ra Ủy viên học tập cũ Tổng Lê Quân (biệt hiệu Tông Da) vì bị bệnh mà xin nghỉ dài hạn, chức vụ Ủy viên học tập vẫn bỏ trống, lần này đề nghị đều được mấy đứa con trai trong lớp đồng ý.

Cán bộ lớp tôi, ngoại trừ chức vụ Ủy viên thể dục có ít quyền lực nhất là con trai làm, còn lại đều là con gái làm, Khang Duật học tập tốt, số lượng con trai trong lớp lại chiếm hơn một nửa nên hắn lập tức được chọn.

Ủy viên học tập là cái gì?

Lúc đó ủy viên học tập chính là trợ thủ đắc lực của lớp trưởng.

Tôi và Khang Duật ngồi cùng bàn còn chưa tính, bây giờ còn cùng nhau trực ban.

Có nghĩa là, sau này nếu có họp hành gì, hoạt động thể thao gì, Khang Duật đều đi theo tôi, thỉnh thoảng xuất hiện cạnh tôi.

Thật bi thảm, thật bi thảm a a a a a a a a a!!

Cuối tháng mười hai, sắp tới kì thi học kì, khoảng thời gian này phỏng chừng là thời gian các học sinh chăm chỉ nhất, tôi cũng không ngoại lệ, tôi là điển hình của kiểu học sinh nước tới chân mới nhảy, vì vậy vừa tới lúc này tôi liền cảm thấy có áp lực.

Khang Duật lại không giống vậy, một chút áp lực trước khi thi đều không có, tan học hoặc lúc nghỉ trưa đều đi đá bóng.

Tôi oán giận nha.

Tiết hai ngày hôm đó vừa hết, một tên con trai chạy đến chỗ Khang Duật hỏi bài, ai biểu người ta học giỏi đâu, bình thường cũng sẵn sàng chỉ bài, hiện tại lại là Ủy viên học tập, người tìm hần hỏi bài cũng nhiều hơn.

Thấy có người hỏi bài hần, tôi liền đứng dậy nhường chỗ.

Tên con trai này tên là Kế Kiệt Hạnh, rất chăm chỉ học hành, chúng tôi đều gọi hần là một sách, bởi vì hần thật sự thích đọc sách, không hiểu liền hỏi là thói quen của hần.

Hần thấy tôi nhường chỗ liền nói “Cảm ơn lớp trưởng”

Hần là đứa duy nhất trong lớp không nước chảy bèo trôi kêu tôi là Phúc Tấn.

Tôi kích động đến xém khóc, N lâu không nghe được người ta kêu tôi là lớp trưởng, hoài niệm – ing, hảo cảm đối với hần cũng tăng tên hai trăm phần trăm.

Hần mở ra sách bài tập, hỏi Khang Duật “Khang Duật, mình muốn hỏi bạn bài này, bạn chỉ mình đi.”

Tôi ở một bên gật đầu, cho rằng người tốt như vậy, xác thật là nên giúp đỡ hết sức.

Ai ngờ Khang Duật lại bày ra một bộ mặt xa cách “Không rảnh!!”

Tôi buồn bực, bình thường hần cũng không như vậy.

Kế Kiệt Hạnh còn buồn bực hơn tôi “Tại sao vậy?”

Tôi cũng muốn biết Khang Duật bị gì vậy, vì sao vẻ mặt khó chịu.

Lúc này, Tiểu Phiền lại nói với tôi “Miếu Miếu, ngày kia là sinh nhật của Đại Song và Tiểu Song, buổi chiều tao với Từ Oánh đi mua quà, mày có đi không?”

“Sinh nhật?” tôi nghĩ một chút, nhớ lại ngày, đúng là ngày 23 tháng 12 là sinh nhật của Đại Song và Tiểu Song, vội vàng trả lời “Đi, đi, tao đi!!”

Đang thảo luận nóng bỏng, Kế Kiệt Hạnh đột nhiên chạy tới, đứng thẳng tắp, điên cuồng kêu tôi “Phúc Tấn, Phúc Tấn, Phúc Tấn, Phúc Tấn...”

Tôi sửng sốt, đây là ý gì.

Đồ điên!!

Đợi tới lúc hần kêu khoảng mười mấy tiếng ‘Phúc Tấn’ rồi, tôi nhìn thấy Khang Duật vẫy vẫy tay với hần.

Hần không kêu nữa, ngoan ngoãn quay trở về.

Tôi chợt nghe Khang Duật nói “Thật ra bài này giải như vậy...”

Tôi nghe không rõ nên trở lại chỗ ngồi, muốn hỏi Kế Kiệt Hạnh có ý gì.

Đợi làm bài xong rồi, hần nhìn thấy tôi, nói cọt nhả “Phúc Tấn, ta xong rồi, mời ngài ngồi, mời ngài ngồi.”

Tôi càng không rõ, tại sao hần lại không ngừng kêu tôi là Phúc Tấn, tôi trừng mắt nhìn hần, hi vọng hần có thể sửa miệng.

Hần lại một chút cũng không hiểu được, đại khái nghĩ rằng tôi ngại ngồi chỗ hần đã ngồi qua, liền lấy tay áo xoa xoa ghế ngồi, còn nói thêm “Phúc Tấn, ngồi a.”

Ngồi cái đầu cậu. Tôi càng trừng hần.

Sửa miệng đi, cậu là người duy nhất gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn nha, tiếp tục phát huy đi chứ.

Nhưng hần một chút cũng không phản ứng, dọn dẹp sách giáo khoa, vuốt vuốt gáy, giống như không có việc gì bỏ đi.

Lông mày của tôi đều dồn thành một cục, rối rắm.

Đây là ý gì, ý gì a.

Tôi nhìn phía Khang Duật, cứ cảm thấy có gì đó không bình thường.

Khang Duật đang nhăm nhả thu dọn hộp bút, không biết có phải tại ảo giác của tôi hay không, hắn giống như thật sung sướng, cùng vẻ mặt khó chịu trước đó khác nhau một trời một vực, lộ ra một cổ sáng khoái.

Đại khái là chú ý tới ánh mắt của tôi, hắn quay đầu “Làm sao vậy?”

“Làm sao vậy!? Tôi còn muốn biết làm sao vậy a?” tôi chỉ hướng Kế Kiệt Hạnh “Cậu làm gì với hắn?”

Khang Duật vẻ mặt giống như rất vô tội, chớp chớp mắt nhìn tôi “Chỉ bài cho hắn nha.”

“Không phải cái này, vì sao hắn gọi tôi là Phúc Tấn.”

Hắn càng vô tội nhìn tôi “Ai cũng gọi cậu là Phúc Tấn nha.”

“Không phải...ý tôi không phải vậy, ý tôi là vừa rồi hắn còn gọi tôi là lớp trưởng, tại sao đột nhiên lại sửa miệng.” Trước sau chỉ kém nhau có mấy phút, mà mấy phút này Kế Kiệt Hạnh chỉ đứng ở chỗ hắn.

Khang Duật thực sự không hiểu gì hết nhìn tôi, sau đó nói “Làm sao tôi biết được, tôi cũng không phải hắn, nếu không cậu đi hỏi hắn đi.”

Đó là một ý hay.

Tôi còn thật tính đi hỏi .

Nhưng là Kế Kiệt Hạnh vừa nhìn thấy tôi, không đợi tôi hỏi, tựa như con vẹt kêu tôi Phúc Tấn, Phúc Tấn, Phúc Tấn.

Phúc Tấn tới nỗi tôi hỏi không nổi nữa.

Xám xịt quay về chỗ ngồi.

Chuông vào lớp vang lên, tôi nhanh chóng lấy sách giáo khoa ra, trong lòng rối rắm , lại muốn hỏi Khang Duật, nhưng hắn lại bày ra vẻ mặt em bé ngoan, mắt đen lúng liếng to tròn trong suốt hết cỡ, giống như đang nói, bé là bé ngoan, bé vô cùng ngoan, chuyện xấu gì bé cũng không có làm.

Tôi bị ánh mắt thuần khiết dơ bẩn này hoàn toàn cản lại.

Tôi tiếp tục rối rắm, lại cứ rối rắm mãi mà lại tìm không ra đáp án gì.

Tiếp theo, chúng tôi đối mặt với kì thi cuối kỳ, tôi cũng không có cơ hội rối rắm nữa, tất cả suy nghĩ đều đặt ở cuộc thi.

Thi xong, tâm trạng lại sung sướng, hơn nữa tôi thi cũng không tệ lắm, chuyện gì cũng quăng ra sau đầu.

Nhưng tới trước nghỉ đông, tôi lại bắt đầu rối rắm.

Chúng tôi vào thời đó, hơn 99 phần trăm học sinh đều sợ cùng một thứ.

Đó là – sổ liên lạc.

Đừng nhìn cái quyển sổ màu đỏ (có đôi khi là màu xanh) chỉ nhỏ bằng bàn tay này mà xem thường, lực ảnh hưởng của nó rất kinh người .

Trong sổ có điểm số của chúng tôi, còn có lời nhận xét của giáo viên, liên quan tới chuyện chúng tôi có thể có những ngày nghỉ yên bình hay không, tết nguyên đán có thể nhận được tiền lì xì hay không, sâu hơn nữa liên quan tới da thịt của chúng tôi, quyết định xem ba mẹ chúng tôi có thể lấy chổi lông gà, dép lê hoặc đồ dùng hằng ngày làm hung khí để hù dọa chúng tôi hay không.

Vậy còn chưa tính, ít ra mỗi lớp cũng sẽ có một hai đứa ngon lành.

Bởi vì thầy chủ nhiệm bị bệnh, thầy liền giao cho tôi làm một chuyện vô cùng vô sỉ.

Lời nhận xét trong phiếu liên lạc, giao cho tôi viết.

Còn nói gì mà, em là lớp trưởng, rất hiểu các bạn, em viết thích hợp nhất, bắt quá cũng không thể vì tình cảm bạn bè mà làm rối kỉ cương, phải viết đúng với thực tế.

Không được làm rối kỉ cương thì thầy cũng đừng kêu em viết nha.

Sau khi tan học, trong phòng chỉ có tôi và Khang Duật, hẳn là Ủy viên học tập mới, đương nhiên phải ở lại giúp tôi, thật ra ngay từ đầu tôi cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng mà nhìn cuốn sổ liên lạc đang nằm trên tay tôi này...

Lòng tôi lại không còn không tự nhiên nữa.

Tất cả đều là màu đỏ, điểm số đều từ 5 tới 15, không xem tên cũng biết là ai.

Đại vương lớp chúng tôi, bạn Chu Dũng Cường.

Hắn có tiếng là học sinh cá biệt, suốt ngày ở trường đánh nhau, đánh trận nào to trận nấy, mẹ hắn vì việc hắn đánh nhau, thường bị gọi tới trường, tuần trước còn đến một lần đâu? Nhưng mẹ hắn cưng chiều hắn, thật nhiều chuyện cũng không nói cho bố hắn, hằng năm không có ở nhà, làm huấn luyện viên quyền anh, cho nên việc này của hắn, bố hắn cũng không biết, đợi tới lúc biết, năm trước đánh tới nỗi mặt hắn sưng lên, còn kéo lỗ tai hắn đến trường, tìm mấy đứa bị hắn đánh để xin lỗi.

Bố hắn lúc đó nói cứng “Thành tích học tập không tốt, là do mày không thông minh, tao không trách, nhưng để cho tao biết mày đánh người khác, tao đánh gãy chân mày.”

Do mẹ hắn cưng chiều, điện thoại cố định lúc đó còn chưa thông dụng, không thể thường xuyên liên hệ, bố hắn yêu cầu thầy giáo cuối kì mỗi năm liền gửi sổ liên lạc trực tiếp tới chỗ ông.

Thành tích học tập của hắn không tốt, bố hắn biết cũng không sao, nhưng mà lời nhận xét...đến lúc đó chắc bố hắn đánh gãy chân hắn luôn.

Đến lúc đó, tôi chỉ phải làm đồng phạm.

Làm lớp trưởng, làm bạn học, tôi đều có nghĩa vụ bảo vệ thân thể và sinh mệnh các bạn trong lớp.

Nhưng cái nghĩa vụ huy hoàng này, lại làm cho tôi viết cái lời nhận xét khỉ gió này, lại còn phải viết cho đúng sự thật nữa.

Tôi rối rắm tới mức tóc bạc.

Ánh mắt xấu xa liền toát ra.

Tôi nhìn về phía Khang Duật “Cái này cậu viết.”

Hắn là Ủy viên học tập, cũng có quyền viết lời nhận xét.

Tôi vội vàng ném cho hắn, để hắn buồn rầu đi, tôi mặc kệ, nhanh nhanh viết mấy cái khác, tôi còn muốn nhanh chóng về nhanh chờ xem Đồng xuân hỏa điểm a.

Tôi viết, một bên còn nhìn lên Khang Duật, thấy hắn chiu chặt mày, tâm tình tôi thật sáng khoái, nghĩ thầm trong lòng, cậu cũng có ngày hôm nay, để xem cậu viết như thế nào, hừ hừ!!

Khang Duật suy nghĩ trong chốc lát, thật sự chỉ trong chốc lát, sau đó cầm bút lên, vung tay rẹt rẹt, viết xong, liền ném lại cho tôi.

“Xong rồi!”

Xong rồi!! Đây thì xong rồi.

Việc làm tôi sầu khổ nửa tiếng, chỉ mười phút là xong.

Tôi không tin, bỏ bút xuống, mở ra phiếu liên lạc của Chu Dũng Cường, lật tới trang có lời nhận xét.

Trên đó chỉ viết ít ỏi mấy chữ – Bạn Dũng thành tích ổn định, năng lực đấu đá rất mạnh.

Cái gì kêu làm rối kỉ cương cảnh giới cao nhất, chính là đây, làm rối kỉ cương tới mức tìm không ra chỗ nào không hợp lí.

“Như thế nào? Viết không đúng?” hấn hỏi.

Tôi nhanh chóng lắc đầu, đúng là viết không chệ vào đâu được.

“Vậ mau kí tên!”

“Ừ, được!” lời nhận xét do tôi viết, tất nhiên tôi phải kí tên.

Tôi đặt bút xuống viết tên của mình, sau đó lại đưa cho Khang Duậ, bảo hấn xem lại.

Hấn nhìn chữ kí của tôi, nhú mầy nói “Chữ kí của cậu thật xấu, sau này tôi cho cậu kí ở ô phổi ngẫu, cậu kí như vậy tôi sẽ rất mất mặt, về nhà lo mà luyện tập đi.”

Ô phổi ngẫu!?

Tôi sững sốt một chút, chỉ nghĩ rằng hấn chệ chữ tôi xấu, dè dặt hỏi “Khang Duậ, ô phổi ngẫu là gì...” xin mời tha thứ tôi là học sinh sinh sau năm 80 nên không biết.

Mặt Khang Duậ nhất thời đen thui như ớt nôi.

Mắc mớ gì lấy vẻ mặt dọa người như vậy nhìn tôi, ghét bỏ chữ tôi xấu, xấu thì xấu, cũng không cần phải hung dữ như vậy chứ.

Hấn nhìn thấy vẻ mặt của tôi còn chưa hiểu, đeo cặp sách lên vai, bỏ đi.

Trước khi đi, còn quay đầu lại mắng tôi “Đồ ngu ngốc!!”

Ui cha, còn mắng tôi nữa.

Tôi vừa định chửi, hấn đã đá cửa chạy lấy người, hai cánh cửa bị hấn đá kêu rầm rầm.

Tôi ngồi tại chỗ, thở phì phì cho đỡ tức.

Nhưng mà...ô phổi ngẫu là gì vậy?

Tôi thật sự không biết nha.

Lại rồi rắm.

Mình tính kiếm cái hình phim “Đồng xuân hỏa diễm” với cả hình giấy đăng kí kết hôn của Tung Cửa cho mọi người xem chơi nhưng mà không có thời gian nên đành thôi vậy

Bạn nào thắc mắc ”Ô phổi ngẫu” là gì thì kéo xuống phần comment xem nhé. Mình đã chỉnh bớt lỗi chính tả (chương này nhiều lỗi chính tả quá ^^!), nếu ai thấy còn thì nói mình nhé

11. Chương 7: Sự Khác Nhau Giữa Chó Và Con Trai

Tôi là một đứa không có sở thích đặc biệt, cho dù có cũng chỉ hứng thú ba phần, nhưng đối với việc đọc truyện tranh và nuôi chó là làm không biết mệt, kiên trì bền bỉ.

Vừa nghĩ đông, tôi liền như con chuột ở trong hang, suốt ngày chúm mũi vào thế giới truyện tranh, tới mức mất ăn mất ngủ, hoặc là tôi sẽ cùng với Lassie ‘nhảy dưới ánh trăng’, xem như thư giãn.

Loại chuyện như ‘nhảy dưới ánh trăng’ với Lassie, theo lời em gái tôi, chỉ có loại động vật đơn bào như tôi mới có thể làm được.

Thật ra cũng không yêu cầu kĩ thuật cao gì, chỉ cần nâng chân trước của Lassie lên, gác lên vai tôi, đừng thấy lúc nó đứng bằng bốn chân chỉ cao tới hông tôi, chỉ cần nâng lên chân trước...

Chắc chắn, rõ ràng là một anh cẩu đẹp trai cao 170cm nha, thật phù hợp với chiều cao 163cm của tôi.

Tôi sẽ ôm eo Lassie của tôi, ở trong vườn hoa nhỏ của nhà mình, chỉ mới tập nhảy, nói là ‘nhảy dưới ánh trăng’, thật ra chính là lắc qua lắc lại.

Tuy rằng không có nhạc, nhưng tôi nhảy rất vui.

Lassie cũng thích kiểu vận động này, mỗi lần tôi nhảy đủ rồi, nó còn chưa đủ, đợi lúc tôi quay lưng phải đi nó đều nâng chân trước của nó đặt lên lưng tôi từ phía sau, đem toàn bộ sức nặng đè lên lưng tôi, lè lưỡi ra liếm, nắn nỉ tôi ở lại, không còn cách nào khác, vào những lúc như vậy tôi đều ở lại nhảy với nó thêm một chút, sau đó thừa dịp nó không chú ý bỏ chạy.

Cuộc sống nghỉ đông của tôi, ngoại trừ truyện tranh và chó, còn lại chính là ăn ngủ, ngủ ăn, lại bắt đầu đếm ngược ngày, chờ mong tết nguyên đán, chờ mong tiền lì xì.

Lúc đó cũng không có nhiều chỗ giải trí lắm, tính đi tính lại cũng chỉ có sở thú, vì sân băng nhỏ nên trò chơi đơn giản tới không thể đơn giản hơn là xe trượt là trò yêu thích của chúng tôi vào năm đó.

Ngày thứ hai thứ hai của kì nghỉ đông, theo thường lệ là ngày tập trung, ngày đó ngoại trừ nộp bài tập nghỉ đông cũng không còn chuyện gì khác, chủ yếu là gặp lại mấy đứa bạn, gia tăng tình cảm lẫn nhau một chút, lúc đó điện thoại cố định còn chưa thông dụng, trường học là địa điểm duy nhất để chúng tôi liên lạc.

Trên đường về nhà, Tiểu Phiền đề nghị ngày mai đi vườn bách thú Tây Giao chơi, hỏi tôi có muốn đi không, tôi gật đầu ngay lập tức, suốt ngày ở nhà chán muốn chết, chỉ hận không thể lắp cánh để bay đi chơi.

Nhưng đến ngày hôm sau, tôi liền hối hận.

“Vì sao cậu cũng đến đây?” ở trước cửa lớn của vườn bách thú, tôi run run chìa chìa tay về hướng Khang Duật hỏi.

Mặt Khang Duật vô cùng bình tĩnh “Tại sao tôi không thể tới!”

“Bởi vì hôm nay là ngày hoạt động của chị em tụi tôi.” Con trai như hấn đi theo làm gì.

Hấn hừ một tiếng “Cậu quay đầu lại nhìn xem, hôm nay là ngày hoạt động của chị em các cậu sao?”

Tôi sưng sốt một chút, sau đó quay đầu nhìn lại, sau gáy lập tức xuất hiện ba vạch đen.

Đây là...

Chỉ thấy bên cạnh Tiểu Song là tên con trai lớp bên cạnh mà nó mất đi mảy lại bữa giờ, Phiền Tuyển đứng cùng với tên ngồi cùng bàn Hoàng Nghiêm Dũng đang...tạm thời tính là liếc mắt đưa tình đi, đi theo phía sau Đại Song là người theo đuổi Trương Lân, đứng đơ ra bên cạnh Lưu Lý Quân là bạn nam có bộ dạng đặc biệt Lỗ Nguyệt Vĩ, Từ Oánh lợi hại hơn, bị bốn tên con trai lớp tôi vây quanh.

Còn có tôi và Khang Duật...

Tôi lập tức có cảm giác bị sét đánh.

Khang Duật chồm tới hỏi tôi “Bây giờ hiểu rõ chưa?”

Tôi cứng ngắc gật đầu.

Rất hiểu được, đây không phải ngày của chị em, rõ ràng chính là đi chơi theo cặp.

Tôi ngồi xuống, tìm một chỗ vẽ vòng...không tìm được nói lảm bảm “VẬY CẬU CÒN...”

Hấn nghe được, hừ hừ “Tôi đi trượt băng không được sao?”

Làm sao tôi dám nói không được được, đành phải bĩu môi không để ý tới hấn.

Lúc đó tôi đã muốn bỏ về ngay lập tức, nhưng Khang Duật lại bày ra vẻ mặt ‘Cậu mà bỏ về thì cậu là kẻ nhất gan’ làm cho cặp chân sắp chạy về nhà của tôi phải cứng ngắc rút về.

Mua vé vào cổng 5 đồng, mọi người theo thứ tự đi vào công viên, công viên vào mùa đông cũng không có gì đẹp, mặt cỏ khô vàng giống như ruộng lúa chỉ còn trơ rạ, nếu không phải có nhiều người, thật cảm thấy hơi hoang vắng, may mắn bên hồ còn có mấy cành mai vàng nở hoa, làm đẹp khung cảnh thêm một chút, lúc không có gió, mặt hồ màu xanh giống chiếc gương phản chiếu lại màu áo của bóng người, thêm chút rục rờ.

Mọi người đang suy nghĩ xem đi chỗ nào trước, tôi lại tìm cái ghế dài ngồi xuống, than thở sự vô tình của lũ bạn tôi.

“Nếu không, chúng ta đi trượt băng trước.” Tiểu Phiền hớn hờ đề nghị.

“Tao muốn chơi xe đạp trước.” Lưu Lý Quân chỉ cái trần nhà màu đỏ ở phía xa.

“Tụi tao muốn đi xem gấu trúc trước.” Đại Song và Tiểu Song trầm miệng một lời nói.

Từ Oánh không nói chuyện, chỉ nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, đang phiền não bốn thằng con trai đang ồn ào bên cạnh nó.

Xem ra, nó cũng giống tôi, cũng là người bị hại.

Mọi người ai cũng có ý kiến, nhất thời không biết nghe ai trước, ở trong lớp Khang Duật vẫn luôn có uy tín cao, vì thế Tiểu Phiền không thấy hắn nói chuyện, liền hỏi “Khang Duật, cậu thì sao?”

Khang Duật đang dựa vào một thân cây bên cạnh tôi, mơ màng như ngủ chưa tỉnh, vừa bị hỏi, hắn dụi dụi mắt, mọi người đều rất tin tưởng hắn, đang chờ hắn đề nghị.

Hắn đột nhiên liếc mắt nhìn tôi một cái, sâu trong đồng tử lóe ra một chút ánh sáng, tôi vừa nhìn thấy không hiểu sao lại rung mình.

Hắn chậm rãi mở miệng nói “Tách ra đi là được thôi, ai muốn đi chỗ nào thì đi, hai tiếng sau, mọi người tập trung ở...” hắn chỉ chỉ tấm bảng chỉ đường “Tập trung ở quầy bán quà vặt là được.”

Tách ra đi chơi? Tôi dừng cảm, cơn rung mình ban nãy nháy mắt bị tôi quên đi, cảm thấy ý kiến này thật tốt.

Tiểu Phiền lại nói “Không được đi, đi chơi chung với nhau lại còn tách ra...”

Tiểu Song và Đại Song cũng thấy không ổn “Đúng vậy, nếu không chơi đoán số đi, ai thắng thì quyết định đi chỗ nào trước được không?”

Mấy đứa khác bắt đầu phụ họa theo, tôi thấy không ổn, ý định của mình sắp chết thai trong bụng, vội vàng trả lời, tôi nhảy lên từ trên ghế.

“Tốt, có cái gì không tốt, liền làm như vậy đi, tách ra chơi sẽ vui vẻ thôi, tao là lớp trưởng, mọi người phải nghe tao.”

Bọn nó nghe tôi nói cũng có lý, đều gật gật đầu, xem như đồng ý.

Tôi mừng thầm trong lòng, sự vui vẻ của tôi, chính là làm cho Khang Duật cách xa tôi ra, tôi giơ tay lên hưng phấn nói “Tao muốn đi khu thú cưng, ai muốn đi với tao.”

Khu thú cưng toàn là cún con, tôi yêu nhất tụi nó nha, lường trước Khang Duật nhất định sẽ không đi, chính miệng hắn nói đến đây chơi để đi trượt băng.

Tôi nói rất có khí phách, lại không có ai hưởng ứng.

Tiểu Phiền nói “Tao đi trượt băng đây.” Nói xong, kéo tay Hoàng Nghiêm Dũng bỏ đi.

Tiểu Song và Đại Song mang theo người theo đuổi của riêng mình đi về phía chuồng gấu trúc “Tụi tao đi xem gấu trúc.”

Lưu Lý Quân và Lỗ Nguyệt Vĩ hứng thú giống nhau, đều đi chơi xe đạp, vẫy vẫy tay với tôi “Hai tiếng nữa gặp lại!”

Từ Oánh áy náy liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi hiểu được, nó sợ chó, tự nhiên sẽ không đi với tôi, bị bốn tên con trai bên cạnh vừa lải nhải vừa dẫn qua phía đoàn xiếc thú.

Đột nhiên tôi cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua...trong lòng thật lạnh, thật lạnh, thỉnh thoảng phát hiện Khang Duật còn chưa đi, người này không phải nói muốn đi trượt băng sao, tôi quay đầu nhìn hắn.

Khang Duật cười tủm tỉm nói “Đi thôi, đi khu thú cưng!”

Nháy mắt, tôi hóa đá...

Khu thú cưng của công viên Tây Giao Thượng Hải được thành lập từ sau 1989, chủ yếu là bán thú cưng và mèo, chỉ cần không mắc quá là được, lúc đó Thượng Hải còn chưa có cửa hàng thú cưng thật sự, chỗ này xem như cửa hàng duy nhất, tuy rằng nói để buôn bán, nhưng mà mấy con chó này có thể ôm, giỡn thoải

mái, giống như trong công viên trò chơi vậy, không như cửa hàng thú cưng bây giờ, không mua thì lồng sắt cũng không thềm mở ra.

Năm 1997, cửa hàng thú cưng đầu tiên ở Thượng Hải – Gia Tộc Bướng Bình khai trương, chuyên buôn bán chó quý hiếm và chăm sóc thú cưng, khu thú cưng không mở cửa nữa, sau đó nghe nói năm 2003 lại mở cửa, cụ thể như thế nào thì tôi không rõ lắm, vì sau này lớn rồi tôi không đi vườn bách thú nữa.

Dương nhiên đây là chuyện sau này.

Vào lúc tôi từ hóa đá bị gió thổi sắp thành phong hóa thì Khang Duật lôi kéo tôi đi tới khu thú cưng.

Lấy thẩm mỹ bây giờ đánh giá thì khu thú cưng trang trí rất đơn giản, cổng vào làm bằng gỗ, ở trên cao treo ba chữ “Khu thú cưng” sáng sáng, lại vẽ thêm hình mấy con chó mèo trong phim hoạt hình, được xem như bảng hiệu, bên trong có một mặt cỏ rộng, bị rào thành mấy khu nhỏ, lúc thời tiết ẩm áp, chó mèo đều được thả ở khu này, hiện tại là mùa đông, cho nên tụi nó đều được qua hai gian nhà trệt diện tích chừng hai, ba mươi mét vuông.

Vừa nhìn thấy con cún mập trong quây là tinh thần của tôi liền lên cao, nhắm thẳng nó chạy tới, tuyệt đối là một trạng thái phấn khởi, khu nhà trệt rất đơn giản, chỉ dùng hàng rào bằng gỗ quây mấy đứa dễ thương này lại, người có thể đi vào, bất quá phải cẩn thận, nếu không sẽ dẫm phải phân chó, vì trời lạnh, trên cửa đều treo mền lông chắn gió, không khí không thoáng cho lắm, chỉ cảm thấy rất thối, rất khó chịu, có người nói trên người của chó luôn có mùi lạ, điều này tôi thừa nhận, nhưng là người thích chó, tự nhiên sẽ không ngửi được, không quan tâm có thối hay không, dù sao thích là thích.

Tôi ôm một trái banh lông vào người, nó rõ ràng là một trái banh lông, lông xù, béo tròn quay như trái banh, cầm lên vô cùng thoải mái, tôi chơi rất vui, sớm đem Khang Duật đá sang một bên.

Khang Duật ngồi xổm xuống bên người tôi, lấy tay chọt chọt trái banh lông trong tay tôi “Sao cậu thích mấy thứ này quá vậy?”

“Cái gì mà mấy thứ này? Chó là người bạn tốt nhất của con người nha.” Tôi gạt ma trảo của hắn ra khỏi trái banh lông.

“Cùng lắm chỉ là bạn tốt, có thể nuôi cậu sao?” hắn xấu xa búng tay một cái, ngay chính giữa mũi của trái banh lông, lực không mạnh, chỉ làm cho con cún khịt khịt mũi mấy cái.

Tôi trừng mắt nhìn hắn “Mắc mớ gì phải nuôi tôi, tôi nuôi nó là được.”

Hắn mấp máy môi, tựa hồ còn muốn nói gì đó, tôi không thềm nghe, chạy sang chỗ khác, khoe mắt vừa nhìn thấy một con chó kéo, tôi biết con chó tên King này, nó là chó cưng của chủ khu thú cưng, cả người liền kích động lên.

Vào năm đó, chó kéo còn chưa thịnh hành, xem như thú hiếm, vẻ ngoài và thần thái kia ở trong mắt tôi thì đẹp trai trời sập đất nứt thôi rồi, tôi kích động tới nổi vội vàng bỏ trái banh lông xuống, lật đật chạy tới.

King được dạy dỗ rất tốt, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó cho tôi vuốt ve.

Tôi đã hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của riêng mình, cả đầu đều chỉ có anh chó đẹp trai này, nói với nó “Đẹp trai ghê, sao mày lại đẹp trai như vậy, lông bóng thịt mềm nha, còn có cái đệm thịt này nha, oa, còn có lớp thịt ngay cổ này nha, rất hoàn hảo, mày đúng là hoàng tử trong mộng của tao.”

Hai con mắt si mê của tôi sáng lên, nếu như đây là phim hoạt hình, tôi chắc chắn rằng sẽ có hình hai trai tìm đồ rực đang nhảy lên nhảy xuống trong mắt tôi, tôi dùng mặt cọ cọ má của nó, thật muốn bắt nó mang về nhà.

Lúc này, tôi sớm đem cái người tên là Khang Duật kia ngăn cách ở ngoài thế giới của mình.

Mắt Khang Duật đang sáng lên, bất quá tôi thấy cặp mắt đó không giống của tôi, đó là kiểu lóe lên một tia sáng chiếu xa cả mét.

“Chó có bằng con trai không?”

“Xì, con trai là cái gì?” bà đây chỉ yêu chó thôi.

Khang Duật đi tới bên cạnh tôi, nghiêng răng nghiêng lợi cộng thêm thở phì phì, cuối cùng nhìn thấy tôi không có hành động gì, đột nhiên bình tĩnh lại.

Hắn nhìn tôi chằm chằm một hồi, sau đó thở dài, dùng giọng nói kiêu đồ dành con nít nói với tôi “Sao cậu lại ngốc như vậy, ngay cả điểm khác nhau này cũng không biết.”

“Khác nhau?” tôi nghiêng đầu sang một bên “Khác nhau cái gì?”

Hắn chồm về phía tôi, hướng dẫn từng bước nói “Cậu nói nếu như cậu có một tên con trai, có thể sai bảo hắn như chó, nhưng cậu có dám sai bảo chó như con trai không?”

Tôi nhú mày, câu này nói sao nghe không được hợp lý cho lắm.

“Cho nên...” hắn đứng lên, lôi tôi bước đi “Tránh xa chó ra cho tôi một chút.”

Tôi liền buồn bực “Khang Duật, cậu không thích chó à?” tôi còn tưởng rằng hắn thích nha, nếu không sao lại tới chỗ này.

“Trước đây có thích một chút, hiện tại bắt đầu ghét!!”

“Vì sao?” tôi truy vấn.

Hắn quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt đen thui thùi lùi, ánh mắt hung hăng quét tôi một cái, lại thu trở về, giống như không muốn nhìn thấy tôi chút nào vậy.

Nhìn xem cái thái độ này đi, giống như tôi nợ hắn tiền vậy.

Tôi giận dữ đi vượt mặt hắn, hắn không thèm nhìn tôi, tôi thèm nhìn hắn chác.

Tính tình Khang Duật cũng rất cứng rắn, thấy tôi đi vượt lên, chạy như gió vượt lên phía trước tôi.

Tôi giận hơn, tôi không tin không chạy qua hắn được.

Tôi một lòng muốn vượt qua hắn, liều mạng chạy về phía trước, thân hình hắn cao to, muốn vượt mặt hắn thật không dễ dàng, thấy phía trước có chỗ rẽ, tôi xấu tính đẩy hắn qua bên đường nhỏ, rốt cuộc thành công!!

Lúc này, hắn không thèm đuổi theo tôi nữa, để tôi ngông nghênh đi phía trước, có ý gì a, tôi lén quay đầu lại nhìn hắn.

Hắn đi cách tôi không xa, vẻ mặt rất xấu, miệng còn lẩm bẩm nói gì đó “Tình địch tương lai của tôi là con chó thì tôi còn mặt mũi gì nữa!! Đồ ngu ngốc!!”

Ách...

Tôi rối rắm lần thứ N...

12. Chương 8: Sự Biến Hóa Của Ánh Mắt Khang Duật

Tôi thừa nhận mình có hơi ngốc một chút, nhưng cũng có nghĩa là tôi khờ, nhưng mà cứ ba ngày một hiểu lầm nhỏ, năm ngày một hiểu lầm lớn, rối rắm tới trình độ nào đó, tôi đột nhiên thông suốt.

Vừa thông suốt một cái, tôi liền choáng váng.

Chẳng lẽ...chẳng lẽ...

Trong đầu tôi bắt đầu phát sinh một loại ý nghĩ làm cho mặt tôi nhanh chóng nóng lên, tôi che mặt, không dám nghĩ nữa, điên cuồng lắc đầu, tưởng đem cái suy nghĩ này lắc văng ra ngoài.

Nhưng mà...càng không thèm nghĩ, nó càng chạy tới quấy rối.

Chẳng lẽ...chẳng lẽ...Khang Duật...thích...tôi!?

Tôi mặt đỏ tai nóng tới mức đầu sắp bốc hơi nước, vôi vàng cúi đầu xuống, che mặt mình giữa hai đầu gối, điên cuồng mắng chính mình một chút.

u Dương Miếu Miếu, mày thật sự rất DM đăng, loại việc này mà mày cũng nghĩ ra.

Mắc cỡ chết đi được, mắc cỡ chết đi được

Qua nửa ngày tôi cũng chưa ngẩng mặt lên, tới lúc tôi thở không được nữa mới ngẩng mặt lên, tiếp tục điên cuồng lắc đầu, tôi nói cho chính mình, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, mấy chuyện mắt mặt của tôi toàn xảy ra trước mặt Khang Duật, hần làm sao có thể thích tôi được.

Nhưng mà...nhưng mà...

Những lời Khang Duật nói, hiện tại ngấm lại cũng thật...mờ ám.

Mờ ám...làm cho con người ta xấu hổ.

Xấu hổ tới mức tôi chỉ có thể nằm trên giường ôm gối lăn qua lăn lại...

Lăn một hồi lâu, tôi mới dừng lại, trên đầu nguyên một ổ tóc rối, tôi ngồi xếp bằng trên giường, càng nghĩ trong lòng càng hoang.

Nếu không trực tiếp hỏi Khang Duật?

Không được, không được, lỡ may hỏi ra không đúng...tôi đây không phải tự mình đa tình, về sau làm sao gặp người khác nữa.

Nhưng mà nếu như không hỏi, trong lòng cứ nghèn nghẹn cái gì, khó chịu muốn chết.

Tôi thừa nhận đây là tính cách đa điều, chưa làm đã sợ.

Cái này bất quá là sự tưởng tượng của tôi, hần lại không chính mồm nói, chỉ sợ tới lúc làm cho mọi việc trở nên xấu hổ, tôi và hần không chỉ ngồi cùng bàn, còn là cùng lớp, còn phải học cùng nhau ba năm, sau này biết làm sao.

Lại nói tiếp, nếu như hần thích tôi thật, thì tôi vui mừng cái gì?

Đây mới là chuyện khó hiểu với tôi, tôi không xinh đẹp, tôi rối rắm ngồi vò vò góc áo gối, trước đây tôi rất xinh đẹp, ai từng gặp tôi đều nói tôi giống búp bê, tóc quăn quăn, mắt vừa to vừa tròn, tuyệt đối là một tiểu mỹ nhân, nhưng mà càng lớn...tôi nhin không được chạy tới trước gương ngắm chính mình.

Quan sát hết nửa ngày, liền làm ra một cái kết luận – tôi lớn lên rất xấu xí!!

Về dáng yêu trước đây đã không còn, bởi vì cơ thể không khỏe mạnh, khuôn mặt vốn béo trông giống như bị gọt vạy, cằm nhọn dọa người, mắt vẫn to, nhưng khuôn mặt gầy như vậy, cặp mắt này giống như cặp mắt trâu, to khủng bố, màu da tuy rằng rất trắng, lại không hồng hào tí nào, sắc mặt nhìn giống như bị thiếu dinh dưỡng vậy, hơn nữa ăn cái gì cũng không hấp thu vào được, chiều cao bình thường 163cm, cân nặng lại chỉ có 85(1) cân, nhìn thể nào đều giống cây sào trúc.

Ổ trong gương tôi còn có một ổ đầu rối bời, quả thật rất giống nữ quỷ.

Tôi ngã quỵ trước gương, bi ai nghĩ, cái này chính là một cái bi kịch nha...

Lúc này, cửa phòng bị mở ra, em gái u Dương Diễm Diễm đang ngậm kẹo mút quý báu đi về phía tôi “Chị, cho em mượn cây bút xóa.”

Tôi đang bận tưởng niệm về đẹp thời thơ ấu của mình, không rảnh để ý tới nó.

Diễm Diễm liếc tôi một cái, đối loại hành vi như vậy của tôi đã quá quen thuộc, “Lại nổi điên à?”

“Điên cái đầu mày!!” tôi quay đầu, làm cái mặt quỷ với nó.

Diễm Diễm quen thuộc đi tới chỗ bàn học của tôi lấy bút xóa, cười nhạo nói “Không nổi điên thì tóc chị sao giống ổ quạ thế.”

Tôi nhìn vào gương vuốt vuốt tóc một chút, thở phì phì đứng lên “Ai cần mày lo!!”

Vừa bị vẻ ngoài của mình kích thích xong, lại nhìn Diễm Diễm, trong lòng thật tự ti, vẻ ngoài rõ ràng giống nhau, vậy mà nó trông lại đẹp hơn tôi rất nhiều, không chỉ dáng người cân xứng, màu da cũng trắng hồng, cái gì gọi là trở mã, trên người tôi cũng không thể hiện cái gì, toàn thể hiện ở trên người nó.

Thủy hỏa bất dung, quả nhiên là thủy hỏa bất dung a.

Thật sự là một bi kịch.

Diễm Diễm phỏng chừng rất ít khi thấy tôi nổi giận, có chút buồn bực “Làm sao vậy? Giống như hận đời lắm.”

Tôi quay đầu “Hừ!”

Nó nhún nhún vai tính bỏ đi.

Tôi một phen giữ chặt nó lại.

Nó quay đầu, nhú mồm hỏi “Làm sao?”

Tôi ấp úng nói “Có...có chuyện...chuyện muốn hỏi...hỏi mày.”

Hiện tại tôi cần tìm một người để tâm sự một chút, nếu không buổi tối chắc chắn tôi sẽ ngủ không được.

Cặp mắt của Diễm Diễm nhanh như chớp đảo qua một vòng, tôi dù gì cũng là chị em sinh đôi cùng trứng với nó, trông mắt nó vừa chuyển một cái là tôi biết nó muốn gì liền.

“Tao có thể giúp mày làm bài tập nghỉ đông.” Tôi vừa rơi lệ trong lòng vừa nói.

Ánh mắt gian xảo của nó nhất thời sáng ngời “Thành giao!!” nói xong, đá dép, leo lên trên giường, ngồi xếp bằng, liếm kẹo mút, cười tủm tỉm nhìn tôi “Nói đi!!”

Tôi lại bắt đầu do dự, mấy chuyện kiểu này, chưa có xác định rõ ràng, nói ra rất ngượng, không nói tôi lại càng khó chịu.

“Mày nghe xong không được nói cho ba mẹ!!” phải đề phòng trước cho chắc.

Thời này, yêu sớm rất nghiêm trọng nha. Nó gật đầu.

Tôi lại do dự thêm mấy phút nữa, mới đem mọi chuyện về Khang Duật nói sạch cho nó nghe.

Diễm Diễm vừa nghe vừa liếm kẹo mút, miệng phát ra tiếng chẹp chẹp chẹp chẹp.

Nói xong, tôi lại hỏi “Mày nói thử coi, có phải hấn thích tao không.”

Diễm Diễm suy tư nói “Có thể!”

“Mày cũng nghĩ là có thể hả!” tôi vội vàng gào to, leo lên giường “Vậy mày nói thử xem hấn thích tao chỗ nào a!”

Diễm Diễm đánh giá tôi, nhú mồm nói “Em cũng đang khó hiểu, hấn thích chị cái gì?”

Đây là những lời em gái nên nói sao? Hay là lời người thân nên nói.

Mặt tôi trầm xuống “Mày có ý gì?”

Nó thấy tôi bắt đầu tức giận, vội nói “Đừng tức, em nói cũng đúng sự thật nha, cái đồ động vật đơn bào như chị...”

Tôi gờ nắm đấm lên đấm vào ót nó “Mày mới là đồ động vật đơn bào!!”

Diễm Diễm vuốt ót, nhe răng nhếch miệng nói “Chị giỏi thì đi hỏi a, hỏi hấn thích chị cái gì?”

“Ai mà thèm, xấu hổ muốn chết, ai biết hấn có thật sự...thật sự thích tao...lỡ may hiểu lầm thì sao, lỡ may hấn đùa giỡn tao thì sao, mày không biết...hấn...hấn toàn ăn hiếp tao.”

Diễm Diễm hèn mọn nói “Xì, rõ ràng là bản thân mình nhất gan, không dám đi hỏi, lại còn giả bộ!”

Tôi gờ nắm đấm lên, muốn đấm nó cái nữa, lại bị nó né.

“Nếu không thì như vậy đi...” nó nháy mắt với tôi mấy cái “Em giúp chị nhìn xem.”

Tôi nghi ngờ nói “Nhìn? Nhìn như thế nào?”

“He he, thứ ba tuần sau không phải ngày chị quay về trường lần thứ hai sao, em đi theo chị, núp ở cổng trường, giúp chị xem hắn.”

Tôi cũng không phải đứa dễ bị lừa “Ai mà tin, tao thấy chẳng qua mày muốn nhìn xem hắn trông như thế nào, không chừng trong lòng mày còn nghĩ, ai mà ngu dốt vậy đi thích tao.”

Diễm Diễm bày ra vẻ mặt đầy bi thương “Chị làm sao có thể nói với em gái mình như vậy, em làm vậy là vì chị nha!”

“Cút sang một bên đi, bộ mày nghĩ mắt mày là hỏa nhãn kim tinh như mắt Tôn Ngộ Không hả?” tôi tức giận phản bác lại.

Nó lại ra vẻ bà cụ non “Làm sao chị hiểu cái này được, muốn biết con trai có thích mình hay không, nhìn ánh mắt của hắn.”

“Ánh mắt? Nhìn thế nào?” cái cách này mới à nha, tôi vô cùng tò mò, nếu học được, tôi sẽ tự xem được, ai cần nhờ nó.

“Chị ngốc thí mồi, nói cũng sẽ không hiểu, muốn hay không muốn, một câu thôi.” Nó ngắc càm nói với tôi, một bộ em – rất – giỏi.

Tôi có chút do dự, cứ cảm thấy Diễm Diễm âm mưu gì đó, nhưng lại không nói rõ ra được, tục ngữ còn nói ‘Ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê’ nói không chừng nó có thể nhìn ra được.

Nghĩ đi nghĩ lại, có còn hơn không.

“Được rồi, bất quá mày cũng không được giở trò gì hết.” tôi không thể không đề phòng điều này.

“Không thành vấn đề, quyết định như vậy.”

“Ừ!”

“Vậy chừng nào chị làm bài tập nghỉ đông giúp em?”

“...”

TNND(2), tôi quên mất còn nợ nó cái này.

Thật bi ai!!

Đến thứ ba, tôi bất an quay lại trường, Diễm Diễm nói sẽ tránh ở bụi hoa ngay cổng trường, kêu tôi dẫn Khang Duật tới, nói chuyện mấy câu là được.

Tôi tự nhiên nghe theo, chẳng qua vừa thấy hắn, không hiểu sao tôi liền xấu hổ.

May mắn, hắn không phát hiện ra.

Nộp bài tập nghỉ đông xong, lại nghe thầy giáo dặn dò mấy câu chú ý an toàn lúc nghỉ tết là kết thúc buổi tập trung.

Cùng nhau đi ra cổng trường cũng không phải việc khó, chẳng lẽ nào thì về nhà cũng phải đi qua cổng trường, vấn đề là phải nói cái gì với hắn, tôi đang cố gắng tự hỏi mình, nói thật tôi còn chưa nghĩ ra.

Nhìn thấy sắp tới cổng trường, tôi bắt đầu cuống lên, trong đầu cố gắng tìm đề tài, kết quả không nhìn đường, đi lệch qua một bên...

Đột nhiên có người kéo tôi từ phía sau, tôi quay đầu, dĩ nhiên là Khang Duật.

“Cậu làm gì vậy, đi cũng không thèm nhìn đường.” hắn kéo tôi qua một bên, kéo về phía cổng trường.

Lúc này tôi mới phát hiện, tôi đang đứng cách hồ sen cạnh cổng chỉ có vài bước, nếu Khang Duật không giữ tôi lại, chắc chắn tôi sẽ ngã vào.

Tôi gãi gãi đầu, không dám nhìn thẳng hắn, không chỉ lúc này, nguyên ngày hôm này tôi cũng chưa nhìn thẳng hắn một lần nào, cứ cảm thấy ngưỡng ngưỡng, nhớ tới phải nói mấy câu với hắn, tôi đột nhiên phát hiện đây chính là cơ hội tốt.

Tôi lập tức lớn tiếng nói với hắn “Cám ơn, cám ơn!!”

Cái này cũng tính là nói chuyện đi.

Khang Duật hồ nghi nhìn tôi, nhìn tới mức tôi cảm thấy chột dạ.

Tôi cười gượng “Haha, về nhà, về nhà!!!” tôi sải chân đi nhanh về phía trước.

Khang Duật không truy vấn tôi, nói mấy câu với tên con trai đứng bên cạnh, hình như là sắp đi đá bóng, tôi liếc nhìn bụi hoa một cái, thấy Diễm Diễm vươn tay ra ra dấu OK.

Tâm trạng bất ổn của tôi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Nhưng mà lại nghĩ tới chuyện Khang Duật có thích tôi hay không, trong lòng lại bắt đầu hồi hộp, cũng không biết là như thế nào, có chút sợ hãi, lại cũng có chút hưng phấn.

Tôi thừa dịp mọi người không chú ý, chui vào bụi hoa, bụi hoa tùm ngay cổng trường này rất kín, rõ ràng là một chỗ trốn tuyệt hảo, có thể quan sát cổng trường trong khi không bị ai nhìn thấy, tôi và Diễm Diễm núp trong bụi hoa, chờ tụi Khang Duật đi hết rồi mới chui ra.

“Thế nào?” tôi gấp gấp hỏi.

Diễm Diễm lại nói “Em đói bụng, em muốn ăn đậu hũ nướng(3).”

Tôi gấp tới nỗi sắp gơ chân “Đậu cái gì mà đậu, nói nhanh lên.”

Nó không thèm để ý, nhắm thẳng quán đậu đối diện đi tới.

Tôi vội vàng đuổi theo, nhất định là nó cố ý.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ phải móc bóp ra, mua một phần đậu cho nó “Bây giờ nói được rồi đi.”

“Em muốn ăn thịt dê xiên nữa!!”

Tôi nắm tay, nói cho chính mình phải kiên nhẫn, chẳng qua nó xài hết tiền tiêu vặt rồi, thèm ăn mới dòm ngó tiền của tôi.

Tôi mua!

Lúc đó, quanh trường có nhiều hàng bán đồ ăn vặt, giá rất rẻ, đậu hũ 8 đồng 5 cục, thịt dê 1 đồng 1 xiên, còn có mít hoa quả, ô mai, kẹo mạch nha, giá đều là 1 đồng, dựa vào tiền tiêu vặt hàng tháng của tôi, có thể mua cho nó ăn no căng.

Nhưng mà tôi lại không ngờ rằng Diễm Diễm lại ăn nhiều tới như vậy, vừa ăn vừa đi về, tội nghiệp bóp tiền của tôi chỉ còn lại da bọc xương.

Về đến nhà, tôi lập tức kéo nó vào phòng, chống nạnh, mắt lóe ra tia sáng “Rất cuộc mày có nói hay không!!”

Diễm Diễm xoa xoa cái miệng đầy mỡ, uống một miếng nước cam vắt tôi vừa mua cho nó, xem như vừa lòng, nói với tôi thật nghiêm túc “Em nhìn thấy!!”

“Nhìn thấy cái gì?” tôi kéo ghế dựa qua ngồi trước mặt nó, đã gấp tới độ không chờ được.

Diễm Diễm ợ một cái, cái mùi đó...là hỗn hợp rất nhiều thứ, làm cho tôi nhin không được đem ghế dịch ra đằng sau.

Nó rất cuộc im lặng, nhìn vào mắt tôi, còn vô cùng nghiêm túc nói “Hắn – thật – đẹp trai!!!”

Tôi nhảy dựng từ ghế lên, lấy tay bóp cổ nó “Tao bóp chết mày, đồ vô lương tâm.”

Nó giãy dụa nói “Chị gấp cái gì, em còn chưa nói xong mà.”

Lần này tôi thông minh, bóp cổ nó nhưng không dùng lực, chỉ để nguyên tư thế đó “Nói mau!! Không thôi tao bóp chết mày.”

“Được rồi, được rồi, em nói...” nó ngẩng đầu lên, vẻ mặt còn vô cùng thành thật “Em nhìn thấy, nhìn thấy sự biến hóa thần kì trong ánh mắt hần.”

Tôi nhú mày “Biến hóa gì?”

“Lúc hần nhìn những người khác, ánh mắt trong suốt như mắt em bé sơ sinh vậy, vậy mà lúc nhìn chị nó lại bẩn như cục đờm.”

Mẹ nó chứ!! Diễm Diễm học văn rất kém, tôi biết, nhưng mà...kém tới mức dùng kiểu so sánh làm cho người ta cảm thấy gớm ghiếc này, thật sự là...

Bà đây hoàn toàn không biết!!

“Mày làm ơn nói tiếng người giùm tao!!”

Nó bày ra vẻ mặt chị quả nhiên là đồ ngốc, cái này còn không hiểu.

Tôi thật sự không hiểu, tôi lắc đầu.

“Hần thật sự thích chị nha, chị!!”

Câu này, tôi hiểu.

Hiểu xong...mặt tôi cũng đỏ.

Ai làm ơn nói cho tôi biết, tiếp theo tôi nên làm như thế nào?

Đầu óc tôi cứ đờ, tôi đỏ mặt bóp cổ Diễm Diễm “Tao vẫn muốn bóp chết mày!!”

“...”

Chú thích: _(1): 42,5kg, tính ra chỉ số BMI ()khoảng 16, tức là gầy ^^~.

_(2): giống như TMD, dạng như “Con mẹ nó” v..v

_(3): nguyên văn trong convert là chao, mình google ra đậu hũ (hay đậu phụ ?____?, nhà mình hay gọi là đậu hũ) nướng

()Quảng hàng lúc đêm khuya .

Hình như mình đang phá vỡ cái thông báo của mình =.=’

À quên, xì poi nữa chứ =)):

Tôi đã mất lý trí, hôm nay tôi sẽ làm mọi việc rõ ràng, trong đầu nóng lên, vừa kéo cổ áo hần lên tôi liền rống “Cậu nói, rốt cuộc cậu có thích tôi hay không!!”

Khang Duật sững sốt một chút, công phu trừng mắt liền bay mất tầm hơi, quanh quẩn trong mắt hần là một loại ánh sáng vô cùng đẹp, ánh mắt hần lóe lóe nhìn tôi, lại mãi không trả lời.

Tôi nóng nảy “Đồ xấu xa, đồ thay lòng đổi dạ!!”

“Thay lòng đổi dạ!?” ánh sáng trong mắt Khang Duật nháy mắt biến mất, lại bắt đầu trừng tôi, lạnh lẽo nhả ra một câu “Với ai!?”

Tôi kêu to “Em gái tôi!!”

13. Chương 9: Cô Em Vợ Là Phải Hối Lộ

Khang Duật thích tôi...Khang Duật thích tôi...Khang Duật thích tôi...

Những lời này như một câu thần chú, làm cho tết âm lịch mà tôi chờ đợi đã lâu cũng không vui vẻ gì, ngay cả việc nhận tiền lì xì – loại việc làm cho con người ta hưng phấn cũng trở nên vô vị.

Hắn thật sự thích tôi sao?

Thích không? Thích không?

Diễm Diễm nói thích, nhưng mà đâu phải do chính miệng hắn nói...

Rối rắm a a a a a a a!!

Vì vậy, cái đứa vô cùng yêu thích truyện tranh tôi đây, bắt chước trong truyện tranh, bắt đầu tàn phá hoa cỏ trong tầm mắt mình.

Một cánh hoa là thích, cánh hoa tiếp theo là không thích...

Hoặc là mấy cây có lá, một lá là không thích, là tiếp theo là thích...

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại...

Hành vi tàn phá hoa cỏ này của tôi không chỉ làm cho trên đất đầy hoa tàn cỏ úa, cũng làm cho tôi ngày hai ba lần phải hứng chịu đủ mọi hành vi xử phạt về thể xác của mẹ tôi, ba tôi chỉ biết đứng nhìn hai chậu cây Vạn tuế trồng 12 năm trời dưới thủ đoạn ác độc của tôi thành một loại cây trụ lủi không biết tên, không ngừng đón gió rơi nước mắt.

Kết quả tiền lì xì của tôi toàn bộ sung công quỹ.

Bi kịch tới mức không thể bi kịch hơn.

Tôi cũng rối rắm tới mức không thể rối rắm hơn, nằm bẹp trên giường như một xác chết.

Lúc ăn cơm chiều, tôi bị mẹ kéo lỗ tai lôi tới phòng khách, đối mặt với thịt cá, tôi thực sự không có vị giác, cứ nghĩ tới việc sắp khai giảng, tâm tình của tôi liền phức tạp không biết làm thế nào cho tốt, muốn tùy tiện ăn một hai miếng rồi lại về phòng tiếp tục cuộc sống của xác chết thì lúc ăn cơm mẹ lại công bố một tin tức làm cho tôi lập tức sống lại.

“Miểu Miểu, học kì sau Diễm Diễm sẽ chuyển tới trường con học!”

Xém chút nữa tôi gạt cơm vào lỗ mũi mình “A!?”

“A cái gì mà a, ngoan ngoãn ăn cơm đi!!” mẹ già trừng mắt nhìn tôi nói.

“Không phải a, vì sao phải chuyển trường nha.” Tôi bỏ đũa xuống, không thêm để ý tới ánh mắt phi đao của mẹ, gấp gáp hỏi rống lên.

Mẹ già trả lời “Học ở trường ngoại thành, sau này thi lên trung học điểm sẽ rất cao, trình độ dạy học cũng kém, trường trong nội thành không giống vậy, cho nên thừa dịp học kì cuối của sơ nhị chuyển qua.”

Điều này tôi cũng biết, lúc trước hộ khẩu của tôi theo mẹ, Diễm Diễm theo ba, là khu Mẫn Hành(1), những năm 90 khu Mẫn Hành là vùng ngoại thành, nói khó nghe một chút chính là nông thôn, ai mà ngờ được mười mấy năm sau nó sẽ biến thành tiểu khu số một số hai Thượng Hải.

Thượng Hải cứ như vậy, trình độ dạy học vùng nội thành rõ ràng cao hơn vùng ngoại thành, tới lúc có kì thi trọng yếu, sẽ có loại đãi ngộ khác nhau này, bất quá sau này cũng công bằng trở lại.

Tôi hiểu nỗi khổ của mẹ, lúc cho Diễm Diễm theo hộ khẩu của ba mẹ kiên quyết phản đối, nhưng mà ba cảm thấy cả hai đứa con gái đều không cùng hộ khẩu với ông, làm ông không có cảm giác an toàn khi làm ba, tranh cãi một hồi, mẹ không lay chuyển được, mới bỏ cuộc.

Tôi cũng không thêm quan tâm tới điều này, để Diễm Diễm học cùng trường với tôi, làm gì có cửa.

Xem cá tính của nó...nếu không phải ở trường mỗi ngày nó dịch tôi, nếu làm không tốt...nếu làm không tốt, nó còn có thể trực tiếp tìm tới Khang Duật.

Tôi lập tức cảm thấy lạnh cả người.

Tôi ngấm một chút Diễm Diễm, nó đang ăn cơm ngon lành, cứ như chuyện này không liên quan tới nó chút nào.

Không được, tuyệt đối không được.

Tôi có thể tưởng tượng được, cuộc sống học sinh trung học của tôi sẽ thảm tới cỡ nào.

“Diễm Diễm, mày đồng ý hả?” tôi run sợ trong lòng hỏi.

Miệng nó đang ngậm thật nhiều miếng thịt nướng, nói không được, nhưng gật đầu với tôi.

Tôi kích động thét chói tai “Không được, tuyệt đối không được!!”

“Không được cái gì!!” mẹ già nổi giận “Chị em học cùng một trường có gì không được, mấy bữa nay con bị bệnh gì thế, Diễm Diễm nó đồng ý rồi, con còn quan tâm cái gì?”

Tôi rơi lệ trong bụng, tôi không phải đang tranh thủ lợi ích vì tương lai của riêng mình sao.

Tôi bắt đầu chơi bài khuyen như “Diễm Diễm, chuyển trường, em không được chơi với các bạn cũ nữa, không buồn sao?”

Chuyển trường, tất cả mọi thứ đều phải bắt đầu một lần nữa, ai mà chẳng biết, chuyển trường đau khổ cỡ nào a, tuy rằng với tính cách của Diễm Diễm rất nhanh có thể có bạn mới, nhưng mà nó với mấy đứa bạn học bấy giờ, ít nhiều gì cũng có tình cảm nhất định, cứ chuyển trường như vậy, nhất định trong lòng cũng sẽ khó chịu đi.

Ai mà ngờ Diễm Diễm nuốt thịt nướng xong, mở miệng nói chính là một câu “Sẽ không a.”

Cái con này rất là TM(2) máu lạnh.

Nó xoa xoa miệng tiếp tục nói “Cũng không phải không gặp được nữa, hai ngày nghỉ có thể tìm tụi nó chơi thôi, hơn nữa...” ánh mắt nó chuyển nhanh như chớp “Em cảm thấy chuyển trường rất tốt, nhất định có chuyện rất vui vẻ.”

Chuyện vui vẻ?

Mồ hôi lạnh của tôi róc rách chảy, sẽ không là chuyện tôi đang nghĩ đến đi.

“Quyết định như vậy đi!” mẹ già vỗ bàn cái rầm, một chút cơ hội phản bác đều không có, sau đó nói với tôi “Con là chị, phải ra dáng chị, kể từ học kì sau ngoại trừ chăm chỉ học hành, con cũng phải chăm sóc em cho tốt.”

Chăm sóc con khi a, nó mà cần chăm sóc, đến lúc đó tôi mới bị người ta “chăm sóc” thì có.

“Mẹ à, con nghĩ...” tôi vẫn còn giãy dụa.

Mẹ già lại dùng mắt phóng dao vào vào “Không nói nhảm nữa, ăn cơm nhanh lên!!”

Tôi chan nước mắt ăn cơm, thật cảm thấy trong cái nhà này tôi không hề có chút địa vị gì a.

Ăn cơm xong, tôi kéo Diễm Diễm tới phòng mình, hất mặt lên nói với nó “Mày chuyển trường cũng được, nhất định không được tìm Khang Duật, có nghe hay không!!”

Diễm Diễm cắn quả táo, miệng phát ra tiếng răng rắc răng rắc, dùng ánh mắt thật vô tội nhìn tôi.

“Mày đừng có nghĩ là tao không biết mày...mày...có âm mưu!!”

Nó ăn táo xong, quăng cái vỏ vào thùng rác, lại lấy ra một trái lê tiếp tục cắn răng rắc răng rắc, vẻ mặt vẫn vô tội như cũ, hiển nhiên hoàn toàn nghe không thấm lời của tôi.

“Tao mặc kệ, dù gì thì mày cũng đừng đi tìm Khang Duật.” Tôi chỉ sợ điều này.

Nói không chừng nó lại kéo cao ngọn cờ “Tốt bụng”, giúp tôi hỏi chuyện không nên hỏi.

Nó ăn xong trái lê, lại ném vỏ cùng chính xác một lần nữa vào thùng rác, tiếp theo lại lấy ra...

Tôi nổi giận, cướp đi trái chuối không biết nó móc từ đâu ra, thở phì phì lột vỏ điên cuồng ăn.

Không biết con nhỏ này làm sao mà ăn nhiều vậy nữa!

Nó lại không tức giận, cười tủm tỉm ôm vai tôi “Biết rồi, biết rồi, sao mà chị giống bà già quá, cứ lải nhải lảm bảm miết, em đi học đàng hoàng, chị yên tâm.”

Tôi yên tâm mới lạ, nhưng mà vẻ mặt và giọng điệu của nó làm cho tôi không tìm ra chỗ nào không ổn, chẳng lẽ thật sự là tôi suy nghĩ nhiều?

“Mày chắc không?” tôi không dám khẳng định hỏi.

Nó gật đầu “Chắc mà, cứ yên tâm.”

“Thật sự!?” tôi vẫn còn lo lắng.

“Thật sự!!” nó nói chắc nịch.

Trong lòng tôi thoáng an tâm hơn một chút, nhưng mà cứ cảm thấy chỗ nào đó không đúng, những Diễm Diễm cứ thề son sắt cam đoan, nó sẽ không làm chuyện gì hãm hại tôi, tôi làm chị gái không thể cứ nhỏ nhen, vì vậy cũng tha cho nó.

Đến ngày khai giảng, thủ tục chuyển trường của nó cũng làm xong, lác la lác lư theo tôi đi học, không học cùng lớp, vì nó chuyển trường cho nên được xếp vào lớp 5 của sơ nhị.

Điều này làm lòng tôi yên ổn hơn một chút.

Nhưng mà, chuyện tôi có chị em sinh đôi vẫn làm cho mấy đứa trong lớp, nhất là mấy thằng con trai, ngạc nhiên mọi hồi, Tiểu Phiền, Đại Song và Tiểu Song, Lưu Lý Quân, Từ Oánh tụi nó đã học chung với tôi từ hồi đi mẫu giáo, đã biết điều này từ lâu, cho nên không có phản ứng gì.

Nhưng thật ra Khang Duật, biết tôi có chị em sinh đôi, cái phản ứng kia... nói là giật mình đi, cũng có một chút, nhưng lại có chỗ không giống lắm, cảm giác giống như con chó mình nuôi vào một ngày tự dưng lòi ra đứa con, như thế nào cảm giác hẳn có chút hưng phấn đâu.

Quái lạ nha, tôi có chị em sinh đôi, hẳn hưng phấn cái gì...

Hết tiết một, một đồng đẳng con trai đều chạy tới lớp 5 nhìn em gái tôi, trở về liền phân tích bề ngoài của chúng tôi, tụi nó nhất trí rằng em gái tôi dễ thương hơn.

Tôi tức giận tới nỗi bẻ gãy ba cây bút bi.

Khang Duật cũng đi, lúc trở về, tôi thấy hẳn vỗ vỗ cái cằm còn chưa có râu của mình, một bộ dạng suy nghĩ sâu xa, tôi cảm thấy thật hồi hộp, lại bẻ gãy một cây bút bi nữa.

Hắn liếc tôi một cái, không nói chuyện, tôi lại càng không yên.

Đến khi vào học, tôi vụng trộm nhìn hắn, phát hiện hắn còn đang trầm tư.

Hắn đang trầm tư cái gì nha, có phải hay không cũng thấy Diễm Diễm có vẻ xinh đẹp, bản thân mình thích sai người?

Tôi néo chính mình một chút, thích cái gì mà thích, hắn còn chưa nói thích tôi, tôi hồi hộp cái gì, hơn nữa, tôi lại không thích hắn, hắn thích ai liên quan gì tới tôi.

Nhưng mà trong lòng cứ cảm thấy không vui.

Tôi mạnh mẽ đem sự chú ý chuyển dời về vở chép bài, nhưng mà vừa mở hộp bút ra.

Không có bút!!

“Cầm!” Khang Duật đưa một cây bút qua.

Tôi do dự vài giây, vẫn nhận lấy “Cám ơn!” sau đó ra vẻ không sao cả, bắt đầu rẹt rẹt chép bài.

Tiết này là tiết lịch sử, thầy sử của chúng tôi vừa vào tiết sẽ tự nói chuyện, mười phần mười cuồng sử, hoàn toàn mặc kệ học sinh ở dưới có nghe giảng hay không.

Tôi chép bài vào vở, Khang Duật đột nhiên hỏi tôi “Em gái cậu bình thường thích cái gì?”

Trong lòng tôi lộp bộp một chút, xém nữa bề gãy luôn cây bút của hắn, trong lòng đột nhiên có cảm giác đau đớn, để che giấu điều này, giọng nói của tôi hơi cao lên, ánh mắt cũng hung ác hơn một chút.

“Cậu hỏi cái này để làm gì?”

Hắn trả lời hiển nhiên “Chỉ là muốn biết.”

Tôi quay mặt qua, trong lòng đã hơi chua chua, nổi giận nói “Mắc mớ gì tôi phải nói cho cậu.”

“Chẳng lẽ cũng thích chó?” hắn tiếp tục hỏi, tựa hồ hạ quyết tâm phải hỏi việc này cho tới cùng.

Vị chua trong lòng tôi bắt đầu lên men chua hơn, ăn mất cũng cay cay lên, tôi xiết chặt cây bút trong tay, bắt đầu cố gắng chép bài, không thêm để ý đến hắn.

Viết được vài dòng, tôi phát hiện ra không phải đang chép sử, mà là ba chữ to – đồ thúi tha.

Tôi nhất thời cuống tên, kéo tờ giấy ra, xé cái roẹt.

Khang Duật nhìn thấy tôi một bộ phát bệnh tâm thần, lại không hỏi tôi nữa, tiếp tục sự nghiệp suy nghĩ sâu xa của hắn.

Hết tiết, tôi phát hiện hắn lại đi về phía lớp 5.

Trong cơn giận dữ, tôi xé nát nguyên quyển vở sử.

Đợi tới lúc tôi tỉnh lại, nhìn thấy nguyên một xấp giấy, lúc này mới hết hồn, bài vở từ đầu năm tới giờ đều nằm trong này, tuần sau còn có kiểm tra, lập tức lâm vào trạng thái khóc không ra nước mắt.

Đến giờ ăn trưa, tôi là đứa đầu tiên lao ra phòng học để tìm Diễm Diễm tính sổ...không đúng, ăn cơm!!

Đến cửa lớp 5, phát hiện Diễm Diễm không có trong lớp.

Tôi buồn bực, cơm trưa ở chỗ tôi, nó ham ăn như vậy, ở đây nó lại không quen ai, không có khả năng không đợi tôi, mấy đứa lớp 5 cũng không biết nó đi đâu, không còn cách nào khác, tôi đành phải đi tới căn tin lấy đồ ăn của chúng tôi, lại chết hay không, trên đường về, tôi nhìn thấy Khang Duật và Diễm Diễm đứng dưới một tàng cây kín đáo cách đó không xa đang sôi nổi nói chuyện gì đó với nhau.

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là trốn đi, rình coi.

Sau đó nghĩ lại, mắc mớ gì tôi phải trốn, mắc mớ gì phải rình coi, nhất thời cảm cà mèn gõ lên đầu mình, tầm mắt lại chập chờn theo dõi...vì sao cảnh tượng đẹp như vậy...đắm vào mắt tôi lại là chua xót.

Trong đầu toát ra suy nghĩ, hai kẻ đó đang nói chuyện gì?

Chợt một ý nghĩ từ trong đầu tôi chui ra.

Khang Duật thay lòng đổi dạ?

Ý thức được ý nghĩ này trong đầu, tôi lại điên cuồng gõ đầu mình, thay lòng đổi dạ cái khỉ gì, hắn còn chưa nói thích tôi đâu.

Nhưng mà, cái này tính là cái gì?

Bởi vì em gái tôi có vẻ dễ thương, nên liền chú ý tới em gái tôi?

Tôi ngồi ở chỗ đó, cảm thấy trong lòng vô cùng chua xót đau đớn, tôi chua xót cái gì, đau cái gì? Tôi kéo tóc mình, không ngừng hỏi chính mình bị cái gì vậy?

Hai kẻ kia còn đứng đó nói chuyện vô cùng vui vẻ, tôi hận không thể lấy cà men ném vào hai kẻ đó.

Nhưng mà tôi lại không làm vậy, đứng lên, liền điên cuồng chạy về hướng khác.

Nhắm mắt làm ngơ!!

Về tới lớp, tôi ngồi vào chỗ của mình, cứ ngồi nhìn chăm chăm cái cà mèn. “Sao không ăn đi?” Tiểu Phiền hỏi.

Tôi lắc đầu “Không có gì, chẳng qua là không muốn ăn.”

“Nếu không muốn ăn, để tao ăn giùm mày, tao thích ăn thịt kho tàu nhất.” Tiểu Phiền dùng thìa múc thịt từ cà mèn của tôi qua.

“Đừng lấy hết, Diễm Diễm chưa ăn.” Tôi dùng đũa cản lại lòng tham ăn của Tiểu Phiền.

“Nhắc tới Diễm Diễm mới nhớ, sao không thấy nó qua ăn cơm?” Tiểu Song ngồi một bên vừa uống canh trong bình thủy vừa hỏi tôi.

Tôi lầu bầu “Ai biết”

Trong lòng lại khó chịu thêm, oán hận đem hết thịt bỏ vào cà mèn Tiểu Phiền “Ăn hết đi, khỏi chờ phần cho nó!!”

“Mày sao vậy? Sao cứ thở phì phì?” Từ Oánh vừa nhăm nháp cơm vừa hỏi, nhai kỹ nuốt chậm là thói quen ăn cơm của Từ Oánh, một ngụm cơm nó chưa nhai 20 lần thì sẽ không nuốt xuống.

Tôi dùng đũa chọt chọt đồ ăn trong cà mèn “Không có gì!!”

Lưu Lý Quân dùng ánh mắt chuyển lên chuyển xuống trên người tôi đánh giá, không nói gì, nhưng ánh mắt của nó thật quỷ dị, làm tôi thật không tự nhiên.

Đang tính hỏi nó nhìn gì, Diễm Diễm liền xuất hiện.

“Chị, em tới ăn cơm.” Trên tay nó còn đang cầm một cây xúc xích nướng.

Vừa nhìn thấy thịt trong cà mèn không còn, nó nổi giận kêu to “Ai, ai ăn hết thịt của em rồi!”

Tiểu Phiền trấn an “Ở đây, ở đây nè, tao mới ăn chút xíu à.”

Tôi nhìn cây xúc xích nướng trong tay nó “Ở đâu ra xúc xích nướng vậy.”

“Mua ở quầy bán quà vặt.”

Quầy bán quà vặt là chỗ dành cho đứa nào chưa ăn sáng, hoặc không mang theo cơm trưa tới ăn, bán vài loại bánh ngọt, trứng gà luộc nước trà, xúc xích nướng, tổ kê(3), còn có mì ăn liền Gấu Tiểu Hoán(4) để chống đói, vào mùa hè sẽ có nước giải khát, gì mà kem búp bê, kem nước muối, xi rô đá gì gì đó, bình thường hết tiết một chúng tôi đều ra đó mua đồ ăn cho đỡ thèm.

Nếu như tôi nhớ không lầm, trên người nó không có tiền, tiền lì xì mua xe đạp mới rồi, tiền tiêu vặt ba cho hôm qua đều dùng mua chocolate hết rồi, làm gì có tiền mua xúc xích nướng.

Diễm Diễm rất ham ăn, vừa nói chuyện với tôi vừa cầm đũa hướng về phía cà mèn của Tiểu Phiền tấn công, Tiểu Phiền căn bản không phải đối thủ của nó, không chỉ mất hết thịt, ngay cả thịt chưng trong cà mèn của nó cũng bị Diễm Diễm cướp đi luôn.

Tôi chẳng còn lòng dạ nào để hỏi xuất xứ của xúc xích nướng, trong lòng rối rắm một chút, liền hỏi nó “Vừa rồi tao đi tìm mày, mày không có trong lớp, đi đâu vậy?”

Nó điên cuồng cướp đồ ăn trong cà mèn, không chỉ vậy, còn cướp đồ ăn ở cà mèn của Từ Oánh, ai biểu nó ăn chậm làm gì, nghe thấy tôi hỏi, ánh mắt nó nhanh như chớp đảo quanh một vòng.

“Em đi dạo ở sân thể dục, làm quen hoàn cảnh.”

“Một người?” tuy rằng tôi hơi chần chờ, nhưng vẫn hỏi.

Miệng của nó nhét đầy đồ ăn, khó nói, chỉ gật gật đầu.

Tim tôi lập tức lạnh run, nó đạt lừa tôi, nó rõ ràng đi với Khang Duật.

Tôi mở miệng tính vạch trần lời nói dối của nó, nhưng mà...tôi dùng lập trường gì, em gái kết bạn với ai, chị gái có quyền lợi gì mà can thiệp, Khang Duật cũng không phải loại du côn du hân gì, hoặc là người xấu, tôi dùng lý do gì đi phản bác.

Tôi ngồi ở chỗ ngồi của mình, cảm thấy trước mắt ươn ướt dính dính.

Diễm Diễm ăn cơm xong, xếp gọn cà mèn lại, để trước mặt tôi “Em ăn xong rồi.”

Nói xong, nó bỏ chạy.

Mà tôi cũng không thấy Khang Duật quay trở lại.

Ánh mắt ươn ướt dính dính mơ hồ có thể nhìn thấy được tất cả...

“Miểu Miểu, sao mày lại khóc?” Tiểu Song kích động hỏi.

Tôi sờ sờ mặt mình, đầu ngón tay ướt đầm, chính tôi cũng hoảng sợ.

Tôi thế nhưng lại khóc.

Tại sao tôi lại khóc?

Nhận ra cảm xúc không rõ trong lòng, tôi gục lên trên bàn không dám ngẩng đầu.

“Miểu Miểu, mày làm sao vậy? Có phải thấy không thoải mái không?” Tiểu Phiền cũng hỏi.

Tôi buồn bã nói “Không có gì? Chỉ là...trong tim thấy khó chịu?”

“Bệnh viêm cơ tim của mày tái phát hả? Uống thuốc, uống thuốc nhanh lên!” Đại Song thò tay vào hộp bàn tìm cặp sách của tôi.

“Tao đi rót nước!” Từ Oánh cũng không thèm ăn cơm nữa, vẫn cầm chén trên tay chạy ra hành lang.

Chờ Từ Oánh mang nước về, Tiểu Phiền liền ngửa mặt tôi lên, nhét thuốc vào miệng tôi.

Lúc tôi học tiểu học có tái phát một lần, tụi nó đều có kinh nghiệm.

“Có cần gọi giáo viên không?” lá gan Từ Oánh vốn nhỏ, tôi khóc, nó cũng bắt đầu khóc.

Lưu Lý Quân lại nói “Nó hả, không phải phát bệnh đâu, là ghen!”

Tôi hoảng hốt “Ai...ai...ghen!!”

“Chết tới nơi còn mạnh miệng!1” nó xấu xa nói, sau bày ra tư thế chị cả, một chân đạp trên ghế, nó cứ thích dùng cách này để thuyết giáo, dù gì cũng là Bí thư chi đoàn, vậy mà cứ như tụi du côn ngoài đường vậy.

Nhưng chiêu này rất hữu dụng với tôi, tôi lập tức ngồi thẳng dậy, nghe nó nói chuyện.

“Mày dám nói, nhìn thấy Khang Duật và Diễm Diễm đi với nhau, trong lòng mày không khó chịu, vậy tại sao ngồi ở chỗ đó nhìn lên.”

Tôi kinh ngạc nói “Mày...cũng thấy được?”

Vừa nói vậy, chẳng khác nào thừa nhận.

Mấy đứa khác đồng loạt nhìn tôi “Miểu Miểu, mày ghen thiệt hả!!”

“Tao không có, tao không có!!” tôi kiên quyết phủ nhận.

“Mày có!!” Lưu Lý Quân hùng hổ đạp ghế dựa ở dưới chân, mấy đứa kia lại gật đầu.

“Không có!!” tôi vẫn cứ phủ nhận.

“Mày – có!!” Lưu Lý Quân hí mắt âm trầm nói, mấy đứa kia lại gật đầu phụ họa.

“Tao – không – có!!” tôi đứng lên, rướn cổ phủ nhận với nó.

Tụi nó cũng không yếu thế, rướn cổ lên giống tôi phản bác lại “Rõ ràng mày có!!!”

Bởi vậy liền thành thế đánh giằng co giữa có và không có.

Tôi thuộc phe không có, tụi nó thuộc phe có.

Cái này tính là gì, bức cung a!!

Tranh cãi một hồi, cả bọn đều đỏ mặt tía tai.

Mấy cái đứa quỷ này là ai nha.

Cũng may có tụi nó, tôi không khóc nữa, cũng quên khó chịu luôn.

Nhưng mà có đánh chết tôi cũng không nhận mình ghen!!

Tại sao tôi phải ghen?

Tôi...tôi...lại không thích...Khang Duật!

Cãi một hồi từ giữa trưa tới buổi chiều tới lúc chuông vào lớp reo lên mới hết.

Lưu Lý Quân cầm giận thả chân xuống, quay về chỗ ngồi, quay đầu bỏ sung một câu “Đợi đó!!”

Tôi rớt mồ hôi hột, bức người thừa nhận mình ghen thú vị như vậy sao?

Chuông vào lớp reo rồi, Khang Duật mới về lớp, vẻ mặt hết sức vui vẻ.

Tôi giống như người vợ đợi chồng suốt cả đêm, oán khinh nồng đậm hất mặt lên liền hỏi “Đi đâu?”

Khang Duật chớp chớp mắt “Đi đâu đâu?”

Tôi lằm bằm “Có gan làm không có gan chịu.”

“Sao vậy?” Khang Duật ngồi vào chỗ, quay mặt qua hỏi tôi.

“Đi chết đi, đi chết đi!” tôi giận dữ gào vào mặt hắn.

Khang Duật đen mặt, hình như sắp nổi điên, nhưng mà thầy giáo vào lớp, hắn phải nhịn xuống.

Mấy tiết tiếp theo tôi và hắn đều giận nhau, ai cũng không để ý tới ai, dùng khuỷu tay PK nhau ở đường biên trên bàn.

Thật vất vả chờ tới tan học, tôi lấy túi xách vung lên vai, vừa khéo đập vào đầu hắn.

Tôi không cố ý, nhưng mà tôi không giải thích, trừng mắt liếc hắn một cái, liền đi về phía cửa.

Ra khỏi lớp, liền nhìn thấy Diễm Diễm giống như con bướm bay tới, tôi tưởng nó tìm tôi, ai ngờ nó mở miệng ra liền nói “Khang Duật, em muốn ăn đậu hũ nướng!!”

Mặt tôi đen thui.

Cái này là gì!?

Khang Duật đi phía sau tôi, lập tức trả lời “Được!!”

Mặt tôi đen thui trăm phần trăm.

Sao? Nhanh như vậy liền quang minh chính đại, không cố kỵ ở chỗ nào hết!?

Vừa định nổi giận, Diễm Diễm liền kéo Khang Duật đi tới chỗ tiệm đậu hũ chao cạnh cổng.

Khang Duật lại để cho nó kéo đi.

Tôi đột nhiên cảm thấy đây là hoàn toàn không để tôi vào mắt! Nén giận đi theo.

Diễm Diễm quả nhiên ăn rất nhiều, đậu hũ nướng, thịt dê xâu còn chưa hết, còn mua thiệt nhiều ô mai bột và ô mai viên, đã vậy tất cả đều là Khang Duật trả tiền.

Hai người này tốt tới mức này hồi nào vậy.

Vì vậy, tôi giận tới cực điểm, khi Diễm Diễm chỉ vào kẹo mạch nha để Khang Duật mua cho nó, tôi đẩy nó ra, đứng trước mặt Khang Duật “Tôi cũng muốn ăn!!!”

Đầu tiên Khang Duật sửng sốt, sau đó trầm mặt xuống “Không cho phép cậu ăn!!”

Tôi điên lên, hét lớn “Tại sao? Cậu đây là phân biệt đối xử!!”

Hắn cũng rống với tôi “Đã gây như vậy rồi, còn ăn đồ ăn vặt, ngoan ngoãn về nhà ăn cơm cho tôi!!”

“Ai cần cậu lo!!” tôi rống lại.

Hắn tức giận tới mức tóc bay lên, lại trừng mắt nhìn tôi.

Tôi cũng không yếu thế, trừng mắt nhìn lại hắn.

Rất nhiều học sinh đang mua đồ ăn, thấy hai chúng tôi mắt to trừng mắt nhỏ, đều vây lại hóng chuyện.

Diễm Diễm đứng ở một bên, hình như thấy rất xấu hổ, đẩy đẩy tôi “Chị, đừng trừng mắt nữa, về nhà.”

“Tao không về!!” tôi la nó, tiếp tục thi triển công phu trừng mắt của con gái với Khang Duật, lại bị Diễm Diễm lì lợm kéo tới một góc yên lặng.

Khang Duật tự nhiên đi theo.

Tôi đã mất lý trí, hôm nay tôi sẽ làm mọi việc rõ ràng, trong đầu nóng lên, vừa kéo cổ áo hắn lên tôi liền rống “Cậu nói, rốt cuộc cậu có thích tôi hay không!!”

Khang Duật sững sốt một chút, công phu trừng mắt liền bay mất tầm hơi, quanh quẩn trong mắt hắn là một loại ánh sáng vô cùng đẹp, ánh mắt hắn lóe lóe nhìn tôi, lại mãi không trả lời.

Tôi nóng nảy “Đồ xấu xa, đồ thay lòng đổi dạ!!”

“Thay lòng đổi dạ!?” ánh sáng trong mắt Khang Duật nháy mắt biến mất, lại bắt đầu trừng tôi, lạnh lẽo nhả ra một câu “Với ai!?”

Tôi kêu to “Em gái tôi!!”

Diễm Diễm choáng váng, đồ ăn vặt trong tay rớt ngay xuống đất.

Tôi thật hèn nhát, nếu nói hết ra rồi, tôi cũng chỉ có thể sử dụng chiêu khóc lóc om sòm để che dấu sự thẹn thùng của mình, ngồi trên mặt đất vừa khóc vừa kể lể “Hai người ăn hiếp tôi!! Mua này mua nọ cho em gái tôi ăn cũng không mua cho tôi, cái này là cái gì, không phải ăn hiếp thì là gì!?”

“Chị, không phải vậy, chị hiểu lầm!!” Diễm Diễm cũng ngồi xuống.

“Tao có mắt, tao nhìn thấy!!” tôi ầm ĩ lên với nó, sau đó nhìn về phía Khang Duật, nghĩ xem sao hắn không nói gì đâu.

Chẳng thà không nhìn, vừa nhìn liền hết hồn, Khang Duật đứng đó y hệt như ma vương.

Hắn cứ nhìn tôi chằm chằm, giống như giận tới mức núi lở, rốt cuộc hắn điên cuồng hét lên một câu.

“Đồ ngu ngốc, không nhìn thấy tôi đang hỏi lộ em vợ tương lai sao?”

Ai!?

Tôi ngồi trên mặt đất choáng váng.

Trong đầu loạn lên một mảnh, ý hắn là...

Em vợ?

Cô em vợ ý là, chính là em gái vợ mình.

Diễm Diễm là em gái tôi!

Vậy tôi đây...không phải là...

Mặt tôi hồng lên, trong đầu bắt đầu tua lại mọi thứ.

Hình như tôi có hỏi hắn, rốt cuộc có thích tôi hay không.

Tôi hỏi?

Là tôi hỏi?

A!!!!!!!!!!!!

Một dây thần kinh nào đó trong não tôi đứt cái bụp.

Đứng lên, đổ mặt rớt về phía xa hẳn...sau đó xoay người chạy như điên về nhà...

Không còn mặt mũi...không còn mặt mũi gặp ai nữa!!

Chú thích: __(1): khu này là khu xịn ở Thượng Hải nha mọi người

__(2): câu chữ “Mẹ nó...” đại loại vậy

__(3): nguyên văn convert là tổ kê - , mình google ra cũng chịu, không biết nó là món gì cả =.=’

__(4): mì tôm TQ đóng gói y như bịch snack =.=’

14. Chương 10: Xác Lập Quan Hệ

Tôi nghĩ công phu nhanh chân bỏ chạy của tôi đã luyện đến tầng cao nhất, quãng đường từ trường về nhà đi mất 25 phút, tôi chỉ tốn có một nửa thời gian đó đã về tới nhà, phỏng chừng linh dương cũng không đạt được tốc độ này của tôi, vừa về nhà tôi liền suy sụp ba bước một leo lên lầu, chui vào phòng của mình.

Đóng cửa, chốt khóa, leo lên giường, kéo chăn lên, chui vào, bao chính mình kín mít không có một khe hở.

Da mặt của tao a a a a a a!! Mày mất hết trơn rồi!!!

Thẻ diện của tao a a a a a a!! Mày cũng không khác gì luôn!!!

Hành hung đầu của chính mình – ینگ.

Tôi cứ nằm ã điểu như vậy khoảng 10 phút, ngoài cửa phòng vang lên tiếng nói của Diễm Diễm.

“Chị, mở cửa!!”

Tôi nằm buồn trong chăn kích động trả lời “Không ra!!”

Ngoài cửa không có động tĩnh gì, một lát sau, tôi chợt nghe tiếng chìa khóa mở cửa.

Tôi xóc chăn lên, tức giận nhìn Diễm Diễm và chùm chìa khóa trên tay nó, đó là chùm chìa khóa mẹ bỏ trong ngăn kéo ở phòng khách.

Con nhóc này không để cho người ta yên tĩnh một chút được sao?

Diễm Diễm rút chìa khóa ra, quay vòng vòng, buồn cười nhìn tôi “Lại điên?”

Tôi lại giận dỗi chui vào chăn.

Tuy rằng ở trong chăn không nhìn thấy gì nhưng mà tôi có thể nghe được tiếng cười khanh khách của Diễm Diễm.

“Chị, ghen vui không?”

Mặt tôi phút chốc nóng rực, tôi xóc chăn lên liền gào to “Tao không có!!”

“Không, mới lạ!! Nhìn thử bộ dạng của chị vừa rồi xem, lúc xô em không biết dùng bao nhiêu lực, tới bây giờ khuỷu tay em còn đang đau ê ẩm nè.” Nó xoa xoa chỗ bị tôi đẩy, lại nhú mày, lại oán trách nói.

“Tao...tao...chỉ giận...giận nhện không được thôi!” tôi lắp bắp giải thích “Ai biểu hấn mua đồ ăn cho mày, không...không...mua...mua cho tao!!”

Diễm Diễm ngồi trên ghế, bắt chéo chân qua, bày ra vẻ mặt đương nhiên “Giận gì mà giận? Anh rủ mua đồ ăn cho em vợ có gì sai?”

Anh...anh...rể!!

Cách xưng hô này giống như một quả bom cỡ mạnh, làm bay hết máu trên mặt tôi, tôi giống như một cái đầu tàu, khối bốc lên nghi ngút “Mày...mày...đừng...đừng gọi vậy!!”

Diễm Diễm cười nói “Tục ngữ nói rất đúng, cần người miệng mềm, bắt người nương tay(1), tiếng anh rủ này em nhất định phải kêu rồi, nếu không sau này em không có đồ ăn vặt miễn phí để ăn.”

“Mày...vì...mấy bịch đồ ăn vặt, liền bán...bán chị mày?”

“Hắc hắc...” Diễm Diễm một chút ăn năn ý tứ đều không có, kéo ghế ngồi lại gần tôi, trừng mắt nhìn tôi, lăm la lăm lét nói “Chị, đoán thử xem, sau khi chị đi rồi anh rể nói gì?”

Mặt tôi lại đỏ lên “Đã nói mày không được gọi là anh rể, mày còn gọi!!”

Cách xưng hô này...rất kinh tởm(2)!!!

Diễm Diễm chu chu môi “Hừ, không muốn biết thì thôi, không nói.” Nó đứng lên, đuổi đuổi người “Em về phòng làm bài tập đây.”

Nó liền xoay người tính đi, tôi nhịn không được...nhịn không được thò tay ra giữ nó lại.

Diễm Diễm nhú mày nhìn tay tôi.

Tôi rút tay về, hồi hộp vắn vẹo mấy ngón tay, phỏng chừng máu cả người đều vọt lên trên mặt hết rồi “Hắn...hắn...nói cái gì?”

Ai ngờ Diễm Diễm lại xòe tay ra, đưa tới trước mặt tôi “Năm đồng!! Cho em, em nói cho!!”

Thật bi ai a, tại sao tôi lại có một đứa em gặp tiền quên nghĩa như vậy chứ.

Nhưng mà, tôi cũng không tốt đẹp hơn gì.

Từ trong bóp lấy ra năm tờ một đồng bỏ lên trên tay nó...trong lòng rơi lệ vô số lần “Bây giờ mày nói được chưa!”

Diễm Diễm liếm liếm tay đếm tiền, vừa đếm vừa nói “Anh rể nói, nhờ em về nhà hỏi chị, câu trả lời cuối cùng của chị là YES hay là NO!! Nếu là YES, anh ấy sẽ cho em năm đồng!”

Trên đầu tôi ngay lập tức hiện ra ba vạch đen, Khang Duật, cậu cũng biết thu mua lòng người ghê.

Bất quá, vấn đề không ở chỗ đó, mà là ở Diễm Diễm.

Tôi thét chói tai “VẬY mà mày còn đòi tao năm đồng!”

Diễm Diễm vui mừng hí hửng cất tiền vào “Tất nhiên, tiểu thư ta đây không kinh doanh lỗ vốn, phải đề phòng từ hai phía, nếu chị nói NO, ít nhất em vẫn có năm đồng!”

Tôi nắm tay, con nhóc xấu xa này.

“Chị, sao, là YES, hay là NO?” Diễm Diễm ngồi lên trên giường, nóng bỏng nhìn tôi.

Thật rõ ràng, con nhóc này là do năm đồng của Khang Duật mới nóng bỏng.

“Không biết!!” tôi xấu hổ dùng chăn che kín người.

Tôi thật sự không biết mình có thích hắn hay không, quen biết bốn tháng, ngoại trừ tôi biết hắn tên là Ái tân giác là Khang Duật, biệt hiệu Vương Gia, lớn hơn tôi hai tuổi, thích ăn hiếp tôi, những điều khác tôi hoàn toàn không biết, nếu thích hắn, cái thích này của tôi cũng thật vô lý.

Nhưng mà mặt khác, tôi lại vì hiểu lầm chuyện của Diễm Diễm và hắn mà không vui trong lòng.

Năm nay tôi 14 tuổi, còn nhỏ đâu, tình yêu là cái thứ gì, tôi còn thật sự chưa rõ lắm.

Nếu nói tôi không thích hắn, tôi cũng không ghét hắn, nếu nói tôi thích hắn...

Tôi đỏ mặt cúi đầu, đột nhiên phát hiện dạo gần đây cũng hay nghĩ đến hắn.

“Cái gì không biết, vừa rồi chị khóc lóc om sòm giống như chó mẹ lên cơn điên, vậy mà còn nói không biết!!”

Nhắc tới trình độ so sánh của Diễm Diễm, đôi khi thật làm cho người ta...ăn không tiêu.

“Hắc hắc, lúc đi về gặp Lưu Lý Quân, nó nói với em, buổi trưa chị khóc! Vì chuyện em và anh rể gặp nhau một mình.” Diễm Diễm bày ra ánh mắt đã-thấu-hiểu-tất-cả.

“Nói tầm bậy!” tôi xoay người qua kích động che giấu chính mình “Đó là tao bị tái phát bệnh tim!!”

“Tái phát bệnh tim mà chị còn chạy nhanh như chó đực đuổi chó cái đực, chị thật lợi hại!!” Diễm Diễm trêu chọc nói.

Tôi nóng nảy vội vàng “Mày đừng nói chó đực chó cái nữa đực không, cho dù tao là chó cái, thì tao cũng là một con Ngao Tạng.”

Diễm Diễm búng tay “Vây vừa hợp, em thấy Khang Duật đúng là một con Ngao Tạng, hai người vừa xứng đôi!”

Tôi đột nhiên cảm thấy bụng đau run rẩy, con nhỏ này bào chữa rất giỏi, tôi căn bản không phải đối thủ của nó.

Tôi thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng “Tao không ghét hẳn, nhưng mà nói thích, tao thật sự không biết.”

Diễm Diễm lại bày ra vẻ mặt chị-là-đồ-ngu-ngốc “Không biết sao chị không thử xem.”

Tôi ngơ ngẩn hỏi “Thử xem?”

Diễm Diễm cúi xuống giải thích “Chính là trước tiên để em lấy năm đồng kia đã...”

Tôi tức giận dùng nắm đấm gõ lên đầu nó “Đồ xấu xa, mày cứ nghĩ năm đồng kia, nghe rõ đây, đừng đi đòi tiền của hắn nữa.”

Nó che đầu nói một câu “Nhìn đi, còn nói không biết, nhanh vậy đã hiện hình rồi, thật rõ ràng, bây giờ địa vị của anh ấy trong lòng chị còn quan trọng hơn đứa em gái này đây, chị còn chưa gả cho anh đâu, đã lo tiết kiệm tiền giữ người ta.”

Tôi nóng mặt, cả người đều nóng nảy theo “Mày nói vậy nữa thử xem, xem xem tao có bóp chết mày không.”

Diễm Diễm vừa nhảy vừa lùi ở trong phòng, “Giết người, vì trai mà giết em gái.”

“u Dương Diễm Diễm, có ngon thì đừng chạy!” tôi lập tức chạy theo đuổi giết.

Tiếng bước chân rầm rầm, cùng tiếng nói bô bô ồn ào làm kinh động mẹ già ở dưới lầu, mẹ vung con dao thái một nhát liền vọt lên lầu, quát vô cùng hung ác “Đi học về không lo làm bài tập, tính làm phản phải không.”

Mẹ già làm pháp y, cho dù cầm dao gì, chỉ cần là dao, bộ dạng đặc biệt âm trầm, làm tôi và Diễm Diễm sợ tới mức dừng chạy ngay lập tức, nhanh như chớp đều tự lùi về phòng múa bút thành văn.

Đến buổi tối, như thế nào tôi cũng ngủ không được, nằm trên giường lăn qua lộn lại, tôi sầu khổ nghĩ, ngày mai làm sao đối mặt Khang Duật đây.

Cả đầu toàn là YES với NO, tụi nó như bọt khí trong ly nước có ga, thi nhau nổi lên.

Cả đêm tôi không ngủ được, đeo cặp mắt gấu mèo đi học, trên đường đi Diễm Diễm vẫn còn thuyết phục tôi để nó lấy năm đồng kia trước, tôi tức giận không nén được nữa, đuổi theo nó trên suốt đường tới trường.

Nó thì ngon rồi, không học cùng lớp với Khang Duật, không cần đối mặt với hắn, tôi lại không giống vậy, không chỉ cùng lớp, lại còn ngồi cùng bàn, vừa đi vào hành lang của dãy lầu là tôi bắt đầu gục đầu xuống, tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt đâu, đôi khi nghĩ lại, tại sao tôi không đột nhiên té xỉu cho rồi.

Vào lớp, tôi vẫn gục đầu xuống, đi tới chỗ ngồi, đập vào mắt tôi đầu tiên là cặp chân thon dài của Khang Duật.

Không hiểu tại sao mặt tôi lại xấu hổ đỏ lên...

“Chào!” giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái, từ miệng hắn chui vào tai tôi.

Tôi lắp bắp trả lời “Chào...chào...”

Tôi cuống quýt ngồi xuống, theo bản năng dịch ghế ra bên ngoài, hôm nay tôi hoàn toàn chuẩn bị để rời xa đường biên.

Khang Duật vừa mở miệng liền nói đến trọng tâm, cũng không cho tôi cơ hội để hỏi “Hôm qua...”

Vừa nghe thấy hai chữ hôm qua, tôi kích động rút sách bài tập từ trong cặp ra, lật đặt chạy tới chỗ ngồi của Tiểu Phiền, rướn cổ kêu to “Tiểu Phiền, bài tập hôm qua, tao có bài muốn hỏi mày!!”

Tiểu Phiền đang ăn bánh bao, bị tiếng kêu của tôi dọa đến, vừa vặn nghẹn luôn, điên cuồng vỗ ngực, tôi giống như tìm được cơ hội tránh né rồi, bắt đầu bưng trà đưa nước cộng thêm vỗ lưng.

Tôi ngồi chết dí ở chỗ Tiểu Phiền, làm cho bạn ngồi cùng bàn Hoàng Nghiêm Dũng phải đứng học nguyên tiết tự học đầu giờ.

Đợi tới lúc xếp hàng ra ngoài tập thể dục buổi sáng, tôi mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà lễ chào cờ buổi sáng cộng thêm tập thể dục cũng chỉ có 20 phút, vèo một cái liền trôi qua, lại phải về lớp học.

Tôi nhìn vách tường của hành lang, trong đầu toát ra ý tưởng đập đầu vào tường, nếu đập cho xủ luôn, cũng không phải chuyện không tốt.

Vào lớp, tôi ngồi xuống, Khang Duật cũng ngồi xuống.

Trầm mặc.

Một hồi sau, Khang Duật lại mở miệng nói “Hôm qua...”

Tôi nhìn thấy Cán bộ môn ngữ văn đang đứng dậy đi ra phòng học, tôi chợt nhớ ra, tiết đầu tiên là tiết luyện trắc nghiệm môn ngữ văn, phải giúp thầy giáo lấy bài thi, tôi liền kích động, nhanh chân chạy về phía cửa lớp, để đi trước một bước, tôi xô Cán bộ môn ngữ văn qua một bên.

Tôi vội vàng gào to trên hành lang “Thầy Tôn, để em mang giúp thầy!!!”

Về mặt cơ bản tôi không hề mang giúp, mà là trực tiếp cướp!

Điều nên làm tôi đều làm, không nên làm, tôi cũng làm.

Trong giờ kiểm tra không được nói chuyện là quy tắc ngay cả học sinh tiểu học cũng biết, tôi bình tĩnh hơn một chút, nhưng sau khi bình tĩnh rồi, tôi bỗng nhiên nhớ ra, ngày hôm qua tôi căn bản không học bài gì hết.

Tất cả toàn là giải thích danh từ thể văn ngôn.

Rất TM bị kịch!!

Tôi chậm rì rì dùng bút tô đáp án, mấy đứa khác đều làm xong hết trơn rồi, tôi còn ngồi đó cọ qua cọ lại, tôi đang chuẩn bị cọ cọ tới hết tiết luôn.

Chuông vừa vang lên, tôi lập tức đứng lên chạy về phía bục giảng nộp bài, sau đó lập tức chạy ra ngoài lớp, có thể trốn một phút liền trốn một phút...giờ nghỉ sau tiết một dài nhất, khoảng 15 phút luôn đâu.

Đang chạy, tôi đột nhiên phát hiện một chuỗi tiếng chân gấp gáp chạy theo, quay lại nhìn, đúng là Khang Duật, mặt hắn đen thui đầy nghiêm nghị đang đuổi theo tôi, làm tôi sợ tới mức mặt liền trắng bệch, chạy trốn nhanh hơn.

Ngủ không đủ kết quả chính là chạy không được bao xa, tôi đã bị bắt, Khang Duật vừa kéo tôi liền đi về phía yên lặng hơn.

Tôi đương nhiên giãy dụa, nhìn thấy một gốc cây, mạnh mẽ ôm chặt lấy không chịu đi.

Hắn ác hơn, từ chỗ ngồi ôm tôi lên.

Ôm...hắn thế nhưng ôm tôi!!

Tôi hoảng hồn, nhìn nhìn xung quanh xem có ai nhìn thấy không, mới phát hiện tôi hoảng quá không chọn đường, tôi thể nhưng lại chạy tới chỗ sân thể dục nhỏ hồi nào không biết, vào giờ này làm gì có ai ở đây, nghĩ vậy, tôi liền bỏ tay ra, để cho hắn ôm đi luôn.

Tôi oán hận nghĩ, tôi nên ăn cho thật no mới đúng, để cho hắn ôm tôi hết nổi luôn.

Đến một góc nào đó của sân thể dục, Khang Duật mới bỏ tôi xuống, tôi liền lập tức nghĩ trốn, nhưng mà vị trí hấn chọn rất là bất lợi với tôi, sau lưng tôi là góc tường, phía trước là hấn, tôi đành phải lui về sau một bước, đến khi lưng và tường đều ép sát vào nhau, không còn khe hở nào tôi mới không thể không dừng lại.

Tôi cảm thấy mình hiện tại giống như một con thỏ bị kích hách, hấn lại là một con sói xám đang từng bước từng bước tiến tới, bộp một tiếng, hai tay hấn chống lên vách tường, vây kẹp tôi giữa hấn và góc tường, hoàn toàn không có đường trốn.

“Cậu...cậu...muốn...làm sao!!” tôi run run môi hỏi.

Hấn nghiêm mặt húc đầu tới liền rống “Tôi còn muốn hỏi cậu đâu, cậu làm cái quái gì vậy!!”

Tôi nhìn trái, lại nhìn phải, chính là không nhìn hấn, tùy tiện tìm một lý do trả lời “Không phải là, không phải là đi dạo thôi!”

Hấn nghiêng răng một chút, mặt cúi lại gần hơn, làm cho tôi không thể không nhìn hấn.

“Cậu đừng dựa gần như vậy nữa, có chuyện gì từ từ nói.” tôi dùng sức dựa sát vào phía sau, thật sự muốn đem chính mình khảm lên trên vách tường luôn.

“Hôm qua...” hấn vừa nói vừa cúi đầu lên, tôi liền muốn che lỗ tai, hấn tựa hồ sớm lường trước được, bóp vai tôi, không cho tôi nhúc nhích “Tôi muốn cậu trả lời cho hôm qua!”

Mặt tôi lập tức vừa nóng vừa hồng, cũng bắt đầu nhăn nhó, tôi thừa nhận cái tính này của tôi không tốt chút nào, gặp được việc lớn tôi liền thích làm đà điểu.

“Trả lời thuyết phục...cái gì...cái gì...tôi...không...không biết!”

Nhưng mà hấn lại không đà điểu chút nào, trực tiếp nói vào vấn đề chính “Thích tôi, hay không thích!!”

Tôi thật sự rất muốn hét chói tai, có cần trực tiếp như vậy không, cũng không thêm để cơ hội cho tôi giả vờ làm kẻ lừa đảo ngớ ngẩn.

“Tôi chỉ hỏi một lần! Nói chuyện!!” hấn hung ác lắc lắc tôi.

Kỳ thật tôi vẫn nghĩ, hấn chỉ lớn hơn tôi có một tuổi, sao lại cường thế như vậy a, phương pháp theo đuổi con gái cũng giống như người lớn vậy, thật sự muốn biết người này lớn lên như thế nào.

Tôi vẫn trả lời bằng hai chữ kia “Không biết!!”

“Không biết!?” hấn nổi giận, mặt đen thui như đất nồi.

“Chỉ là không biết thôi mà, sao mặt cậu hung hãn vậy!!” tôi rống lên với hấn.

Bình thường tôi cũng không rống ai, từ khi gặp hấn, công lực rống người của tôi coi như bị kích phát rồi.

“u Dương Miếu Miếu, cậu thật sự là đồ ngu ngốc!” hấn nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra một câu.

Tôi ghét nhất bị người khác nói mình ngốc “Tôi mới không ngốc, tôi chỉ là...tôi chỉ là thật sự không biết.”

Thích là cảm giác gì, tôi thật sự không biết, hấn bức tôi cũng vô dụng.

Ánh mắt đen láy của hấn giận dữ bốc lửa nóng hơi hổi chém tôi trăm ngàn nhát dao “Không biết mới lạ, cậu đang trả lời tôi cho có lệ.”

“Xì, ai có lệ với cậu, tôi chợt nghe Diễm Diễm, trước...trước...” hai chữ lừa cậu, tôi không nói ra được.

Hơn nữa, hỏi người ta có thích hấn hay không, sao hấn không nói trước, hấn thích tôi.

Tôi cũng chưa nghe hấn chính mồm nói...Mấy cái này tính cái gì? Toàn bộ là từ miệng mấy đứa khác mới biết.

“Dù sao cũng là không biết!” tôi giận quay mặt sang chỗ khác.

Hình như Khang Duật bị tôi chọc giận, không nói tiếng nào, đột nhiên, hấn buông tay, gót chân chuyển một cái, thỏ phi phi bỏ đi.

Hả?

Điều này tôi hoàn toàn không nghĩ tới.

Hắn không thèm quay đầu lại lần nào, làm trong lòng tôi đột nhiên khó chịu.

Tên xấu xa này, cứ như vậy liền bỏ đi rồi!!!

Tôi rối rắm điên cuồng đập vách tường.

Chuông vào lớp vang lên, tôi cũng không kịp tự hỏi hắn thật sự tức giận, hay là giả vờ tức giận, nhanh chóng chạy về lớp.

Khang Duật đã ngồi vào chỗ mình, từ đầu tới cuối liếc tôi một cái cũng không thèm, sự khó chịu trong lòng tôi càng khó chịu.

Có ý gì? Đây là ý gì?

Không chỉ không thèm nhìn tôi, sau đó ngay cả một câu hắn cũng không thèm nói với tôi, giống như tôi không tồn tại vậy.

Buổi chiều lúc học thể dục, lớp tôi và lớp 4 cùng học với nhau, tôi vẫn đang lén nhìn Khang Duật, thỉnh thoảng phát hiện, hắn đang cùng một đứa con gái bên lớp 4 đứng nói chuyện với nhau.

Khuôn mặt tươi cười kia đâm vào mắt tôi làm cho tôi muốn giết người.

Tiểu Phiền đi đến sau lưng tôi nói “Miểu Miểu, vợ chồng cãi nhau?”

Tôi lạnh lùng trừng mắt “Ai...ai là vợ chồng với hắn.”

Nó phổng chừng xem TV tới mức bị nhiễm luôn rồi, toát ra một câu “Tao thấy hình như Vương Gia muốn nạp Sườn Phúc Tấn.”

Sườn...Sườn...Phúc Tấn!!!

Cái này so với việc Diễm Diễm kêu Khang Duật là anh rể còn làm tôi kinh tởm hơn.

“Con nhỏ lớp 4 kia tên gì vậy?” Tiểu Phiền giống như không phát hiện sắc mặt của tôi xấu cỡ nào, hỏi Hoàng Nghiêm Dũng – tên này giờ vẫn đứng sát nó.

“Tên là Cao Đình Đình, hình như thích Vương Gia nha.”

Hai đứa kia có phải cố ý tới chọc giận tôi không vậy.

“Hai đứa bay cút ngay cho tao!!” tôi tức giận chạy lại đẩy hai đứa nó ra.

Lúc tôi phát giận có phần giống mẹ tôi, tức lên một cái liền muốn tìm hung khí, ví dụ như...một con dao sắc bén chẳng hạn.

Tôi muốn chém đôi cậu nam nữ(3) này.

Nhưng mà ở trường thì không thể có loại hung khí này được, tôi tìm nguyên một tiết cũng tìm không ra.

Lúc về lớp, tôi liền nhìn thấy Cao Đình Đình với bộ dạng ngựa mất hết sức, cơn tức trời lên một cái, tôi liền vọt qua.

Cá tính của tôi và Diễm Diễm tuy rằng khác nhau, nhưng tới khi nổi tính lưu manh rồi, đều giống nhau, một tay chống tường, vẻ mặt giận dữ, hơn nữa ưu thế chiều cao, như thế nào cũng có thể...chặn cô bé cao 158cm này lại được.

Loại người ý nghĩ vừa nóng lên, liền nói chuyện lộn xộn như tôi, vừa mở miệng liền nói một câu “Đừng động vào người đàn ông của bà đây nữa!! Có nghe không, nếu dám, bà sẽ xử mày!!” thuận tiện còn giờ giờ nắm đầm lên.

Bạn Cao Đình Đình ngay lập tức bật khóc.

Khóc cái gì, mới vậy đã khóc rồi?

Xì, rõ ràng không cùng cấp bậc với tôi, cho dù vậy, tôi cũng không thể buông tha cô nàng được.

Tôi hung ác trừng mắt nhìn, càng làm cô nàng khóc to hơn, cô nàng thấy tôi hung dữ như vậy, vèo một cái chạy tới phòng giáo viên méc cô.

Tôi rất nhanh liền bị gọi vào phòng giáo viên, tội danh là đe dọa.

Tôi nghĩ chắc cô nàng cũng không có can đảm nói là quan hệ nam nữ, đe dọa thì đe dọa, tôi cúi đầu nghe thầy chủ nhiệm dạy bảo.

Nghe nguyên một tiết, lỗ tai tôi sắp sửa mọc kén.

Đợi tới khi nghe xong thì đã tan học.

Tôi thở phì phì chạy về lớp, muốn tìm Khang Duật tính sổ, lại phát hiện hẩn thế nhưng không có trong lớp, nhưng Từ Oánh lại nhìn thấy tôi liền lập tức hỏi “Miếu Miếu, cậu bị sao vậy, làm sao bị thầy gọi vào phòng giáo viên.”

Tôi lắc đầu “Không có gì, Khang Duật đâu?”

“Hôm nay phải làm báo tường(4) mới, nhưng mà chưa có phần với hình vẽ, thầy giáo sai Khang Duật đi mua đồ ở tiệm Văn phòng phẩm gần trường rồi.”

“À!” tôi đáp, bây giờ mới nhớ ra hôm nay là ngày đổi báo tường.

“Tiểu Phiền đâu? Lưu Lý Quân đâu?” tụi nó là người phụ trách cố định của báo tường.

“Nói dối bụng, đi mua đồ ăn trước rồi, đợi Khang Duật về rồi làm.” Từ Oánh lau bảng đen nói.

Cả bọn chúng tôi, bao gồm Đại Song và Tiểu Song, mỗi lần đổi báo tường đều ở lại, mua chút đồ ăn vặt hay đồ chơi gì đó, ngồi nói chuyện, thuận tiện cũng sẽ giúp Tiểu Phiền và Lưu Lý Quân vẽ hình linh tinh gì đó.

Khang Duật bây giờ là Ủy viên học tập, tất nhiên cũng phải ở lại.

Đi tiệm văn phòng phẩm...

Hai mắt tôi lờ lờ tia sáng, xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Lúc này tôi hoàn toàn không nghĩ tới chuyện thẹn thùng, chỉ nghĩ đi tìm hẩn tính sổ.

Đồ xấu xa!!

Vừa theo đuổi tôi, lại còn quan hệ tốt với đứa con gái khác như vậy, đồ sở khanh thú vị tha.

Tôi nổi giận đùng đùng băng qua đường, còn chưa tới tiệm văn phòng phẩm, liền thấy Khang Duật đang tay xách nách mang về lớp.

Hẩn nhìn thấy tôi, lại làm như không thấy, làm tôi tức giận tới mức đầu bốc hơi, nhưng mà tôi lại không mắng được câu nào, đợi tới lúc hắn đi qua tôi, tôi ngốc đờ đi theo sau lưng hắn.

Đại khái mấy thứ này rất nặng đi, hắn đi rất chậm, tôi tự nhiên cũng đi chậm lại.

Buổi chiều tà, tôi cảm thấy bóng lưng của hắn rất đẹp, ánh sáng màu cam nhạt chiếu vào làm cả người hắn tản ra đầy ánh sáng, lúc băng qua đường, hắn ngừng lại, nhìn qua nhìn lại ô tô trên đường, ngũ quan vốn vô cùng xuất sắc lại giống như tô thêm một tầng màu vàng, đẹp rực rỡ tựa như kỳ sĩ trong phim hoạt hình vậy.

Nhìn nhìn, mặt tôi liền đỏ, trái tim cũng bắt đầu kinh hoàng đập bịch bịch bịch.

Phút chốc, hắn quay đầu lại nhìn tôi.

Cặp mắt đen láy sáng bóng kia cũng bị nhiễm màu, như kim cương màu vàng vậy, có một loại màu sắc như ngọn lửa đang cháy bập bùng, tim tôi lại đập kịch liệt một đợt nữa.

“Đừng động vào người đàn ông của bà đây, đúng không?”

Xoạt, mặt tôi đỏ tới tận mang tai.

Hắn làm sao mà nghe được!!

“Có lá gan nói như vậy, cậu lại không có can đảm thừa nhận!!”

Đầu tôi lại bắt đầu bốc hơi, ngón tay không ngừng xoắn vào nhau.

“Cậu không nghĩ thử xem, cái này có nghĩa gì sao?”

Có nghĩa gì?

Tôi sửng sốt, đầu óc nóng lên, suy nghĩ tuy rằng lộn xộn, nhưng mà tôi vẫn đang bắt đầu tự hỏi điều này có nghĩa gì.

Tại sao tôi nhìn thấy Cao Đình Đình và hắn đứng cạnh nhau sẽ tức giận, sẽ nổi trận lôi đình, còn có thể đi đe dọa người ta, còn có...trước đó Diễm Diễm đi cùng hắn tôi cũng...

Đột nhiên, chữ ghen ở trong đầu tôi được phóng đại lên, áp đảo mọi cảm xúc sẵn có.

Ghen!!!

Tôi ghen!!!

Tôi...ghen với Cao Đình Đình, cũng ghen với Diễm Diễm.

Tôi dĩ nhiên lại là ghen.

Cho nên hôm qua tôi mới dùng sức đẩy Diễm Diễm, hôm nay lại đe dọa Cao Đình Đình.

Tôi...vì sao ghen...tôi...

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía Khang Duật, không biết hắn chạy tới trước mặt tôi từ lúc nào.

Tiếng nói dễ nghe của hắn tựa như một mảnh vải nhung bao lấy suy nghĩ của tôi, như một loại dụ dỗ.

“Thích mình sao?”

Trong phút chốc tôi còn thật sự có câu trả lời. (Từ đoạn này mình sẽ đổi xưng hô của hai bạn í cho phù hợp nhé)

Thích.

Tôi...thích hắn.

Trong lòng tôi đột nhiên nóng nóng, ê ẩm, lóe lên ánh mắt biểu đạt sự thông suốt.

Khang Duật nhìn thấy, lộ ra nụ cười còn đẹp hơn ráng chiều gấp trăm lần “Xem ra hiểu được rồi!”

Tôi đỏ mặt gật gật đầu, lại gật gật đầu, không ngừng gật đầu.

Hắn đứng bên cạnh tôi, nói thật đột nhiên “Hơi nặng...”

Nặng!?

Tôi nhìn hai túi nhựa to nặng trong tay hắn.

“Mình...mình giúp cậu xách!”

Hắn liếc nhìn tôi một cái, một tia sáng lóe lên trong mắt hắn “Rất nặng nha.”

“Biết!! Đưa mình một cái” nói nhiều vậy làm gì.

Tôi nghĩ đến hắn sẽ đưa một cái túi cho tôi, ai ngờ hắn lại đổi tay, dùng một tay xách luôn hai túi, lại chìa bàn tay không ra cho tôi.

Tôi ngẩn người.

“Cho cậu đó, lấy đi!!” hắn lắc lắc bàn tay.

Tôi nhìn bàn tay to kia, ngón tay thon dài, tựa như chạm ra từ ngọc vậy, không biết mặt đã hồng thành kiểu gì, cũng không biết có phải tại ráng chiều chiếu vào mặt hay không, mặt nóng lên đến mức có thể đun nước để chần trứng.

Tôi chậm rãi gơ tay mình lên, hạ xuống bàn tay hắn.

Cúi đầu, cảm giác được bàn tay ấm áp của hắn nhanh chóng nắm chặt tay tôi.

“Nghe này, mình cho phép cậu thích mình. Nhưng mà, ngoại trừ bạch đầu giai lão(5), cậu không còn con đường nào khác để chọn hết!”

Tôi ngẩng đầu, hắn cũng đang nhìn tôi, trong mắt tràn ngập sự nghiêm túc, giống như đây thật sự là chuyện mà cả đời hắn đều phải hoàn thành.

Tôi ngượng ngùng ừ một tiếng, cầm lại tay hắn.

Thật chặt...

“Đi thôi!!”

“Ừ...”

Hôm nay, chúng tôi thành người yêu.

Chú thích: __(1): cật nhân chủi nhuyển, nã nhân thủi nhuyển – , . Ý nói nhận đồ của người ta rồi thì cư xử mềm mỏng với người ta hơn, nói toẹt ra cho dễ hiểu là nhận hối lộ rồi thì dễ qua cửa hơn

__(2): kinh khủng, kinh khiếp

__(3): đại loại như gian phụ dâm phụ ý

__(4): loại báo tường nhưng mà được viết lên trên bảng đen, một lớp học ở TQ có hai bảng đen, một trước mặt học sinh và một sau lưng học sinh.

__(5): bên nhau tới đầu bạc răng long đó

15. Chương 11: Vấn Đề Giường

Tôi yêu đương, lại còn là yêu sớm.

Đây là sự thật.

Tôi là một học sinh sơ trung, sắp thi lên trung học.

Điều này cũng là sự thật.

Vì vậy, tôi cố gắng tìm ra một điểm cân bằng giữa việc học và việc yêu sớm.

Yêu đương thì vẫn yêu đương, nhưng cũng không thể bỏ bê việc học, nếu không sẽ có vấn đề lớn.

Điều này xem như một kinh nghiệm, lứa chúng tôi ở năm đó, nếu muốn yêu sớm mà không bị bắt, phương pháp tốt nhất là thành tích học tập phải tốt, tuyệt đối không thể trượt dốc, thậm chí là không phải không mấy cũng không được.

Điều này không thể không là một khuyết điểm của nền giáo dục quốc gia, bởi vì học tập tốt tương đương tất cả đều tốt.

Tuy rằng yêu đương, nhưng trình độ thân mật của tôi và Khang Duật cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn nắm tay nhau, năm đó, KF(1) không phải là chuyện liên quan tới lá gan và tiền, mà căn bản là không nghĩ tới, đừng nói là KF, ngay cả KISS cũng bị đặt ở giai đoạn chúng tôi không hiểu rõ cho lắm.

Năm đó, nắm tay là một chuyện rất to lớn, lại còn là chuyện chụp giật từng giây từng phút.

Ví dụ như thừa lúc đi học, lợi dụng lợi thế ngồi cùng bàn, bỏ tay xuống dưới học bàn, nhích qua một chút, chạm vào chút xiu xiu, xem như đỡ thêm, hoặc là lúc tan học đi về cùng nhau, nói là về nhà, còn phải chia

ra mà đi, tìm một chỗ yên lặng mới hợp lại, nhìn thấy không có ai, ngoắc ngoắc đầu ngón út một chút, đong đa đong đưa bàn tay cùng nhau về nhà, đối với thể lực cùng sự cảnh giác tuyệt đối là sự thử thách lớn nhất, chỉ cần gió thổi cỏ lay một chút, phải chuẩn bị trong mọi thời khắc.

Thật sự là một cuộc sống ngọt ngào tới mức làm cho người ta lên men luôn.

Nhờ vào sự nùng tình mật ý này, tôi cũng bắt đầu hiểu biết thêm nhiều chuyện trước đây của Khang Duật mà tôi không biết.

Cha Khang Duật qua đời lúc hắn mới 3 tuổi, theo như Khang Duật nói, dòng họ Ái tân giác la này của hắn, làm cho ba hắn chịu rất nhiều tội trong thời kì Văn cách(2), gia đình hắn lúc đó được định vào loại Hắc ngũ, ông nội và ba hắn đều bị bắt đi cải tạo lao động, ông nội hắn bị chết trong trại cải tạo, ba hắn thì chịu đựng được tới khi đem một thân đầy bệnh được thả ra, sau khi được thả cũng không tìm được việc làm, làm nghề sửa xe đạp sống qua ngày, đến năm 35 tuổi mới lấy vợ nhỏ hơn mình 12 tuổi, mẹ hắn, mẹ Khang Duật là một nông dân, là nông dân giản dị hiền lành điển hình, vào thời Văn cách, nông dân đều được xem như loại Hồng ngũ, nói cách khác, mẹ hắn gả cho ba hắn, từng là dòng dõi hoàng thất như ba hắn được xem như là trèo cao, nghe nói khi đó ông ngoại hắn nói gì cũng không đồng ý, thiếu chút nữa đánh gãy chân mẹ hắn luôn, nhưng mà mẹ hắn vẫn liều lĩnh bỏ trốn với ba hắn, làm cho ông ngoại hắn tới tận bây giờ cũng không thêm nhận đứa con gái này nữa, tới năm ba Khang Duật được 40 tuổi thì hắn được sinh ra, nhưng mà vì cơ thể vô cùng suy sút nên không bao lâu sau liền ốm chết, hắn do mẹ hắn một mình nuôi lớn.

Đây là do lịch sử tạo nên, kỳ thật tôi không hiểu cho lắm, chỉ có điều tôi cảm thấy khi nói tới mẹ hắn, Khang Duật kể giống như kể chuyện thần thoại vậy.

Tôi thường nghe nói người Đông Bắc coi con trai quan trọng hơn bất kỳ thứ gì, cũng giống như mọi bà mẹ khác, đều là xem con trai như rồng, mẹ Khang Duật nghe nói giáo dục ở Thượng Hải rất tiên tiến, cơ hội cũng nhiều hơn, vì để cho độc đinh của dòng họ nhà hắn thành tài, dùng rất nhiều quan hệ, cũng tốn rất nhiều tiền, mới đưa hắn tới học ở Thượng Hải được, chính mình thì ở lại Đông Bắc.

Khang Duật ở Thượng Hải có một ông cậu làm buôn bán, lúc hắn mới tới Thượng Hải, trước khi tìm được trường học để chuyển tới, liền sống nhờ tại nhà ông cậu này, nhưng ông cậu này cũng không phải người tốt gì, thu tiền, thu quà, nhưng một chút cũng không thêm nhìn tới quan hệ cậu cháu này, nói là sống nhờ, theo ý tôi, Khang Duật càng giống lao động trẻ em hơn.

Cậu hắn có cửa hàng tạp hóa, mỗi ngày lúc tan học hoặc nghỉ ngơi, Khang Duật đều phải đi phụ thêm, bởi vì bao ăn bao ở, tiền công tự nhiên không có.

Bất quá Khang Duật rất thông minh, lúc đi nhập hàng, đã lập quan hệ tốt với chủ cửa hàng, kiếm thêm tiền bo, chủ cửa hàng cung hóa là một ông bác trung niên cô đơn, phi thường thích Khang Duật, bình thường lúc nhập hàng đều đưa vài thứ cho hắn, cứ thế mãi, Khang Duật cảm thấy nếu làm lao động trẻ em, không bằng qua làm luôn cho ông bác này.

Vì vậy, sau khi thương lượng cùng mẹ hắn, Khang Duật bỏ gian tà theo chính nghĩa, chuyển hội.

Đây chắc là ý nghĩa của câu con nhà nghèo sớm biết làm việc, đứa bé mồ côi cha sớm trưởng thành đi.

Trách không được tên này già dặn như vậy nha.

Ông bác trung niên kia, sau này tôi mới biết được là họ Trầm, Khang Duật gọi ông là bác Trầm, dựa theo cách nói Thượng Hải mà nói, bác Trầm chính là Lão Tiểu Khách, nghĩa là người già Thượng Hải luôn biết hưởng thụ, từng tiếp thu giáo dục cao đẳng, dư giả tiền một chút, nghe nói khi bác Trầm còn trẻ đã từng đi du học Mỹ, kiến thức rất rộng, bạn bè cũng nhiều, về phần vì sao vẫn cơ đơn một thân một mình, chủ yếu là do rất lẳng nhăng, không ngừng đổi bạn gái, cuối cùng biến thành đồ ăn thiu, cũng liền sống một mình, người chịu qua sự tác động của nền văn hóa phương tây không giống những người khác, tư tưởng rất thoáng, Khang Duật theo đuổi con gái thành thực như vậy, đối với chuyện nam nữ lại hiểu biết như vậy, tất cả đều nhờ bác Trầm dạy, hoàn toàn không e ngại Khang Duật chưa trưởng thành, cũng không sợ giết hại mầm non của đất nước.

Ai, dù sao tôi cũng đã mắc câu, những điều này cũng không quan trọng nữa.

Nói, bác Trầm đối xử với Khang Duật tốt khỏi phải nói, cũng là bao ăn bao ở, hàng tháng lại còn trả cho Khang Duật 100 đồng tiền tiêu vặt, thời bây giờ nghe có vẻ ít đến đáng thương, nhưng với học sinh trung học sinh sau năm 80 chúng tôi mà nói, đó là một số tiền rất lớn.

Bởi vì tư tưởng của bác Trầm rất thoáng, tôi và Khang Duật ở trước mặt bác cũng không cần giấu trước giấu sau, bác ấy còn vô cùng vui vẻ, nghỉ hè năm sơ nhị, tôi lần đầu tiên đi tới nhà Khang Duật, bác Trầm thật hứng thú phần chần nói “Tiểu Duật, tiến bộ, mang con dâu về nhà rồi hả?”

Tôi đỏ bừng từ đầu tới chân, thiếu chút xíu nữa là thiếu máu lên não mà chết luôn.

Khang Duật chỉ trả lời “Dạ, vợ cháu, da mặt rất mỏng, bác đừng chọc, vợ cháu mà chạy, bác không xong với cháu!”

Bác Trầm nghe xong, cười như Phật Di Lặc(3) “Được rồi, được rồi, lên lầu chơi đi, hôm nay cháu không cần trông hàng, bác tự trông được rồi, chơi vui vẻ, ông già này không quấy rầy hai đứa bay, ha ha a...”

Tôi tránh ở sau lưng Khang Duật, xấu hổ tới mức không dám nói lời nào, kéo kéo áo hần.

Hần thật ra lại hiểu được, kéo tay tôi liền đi lên lầu.

Nhà của bác Trầm là kiểu nhà điển hình ở Thượng Hải, giống kiểu nhà trong phim 72 khách trọ(4), nhưng mà bác già này hoàn cảnh rất tốt, hai tầng đều của bác, Khang Duật ở trong một căn phòng rộng khoảng 15 mét vuông trên lầu, cái gọi là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, hần rất yêu sạch sẽ, dọn dẹp rất gọn gàng, tôi thấy còn gọn gàng hơn phòng tôi nhiều.

Tôi phát hiện trong phòng có một kệ sách ở trên toàn bày mô hình máy bay, còn có sách về máy bay, quyền nào quyền nấy đều như thiên thư với tôi, xem mà không hiểu gì hết.

Tôi hỏi “Khang Duật, cậu thích máy bay lắm hả?”

Hần đang dùng đồ khui khui chai nước ngọt có ga “Ừ!”

Tôi nhận lấy chai Coca Cola hần đưa qua, dùng ống hút hút một ngụm, phát hiện không lạnh, tôi hơi nhúu mày.

Coca lạnh đương nhiên uống ngon hơn.

Khang Duật chồm qua, cũng dùng ống hút tôi vừa hút qua hút một ngụm, sau đó nói “Đừng uống lạnh, uống xong lại tiêu chảy đau bụng, bác Trầm nói con gái mấy ngày đó không thể uống đồ lạnh.”

Da mặt tôi bắt đầu sung huyết, tên này...tên này có thể đừng nói toẹt ra như vậy được không, còn có bác Trầm nữa, sao lại dạy con người ta mấy cái này.

Tôi mới bắt đầu hiểu biết hần một chút, hần thì ngay cả chu kỳ sinh lý của tôi cũng nắm rõ ràng??

“Cậu...cậu làm sao mà biết?” tôi lắp bắp hỏi.

“Em gái cậu nói, mình cho em ấy hai bịch ô mai đường, cái gì nó cũng nói hết, còn nói lúc ngủ cậu hay nói mớ.” hần đang gọt vỏ quả táo.

Tôi tức giận nắm tay, trong lòng mắng mỗ, u Dương Diễm Diễm, đồ quỷ tham ăn!!

“Miếu Miếu, ăn táo!” hần cắt quả táo thành mấy miếng, đặt lên trên đĩa, bưng lên.

Tôi ừ một tiếng, bỏ cặp sách xuống, tôi lẹ đi lẹ lại với chính mình, đừng làm những chuyện khác, tôi đến đây để làm bài tập nghỉ hè.

Tôi lấy bài tập ra trước, tiếng Anh là môn yếu của tôi, Khang Duật tiếng Anh cũng rất tốt, tôi nghĩ khẳng định có liên quan tác bác Trầm, ông bác già kia là người từng đi nước ngoài học mà.

Hai chúng tôi ngồi rất gần, nhưng tuyệt đối không có suy nghĩ xấu, tất cả suy nghĩ đều đặt ở việc học tập.

Muốn yêu sớm, học tập nhất định phải tốt, đây là tuyên ngôn của hai chúng tôi.

Có Khang Duật chỉ đạo, bài tập tiếng Anh làm xong rất nhanh, sau khi làm xong, đã là hai giờ chiều, tôi cảm thấy hơi buồn ngủ.

Khang Duật bảo tôi nằm lên giường của hắn ngủ một chút, hắn muốn đi ra ngoài mua đồ ăn.

Giường của hắn a, tôi đột nhiên cảm thấy thực tà ác a...

Nhưng, tôi vẫn đỏ mặt nằm lên.

Điều này cũng trách tại bình thường tôi đọc truyện tranh Nhật Bản nhiều quá, không ý thức được là tâm lí đã có chút tà ác.

Ngủ, tôi nhanh chóng nhắm mắt lại.

Khang Duật cũng đi mua đồ ăn rồi.

Chỉ một chút sau tôi liền ngủ, đợi tới khi tôi tỉnh lại, ánh chiều tà đã chiếu đầy trời, nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, đã 6 giờ chiều rồi, không ngờ tôi có thể ngủ nhiều như vậy.

Duỗi thất lưng một chút, thỉnh linh liền thấy Khang Duật đang ngồi trên ghế cạnh giường nhìn tôi.

Làm tôi sợ tới mức không dám nhúc nhích, duy trì động tác duỗi người khó coi này.

Tôi đột nhiên nghĩ, tôi có chảy nước miếng hay không.

Có hay không a!?

Tôi không dám vươn tay ra sờ, lỡ may có chảy thật thì rất xấu hổ.

Khang Duật vẫn nhìn tôi, còn vuốt cằm, giống như đang suy tư gì đó.

Tôi cảm thấy mình giống như con gà đang đợi bị làm thịt, không biết hắn có cảm thấy tương ngủ của tôi quá xấu, tôi thừa nhận tương ngủ của tôi rất xấu, bình thường đều là hình chữ đại, chiếm hết cả giường.

Chết rồi, sao tôi lại không chú ý điểm này?

Đột nhiên, hắn mở miệng cười hì hì “Giường lớn như vậy mà cậu còn ngủ thành kiểu này, sau này mình phải mua giường to hơn thì mới có chỗ ngủ a!”

Da mặt tôi nóng lên, đột nhiên phát hiện ra tôi không tà ác một chút nào, người này mới tà ác.

Nhanh như vậy đã bắt đầu suy nghĩ vấn đề giường lớn nhỏ rồi.

Vấn đề giường...

Vấn đề này rất TM tà ác.

“Cậu đỏ mặt cái gì? Đây là vấn đề rất quan trọng, liên quan tương lai của đôi ta...”

Bộp...tôi ném cái gối qua, ngay chính giữa mặt của hắn, tôi cũng không muốn nghe thêm lời tà ác nào của hắn nữa.

Rời giường, rồi giường nhanh lên, rời xa cái giường tà ác này.

Tôi cơ hồ là nhảy xuống giường, sau đó chạy ra cách giường 3 mét.

Tôi tìm đại một câu để nói “Mình...mình...đói bụng!”

Khang Duật cũng không tiếp tục đề tài mới này “Thịt nướng chút nữa mới xong, đợi một chút.”

“Bác Trâm đâu?”

Khang Duật xếp gối lại gọn gàng “Đi tới phòng khiêu vũ nhảy rồi, tới buổi tối bác ấy liền thích cùng mấy bác gái nhảy đầm, đừng gọi bác ấy.”

Có nghĩa là, chỉ có hai chúng tôi ăn cơm.

Tôi lại hồi hộp!

Ngồi trước bàn học, không biết làm cái gì cho tốt, đành phải dọn dẹp sách giáo khoa trên bàn.

Khang Duật hỏi tôi “Miểu Miểu, cậu tính thi trường trung học nào?”

Tới học kì sau đã là đầu tháng ba, mục tiêu lớn nhất đầu tháng ba chính là thi lên trung học, thời đó có câu là thi được trường trung học tốt nhất, mới có thể thi đậu trường đại học tốt nhất.

Thấy đề tài được chuyển đi rồi, tôi mới cảm thấy ít hồi hộp hơn, tôi nghĩ nghĩ “Mẹ mình nói, muốn mình và Diễm Diễm thi trường Nữ Trung Học số 3.”

Trường Nữ Trung Học số 3 là trường điểm của Thượng Hải, thi vào rất khó.

Khang Duật mặt trầm trầm “Trường nữ!?”

Tôi gật đầu, không hiểu tại sao mặt hần đen lại.

Khang Duật nói thật không vui “Trường nữ, có nghĩa là mình không có cách nào thi vào?”

Ách...tôi hiểu được.

Hần muốn thi vào cùng trường với tôi.

Khang Duật học cùng trường trung học với tôi, nghĩ tới, tôi liền cảm thấy ngọt ngào, nhưng mà lệnh mẹ ra tôi không dám không nghe.

Tôi lật đật nói “Là ý của mẹ mình, chưa chắc gì mình thi đậu.”

Đây chính là lời nói thật, thành tích cũ Từ Oánh mới thi đậu loại trường này, tôi hã, rất nguy hiểm.

Tôi hỏi “Cậu thì sao?”

Khang Duật ngồi ở mép giường nói “Thi thăng lên, đối với học sinh tỉnh ngoài như mình, thi thăng lên có vẻ tiện hơn, hơn nữa học phí rẻ hơn, còn có thể lấy học bổng.”

Tôi gật gật đầu, hần nói rất đúng, học sinh tỉnh ngoài thi vào trường trung học ở Thượng Hải điểm rất cao, không bằng thi thăng vào trường trung học hiện tại luôn, nhưng mà...muốn vậy phải đạt vị trí thứ 5 toàn khối trở lên trong kì thi thử của trường.

Tôi có chút nóng nảy, đột nhiên tôi cũng muốn thi thăng lên, nhưng mà theo thành tích của tôi...

To việc.

Cái gì kêu là còn trẻ không có gắng, về già sống khóc hu hu a.

Tôi tràn đầy đau buồn a.

Khang Duật giống như nhìn ra ý nghĩ của tôi “Đừng nóng, còn một học kỳ, còn kịp!”

Tôi gật đầu, thật dùng sức.

Bà đây nhất định phải chăm chỉ học tập.

Khang Duật lại suy tư nói “Thi trường nữ cũng rất tốt.”

Tốt cái gì?

“Trường nữ không có con trai, mình có vẻ yên tâm.” Hần nói “Nếu thi thăng, cũng có thể học khác lớp, trường nữ ngược lại có vẻ tốt hơn.”

Hần nói xong, giống như thấy ý kiến này tốt hơn, mạnh mẽ lấy sách toán và sách ngữ văn ra “Miểu Miểu, từ hôm nay trở đi, cậu học hành đàng hoàng vào cho mình!!”

Ách...

Khang Duật cậu không thể vì mấy tên con trai, liền bức mình thi trường Nữ Trung Học số 3 đi.

Cái tên này a.

Nhưng, hần giống như đã quyết định rồi, nhất định phải làm cho tôi thi đậu trường nữ, mà tôi đâu, dưới sự thúc giục của hần, thành tích học tập thật sự bắt đầu đột nhiên tăng mạnh, nhưng mà tôi không muốn thi vào trường nữ, chuẩn bị ở kì thi thử đạt được một trong năm vị trí đầu tiên, sau đi thi thăng lên.

Vì vậy, chớp mắt một cái đã tới nửa học kì cuối đầu tháng ba.

Đáng tiếc, không như tôi mong muốn.

Trước khi thi thử, tôi ngã bệnh, còn vô cùng nghiêm trọng, vì vậy bỏ lỡ...

Chú thích : __(1) : Kãi fáng – thuê phòng nghỉ ý

__(2) : cách mạng văn hóa của Trung Quốc năm 1966 – 1976 (), nói chung gia đình bạn Khang Duật là hậu duệ của nhà Thanh nên bị cộng sản quy kết

__(3) : ông này nè

__(4) : cái này mình cũng không chắc, google nó ra thế thôi

Bây giờ thì mọi người đã biết vì sao anh í nham hiểm như rứa chưa =)).

Phiên ngoại 1: Khang Duật báo thù

Lúc Khang Duật hai tuổi, cha hắn mới đổi họ của hắn thành Ái tân giác la.

Đây là do lịch sử tạo thành, phần lớn con cháu dòng họ Ái tân giác la đều đổi họ sau cách mạng Tân Hợi, ví dụ như họ Triệu, hoặc họ La, hoặc họ Kim, hoặc là rất nhiều rất nhiều họ khác, bởi vì nếu như không đổi, rất khó thoát khỏi vài lần cách mạng thời cận đại của Trung Quốc, mãi đến sau khi cải cách mở ra, có một số người đổi họ về lại họ cũ, có một số người không đổi.

Bất quá cho dù đổi họ, cha của Khang Duật cũng không tránh được Cách mạng văn hóa, bị định tội rất lớn, nhốt trong trại lao động 13 năm mới được thả, sau đó sửa xe đạp mà sống.

Lúc Khang Duật 3 tuổi, cha qua đời, mẹ là người lao động hiền lành, dựa vào việc làm nông mà sống, lúc Khang Duật 6 tuổi, để hắn có cuộc sống tốt hơn, mẹ Khang Duật mang hắn từ Phủ Thuận bên ba đi vào Thượng Hải, lại gặp phải một trở ngại lớn, vì vấn đề chuyển khẩu, mẹ Khang Duật tạm thời ở đội sản xuất của khu Mẫn Hành ở Thượng Hải làm công, tìm một khu nhà trọ, tạm thời ở lại.

6 tuổi Khang Duật vẻ ngoài vô cùng đáng yêu, khỏe mạnh khá khinh, nhưng không hề ham chơi chút nào, có lẽ do cha mất sớm, làm cho hắn trưởng thành sớm hơn so với mấy đứa trẻ cùng lứa, so sánh với tụi con nít được cha mẹ cưng chiều ở Thượng Hải, hắn giống như ông cụ non, việc làm nông và việc nhà hắn đều làm đâu ra đấy.

Nhờ là hậu duệ của hoàng tộc, nghe nói vẫn là Thuần thân vương được phong vị, cá tính của hắn vô cùng mạnh mẽ, qua vài ngày ngắn ngủi, hắn đã dễ dàng trở thành đại ca của một đám con nít.

Tính tình Khang Duật cũng rất cố chấp, chỉ cần hắn đã nhận định rồi, bình thường đều nhất định đạt được bằng con đường ngắn nhất, không quẹo qua quẹo lại, ví dụ như có một lần đi đưa cơm cho mẹ, hắn chọn con đường gần nhất, rất khó đi, đối với một đứa con nít giống như trèo đèo lội suối, nhưng hắn không đổi đường khác, mỗi khi gặp vật cản, hắn dùng chân đá, nếu đá không được hắn liền nhảy qua, không làm khó hắn được, dù gì cũng phải đi con đường này.

Gia cảnh Khang Duật trước đây có thể nói là chỉ có căn nhà với bốn vách tường, vật chất gì cũng chưa hưởng thụ, ngay cả thức ăn, một tháng hết hai mươi ngày là ăn cơm với củ cải trắng, từ trước tới giờ hắn cũng chưa từng oán giận, chỉ biết dùng đầu óc nghĩ cách để nhà mình có thêm đồ ăn, ví dụ như chơi pháo giấy với mấy đứa con trai trong xóm, thắng đồ ăn vặt của tụi nó, hoặc là lúc chơi bắn súng nước, thắng đồ uống của nhà mấy đứa nó, tuy rằng không thích chơi, nhưng nếu có thể thắng được gì đó, hắn liền làm.

Một hôm, hắn đi đưa cơm chiều cho mẹ đang làm việc trên ruộng thầu của đội sản xuất, trên đường về nhìn thấy một con chó nhỏ màu đất, béo béo tròn tròn rất đáng yêu, liền đi lên chơi với nó một chút, phương pháp chơi với vật nuôi của hắn có hơi khác người, ngồi chồm hổm trên đất, dùng nhánh cây chọc tới chọc lui, con chó nhỏ mới có khoảng 3 tháng, bị hắn làm như vậy, kêu ăng ăng.

Đột nhiên, một âm thanh vừa to lại hơi nũng nịu vang lên phía sau hắn “Ai cho cậu ăn hiếp cún con!!”

Khang Duật quay đầu, nhất thời cặp mắt sáng lên, chưa thấy cô bé giống búp bê như vậy, cô bé khoảng chừng 4 5 tuổi, nhỏ nhỏ như cây giá đỗ vậy, tóc quăn hơi hơi nâu, hai con mắt ướt ướt sáng ngời, hơn nữa

vừa to vừa tròn, làn da mịn mịn, trên người cô bé rất bảnh, trên bộ váy màu trắng đều là bunn, đôi giày da màu đỏ nhỏ xíu trên chân lại lốm đốm đen, nhưng mà cô bé vẫn vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

Cô bé tức giận ngút trời vọt lại, miệng chất vấn hỏi “Cậu không thể ăn hiếp cún con, cậu thấy chưa, nó sợ rồi kìa.”

Khang Duật muốn nói, mình không khi dễ nó, chỉ là chơi với nó chút thôi, nhưng nhánh cây trong tay ở trong mắt cô bé nhìn như thế nào đều là hung khí ăn hiếp cún con.

Đợi tới khi hấn đứng lên định giải thích, cô bé lại vung nắm đấm lên, đấm về phía hấn.

Nhất thời không phòng bị, Khang Duật dễ dàng bị đánh bại.

Hấn không nghĩ tới cô bé nhỏ như cây giá đỗ này lại có lực lớn như vậy, che khuôn mặt nóng rần rần liền muốn đánh trả, nhưng cô bé kia không cho hấn cơ hội nào, một cước đạp lên bụng của hấn, còn dùng lực ấn xuống, miệng mắng “Cho cậu ăn hiếp cún con, ăn hiếp nè!!”

Khang Duật nổi điên, nắm lấy chân của cô bé xoay người một cái, tiếp theo vồ tới, ai ngờ cô nhóc kia hành động vô cùng linh hoạt, nắm lấy cánh tay hấn, há mồm hung hăng cắn một cái.

Đau tới mức hấn kêu to oa oa.

Răng nanh của cô bé còn sắc hơn của con chó nữa.

Hấn lập tức rút tay về, thấy trên tay xuất hiện mấy dấu răng hồng hồng.

Cô bé kia khịt khịt mũi, lại rất nhanh lấy chân đá hấn, hấn luân phiên bị tấn công, bị đánh tới mức căn bản không biết nên phản ứng như thế nào, cô bé kia lại còn không chịu dừng tay, tìm khắp nơi xem có gì đó dùng được, đột ngột nhìn thấy một cục gạch hồng để xây nhà, lật đặt chạy qua như bay, cầm lên, lại lật đặt chạy về.

Cô bé hù dọa nói “Nếu không cút đi, tôi quăng cục đá này vô người cậu cho coi!”

Khang Duật đã bị đánh tới mức mặt mũi bầm dập, phi thường tức giận, nhưng đầu óc vô cùng rõ ràng nếu như cô bé gấp lên, ném gạch qua đây thật, người bị thương nhất định là hấn, đành phải cầm giận đứng lên, khập khiễng lui lại.

Cô bé tiếp tục cầm gạch hù dọa hấn, trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, làm điệu bộ giống như sắp quăng cục gạch vậy.

Con trai không thèm đánh nhau với con gái.

Khang Duật nhe răng nghĩ, nhìn cô bé kia đi chơi cả người dơ ồm, nhất định ở vùng xung quanh, quân tử báo thù mười năm không muộn, nhất định hấn sẽ có cơ hội báo thù.

Trước tiên không thèm chấp với cô bé đó.

Vì vậy, hấn cầm giận bỏ đi.

Sau đó hấn bắt đầu đi chung quanh hỏi thăm cô bé kia là con nhà ai, từ chỗ mấy đứa bạn biết được cô bé kia là con của Đội trưởng đại đội sản xuất, tên là u Dương Miếu Miếu, bất kể cô bé kia là con nhà ai, dám đánh hấn thì phải trả giá đắt.

Chuẩn bị vài ngày, hấn mang theo pháo thắng được của mấy đứa bạn tới chỗ cô bé kia báo thù.

Tuy nói là báo thù, nhưng với việc đánh con gái, hấn vẫn cảm thấy rất mất mặt, chỉ tính dùng pháo hù người ta một chút thôi.

Lén lút đi tới cửa nhà cô bé kia, nhà cô bé có một khu vườn nhỏ, bốn phía đều là hàng rào bằng đá, rất cao, nhưng lấy chiều cao của hấn có thể nhìn rõ nhất cử nhất động trong vườn, hấn liền đứng ở chỗ đó kiễng chân nhìn xung quanh.

Cô bé đang ở trong vườn chơi với chó .

Một con chó nhỏ màu vàng, còn có một con....

Khang Duật nhìn con chó săn khổng lồ kia, lần đầu tiên thấy con chó to như vậy, chỉ thấy con chó hé miệng, lộ ra hàm răng trắng hếu, cô bé kia cười đến vô cùng vui vẻ, hẳn lại sợ rớt mồ hôi hột, con chó to như vậy mà cô bé lại không hề sợ, còn dùng tay tách răng con chó ra.

Làm cho hẳn nhìn lại chảy thêm một trận mồ hôi lạnh.

Cô bé không sợ bị cắn sao?

Lúc này, cô bé lại nói “Bối Bối, ngoan, mày phải sinh cún con, không cần nhảy lung tung.”

Thì ra là một con chó mẹ.

Cũng mặc kệ chó gì, lớn như vậy cũng làm người ta sợ hết hồn.

Lỡ may con chó kia bị giết mình, phát điên, đi cắn người khác thì làm sao bây giờ.

Đành phải tạm thời dừng tay, đợi tới lúc cô bé một mình lại ra tay vậy.

Đợi ba tiếng đồng hồ, con chó săn to bự kia không rời cô bé một tấc nào, làm cho hẳn không tìm được cơ hội ra tay.

Tới lúc trời tối, hẳn đành phải đi về nhà.

Vài ngày sau, hẳn lại đến, bên cạnh cô bé kia lại là con chó to đó.

Suốt một tháng liền, hẳn mỗi ngày ôm cây đợi thỏ, lại mỗi ngày cũng không báo thù được.

Đợi tới khi cô bé rút cuộc ngồi một mình, hẳn lại không ra tay được, hẳn đợi một tháng, biết rất nhiều chuyện, biết cô bé kia gần đây sức khỏe không tốt lắm, cho nên cha mẹ cô bé không cho cô bé ra ngoài, chỉ cho cô bé đi dạo hai vòng trong vườn, hình như là tim không khỏe, lỡ may dọa cô bé làm bệnh tim phát tác thì làm sao bây giờ?

Hẳn cào cào đầu, lúc có chó thì không được, lúc cô bé một mình cũng không được, mối thù này của hẳn không báo được sao?

Hẳn buồn bã về nhà, nấu cơm, vẽ mặt trầm đen.

Vào buổi tối, mấy nhà hàng xóm ngồi vây trong sân xem TV, hẳn cũng đi, dù sao cũng là xem miễn phí, không tốn tiền điện nhà hẳn, mắc mớ gì không xem.

Lớn lớn nhỏ nhỏ, già trẻ lớn bé đều ngồi xem TV chăm chú, nhà cách vách lại cãi nhau.

Lại là vợ chồng cãi nhau, cặp vợ chồng này năm ngày cãi nhau to một lần, ba ngày cãi nhau nhỏ một lần, cãi nhau như ăn cơm bữa vậy, mới đầu còn có người đi khuyên can, sau này không ai thèm đi khuyên nữa.

Coi như không nghe, không thấy.

Một lát sau, anh chồng đá cửa đi ra, miệng còn đang chửi.

Một ông già họ Triệu trong viện nhện không được, nói với anh chồng “Mày nói xem hồi trước làm sao mày cưới nó, bây giờ sống không hợp, cả ngày rảnh rỗi liền cãi nhau.”

Anh chồng kia trả lời “Tôi có thù với cô ta, cho nên cưới cô ta, như vậy tôi mới mỗi ngày nô dịch cô ta, bắt cô ta nấu cơm giặt đồ cho tôi, còn bắt cô ta sinh con cho tôi! Ông làm gì được?”

Nói xong, anh chồng liền đi ra ngoài uống rượu.

Mọi người đều hiểu đây là tức giận quá mới nói.

Nhưng Khang Duật không hiểu, hẳn mới 6 tuổi...

Cách giải thích của con nít có đôi khi lại đơn giản như vậy.

Đầu óc của hẳn chỉ có câu nói này “Tôi có thù với cô ta, cho nên cưới cô ta, như vậy tôi mới mỗi ngày nô dịch cô ta, bắt cô ta nấu cơm giặt đồ cho tôi, còn bắt cô ta sinh con cho tôi!”

Thì ra còn có thể trả thù người khác như vậy.

Ánh mắt hắn chợt lóe, có lẽ hắn cũng có thể làm vậy.

Được!!

Hắn quyết định.

Hắn muốn kết hôn với cô bé kia.

Nhưng mà làm sao để kết hôn nha?

Mặc kệ, dù sao hắn muốn kết hôn với cô bé kia.

Tiếp theo, hắn bắt đầu nghĩ biện pháp để làm quen với cô bé kia, sau đó...hừ hừ.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp làm quen với cô bé kia, liền cùng mẹ về quê, nhưng mà ý tưởng này vẫn tồn tại, chưa từng mờ nhạt đi, bởi vì hắn luôn luôn nghĩ đến nó, cô bé kia giống như khắc vào trong đầu hắn rồi vậy, như thế nào đều sẽ không quên.

Năm hắn 15 tuổi, mẹ tốn không ít công sức và tiền, lại làm cho hắn vào Thượng Hải, tạm thời sống nhờ trong nhà cậu, nhà cậu cách đội sản xuất hồi xưa không xa, dựa vào trí nhớ hắn đi tới nhà cô bé năm xưa.

Cảnh vật vẫn như trước, bất quá khu dân cư năm xưa đã bị hủy đi, Đội sản xuất cũng bị mất, nghe nói cha của cô bé kia đi làm kinh doanh.

Không biết cô bé lớn lên trông như thế nào? Dấu răng trên tay còn đây, cho nên hắn còn muốn báo thù.

Cửa lớn đột nhiên bị mở ra, hắn theo bản năng trốn qua một bên, đập vào mặt lại là một con chó to.

Làm sao con chó này còn ở đây!? Nó thành tinh rồi hả? Không chết sao?

“Lassie, ngoan đừng nhúc nhích nha, đợi tao dắt mày đi...”

Hắn cảm thấy tiếng nói thật là dễ nghe, nghe tiếng nhìn lại, một cô bé ước chừng 13 14 tuổi đang dắt con chó to ra cửa, liếc mắt một cái liền nhận ra cô bé là ai, ánh mắt kia, hắn sẽ không bao giờ quên, vẫn xinh đẹp như vậy.

Đã trưởng thành, vẻ ngoài còn rất xinh đẹp, gầy hơn trước đây, không ăn cơm sao, gầy thành như vậy?

Con chó to kia giống như biết mình sẽ được ra ngoài, nhắm thẳng phía trước vọt đi, cô bé không phải đang dắt chó, rõ ràng là con chó đang dắt cô bé đi.

Hắn vẫn đi theo phía sau cô bé, vụng trộm đi theo, rồi rảo nhìn xem cánh tay với cặp chân nhỏ xíu của cô bé có bị con chó to kia kéo gậy không.

Trong đầu lại nghĩ, có nên đi lên chào một tiếng không, sau đó thực hiện kế hoạch năm đó.

Nô dịch cô bé kia, bắt cô bé nấu cơm giặt đồ cho hắn...

Nghĩ, trong lòng có chút...vui vẻ...

Không phải là loại vui vẻ khi báo được thù, là một loại vui vẻ không nói rõ được.

Cô bé dắt chó xong, về nhà, hắn nhìn cô bé đóng cửa lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống trơn, tâm tình buồn bã quay về nhà cậu, mẹ vừa thấy hắn liền gào lên chửi “Đi chết ở chỗ nào, có muốn ăn cơm hay không!!!”

Làm cho hắn nghe đau đầu đau óc, bất quá nhin, bởi vì không muốn tâm huyết của mẹ bị uổng phí.

Học sinh tỉnh ngoài như hắn muốn chuyển trường ở Thượng Hải rất khó, cho dù thành tích học tập của hắn ở Phủ Thuận có tốt cũng như vậy, tìm nửa năm nay cũng tìm không được.

Hơn nửa năm này, hắn vội vàng kiếm tiền sinh hoạt, giảm bớt gánh nặng của mẹ, ngẫu nhiên sẽ đi nhìn trộm tiểu oan gia giấu ở trong lòng kia.

Nhìn, nhìn, hương vị trong lòng lại thay đổi.

Nhất là nhìn thấy cô bé với chó thân mật như vậy, trong lòng liền chua chua.

Lúc kiểm tiền sinh hoạt, hần quen biết bác Trầm, một người hiền lành, dù sao mẹ và cậu cũng không muốn nhìn thấy hần, không bằng hần qua ở với bác Trầm luôn, thương lượng với mẹ một hồi, hần chuyển qua nhà bác Trầm ở, thuận tiện giúp bác trông hàng, từ bác Trầm hần học được không ít thứ, nhất là giữa con trai với con gái...

Vì vậy, hần hiểu được một chuyện! Nhất thời tâm trạng sáng sủa lên.

Bác Trầm quan hệ rất rộng, không bao lâu tìm được trường học cho hần chuyển, bắt quá phải học lại sơ nhị, vừa lúc chủ nhiệm của lớp 3 sơ nhị là con gái của bạn bác Trầm, tặng một chút quà, liền thu xếp xong mọi chuyện.

Ngay từ đầu hần rất không vui, mắc gì hần phải học lại sơ nhị, hần còn muốn mau mau học xong đi làm, phụng dưỡng mẹ cho thật tốt, làm cho bà sống thật vui vẻ.

Nhưng lúc đi xem trường, hần nhìn thấy cô bé kia học ở trường này, lại học đúng lớp 3 sơ nhị, ý kiến gì cũng hoàn toàn không có, lập tức đồng ý học lại sơ nhị.

Ngày chuyển trường, hần đứng trước bục giảng.

Cô bé kia lại ngủ gật ở bàn cuối, khi cô giáo viết họ của hần lên bảng, giữa những tiếng xì xào ngạc nhiên, cô bé tỉnh.

Ánh mắt hai người lập tức đối nhau.

Con người đen của Khang Duật sáng lên...

u Dương Miếu Miếu, cậu trốn không thoát.

16. Chương 12: Thuốc Kích Thích Ác Độc

Nửa học kỳ sau vào đầu tháng ba vừa bắt đầu, Thượng Hải bắt đầu thông dụng điện thoại cố định, nói là thông dụng nhưng lắp đặt còn tốn vài ngàn đồng, lúc đó là một số tiền lớn, số điện thoại vẫn gồm 7 số, bắt quá, nhà mấy đứa bạn trong lớp đều lắp hết, vừa lắp xong một cái, đi học bắt đầu xin số điện thoại của mấy đứa khác, về nhà, đứa nào được gọi là đứa đó hưng phấn vô cùng.

Bác Trầm già vừa có tiền lại theo một đường nhiên cũng lắp, vì vậy tôi và Khang Duật tối đêm khuya thanh vắng liền bắt đầu nấu cháo điện thoại, vẫn là kiểu kéo dây điện thoại tới tận trong chăn, không tới nửa đêm cơ bản không cúp máy, về phần nội dung, thật nhạt nhẽo, phần lớn đều là tôi nói, Khang Duật phụ trách nghe.

Đợi tới lúc hóa đơn tới, mẹ tôi xiu chút nữa xiu ngay tại chỗ, tôi chỉ phải nói dối là gọi điện thoại hỏi bài bạn, dù sao thành tích học tập của tôi dạo gần đây đúng là tốt lên, mẹ cũng tin, việc này cũng trôi qua, tôi không ngu tới mức tái phạm, chỉ có hai ngày nghỉ gọi vài cuộc cho đỡ thèm, dù sao từ thứ hai tới thứ sáu đi học cũng có thể gặp nhau.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã tới tháng tư, không biết có phải do ăn mặc theo mùa không, tôi cứ cảm thấy ngực từng tức, có khi còn đau ngực một lát, nhưng mà lát sau lại hết đau, tôi nghĩ do đổi mùa, cơ thể chưa thích ứng được, cho nên không quan tâm lắm, nhưng tôi lại không thèm ăn lắm, một chén cơm tôi mới ăn hai miếng đã ăn không vô nữa, người cũng càng ngày càng gầy, trực tiếp rút xuống 80 cân, đến trưa, Khang Duật thấy tôi ăn không ngon, mặt thúi như buổi sáng đi ra khỏi nhà dẫm phải phân chó vậy.

Tôi cũng không có cách nào, chính là ăn không vô thôi.

Thứ bảy ăn trưa xong, tôi nói dối mẹ đi nhà Từ Oánh ôn bài, thật ra là đi tới nhà Khang Duật, để mẹ tin hơn, tôi mang theo Diễm Diễm đi ra ngoài, nó rất tự giác, chìa tay ra xin tôi 5 đồng liền tự mình tìm chỗ đi chơi.

Môn tiếng Anh của tôi thật sự rất dở, nhưng mà môn này có 150 điểm lận, tôi không bỏ được, rất nghiêm túc nhờ Khang Duật kèm thêm, dù sao hai người học chung, hần còn vui hơn tôi.

Lúc ăn cơm chiều, bác Trầm lại đi nhảy đầm, lại chỉ có tôi và Khang Duật hai người ăn cơm với nhau, tôi không còn hồi hộp như hồi bữa nữa, rất ngoan ngoãn xếp bát, xếp đĩa, Khang Duật nấu ăn rất ngon, lại biết rất nhiều món, màu sắc hương vị theo tôi còn hơn mẹ tôi nhiều, nhưng tôi cũng ăn không vô, lại là gấp mấy miếng liền không ăn nữa, lau miệng ngồi yên trên giường của Khang Duật, lấy một quyển truyện tranh từ trong cặp ra xem, giảm bớt mệt nhọc do học bài.

Vừa đọc đến một cảnh KISS, trong lòng tôi nhất thời kinh hoàng một chút, vụng trộm nhìn về phía Khang Duật, hắn đang nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt kia nhìn thế nào đều cảm thấy thật tà ác.

Đột nhiên, Khang Duật đi tới, nắm vai tôi, đem tôi đặt lên trên giường.

Tôi lập tức liền háo sắc.

Chẳng lẽ...chẳng lẽ...

Mặt đỏ a...

Khang Duật trầm trầm nói “Miếu Miếu...”

Tôi trả lời đầy e lệ “Làm...làm gì?” thật xấu hổ là tôi có chờ mong một chút, lại có chút phản kháng, trong đầu giống như có tiểu ác ma và tiểu thiên sứ đang đánh nhau vậy.

Nhưng mà rất nhanh, cảnh KISS bay tán loạn trong đầu, cái gì cũng không nghĩ được, thật tự nhiên liền nhắm hai mắt lại, yêu nhau cũng được một năm rồi, nam nữ chính trong truyện tranh phần lớn gặp nhau là KISS, không phải KISS sao, có gì đặc biệt hơn người, tôi cũng sắp 15 tuổi rồi, nhân vật chính trong truyện cũng cỡ tuổi tôi, tôi thừa nhận tôi bị truyện tranh thiếu nữ của nhật bản đầu độc rất nghiêm trọng, không biết hắn có biết làm hay không, dù gì tôi cũng không biết.

Ngón tay xinh đẹp của hắn chạm lên môi tôi, tim tôi đập tới mức sắp văng ra khỏi lồng ngực.

Tôi chờ Khang Duật hôn tôi, ai ngờ Khang Duật lại không có ý nghĩ này a, thế nhưng lại tách miệng tôi ra, đút cái gì đó cho tôi ăn, thiếu chút nữa giết chết tôi luôn.

“Ăn cơm!!”

“Ăn không vô, đừng ép mình!!” cả miệng tôi đều là mùi thịt canh trộn với cơm.

Nhưng mà Khang Duật lại mạnh hơn tôi, hơn nữa nhìn vẻ mặt ma vương của hắn, tôi không dám không ăn.

Đợi tới lúc tôi ăn hơn nửa bát, Khang Duật mới thả tôi ra.

Mộng đẹp KISS của tôi chỉ còn có mùi thịt và canh, 555555...

Mặc dù tôi không thèm để ý hắn suốt một tuần.

Nhưng mà cũng phải tiếp tục sống qua ngày...

Ngày 18 tháng 4 là sinh nhật 17 tuổi của Khang Duật, vào một ngày sau khi tôi được nhận tiền lì xì đã vọt tới cửa hàng dụng cụ thể dục mua quà cho hắn, là một đôi giày đinh để đá bóng, lúc đó NIKE, ADIDAS quả thật chính là xa xỉ phẩm, lấy tài sản của tôi, cũng chỉ mua được hiệu Hồi Lực(1), vậy cũng đã tốt lắm rồi, ai ngờ Khang Duật bắt đầu từ nửa cuối học kì đầu tháng 3 bắt đầu chơi bóng rổ, tôi oán niệm a.

Hắn lại an ủi tôi, biết tôi mua đôi giày đinh chơi bóng, liền nói với tôi “Cậu mua giày gì cũng được, mình đều mang hết, đều xài được.”

Tôi nghe xong, trong lòng ngọt muốn chết, không thèm so đo chuyện mình mua sai nữa, ngay cả chuyện hắn ép tôi ăn cơm đều quăng ra sau đầu.

Lúc đó nhờ truyện Áo giáp vàng, chúng tôi đều biết 12 chòm sao, Khang Duật là Bạch Dương, N năm sau, tôi mới biết được trong số 12 chòm sao, chòm phúc hắc nhất chính là Bạch Dương, đương nhiên đây là nói sau, nhưng mà hắn đúng là có đôi khi làm cho tôi cảm thấy thật tà ác.

Hôm thứ 5, học tiết một của buổi chiều – tiết thể dục – xong, tôi đột nhiên cảm thấy rất tức ngực, môi cũng tím ngắt lại, Khang Duật lập tức đưa tôi tới phòng y tế, cô giáo nói, có thể do tôi thiếu hô hấp, cho tôi về nhà sớm để nghỉ ngơi.

Khang Duật liền chạy tới văn phòng nói với cô chủ nhiệm muốn đưa tôi về nhà, cô chủ nhiệm bận không đi được, liền cho phép.

Khang Duật phỏng chừng sợ tôi đi bộ sẽ té xỉu, cho nên đề nghị tôi đi xe buýt, đến trạm dừng, vừa vặn một chiếc xe trở tới, người trên xe rất nhiều, lại là xe cũ không mở cửa sổ được, lại là lúc ánh nắng nóng nhất của buổi chiều, cho nên trong xe đặc biệt nóng, đặc biệt ngột ngạt, vừa leo lên xe, lại có thêm một số người đi lên, lúc cửa xe đóng lại, không biết ai đánh rầm một cái, làm hoàn cảnh càng thêm khó chịu, mấy lúc này, kẻ đánh rầm tuyệt đối sẽ không nhận, khách trên xe nhìn qua nhìn lại lẫn nhau, đều đang đoán xem là ai đánh rầm, mùi thối kia tôi nghĩ nhất định là do ăn hành, vô cùng thối, tôi lại tức ngực, nhất thời hơi buồn nôn.

Người bán vé đang hỏi “Ai chưa mua vé?”

Tôi nhìn phía Khang Duật, tính nói với hắn trạm tiếp xuống xe, tôi sợ nôn ở trên xe, thỉnh linh phát hiện vẻ mặt của hắn có chút tà ác, đột nhiên nghe được hắn nói to “Đồ thú vị không mua vé!”

Khi đó, người dân rất chất phác, đi xe chùa nhất định sẽ bị cho là cặn bã của xã hội, vừa nói xong, một người đàn ông đặc biệt béo, sốt ruột giơ cao vé trong tay lên, lớn tiếng nói “Tôi mua vé rồi!”

Nói xong, ánh mắt mọi người thẳng tắp nhắm về phía hắn, toàn bộ đều là ánh mắt phóng dao.

Người đàn ông kia mới phát hiện mình trúng kế, gãi gãi đầu, mặt đỏ chui về phía sau xe, đến trạm, cũng không biết có phải đích hay không, chỉ thấy ông ta xám xịt xuống xe.

Tôi lúc này làm sao còn buồn nôn nữa, cái gì cũng ghen về hết trơn rồi, trên gáy diên cuồng chảy mồ hôi.

Khang Duật, có đôi khi thật ác ma a.

Lại có một lần cuối tuần kia, bác Trầm bán sỉ rất nhiều bánh trôi đông lạnh, lúc đó đây là đồ mới mẻ, không ai dám mua, chỉ sợ không ngon, bác Trầm liền tính nấu bánh trôi cho người ta ăn trước, quyết định mua hay không mua sau.

Vì vậy, Khang Duật đặt một cái lò trước cửa hàng bác Trầm, bắt đầu nấu bánh trôi.

Tôi dù gì cũng không có việc gì để làm, đứng một bên phụ, nhìn Khang Duật nhiệt tình tiếp khách, còn kéo người ta vào, miệng hô to : “Ném thử đi!! Ném thử đi!! Bảo đảm ăn ngon, không mua cũng không sao.”

Vị khách kia có lẽ là do thấy Khang Duật quá nhiệt tình không từ chối được, ăn một cái, khi ông khách ăn tôi chú ý thấy Khang Duật nhìn chăm chăm vào mặt ông ta, tôi không biết hắn đang nhìn cái gì, người ta bị hắn nhìn phát ngượng, đợi ông khách ăn xong, Khang Duật hỏi thật nghiêm túc: “Chín chưa? Chín rồi để cháu vớt lên!”

Gáy tôi và ông khách kia đều hiện lên ba vạch vừa thô vừa đen.

Tôi đột nhiên lo lắng cho tương lai mình.

Tôi...tuyệt đối...tuyệt đối không phải đối thủ của hắn!!

Tim diên cuồng run – ing.

Mấy tuần cuối tháng tư, tình trạng cơ thể tôi bắt đầu xuất hiện vài điểm không thích hợp, tim thể nhưng bắt đầu đập không đều, tôi không biết có phải do buổi tối tôi K(2) bài quá khuya, vì ngủ không đủ, căng rần thức đêm, vì hai tuần nữa là thi thử, tôi muốn cố tới lúc đó, đợi tới lúc thi thử xong nói sau, nếu thi tốt, có thể thi thẳng lên, tôi sẽ không cần tham gia kì thi chính thức.

Hôm thứ hai, tôi không mang cơm, vì hôm chủ nhật Khang Duật gọi điện thoại cho tôi, nói là hắn sẽ chuẩn bị giùm phần tôi luôn, dù sao tôi cũng ăn không vô, vậy mà Diễm Diễm lại thêm ăn hơn, ăn một lần hết ba chén cơm.

Lúc ăn trưa, Khang Duật đưa cà mèn cho tôi “Miếu Miếu, ném thử xem.”

Tôi mở ra, đập vào mũi là một mùi cao lương, trên mặt là một lớp da, mỏng như tờ giấy, còn có thịt ba chỉ và lòng heo, mùi hương này làm cho tôi đột nhiên cảm thấy đói bụng.

“Đây là cái gì?” tôi tò mò hỏi.

“Đặc sản Phủ Thuận, mẹ mình làm, ném thử đi.” hấn vừa trả lời tôi vừa chỉ tôi cách ăn “Mẹ mình còn làm trứng cuộn với gan heo nhồi, tuyệt đối ngon.”

Khang Duật bỏ hành tây xắt sợi vào trứng cuộn, còn bỏ thêm rau củ thái nhỏ, cho thêm tương lên, đưa cho tôi, tôi ngay lập tức cắn một miếng, cảm giác ngon miệng vô cùng, nhắm nháp nói “Ngon, ngon!!”

“Đúng không, ăn ngon đúng không, vậy ăn nhiều một chút, ăn hết luôn đi!!”

Tôi mạnh mẽ gật đầu, ăn hết miếng này tới miếng khác, lại không hề thấy Khang Duật ăn.

Đợi tới khi tôi ăn hết rồi, tôi thấy lúc Khang Duật thu dọn cả mèn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhất thời hiểu rõ một chút.

“Cậu nhờ mẹ làm riêng cho mình ăn hả.” tôi hỏi.

Hấn thu gom cà men gọn gàng lại, vỗ vỗ đầu của tôi “Minh sợ cậu lại gầy thêm, bị gió thổi bay, tới lúc đó, mình không còn sức đâu mà tìm thêm con dâu nữa!!”

Tôi cảm động muốn chết, thiếu chút nữa là bật khóc luôn, nước nỡ nói “Cậu yên tâm, mình nhất định ăn cơm thật nhiều, nhất định ăn cho mập luôn.”

Khang Duật cười gật đầu, vẫn còn vỗ đầu của tôi.

Lúc về nhà ăn cơm chiều, tôi bắt buộc chính mình ăn cơm, chính là không muốn làm cho Khang Duật lo lắng, cũng không biết tại sao ngực càng ngày càng khó chịu, cơ thể càng ngày càng nặng nề, đến nửa đêm tôi bắt đầu phát sốt.

Mẹ đo nhiệt độ cho tôi, lập tức thét chói tai, dép cũng chưa kịp mang liền kêu ba tôi.

Tôi nhìn thoáng qua nhiệt kế, cừ thật, 39 độ 8.

Ba không kịp mặc đồ đang hoảng liền ôm tôi chạy xuống dưới lầu, Diễm Diễm bị đánh thức, nhìn tôi thật lo lắng, muốn đi theo ba mẹ tới bệnh viện nhưng không được, ba mẹ lấy lý do ngày mai nó còn phải đi học bắt nó ở nhà ngủ.

Tôi đến bệnh viện, nhiệt độ cơ thể rất cao, thẳng tới 40 độ, cả người giống như bị cháy, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ, trước mắt đen thui liền hôn mê bất tỉnh.

Tôi đâu biết bệnh viêm cơ tim trước đây của tôi tái phát, còn tái phát siêu cấp nghiêm trọng, ngoại trừ sốt cao, còn cộng thêm tim đập không đều kiểu lợi hại nhất – kiểu ba tiếng.

Người bình thường tim đập Bình bịch! Bình bịch! Bình bịch! Kiểu ba tiếng lại chơi rất hay, là đập Bịch bịch bịch!, sau đó tim ngừng đập một chút, lại tiếp tục bịch bịch bịch! Lại ngừng đập một chút, lại bịch bịch bịch! Cho nên sẽ thấy tức ngực, hơn nữa sẽ cảm thấy tim đập rất nhanh.

Hôm sau tôi vẫn không hạ sốt, gần đến 41 độ, sau này mẹ tôi kể lại, tôi sốt ba ngày ba đêm, tóc cháy thành bụi đen luôn, nếu mẹ không dùng túi chườm đá bảo vệ đầu của tôi, nói không chừng não tôi cháy hự luôn.

Tôi liên tục hôn mê, nói là hôn mê, chính là vẫn chưa tỉnh lại, nhưng đối với những việc xảy ra xung quanh, tôi vẫn cảm thấy được.

Tôi nghe Diễm Diễm khóc nước nỡ, nhưng mà những lời nó nói ra, xém nữa làm cho tôi tức chết.

“Chị, chị đừng chết, cho dù có chết, cũng nhớ đưa sổ tiết kiệm tiền tiêu vặt cho em, em biết chị tiết kiệm được một số tiền!!” nó khóc giống như sắp tắt thở vậy, tiếp theo kêu khóc nói “Em nói cho chị biết, nếu như chị chết, em cũng sẽ không nhớ chị, mấy quyển truyện tranh của chị em sẽ bán hết, em còn làm thịt Lassie, làm lẩu thịt cầy, chị có nghe hay không!!”

Nó đây là muốn tôi chết, hay là muốn tôi tức quá tỉnh luôn, nhưng tôi rất rõ ràng, Diễm Diễm từ nhỏ đã không thích khóc, nó khóc to như vậy, từ lúc tôi có trí nhớ tới nay, là lần đầu tiên.

Tiếp theo tôi nghe nó vừa khóc vừa nói nức nở “Nếu như chị chết, Khang Duật làm sao bây giờ? Chị không sợ làm lợi cho mấy đứa con gái khác hả, em nói cho chị biết, Khang Duật biết chị bị như vậy, gấp tới mức khóc luôn, lần đầu tiên em thấy con trai khóc, bất quá, lúc anh ấy khóc, cũng rất đẹp trai, chị, nếu như chị chết thật, không bằng tỉnh dậy một chút, trần trối một chút, kêu anh ấy cưới em, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài a.”

Ai u, xem kìa, nó lại có thể nói được chính xác câu nước phù sa không chảy ruộng người ngoài kia, thật không dễ dàng.

Tôi cũng muốn tỉnh, nhưng mãi không tỉnh được, tôi thật cố gắng nhấc mí mắt lên, nhưng mà mí mắt giống như treo cả ngàn cân vậy, mãi cũng nhấc không lên.

Rất nhanh, ý thức của tôi lại bắt đầu mơ hồ, mơ hồ nghe được, ba mẹ quyết định đưa tôi đi Bắc Kinh, nói là có một bác sĩ là chuyên gia về viêm cơ tim.

Tôi còn phải thi thử nữa, thăm nghĩ tính quạ không chịu đi, nhưng mà tôi vẫn chưa tỉnh lại, hết thấy đều không tốt.

Đợi tới lúc tôi tỉnh lại, đã qua một tháng, tôi không chỉ bỏ qua kì thi thử, còn khủng bố phát hiện một việc.

Tôi béo.

Không phải béo bình thường, mà là rất béo, phi thường béo, béo đến mức thành khí cầu, khuôn mặt tròn quay chèn mắt thành một cái khe luôn.

Chẳng lẽ tôi chết, lại đầu thai, nhưng mà khuôn mặt vui quá mà khóc của ba mẹ, lại làm cho ý tưởng này của tôi ngay lập tức bị bác bỏ.

“Miểu Miểu, tỉnh là tốt rồi!!” mẹ ôm tôi khóc to.

Có thể do tôi ngủ lâu lắm, nói chuyện cũng không lưu loát lắm, môi run run hỏi “Mẹ...béo...”

Ý của tôi là, làm sao tôi có thể béo thành như vậy được.

Ba chùi nước mắt trả lời “Đừng sợ Miểu Miểu, không có việc gì, chỉ là tiêm thuốc kích thích thôi, thứ này làm người béo lên, chỉ có chút xiu, chỉ có chút xiu.”

Cái này không phải chút xiu, tới lúc tôi có thể đi được, đi cân, nặng 168 cân(3), còn hơn gấp đôi cân nặng cũ của tôi, lúc soi gương, tôi còn không nhận ra chính mình.

Cái này vẫn là người sao?

Vẫn là người sao?

Cái này chính là khí cầu a.

Nói thật ra tôi vẫn rất thích đẹp, lúc gầy vẻ ngoài không đẹp lắm, bây giờ béo thành như vậy...tục ngữ nói ba phần diện mạo, bảy phần tài, tôi bây giờ cái gì cũng không có.

Làm tôi khóc muốn chết, tôi phát giận không chịu ăn cơm.

Vì vậy, tôi rốt cuộc gặp được vị bác sĩ chuyên gia làm cho tôi béo thành một cái khí cầu kia, ông cũng không nói lời lẽ an ủi như ba mẹ tôi, biết tôi bởi vì béo không chịu ăn cơm, giận dữ hét lên với tôi “Muốn chết hay muốn đẹp!!”

Một câu, trực tiếp đánh tôi rớt xuống đất.

Được rồi, nếu như phải làm sự lựa chọn giữa tính mạng và cái đẹp, tôi vẫn chọn tính mạng đi.

Tôi sợ chết...

Nhưng mà nghĩ đến Khang Duật, tôi nghĩ, vẫn là chết đi cho rồi.

Khí cầu không thể nào có tình yêu...

Bi kịch a a a a a a a a a!!!

Thuốc kích thích ác độc a a a a a a a a a!!!

Chú thích: _(1) : mình cũng chẳng biết hiệu này là hiệu gì nữa

_(2) : có thể là chữ , cũng có thể là chữ , hai chữ này có nghĩa như nhau – học bài – đều phát âm là Kảo. Cái này là mình đoán thôi

_(3) : tức là 84kg =.=', từ giờ hể mình ghi cân thì là cân TQ nhé, kg mới là kg của mình.

17. Chương 13: Mình Còn Ôm Được

Nghe nói bệnh viêm cơ tim rất khó chữa tận gốc, chỉ có thể điều dưỡng lâu dài, loại viêm cơ tim của tôi kèm theo từ virus lại càng nguy hiểm, sau này chỉ cần cảm mạo một chút là bệnh sẽ tái phát.

Nói cách khác, chỉ cần không bị cảm, không mệt quá mức, nó sẽ không xuất hiện gây sự, không khác gì người bình thường, có thể chạy có thể nhảy, có thể ăn có thể ngủ, quan trọng nhất là khi tái phát rồi, không chú ý thì có thể sẽ biến thành suy tim, đến lúc đó, không chỉ là tiêm thuốc kích thích đơn giản như vậy, mà phải thay tim.

Nghe qua có hơi khủng bố, thật ra không khủng bố chút nào, chỉ cần nghỉ ngơi tốt, hết thấy đều thuận lợi, tôi rất bình tĩnh, nhưng mỗi khi soi gương, sự bình tĩnh của tôi ngay lập tức biến mất.

168 cân chỉ là cân nặng khi mới tiêm thuốc mà thôi, sau này còn có thể “bành trướng” thêm nữa, tới lúc tôi ngồi tàu lửa trở lại Thượng Hải, cân nặng là 180 cân, bởi vì tóc tôi trước đó vì nhiệt độ quá cao nên cháy sạch, nhìn trắng bạch, cho nên cạo đầu luôn, cho nó một lần nữa nảy mầm sinh trưởng.

Vì vậy, khi con em quý hóa của tôi nhìn thấy tôi, lập tức hét hồn gào lên “Thịt viên a!!”

Cũng không phải là thịt viên, hoàn toàn thịt viên, bởi vì thuốc kích thích tạo nên sự mập giả, cơ thể sẽ bị phù lên, nó còn đòi ôm một cái, tôi không muốn ôm, tôi càng muốn đá nó hơn, nhưng mà bây giờ tôi đá không được, tôi béo thành như vậy, đi vài bước đã hết hơi, còn sức đâu mà đá nó.

Ông chuyên gia kia nói, ban đầu sẽ như vậy, bởi vì tim tôi cần làm quen với sức nặng tăng thêm, đợi một thời gian nữa sẽ tốt hơn, đợi tới khi phù thũng biến mất, sẽ không giống thịt viên nữa, sẽ đẹp hơn nhiều, nhưng mà tôi thấy, một người từ 80 cân, nháy mắt vọt lên 180 cân thì sẽ như thế nào, không thể đẹp chỗ nào đi.

Quần áo của tôi đều đi mua lại, đồ cũ phồng chùng ngay cả chân cũng đút không lọt, tôi ảm đạm leo lên lầu, nhốt bản thân mình vào phòng, bắt đầu tự kỷ.

Không có cách nào hết, thiếu nữ như tôi đây, tới lúc sắp tốt nghiệp lại biến thành như vậy, thần kinh có vững như thế nào cũng không thể không khó chịu, huống chi, tôi còn có bạn trai nữa.

Nhắc tới Khang Duật, tôi liền cảm thấy...chua xót.

Cửa bị lạng lẽ mở ra, Diễm Diễm cúi đầu đi tới “Chị, em không cố ý.”

Tôi nằm buồn trên giường, không nói được lời nào.

“Chị, béo một chút cũng rất tốt, bây giờ trông chị béo béo tròn tròn, rất đáng yêu.”

Rõ ràng là lời an ủi, tuyệt đối là lời an ủi.

Béo béo tròn tròn thì có, hơn nữa sắc mặt so với lúc gầy tốt hơn rất nhiều, bởi vì thuốc kích thích là chất dinh dưỡng, siêu nhiều dinh dưỡng, một ống tiêm đầy nhóc như vậy tiêm vào, tôi giống như hấp thu tinh hoa của trời đất vậy, thay da đổi thịt, bất quá không thay thành tuyệt thế đại mỹ nữ, biến thành một sinh vật giống thịt viên.

“Chị, đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt, nửa tháng nữa là thi chính thức rồi, chị lo thi cho tốt đi, chị học tập tốt như vậy, ba mẹ còn trông chờ chị làm cho cả nhà được vẻ vang đâu, trong cái rủi có cái may, không chừng lần này vận may của chị phát to lên, thi đậu trường Nữ trung học số 3 không chừng.”

Tôi vẫn không nói tiếng nào, tôi thấy một tháng này giống như một thế kỷ vậy, cái gì cũng không muốn làm.

Diễm Diễm cố gắng nói thêm “Mấy bạn của chị biết chị đã về, nói mai sẽ mở bữa tiệc hoan nghênh cho chị, a, đúng rồi, em đi gọi điện thoại cho Khang Duật, nói chị đã về rồi!”

Nghe được hai chữ Khang Duật, khối xác chết tôi đây lập tức hoàn hồn, lật đặt giữ chặt lại cộng thêm rống cái đứ sấp đi gọi điện thoại kia “Đừng đi!!”

Diễm Diễm kinh ngạc hỏi “Tại sao, một tháng này ngày nào anh ấy cũng nghĩ tới chị, rảnh rồi liền gọi điện thoại hỏi em tình huống của chị, em hứa với anh ấy rồi, chỉ cần chị về nhà, lập tức báo cho anh ấy.”

Tôi lại co đầu rụt cổ ở trong chăn “Tao còn chưa chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Tôi đã không phải u Dương Miếu Miếu “Thân nhẹ như yến” trước kia, tôi là người thịt viên ngoài vũ trụ, cùng người Trái Đất như hần, không cùng một chủng loại, môn sinh học cho tôi biết yêu nhau khác giống nhất định sẽ không có kết quả tốt, bây giờ tôi rất sợ nhìn thấy hần, hần có thể giống Diễm Diễm hay không, vừa thấy tôi liền gào to hai chữ thịt viên, đến lúc đó...tôi sợ tôi chịu không nổi, thật sự xong luôn.

Diễm Diễm giống như hiểu được, không đi gọi điện thoại, lại ngồi lên giường “Chị, chị đừng nghĩ vậy, Khang Duật không phải loại người đó, chị biết không, kể từ lúc anh ấy nhận được thông báo được chuyển thăng lên cũng chưa cười một lần nào, tờ giấy báo kia giống như rác vậy, bị anh ấy ném qua một bên, nếu không phải tại ba mẹ suốt ngày ở cạnh chị không chịu đi, em phải đi học không đi được, anh ấy đã mua vé tàu lửa sẵn rồi, tính đi thăm chị.”

Tôi biết Khang Duật đạt được vị trí thứ nhất trong kì thi thử, được học thăng lên là chuyện đương nhiên, ngoài hần ra, Phiên Tuyền và Lưu Lý Quân cũng đứng trong top 5, làm rạng rỡ danh sách được chuyển thăng lên của khối tôi, vốn là một chuyện rất vui vẻ, bây giờ đối với tôi mà nói, cái gì cũng không vui nổi.

Diễm Diễm tiếp tục nói “Khang Duật biết chị không sao, vừa khóc vừa cười, em thấy anh ấy còn vui hơn lúc được chuyển thăng lên, rảnh rồi liền gọi điện thoại cho em hỏi tình hình của chị, một tháng này em bị anh ấy làm phiền tới phát điên rồi, anh ấy cứ như con gà mái già vậy, suốt ngày cứ cục ta cục tác bên tai em, ai không biết còn tưởng là anh ấy đang theo đuổi em không chừng.”

Tôi nghe xong, rất cảm động, nước mắt chảy ào ào, nhưng mà đây là hai thứ khác nhau, người hần nhớ là u Dương Miếu Miếu một tháng trước, không phải thịt viên bây giờ.

Nếu hần nhìn thấy tôi bây giờ...tôi đã điều không dám nghĩ tiếp.

Sẽ ghét bỏ, hay là ghê tởm, hoặc là cái khác, tôi sợ nhìn thấy sự bài xích trong mắt hần.

Tôi sợ, còn sợ hơn cả sợ chết nữa.

Diễm Diễm thấy tôi này giờ không nói gì, bắt đầu tức giận, kéo chăn của tôi lên “Chị, chị tự nhốt mình làm gì vậy, muốn tự ti còn chưa tới lượt chị đâu, trên thế giới còn có người không có tay, không có chân, chị chỉ béo thôi, tứ chi đầy đủ, có cần như vậy không.”

“Mày không biết!!” tôi kéo chăn lại trả lời.

“Không biết cái gì, em chỉ thấy là chị không tin Khang Duật, không tin nhân cách của anh ấy.” Diễm Diễm kéo chặt chăn trong tay không chịu thả ra, thoạt nhìn như quyết tâm muốn tôi đổi mặt sự thật.

Lúc này tôi không có ý nghĩ gì hết, chỉ cảm thấy nó đang ăn hiếp tôi, tôi thấy vẻ ngoài xinh đẹp tươi trẻ vô địch của nó, nhìn nhìn lại mình, tôi buồn từ trong ruột buồn ra.

“Mặc kệ chị, bây giờ em đi gọi điện thoại cho anh Khang Duật, nói cho anh ấy, chị về rồi, không những về rồi, còn tính đá anh ấy.”

Tôi nóng nảy, không kéo chăn nữa, sửa thành kéo quần áo Diễm Diễm “Ai nói tao muốn bỏ hần.”

Diễm Diễm trả lời “Trên mặt chị viết rất rõ ràng mấy câu, chúng ta không xứng với nhau, mình muốn chia tay với cậu.”

“Tao không có, chỉ là...” tôi nghẹn lời, có đôi khi Diễm Diễm đi guốc trong bụng tôi, làm cho tôi không có chỗ nào để giấu nữa.

“Không có gì, em nói cho chị biết, nếu chị muốn chia tay, em còn vui mừng nữa là, như những gì em nói lúc chị hôn mê, nếu chị không muốn nữa, nhớ rõ để dành phần em, em không giống chị, cho dù em biến thành một con heo nái, em cũng sẽ bám chặt lấy Khang Duật, loại hàng này, giống nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình vậy, bỏ qua, thì không có nữa, phải quý trọng, phải nắm chặt, giây phút nào cũng phải mang theo bên người!! Chị không cần, tụi con gái khối mình còn xếp hàng để mua đâu.”

Diễm Diễm không thích xem truyện tranh, chỉ thích đọc tiểu thuyết ngôn tình, nó nói cảnh giới để đọc chữ so với xem tranh cao hơn nhiều. Nhân vật nam nữ chính muốn nghĩ thành kiểu gì thì thành kiểu đó, rất tốt!!

Diễm Diễm tiếp tục nói “Chị nói xem sao mà chị chán quá vậy, có đôi khi em cảm thấy chị là mèo chết đưng phải chuột mù.”

“Là mèo mù đưng phải chuột chết.” tôi nhin không được sửa cho nó.

Diễm Diễm quát “Em không quan tâm chị là mèo mù hay là mèo chết, dù gì đều là mèo, dù gì Khang Duật cũng là con chuột kia, tự dâng mình lên miệng chị, tại sao chị không cần!!”

Tôi đau đầu “Tao chưa nói tao không cần!!”

“Chị có, cả hai con mắt em đều nhìn thấy chị có!!”

Muốn nói mà nói không được, lại bị Diễm Diễm làm rối loạn, tâm trạng của tôi không buồn như trước nữa, nó ngồi chỗ này nói tùm lum tà la, tất cả đều là lời răn dạy linh tinh, nhưng lại không nói đúng câu nào.

Có lẽ do tôi mãi không nói chuyện, nó hơi tức, kéo cổ áo của tôi liền nói “Nếu chị thật sự không cần, tôi khuya nay em liền đi “đề”(1) Khang Duật, biến...anh ấy từ chuột sống thành chuột chín, để xem chị ra làm sao?”

Chuột sống thành chuột chín?

Chắc là nó muốn nói gạo nấu thành cơm.

Hiếp, thật là một chữ đầy kinh tởm, tôi nghi ngờ không biết nó có hiểu nghĩa chính xác của từ “đề” hay không?

Năm đó tiểu thuyết ngôn tình vẫn thật trong sáng, căn bản không có cảnh trên giường, cho dù có, cũng là kiểu miêu tả rất mờ mịt – tắt đèn buông rèm, truyện tranh Nhật Bản lại không giống vậy, có hình vẽ minh họa rõ ràng a.

“Được rồi, tao hiểu ý mày rồi!!” tôi làm cho Diễm Diễm ngừng thao thao bất tuyệt, nếu không dừng nó lại, chắc nó nói tới sáng luôn.

Diễm Diễm còn ráng nói thêm “Chị thật sự hiểu rồi!?”

Tôi gật đầu, tổng kết lại ý của nó “Hiểu rồi, hiểu rồi, ý mày là kêu tao đừng đá Khang Duật, nếu đá, cũng phải chừa phần trước cho mày.”

Diễm Diễm gật đầu “Đúng vậy!!”

Bị nó quây một hồi như vậy, tôi làm gì có tâm trạng đau buồn cho thanh xuân của mình nữa, bị nó làm bay mất tiêu, ngược lại còn hơi buồn cười.

Tôi nhìn Diễm Diễm, đột nhiên cảm thấy có một đứa em gái cũng tốt.

Tôi ôm cổ nó “Diễm Diễm, chị nhớ mày.”

Bây giờ tôi mới cảm thấy không gặp một tháng, rất nhớ nó, từ nhỏ tới giờ chúng tôi chưa bao giờ tách ra lâu như vậy.

Không ngờ Diễm Diễm lại khóc, ôm tôi thật chặt “Em cũng nhớ chị, chị không biết, em rất sợ chị sẽ chết, tới lúc đó...” nó khịt khịt cái mũi “Em kiếm ai để moi thêm tiền tiêu vặt, còn tiền của Khang Duật nữa...”

Gáy tôi ngay lập tức xuất hiện ba vạch vừa thô vừa đen...

Nó nói nhiều như vậy, xét cho cùng, nó cũng chỉ tiếc tiền của tôi và Khang Duật.

Đồ quỷ, con nhóc này sao mà yêu tiền quá vậy, lớn lên không biết nó sẽ thế nào?

Bất quá, ít nhiều nhờ Diễm Diễm nói thao thao bất tuyệt, buổi tối tôi không miên man suy nghĩ nữa, trước sau gì cũng chết, sợ gì?

Lúc này, tôi chỉ nghĩ đến một câu.

Nếu đường tình cảm của tôi đời này, nhất định phải bị tổn thương, tôi hy vọng...người đầu tiên tổn thương tôi là Khang Duật.

Sáng hôm sau, tôi không đi học với Diễm Diễm, tôi cứ sờ sờ trong lòng, nhưng mà dù gì cũng phải đối mặt, cho dù không phải đi đối mặt với Khang Duật thì Tiểu Phiền, Đại Song, Tiểu Song, Từ Oánh, Lưu Lý Quân mấy đứa nó luôn muốn gặp tôi, lúc tôi bị bệnh, tại Tiểu Phiền cũng khóc nức nở, còn phải nộp giấy xin phép nghỉ học, còn phải thương lượng với cô giáo chuyện học bù, tôi cũng không muốn ở lại lớp, thi lại lần nữa.

Tôi chần chừ thật lâu, tới 10 giờ hơn, tôi nhận được điện thoại của cô chủ nhiệm, hỏi tôi khi nào đi tới trường, các bạn đang chờ tôi, làm tiệc hoan nghênh cho tôi đâu, không còn cách nào khác, lúc này tôi mới đeo cặp lên vai đi ra ngoài, cái miệng của Diễm Diễm, chắc chắn tin không được, tôi khẳng định vừa tới trường nó sẽ đi khắp nơi để bắt bớ.

Tôi đi rất chậm, không phải vì tôi béo đi không được, mà là ý thức đà điểu của tôi bắt đầu trỗi lên, có thể kéo dài một giây, là một giây, tôi vừa đi vừa dòm ngó bốn phía...nếu như Khang Duật chuyển thẳng lên, thì không cần đi học nữa, đợi tới khi nghỉ hè thì tốt rồi. Tôi sợ hấn sẽ tới đón tôi, vì thế tôi đi đường vòng.

Nhưng mà, mặc kệ tôi có đi đường vòng xa cỡ nào, cổng trường vẫn càng ngày càng gần tới trước mặt tôi.

Rất nhanh, tôi liền nhìn thấy ngay phòng thường trực ở cổng trường đứng một đồng lứa, tôi lập tức trốn ở bụi cây cạnh cổng, vụng trộm nhìn ra.

Tiểu Phiền, Tiểu Song, Đại Song, Từ Oánh, Lưu Lý Quân, lại còn có Tông Lê Quân – đứa đang nghỉ bệnh, nó đi học lại hồi nào vậy? Còn có mấy tên con trai bình thường chơi thân với Khang Duật, nhưng lại không hề thấy Khang Duật...

Vừa nghĩ tới đó, tôi chỉ thấy một bóng người xẹt từ ngoài xẹt vào.

“Vương Gia, nhìn thấy Phúc Tấn của cậu chưa!” một tên con trai hỏi.

Khang Duật giống như vừa chạy mấy ngàn mét vậy, thở hồng hộc một hồi, đợi bình thường lại mới nói “Không thấy! Trên suốt đường đi mình đều không thấy, còn nghĩ rằng cậu ấy có thể ngồi xe buýt tới, cho nên vội vàng chạy về, cậu ấy chưa tới hả?”

Mấy tên con trai lắc đầu “Ngay cả cái bóng đều không thấy.”

“Có thể nào cậu ấy bị bệnh nên khờ luôn rồi, không nhớ đường nữa không!” một tên con trai còn nói.

Tôi tránh ở trong bụi cây chửi bậy một câu “Cậu mới bị bệnh khờ luôn.”

Nhìn thấy Khang Duật, tôi lại càng không dám đi ra ngoài, chỉ dám ngồi lại trong bụi cỏ vụng trộm nhìn hẩn.

Tại sao mới một tháng không gặp, hình như hẩn lại cao thêm, phổng chừng cao hơn 180cm rồi, thật ngược đời là hẩn dài thêm chiều dọc, tôi lại thêm chiều ngang, hẩn vẫn đẹp trai như vậy, trước kia nhìn cảm thấy rất đẹp, tại sao bây giờ tôi nhìn thấy liền cảm thấy chói mắt đầu.

Bất quá, có vẻ như hẩn gầy đi rất nhiều, còn nữa, lông mày sao lại nhẵn tít lại vậy, y hệt như ông già.

Khang Duật nghỉ ngơi một chút, uống một ngụm nước, nói thêm “Mình đi xem lần nữa.”

Tiểu Phiền giữ chặt hần lại “Đừng đi, không chừng cậu ấy tới bây giờ, đừng đi cho tốn công, biết cậu sốt ruột, nhưng mà sốt ruột cũng không ăn hết đậu hũ nóng, cậu cũng không muốn Miểu Miểu thấy đầu cậu toàn là mồ hôi đi, đi rửa mặt đi, Miểu Miểu của tụi mình ghét nhất mấy thằng con trai toàn mồ hôi mồ kê hôi hám.”

Khang Duật đại khái thấy có lý, quay chân lại “Vậy mình đi rửa mặt, nếu cậu ấy tới, nhớ đi kêu mình ngay.”

“Biết, biết” Tiểu Phiền đáp.

Khang Duật chạy đi rửa mặt, tôi lại vẫn do dự không biết bây giờ có nên đi ra ngoài hay không, sau đó đi thẳng tới văn phòng, như vậy có thể kéo dài thêm chút nữa, nhưng mà lỡ may đụng phải Khang Duật trên hành lang thì sao.

Tôi gãi đầu tới rớt cả tóc.

Tụi Tiểu Phiền đứng ngay cổng trường nhìn qua nhìn lại xung quanh, tôi không thể không biết xấu hổ đi ra, đành phải tiếp tục đứng kéo dài.

Đợi thêm một chút, tụi Tiểu Phiền kiếm một cái ghế đá ngay cổng trường ngồi xuống, nhìn không thấy ngoài cổng, lúc này tôi mới dám chui ra khỏi bụi cây.

Tôi hít sâu một hơi, nắm tay nói cho chính mình, không phải sợ, cái gì đến thì sẽ đến.

Chết thì chết!!

Tôi sải dài bước chân, đi về phía cổng trường.

Lúc này, Tiểu Phiền nhìn thấy tôi, tôi đang chuẩn bị làm một cái ôm nóng bỏng, kết quả, ánh mắt nó đảo qua tôi vài lần, liền bỏ qua, mấy đứa khác cũng vậy, nhìn tôi giống như người xa lạ vậy.

Bác Tề ở phòng thường trực nhìn thấy tôi liền hỏi “Em học lớp nào, đi học trễ? Ngủ quên?”

Tôi đột nhiên nghĩ, Diễm Diễm không lẽ mà chỉ nói tao về rồi, chưa nói tao béo đi, nếu không, sao mấy người này không ai nhận ra tao?

Lúc này, Khang Duật cũng đến.

Hắn cũng liếc tôi một cái, làm tim tôi giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt vậy, lập tức không đập nữa.

Chỉ thấy hần dờn tầm mắt qua hỏi Tiểu Phiền “Vợ mình đâu?”

Tiểu Phiền nhún vai “Còn chưa đến.”

Khang Duật rửa mặt thật sạch sẽ, làn da sáng trưng, nhìn gần như vậy, tôi không thể không nói, nhìn kĩ lại một lần nữa, tên này thật sự rất tuấn tú, TMD càng ngày càng đẹp trai, đẹp tới mức tôi hơi muốn tạt axit hần.

Bây giờ làm sao đây, tôi nên chào hỏi, hay là cứ đứng đây chờ tụi nó phát hiện.

Bác Tề đại khái thấy tôi thật buồn, nghĩ là do chuyện tôi đi muộn, an ủi tôi “Không sao, không phải muộn sao, lần sau dậy sớm một chút là được rồi, nhanh đi vào lớp đi.”

Tôi đúng là có nỗi khổ mà nói không được a.

Tôi chỉ phải nhìn bọn Khang Duật lần nữa, sau đó từng bước một bỏ đi, hi vọng tụi nó có thể nhận ra tôi, tụi nó lại hoàn toàn xem tôi như không tồn tại.

Tôi sắp đi qua tụi nó rồi, bọn nó thế nhưng còn chưa nhận ra tôi, tôi chỉ phải lui về đằng sau, lại đi qua một lần nữa.

Tụi nó rớt cuộc chú ý tới hành vi quái dị của tôi.

Tôi nở nụ cười với tụi nó, mặt tôi có hơi thũng, nụ cười thuần túy là nhe răng ra “Chào!!”

Tụi nó nhìn tôi, ngây đờ một hồi, thoát nhìn còn chưa nhận ra tôi.

Mấy cái đứa ngu si này!!

Một tên con trai hỏi đứa bên cạnh “Con nhỏ béo này là ai vậy, mấy đứa mà quen hả?”

Mặt tôi đen thui, bởi vì tụi nó đều lắc đầu.

Nhưng Khang Duật thật ra lại đang chăm chú nhìn tôi, sau đó hần chú ý tới đồ trang trí móc trên cặp tôi.

Đó là một lỗ tai chó làm bằng nhung màu trắng, là quà hần tặng cho tôi.

Tim tôi lại một lần nữa bị bàn tay vô hình bóp, lần này ngay cả thở cũng không dám thở, tôi thậm chí bắt đầu muốn chạy trốn.

Quả nhiên, hần đã nhận ra.

“Miểu Miểu!?”

Nghe được tên này, hai chân tôi bắt đầu có ý muốn bỏ chạy ra ngoài cổng.

Nhưng mà tôi còn chưa kịp chạy, Khang Duật liền chặn đường tôi lại “Miểu Miểu...”

Lúc này, không biết tại sao, tôi liền chảy nước mắt ào ào, khóc nức nở.

Vì vậy, tất cả tụi nó đều hiểu ra.

“Thật sự là Miểu Miểu, tại sao lại biến thành như vậy?”

“Không phải đâu, mắt tao có vấn đề.”

Mắt Tiểu Song và Đại Song trừng tới mức sắp lột tròng luôn.

Lưu Lý Quân luôn luôn hài hước, bày ra tư thế mỹ nhân ôm trán giống như sắp té xỉu.

Mắt Từ Oánh bình thường rất nhỏ, nhưng mà lúc này, tôi cảm thấy nó không chỉ lớn hơn gấp đôi.

Tông Lê Quân thì đờ ra vài phút không chớp mắt một lần.

Mấy tên con trai đều bu quanh tôi nhìn.

Một đứa đột nhiên phát biểu cảm nghĩ “Đồ ăn Bắc Kinh cũng thật là tốt quá đi.”

Tôi vẫn đang khóc, Khang Duật đứng gần tôi nhất, trên mặt hần cũng là vẻ giật mình.

Hần nhất định cảm thấy tôi rất xấu.

Tôi đã nói, không đi học, tôi nên trốn ở nhà không đi ra ngoài mới đúng.

Tôi cúi đầu, không dám nhìn hần, thậm chí muốn che tai lại, không muốn nghe gì hết.

Nhưng mà, tôi nghe được một tiếng thở dài, thật trầm, lại giống như là đang giải thoát gì đó.

Tôi ngẩng đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt Khang Duật như được gỡ bỏ gánh nặng vậy

Tôi không rõ vậy là ý gì?

Chỉ nhìn thấy Khang Duật đi tới gần tôi, hai tay xốc nách tôi lên, nâng tôi cách đất một chút.

Tôi kinh ngạc nhìn hần.

Hần mặc dù đang cười tủm tỉm, nhưng mà ôm tôi như vậy, cho dù chỉ cách mặt đất một chút, vẫn là hơi cổ sức, mặt đều đỏ lên, nhưng mà hần lại không thềm để ý “Miểu Miểu, không sao, mình còn ôm được!”

Nước mắt của tôi ngay lập tức tuôn ra như mưa “Khang Duật!!”

Tôi oa oa khóc, cũng không thềm quan tâm bác Tề đang cổ quái nhìn hai chúng tôi, tôi ôm sát cổ của hần gào khóc, kêu tên hần hết lần này tới lần khác.

Thì ra, hết thấy đều là tôi nghĩ nhiều.

Hắn, trước sau như một.

Hôm nay, tôi hiểu được, thật ra béo cũng không phải chuyện rất khó chịu.

Chú thích : __(1) : nguyên văn convert là cưỡng bạo, mình đổi thành đè trong ngoặc kép như ss Tiểu Hắc khuyên nhé.

18. Chương 14: Trung Học Bắt Đầu

Thật ra béo cũng không phải là chuyện rất khó chịu, nói thì nói vậy thôi, nhưng trải qua sự ngọt ngào và cảm động kia rồi, sẽ phát hiện chẳng qua là tự an ủi mình mà thôi.

Mỗi ngày nhìn bản thân như một cục thịt viên sàng qua sàng lại trước gương, thật sự muốn đập gương luôn...

Béo còn làm cho cuộc sống có nhiều điều bất tiện khác, không nói đâu xa, nói gần thôi, nói tới vấn đề ăn, ở, mặc, đi lại trước...

Mấy bộ quần áo này, sẽ làm cho bạn bị đá kích tan nát.

Tôi béo, quần áo đương nhiên phải mua lại, vì vậy liền tranh thủ lúc rảnh rỗi, chừa ra chút thời gian trong thời kì ôn tập lại để thi lên trung học, đi tới trung tâm mua sắm với mẹ và em tôi, tục ngữ nói ba phần diện mạo, bảy phần tài, để tôi ăn mặc trang điểm xinh đẹp một chút, cũng không quá đáng đi.

Được thôi...

Mặc kệ tôi nhìn trúng món đồ nào, nhân viên bán hàng trả lời tôi vĩnh viễn là những lời này – Thật xinh lỗi, tiểu thư, chỉ sợ không có cỡ của chị!

Mấy người làm sao biết không có cỡ của tôi, tôi còn chưa mặc thử a.

Đi dạo hết một vòng, không mua được đồ, lòng tự tin thì bị đá kích hết sạch sẽ.

Được, bà đây không mua...đồ nữ.

Mua đồ nam!

Ặc...chỉ có đồ thể thao mới vừa.

555555...

Tiếp theo nói đến thực, tức là ăn.

Mọi người nói thử xem tôi đã béo như vậy rồi, tôi còn dám ăn lung tung sao? Kem nè, bánh ngọt nè, chocolate, chân gà rán nè, thịt nướng nè, tất cả đều là mỡ và năng lượng.

Đồ ăn ngon hoàn toàn nói Say Goodbye với tôi.

Tôi ăn miếng thịt gà luộc, còn phải lột da ra đâu!

Oán niệm không nói được a!

Tiếp theo nói ở...

Ở không phải là vấn đề phòng lớn hay nhỏ, cho dù như thế nào, diện tích nhà tôi vẫn có thể chứa nổi tôi, nhưng mà bồn tắm lại không chứa tôi được, tôi là người rất thích tắm bồn, cho dù là xuân hạ thu đông, tôi đều thích tắm bồn, ngồi vào bồn tắm còn được, muốn nằm xuống, có chút khó khăn.

Khi đó bồn tắm kiểu tam giác lớn vẫn là đồ hiếm, hơn nữa, có điện mới mua bồn tắm lớn như vậy, tốn rất nhiều nước nha, tắm một lần, tốn nhiều nước hơn cả người ta một ngày tắm ba lần.

Thật bi ai...

Cuối cùng chính là di chuyển...

Chỉ nói một câu thôi...mới chạy có vài bước đã bắt đầu thở hổn hển, leo cầu thang, leo tới cầu ba, tôi đã chịu không nổi, 400m vinh quang của tôi a, hình như là chuyện kiếp trước.

Nghiệp chướng a...

“Cuộc đời còn có ý nghĩa gì nữa!!!” tôi ngồi trước bàn học điên cuồng than thở với quyển ôn tập ngữ văn, than thở xong, trực tiếp dùng đầu đập xuống bàn “Chết đi cho rồi!!”

“Ít nhất chị còn có một tên con trai! Em còn không có đâu!!”

Diễm Diễm đang ngồi trên giường tôi ôn bài hình như thấy tôi cứ ngồi rên rĩ mãi không chịu im, tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi, tùy tiện lấy bài ôn tiếng anh đã làm xong ném vào gáy tôi.

Tôi ngẩng đầu khỏi một đống tài liệu ôn tập...đúng rồi, tôi còn có một tên con trai!!

Lại còn là siêu đẹp trai...

Lại thủy chung một lòng với tôi.

Nắm tay...bà đây nhin!!

Chỉ cần nghĩ tới Khang Duật, mây đen trên mặt tôi liền bay hết, không oán trời trách đất nữa, chỉ cảm thấy còn sống thật tốt, theo bản năng ôm sách giáo khoa cười ngây ngô.

Diễm Diễm trợn trắng mắt, vẻ mặt đầy khinh bỉ “Chị cứ giả vờ đi, lúc thì khóc, lúc thì cười, ra ngoài đường đừng nói chị là chị của em, rất xấu hổ!!”

Tôi không đá nó, nghĩ thầm trong lòng, mai là thứ bảy, đã hẹn với Khang Duật đi ôn bài rồi, nhìn đồng hồ trên bàn học, oa, sắp 23 giờ rồi, như vậy sao được, giấc ngủ đối với phụ nữ rất quan trọng, không thể có cặp mắt quầng đen được.

Tôi nhanh chóng thu dọn bàn học, đi rửa mặt, sau đó về lại phòng, nhảy lên giường nằm xuống “Ngủ ngon!!”

Tôi nhắm mắt lại, cũng không thèm quan tâm Diễm Diễm đang tức giận ngồi trên giường.

Ngủ mới là chuyện quan trọng nhất lúc này.

Ngủ ngon, sắc mặt mới tốt, mới có làn da đẹp.

Bây giờ tôi cũng chỉ có làn da có thể khoe ra được, không thể không chú ý.

Sau khi biến béo, tôi phát hiện hành vi của tôi rất giống heo, chỉ cần leo lên giường là tôi có thể ngủ, buổi sáng xem nữa ngủ quên, tôi giống một con voi đi di cư chạy tới chạy lui trong nhà, đánh răng rửa mặt, thay đồ, quan trọng nhất là đội mũ, tôi bây giờ còn thuộc dòng họ đầu bóng lưỡng, chăm chút vẻ ngoài không thể thiếu, nói với mẹ tôi đi nhà bạn ôn bài xong liền như chim nhỏ được thả ra khỏi lồng, chạy về phía nhà Khang Duật, bắt quá chạy chưa được mấy bước, tôi liền bắt đầu chống cột điện thở.

Sức hút của trái đất đối với một người béo mà nói là một vấn đề thật buồn rầu.

Đây là lần đầu tiên tôi tới nhà Khang Duật kể từ khi biến béo, tới cửa, vừa lúc bác Trầm ra ngoài mua đồ, bác gặp tôi còn không nhận ra, thấy tôi chào bác, lại hỏi Khang Duật có ở trên lầu không, bước chân còn không ngừng hướng vào trong nhà, liền hỏi tôi “Cháu gái, cháu là ai vậy?”

Tôi vẫn còn ngượng nói mình là ai, sợ làm bác ấy sợ, kể từ khi tôi “biến thân”, người quen tôi chỉ cần nhận ra tôi là ai, đều bị dọa, bác ấy lớn tuổi như vậy, bị dọa phát bệnh tim, tôi liền mang tội.

Tôi ấp úng không biết nên trả lời như thế nào.

Thấy tôi không nói tiếng nào, không ngờ sức tưởng tượng của bác Trầm lại siêu cấp phong phú, còn tỏ vẻ vô cùng thấu hiểu, nói với tôi “Cháu gái à, Tiểu Duật nhà bác có bạn gái rồi, mặc dù nói thể hệ các cháu rất thoáng, nhưng mà loại chuyện thiếu đạo đức như cướp bạn trai người khác không làm vẫn là tốt nhất, bác là người từng trải, nhìn vẻ ngoài của cháu rất...” bác ấy nhìn tôi, tìm từ để nói khoảng 1 phút, rốt cuộc cũng tìm được một từ “Nhìn vẻ ngoài của cháu...cháu tròn ngọc sáng, Tiểu Duật nhà bác gây như vậy, không phù hợp với cháu, bác có con một người bạn, rất xứng với cháu, để bác giới thiệu hai đứa với nhau...”

Tôi rớt mồ hôi hột, con người bạn kia, tôi thấy rồi, còn béo hơn tôi một phần ba đâu.

Tôi xấu hổ đứng ở cửa, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, lại thấy miệng của bác ấy như cái nồi cơm điện, nói liền thoảng không ngừng.

Tôi không nhìn được nữa, đang muốn nói to cháu là u Dương Miếu Miếu thì thấy Khang Duật vẽ mặt ngái ngủ mặc áo ba lỗ và quần đùi đi từ trên lầu xuống, mới giữa tháng 6, hán cũng không sợ bị cảm.

Bất quá, mặc áo ba lỗ với quần đùi, hán cũng rất đẹp trai.

Vừa thấy tôi, cặp mắt còn nhập nhèm buồn ngủ kia liền sáng lên y như phóng điện “Miếu Miếu, sao sớm vậy đã tới rồi!”

Tôi nghĩ thầm trong lòng, sớm con khỉ, không thấy mình bị chặn lại sao, giải thích cho mình nhanh lên.

Bác Trầm vừa nghe Khang Duật gọi tôi như vậy, miệng lập tức giống như bị trúng gió méo qua một bên “Tiểu Duật, cháu kêu...kêu bạn ấy là gì?”

Khang Duật còn chưa phát hiện chuyện gì xảy ra, đương nhiên đáp “Miếu Miếu a, vợ cháu a!!”

Bác Trầm liền trúng gió nặng hơn, nửa người đều run rẩy.

Khang Duật liền hiểu được “A, quên nói cho bác, Miếu Miếu cậu ấy...” hán liếc nhìn tôi một cái, phỏng chừng là tính nói tôi vì thuốc kích thích mới bị như vậy, nhưng cứ nghĩ tới hai chữ kích thích này, tôi không chịu được, chỉ cần nghe liền động kinh, không có cách nào khác, hai chữ này trong lòng tôi có bóng ma, vì vậy hán đổi cách nói “Miếu Miếu trở mã lần thứ hai, phát triển theo bề ngang, thật bình thường.”

Trở mã lần thứ hai!? Lần trở mã đầu tiên của tôi còn chưa hết đâu, làm gì có lần trở mã thứ hai!!

Bác Trầm ngây đơ.

Khang Duật đẩy ông ra ngoài “Không phải bác đi mua sữa đậu nành hả, nếu không đi là hết đó, đi nhanh đi, đi nhanh đi!”

Lúc đó bác Trầm mới tỉnh lại “Đúng nha, sữa đậu nành...” nhưng lại rất tò mò về tôi, thỉnh thoảng nhìn về phía tôi “Tiểu Duật, không đúng a, trở mã cũng không nhanh như vậy, tháng trước bác còn thấy Miếu Miếu gầy như que diêm vậy, làm sao hôm nay liền...”

“Có phải vợ bác đâu, bác cứ hỏi quài làm gì, đi, mua sữa đậu nành đi...” Khang Duật tiếp tục đẩy ông về phía chợ.

“Không phải, bác chỉ muốn biết...” bác Trầm không ngừng quay đầu.

Khang Duật cũng không cho bác cơ hội hỏi lại, quay đầu liền đóng cửa lại, khiến ông không thấy được gì nữa.

Bác Trầm đành phải rối rắm đi mua sữa đậu nành.

Khang Duật nói với tôi “Mình đi đánh răng rửa mặt, cậu lên lầu trước đi.”

Tôi gật đầu, ngoan ngoãn đi lên lầu đợi hán.

Chỉ lát sau, hán liền nhẹ nhàng sáng khoái đi lên “Ăn sáng chưa?”

“Ăn!” tôi lấy cặp bỏ lên trên bàn, lấy sách tiếng Anh phải ôn ra.

“Tốt lắm, rất ngoan!!” hán vô cùng thân thiết ngồi sát tôi “Mình lấy mấy đề kiểm tra rồi cho cậu xem, mình thấy có mấy câu, khả năng ra rất lớn.”

“Thật không? Vậy nhanh lên!” tiếng Anh của tôi quá kém, mà hán rất có khả năng đoán đề.

Hán cầm mấy tờ đề, chỉ vào mấy câu đã được tô đỏ “Mấy câu này, cậu xem đi, lo trước cũng không thừa.”

Tôi nghiêm túc nhìn “Chia động từ hả, mình ghét nhất chia động từ.” chia động từ tiếng anh quả thật rất biến thái.

“Trắc nghiệm và điền vào chỗ trống, khả năng ra rất lớn, cậu phải luyện tập nhiều vào, tuy rằng điểm không nhiều lắm, nhưng mà thêm được phần nào hay phần ấy.”

Tôi chép mấy câu đó vào vở, còn dùng bút dạ tô lên, đột nhiên nghĩ tới bác Trầm “Lần sau cậu đừng cư xử vậy với bác Trầm, cậu thấy vừa rồi bác ấy bị kích thích không.”

“Haha, kích thích bác ấy còn hơn là kích thích cậu!”

Đây là sự thật!

Bây giờ tôi đối với mấy từ kích thích, béo, viêm cơ tim tràn ngập sự căm thù tới tận xương tủy, vừa nghe liền chịu không nổi.

“VẬY...cũng đừng, bác Trầm không phải người ngoài.” Là ân nhân của hấn, hấn còn ở ké trong nhà người ta đâu.

“Không sao, bác ấy hiểu mà. Nhưng mà về cậu, bây giờ người có thoải mái hay không? Một tuần nữa là thi rồi, cậu đừng cố quá, coi chừng mất nhiều hơn được.”

“Yên tâm, mẹ canh mình rất kỹ, mình học tới hơn 11 giờ, quá một hai giây, nếu đèn phòng mình còn sáng, mẹ nhất định sẽ vọt vào ném mình lên giường.”

Hôm qua là do tôi ngủ sớm mẹ mới không có cơ hội ném tôi.

“Hôm đi thi, bố mẹ cậu đưa cậu đi hả?” trong mắt hấn đột nhiên lộ vẻ chờ mong.

Tôi nghĩ một chút “Không muốn ba mẹ đưa đi lắm, hai người đó nhất định sẽ đứng đợi ngoài trường thi, làm mình lại lo lắng.”

“Vậy thì tốt rồi! Mình đưa cậu đi, mình đợi cậu!!” hấn vui vẻ phấn chấn hai mắt tỏa ra ánh sáng.

“Ai mà thêm!! Mình nhất định sẽ hồi hộp hơn!” để hấn đứng đợi tôi ngoài trường thi, tôi làm gì còn tâm tư nào để làm bài nữa.

“Hồi hộp cái gì, mình là làm hậu cần cho cậu, không ăn cậu miếng nào! Thi xong, mình còn có thể đưa cậu về thuận tiện đi ăn điểm tâm, đi dạo một chút.”

Tại sao tôi lại cảm thấy mấy câu sau hai từ thi xong mới là trọng điểm a.

Có tính hay không hấn muốn hẹn hò, vẫn là loại hẹn hò không buông tha bất kì cơ hội gì.

Nghĩ lại cũng đúng, nếu ba mẹ đưa tôi đi, chắc chắn khi tôi thi xong lại đưa tôi về nhà, tôi làm sao có thời gian gặp hấn, không phải ba ngày không gặp được hấn sao.

Ừm...nghĩ lại cũng đúng.

Tôi thỏa hiệp.

“Được rồi! Bất quá không thể về nhà muộn!” nếu không tôi không có cách nào giải thích.

“Cậu nghĩ rằng mình sẽ không biết đúng mực như vậy sao?” hấn liếc tôi một cái, giọng điệu lại vui vẻ muốn chết.

Con trai, chỉ quan tâm tới mấy thứ đó.

Kể từ lúc đó, chúng tôi ôn tập thật chăm chỉ, bác Trầm đi nhìn lén mấy lần, nhưng đều bị Khang Duật phát hiện nên đuổi xuống lầu, đến ba giờ chiều, Khang Duật muốn một công đôi việc, mang tôi ra vườn hoa đi dạo.

Buổi tuổi đương nhiên hấn đưa tôi về nhà.

Bởi vì suốt một tháng không đi học, bây giờ tới gần kì thi, tôi ôn tập rất chăm chỉ, không chăm chỉ không được, nguyện vọng một của tôi là Trường Nữ Trung Học số 3, tôi cảm thấy lấy khả năng của tôi chẳng qua là viết cho nó oách, quan trọng là nguyện vọng hai – Trung Học Hồng Kiều, trường cũ của tôi, đây mới là điều quan trọng nhất, nhưng mà điểm trường cũ của tôi cũng không thấp, vì được đi học cùng trường với Khang Duật, tôi tuyệt đối phải ôn tập thật kĩ càng.

Nháy mắt đã tới ngày thi, tôi khuyên can mãi, ba mẹ mới không đưa tôi đi thi, vừa ra khỏi cửa liền chạy về phía bên xe buýt, Khang Duật đang đợi tôi ở chỗ đó.

Tôi thở hổn hển chạy tới, Khang Duật đưa tay cầm cặp sách của tôi “Có mang bút không?”

“Mang!!”

“Gôm?”

“Mang!!”

“Mấy vấn đề trọng tâm mình chép cho cậu?”

“Mang!!” hần dài dòng dễ sợ.

“Thẻ dự thi?”

“Mang!!” Ai mà quên cái này!!

“Tốt lắm!!” hần vừa lòng gật đầu.

Tôi lườm hần một cái, xem tôi là con nít hả.

Lên xe, hần giống như đội xung phong vậy, cướp vị trí cho tôi, tôi ngồi xuống rồi, mới phát hiện trong tay hần còn có một cái túi.

“Cậu cầm cái gì theo vậy?” tôi tò mò hỏi, hần đầu có thi.

“Nước, khăn mặt, dầu cù là, còn có đồ ăn vặt!” hần trả lời.

“Cho mình?”

“Vớ vẩn, mình không xài mấy thứ này, yên tâm, nước là nước cất, khăn mặt là khăn mới, dầu cù là hã, bây giờ trời không nóng, bắt quá cậu có thể dùng để giúp tinh thần sáng khoái, đồ ăn vặt là thịt bò khô cậu thích nhất, cam đoan là thịt bò, không có tinh bột, như vậy buổi trưa lúc ôn bài, cậu có thứ để ăn.”

Trời ơi, hần chuẩn bị đầy đủ ghê.

Hần so với ba tôi, còn giống ba tôi hơn.

Bất quá, tôi thật cảm động là được.

Trường thi không ở trường của tôi, mà ở trường khác, một phần thí sinh thuộc trường Hồng Kiều của tôi thi ở trường Trung Sơn, rất gần trường tôi, ngồi xe 30 phút là tới, một phần khác thi ở trường Tiên Hà, trường này xa hơn trường thi của tôi một chút, cho nên Diễm Diễm đi sớm hơn tôi mười phút.

Đến trường thi, các thí sinh đều lục tục đi tới, tôi nhìn thấy hai đứa sinh đôi, Từ Oánh, Tông Lê Quân, vội vàng chạy tới chào hỏi, Lưu Lý Quân và Phiền Tuyền thì ngon rồi, bởi vì tụi nó chuyển thẳng lên rồi không cần thi nữa.

Bình thường vào lúc này, chúng tôi đều nói cùng một câu “Ôn bài như thế nào rồi?”

Mọi người nhất định đều sẽ trả lời “Tao chưa ôn xong, chết rồi, không biết có ra bài tao chưa ôn không.”

Xin chú ý, nếu thành tích bình thường thuộc loại giữa, hoặc là dưới giữa một chút, thậm chí là học sinh yếu nói mấy câu này là hoàn toàn tin được.

Nếu là học sinh giỏi nói mấy câu này, đừng tin, đây là một trong mười lời nói dối phổ biến nhất Trung Quốc.

Nghe cũng coi như không nghe.

Thừa dịp trường thi còn chưa mở cửa, mọi người dò số báo danh trước, xem xem mình thi ở phòng nào, sau đó tụ tập cùng một chỗ làm hành vi giấy dựa cuối cùng – đọc sách, xem bài, xem đề, xem những thứ có liên quan tới kì thi, hần không thể biến hai mắt của mình thành máy chụp ảnh.

Đợi tới khi trường thi mở cửa rồi, chúng tôi liền chuẩn bị đi vào.

Khang Duật gọi tôi lại “Đừng hồi hộp!!”

Giờ phút này tôi căn bản không hồi hộp, bị hấn nói một cái, ngược lại bắt đầu hơi hồi hộp.

Hấn lấy khăn mặt ra lau mồ hôi cho tôi, nhưng mà tôi không có mồ hôi, lau xong, hấn bắt đầu lau cho chính mình, hấn thật sự chảy mồ hôi.

“Miếu Miếu, cần thận một chút, bắt quá, làm xong đừng kiểm tra, càng kiểm tra càng sai!”

Đây là lời chí lý, đi thi là như vậy.

Tôi gật đầu.

“Được, đi thôi!” hấn nói, vừa nói xong, chỉ thấy hấn tự quyết định đi về phía trường thi.

Tôi giữ chặt hấn lại “Là mình đi thi!!”

Hấn vỗ gáy một chút “Đúng, đúng, cậu đi thi, vậy cậu đi vào!!”

Tôi thở dài “Mình không sao, cậu đừng hồi hộp!!”

“Mình không hồi hộp!!”

Đúng rồi, không hồi hộp, làm sao nắm chặt tay tôi không thả ra, còn run rẩy a, biết vậy không cho hấn đi tới chỗ này, ngược lại tôi còn phải lo cho hấn.

Tôi lại chần chờ mấy phút nữa với hấn mới đi vào trường thi.

Quay đầu thấy Khang Duật đi qua đi lại trước cổng trường như kiến bò trên chảo nóng.

Bó tay luôn, không biết tôi thi xong rồi hấn có chết hay không!

Giám thị giục tôi nhanh vào phòng thi, tôi cũng không nán thêm được nữa, vào phòng thi, ngồi vào vị trí, ngoài bút, thẻ dự thi, gồm, cái gì cũng không bỏ lên bàn được.

Trước khi làm bài, trong đầu tôi ngoài Khang Duật ra còn nghĩ tới mấy bài chưa xem xong.

Đợi tới lúc giám thị vào phòng, cái gì tôi cũng nghĩ không được, đành phải không ngừng hít sâu.

Chuông vừa reo lên, giám thị liền xé bao đựng đề, phát đề, thí sinh chuyển đề, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Thi lên trung học, Thượng Hải thi sáu môn, tổng cộng 510 điểm, trong đó Ngữ Văn, Toán, Anh điểm tối đa đều là 120 điểm, Vật Lý, Hóa Học tối đa 50 điểm.

Ngày thi đầu tiên, sáng thi Văn, chiều thi Chính trị.

Ngày thứ hai, sáng thi Toán, chiều thi Lý.

Ngày thứ ba, sáng thi Anh, chiều thi Hóa.

Bình thường thi xong, mọi người sẽ tụ lại hỏi nhau “Làm bài được không!”

Nói thật ra, kỳ thật hỏi mấy câu loại này, trong tiềm thức đều muốn nghe người khác nói làm bài không được, mà nếu như Từ Oánh con nhỏ này nói làm bài không tốt, trong lòng sẽ bị đả kích.

Điều này có nghĩa nó làm bài rất tốt.

Nó cứ như vậy, rõ ràng làm bài rất tốt, không nói mình làm bài không được là không chịu nổi.

Cái này cũng là một trong mười câu nói đối phổ biến nhất Trung Quốc.

Kết thúc ba ngày thi, chuyện tại học sinh sơ trung năm ba làm đầu tiên chính là xé sách, hoặc là cân kí bán cho ve chai, ngoại trừ mấy đứa biết mình phải thi lại, tôi cũng vậy, bắt quá tôi không xé, tôi đốt, tôi đem sách của tôi cho bà nội làm củi đốt, tôi hận chết mấy quyển sách này.

Giữa tháng 7, khi chúng tôi trở lại trường, giáo viên sẽ phát phiếu điểm.

Đó là ngày hồi hộp nhất, dày vò nhất, sau khi tôi nhìn thấy thành tích thi của mình, tôi trợn tròn mắt.

Không thể nào, tại sao lại có thể như vậy!?

Không, còn có một tia hi vọng.

Ngày 28 tháng 7, lúc tôi đang ở nhà ăn dưa hấu, nhận được thông báo trúng tuyển của Trung Học Nữ số 3.

Tôi lại chó ngáp phải ruồi đậu nguyện vọng một, không phải nói điểm chuẩn của Trung Học Nữ số 3 năm nay cao hơn năm trước rất nhiều sao?

Sao lại có thể như vậy!?

Giấc mộng tan biến...

Tháng 9 năm 1993, tôi trở thành học sinh lớp 3 của trung học năm nhất.

Cuộc sống trung học của tôi, sắp bắt đầu...

19. Chương 15: Tình Địch Xuất Hiện

Một tháng sau khi trung học khai giảng, ngày cuối cùng của Quốc Khánh, tôi cùng mấy đứa bạn sơ trung liền tổ chức một buổi đi chơi, Đại Song thi đậu trường trọng điểm Kiến Thanh, Tiểu Phiền và Lưu Lý Quân tuy rằng chuyển thẳng lên trường cũ nhưng không cùng lớp, lại khéo là Tiểu Phiền và Khang Duật học cùng lớp, Tiểu Song và Tông Lê Quân – chính là đứa nữa học kì cuối sơ trung năm 3 vẫn nghỉ bệnh, cùng thi đậu trường Kỹ Thuật Nghiệp Vụ Thượng Hải, hai đứa nó đều chọn văn thư Anh văn, cho nên cũng cùng lớp, còn Từ Oánh, không có gì khác thường thi đậu Trung Học Nữ số 3, không thể khéo hơn là hai đứa tôi bây giờ lại biến thành bạn cùng lớp, cuối cùng là Diễm Diễm, nó thể nhưng lại thi đậu trường sơ trung cũ của nó, hiện tại bạn học trung học của nó là bạn học sơ trung của nó, thế giới thật sự rất là kỳ diệu, không thấy thì không biết.

Tuy rằng mấy đứa bạn có đứa chia ra, có đứa không tách ra, nhưng mọi người đều nhớ những gì đã qua, cho nên liên tục tập một lần, gia tăng một chút tình cảm, mọi người đều vui vẻ dùm tôi, bị bệnh một tháng, thành tích không chỉ không xuống dốc, còn thi đậu trường trọng điểm, thân thể cũng bình phục, xem như song hỷ lâm môn, may mắn tới mức không tin nổi.

Bản thân tôi còn không biết vậy, tôi còn nghĩ về chuyện học cùng trường với Khang Duật, một chút vui sướng vì thi đậu trường trọng điểm cũng không có, bất quá mọi chuyện đã vậy rồi, cứ nghĩ mãi cũng vô dụng.

Muốn trách, thì trách Khang Duật, ai biểu hán đoán đề chuẩn như vậy làm gì, làm cho môn tiếng Anh tôi dở nhất tăng điểm không ít.

Ai...

Bây giờ nói gì cũng không được, bây giờ quan trọng nhất là trinh sát xem có tình địch hay không.

Nói, kể từ khi trung học khai giảng, tôi và Khang Duật chưa gặp lại lần nào, đếm đếm thể nhưng đã hơn một tháng.

“Tiểu Phiền, bạn học mới có nhiều con gái không?” đừng nói tôi oán trách trời đất, đây là chuyện không thể không phòng, xa mặt cách lòng, càng xa càng cách.

Có câu nói như thế này – Lúc trước thấy đẹp, chính là chưa thấy qua thứ khác.

Lúc học sơ trung, mỗi ngày tôi đều sàng qua sàng lại trước mặt Khang Duật, sàng sàng thành thói quen, bây giờ tôi không lắc lư trước mặt hán nữa, bây giờ tôi là một con siêu béo, lại không xinh đẹp, không đáng yêu, không chừng một ngày nào đó có một con nhỏ xinh đẹp, đáng yêu, sàng tới trước mặt hán, làm cho tôi biến thành chuyện đã trôi qua.

Không lo lắng không được nha.

“Nhiều, nửa lớp là con gái, mà nói xem có nhiều hay không.” Tiểu Phiền chế nhạo nhìn tôi.

Vớ vẩn, trường Hồng Kiều là trường có cả nam lẫn nữ, đương nhiên một nửa là nam, một nửa là nữ.

“Ý của tao là xinh đẹp, đáng yêu, có nhiều hay không?”

“Miếu Miếu của chúng ta đang lo lắng nha, Tiểu Phiền, vì tình chị em, mày có trách nhiệm giam Khang Duật cho thật chặt, lớp 3 sơ trung khối 3 chỉ còn có đôi mày và Khang Duật, trái cây quý hiếm nha, đối tượng bảo hộ trọng điểm!!”

Tôi cảm kích tới mức sắp phun nước mắt nhìn Đại Song, thật sự là chị em tốt, hiểu được tâm tư của tôi.

Tiểu Phiền chẹp chẹp một chút “Mới khai giảng hơn một tháng, có gian tình hay không, bây giờ chưa nhận ra được.”

Nói cũng đúng, bây giờ còn chưa quen thân, cũng không có khả năng có chuyện gì, trong lòng tôi tạm thời an tâm, uống một ngụm Coca lớn, xem như tự chúc mừng.

“Miếu Miếu, đừng lo lắng, Khang Duật không phải loại người như vậy!” Tiểu Song rót thêm Coca cho tôi “Tuy rằng không học trung học cùng nhau, nhưng mà nhà mày với nhà hắn rất gần, hai ngày nghỉ còn có thể gặp nhau, đừng sợ, đừng lo buồn vô cớ!”

Nó còn chưa nói xong, vừa mở miệng đã chọt trúng nỗi đau của tôi.

“Bọn tao đã hơn một tháng không gặp rồi, Quốc Khánh cũng không gặp, hần cứ nói bậy!” tôi ai oán nói.

“Tại sao vậy!?” tụi nó đều tò mò mở to hai mắt.

Tôi nắm chặt cái ly, nhìn Coca sủi bọt “Làm sao mà tao biết được, hần nói dạo gần đây bác Trầm nhập hàng mới, bán rất đắt, hần phải giúp việc, cho nên không rảnh gặp tao, ngày hôm qua tao còn gọi điện thoại cho hần, tính hẹn hần thứ bảy tuần sau đi vườn bách thú trượt băng, hần đều nói không rảnh, chỉ nói tao chú ý sức khỏe.”

“Có vấn đề!” Lưu Lý Quân đẩy đẩy gọng kính, kính mắt lập tức lóe lóe ánh sáng, đâm vào làm cho tôi run run.

“Mày đừng làm tao sợ! Tao bệnh nặng mới khỏi, bây giờ còn không chịu nổi kích thích.”

“Không phải hù mày, phim truyền hình đều như vậy, một đôi nam nữ đang yêu nhau cuồng nhiệt, khi mà một bên nói có việc, không thời gian gặp gỡ, bình thường chưa xa cách bao lâu, sẽ chia tay!”

Lưu Lý Quân là một đứa ghiền TV, phim tình yêu xem nhiều nhất, nó vừa nói vậy, trong lòng tôi liền bồn bồn.

“Đừng dọa Miếu Miếu, mày xem nó sợ tới mức mặt trắng bệch luôn rồi!” Tiểu Song gấp một miếng thịt gà chặn họng Lưu Lý Quân lại.

“Không phải nha, tao cũng thấy không thích hợp, trước kia không như vậy! Trước kia hần cứ bám dính lấy tao, nếu tao không đi gặp hần, mặt hần đen còn hơn cả đất nồi.”

Tiểu Phiền nhăm nháp rau chân vịt xào, dùng đũa chĩa vào người tôi “Đi tìm hần, hỏi rõ ràng.”

“Không ổn đi!” tôi rụt cổ lại.

“Không hỏi rõ ràng, trong lòng mày sẽ canh cánh mãi, cho dù có đá, cũng là mày đá hần, tuyệt đối không được để hần đá!” Tiểu Phiền dùng mắt đe dọa tôi “Nếu như mày bị bỏ rơi, thì sẽ làm mất mặt tụi tao.”

Tiểu Phiền lúc nào cũng hung hãn, nhưng không nghĩ tới nó hung hãn tới mức này.

“Miếu Miếu, tao tán thành Tiểu Phiền, đi hỏi đi, đừng ghen ở trong lòng! Tao thấy Khang Duật cũng không động dạ gì, nếu như hần thay lòng đổi dạ thật, lúc đá hần, nhớ tát hần.”

Tông Lê Quân vì việc Khang Duật cướp chức Ủy viên học tập của nó lúc nó nghỉ bệnh ghi hận tới bây giờ, cho nên không có khả năng nó nói tốt cho Khang Duật, tôi thấy nó hận tới mức không thể mang theo răng nanh, tìm cơ hội cắn Khang Duật một miếng đầu.

“Tán thành thì giờ tay!!” Tiểu Phiền đột nhiên nhắc tay lên nói.

“Tao tán thành!” Tiểu Song và Đại Song giờ tay lên.

Tông Lê Quân thì khỏi phải nói, hai tay đều giờ lên.

Từ Oánh cũng gật đầu, giơ cánh tay nho nhỏ của nó lên.

Lưu Lý Quân chúi chúi mép, cũng nhắc tay nói “Tao đồng ý!”

Đây...đây là bức tôi.

Ánh mắt tôi thoáng nhìn, còn một đứa không giơ tay, nhìn về phía Diễm Diễm, cầu cứu nó.

Nó cũng không nhìn lại tôi, thật liều mạng bỏ sườn xào chua ngọt vô miệng.

Con em này, có với không có, có gì khác nhau.

“Thật sự phải đi?” tôi run run hỏi.

Mười con mắt nhìn chăm chăm vào tôi “Đi!!!”

Tôi không ngừng nuốt nước miếng ực ực vào miệng, số lượng dịch rất nhiều, tôi chiến đấu một mình cũng không có khả năng thắng, cuối cùng đánh phải run rẩy giơ lên tay của chính mình, cúi đầu.

“Được rồi, tao đi...tao đi là được!”

Thứ bảy, tôi lấy hết dũng khí, tăng thêm lòng dũng cảm, hùng hổ đi ra khỏi nhà, đi tới nhà bác Trầm, tình hình nhìn thấy Khang Duật đang đi ra khỏi nhà, tôi lập tức theo phản xạ trốn qua một bên, làm gì còn khí thế lúc này, cả người đều ủ rũ, mấy câu muốn hỏi, vẫn là mấy câu đã được viết nháp từ hôm qua, bây giờ đã quên sạch sẽ, nửa lời cũng nghĩ không ra.

Hai con mắt tôi như rada nhìn theo Khang Duật.

Hắn đi đâu? Không phải nói là giúp bác Trầm trông cửa hàng sao, sao không đi tới cửa hàng, ngược lại còn đi hướng ngược lại nữa.

Có vấn đề!!

Thật sự có vấn đề!!

Hai con mắt tôi ngay lập tức từ rada biến thành bình phun lửa, không nghĩ ngợi gì liền đi theo.

Tôi theo hắn đi qua chợ, thấy hắn leo lên xe buýt tới chợ Kinh Phưởng, tôi cũng vội vàng leo lên, may mắn cuối tuần có nhiều người đi chợ Kinh Phưởng, tôi chen chúc trong đám người, không bị hắn phát hiện.

Đến chợ Kinh Phưởng, tôi thấy hắn xuống xe, tự nhiên cũng xuống theo.

Nhìn cánh cổng ghi ba chợ to Chợ Kinh Phưởng, tôi buồn bực nghĩ, hắn tới chỗ này làm cái gì! Đi lấy hàng cho bác Trầm hả? Không đúng nha, bác Trầm mua đồ ăn, đi phố Mười sáu mới đúng.

Dù sao cũng tới đây rồi, dù gì cũng phải tìm hiểu cho ra lẽ.

Tôi đi cách hắn mười mét, trốn phải trốn trái, đi theo hắn từ gian hàng này qua gian hàng khác, bây giờ không so với lúc trước thân nhẹ như yến được, đi vài bước đã thở dốc, đi theo hắn như vậy, hai chân tôi đều run run, may mắn trời không nóng, nếu không chắc chắn tôi sẽ thở như bị hen suyễn vậy.

Rốt cuộc, tôi thấy hắn vào một gian hàng.

Đứng xa xa nhìn tên cửa hàng viết – bong bóng Cao Thăng.

Bán bong bóng!?

Hắn tới chỗ này làm gì?

Vì vậy, tôi lén lút nhìn vào cửa sổ thủy tinh của cửa hàng, cách một bồn hoa cao bằng nửa đầu người, ngồi ngay đó lén lút nhìn vào.

Tôi thấy Khang Duật đứng cùng với một đứa con gái bộ dạng như học sinh trung học, hắn giống như đang khen con nhỏ kia, cũng không biết nói cái gì, hai người vui vẻ cười không ngừng.

Khang Duật anh giỏi lắm, quả nhiên anh có gian tình, không chỉ vậy, anh thể nhưng còn ra tay với học sinh trung học, thật quá đáng, tôi hoàn toàn không nghĩ tới, không phải bản thân tôi mới sơ trung đã có một chân với hấn thôi.

Đang phần nộ, một cặp mẹ con đang đi dạo phố, đi ngang qua người tôi.

“Mẹ, chị kia đang làm gì vậy? Có phải chị ấy rất đói bụng hay không, sao mà ngay cả bồn hoa cũng không tha!”

Tôi quay đầu, hai mắt phun lửa nhìn thẳng nhóc đó.

Nhóc con lập tức sợ hãi trốn ra sau lưng mẹ hấn, sợ hãi nhìn tôi.

“Tiểu bảo, ngoan, đừng sợ, mẹ con mình đi liền!!” người mẹ kéo con mình nhanh chóng bỏ đi, lúc đi còn không quên nói thầm “Thật đáng thương, nhỏ như vậy đã bị điên, không biết con nhà ai!”

Bà mới bị điên!

Trong lòng tôi cứ âm ỉ mãi, lại dùng lực bứt một nhánh cây ở ngoài cửa hàng làm đồ trang sức, bỏ vào trong miệng điên cuồng cắn.

Khang Duật, anh là đồ vô lương tâm, không chỉ đứng núi này trông núi nọ, còn làm cho tôi bị người ta kêu là đồ điên, anh là đồ xấu xa!!

“Em gái, muốn mua bong bóng hả? Cửa hàng cô vừa nhập về bong bóng hình con chuột, muốn mua một cái không?”

Lúc tôi đang tức giận chửi thầm trong lòng, cửa của cửa hàng mở ra, một cô đi ra, có lẽ là thấy tôi cứ đứng ngoài cửa hàng nhìn vào, cho rằng tôi muốn mua bong bóng.

“Không mua!! Ai muốn mua bong bóng của cô!”

“Không mua cũng không sao, nhưng không cần phá bồn hoa của cô!” bà cô đau lòng nhìn bồn hoa cơ bản đã bị tôi nhổ sạch sẽ.

Tôi lật đật bỏ tay ra “Ai nhổ bồn hoa của cô, nó vốn như vậy!”

Có chết tôi cũng không nhận, tôi không chỉ nhổ sạch lá cây, còn ăn sạch nó.

Hèn gì tôi chưa ăn sáng, lại đi đường xa như vậy mà không đói bụng.

Không biết có bị tiêu chảy hay không.

“Cháu gái này nói chuyện hỗn hào vậy, vô giáo dục!” bà cô tức giận, ồn ào hét với tôi.

“Ai...ai vô giáo dục, cô mới vô giáo dục, cả nhà cô cũng vô giáo dục!!” tôi cũng tức lên, nhìn mặt bà cô liền biết, con nhỏ kia chắc chắn là con của bà, khuôn mặt như đúc từ một khuôn, đều là vẻ ngoài hồ li tinh.

Nhất thời, tôi cùng bà cô cãi nhau ngoài cửa hàng, còn cãi vô cùng to, không cần phải nói, ồn ào như vậy, trừ phi Khang Duật là người mù, hoặc là bị điếc, nếu không hấn không thể không thấy hoặc không nghe.

Không bao lâu, hấn liền xuất hiện.

“Miểu Miểu!?” hấn kinh ngạc vì sự xuất hiện của tôi.

Tôi đóng chặt quai hàm, không để ý tới hấn, thật ra trong lòng muốn khóc.

Người ta chung thủy một lòng với hấn, hấn thể nhưng lại chơi một chân đứng hai thuyền.

“Vương Gia, ba mình rất tốt bụng, bong bóng với mấy đồ chơi thổi phồng, giá bản sỉ 315 đồng, đưa cho cậu 85 đồng, cầm đi...” lại thêm một người đi ra khỏi cửa hàng, vẫn là gương mặt quen thuộc, nhìn thấy tôi, đầu tiên là sưng sốt, sau đó mới nói “Đây không phải là Phúc Tấn sao!”

“Tào Mẫn!” tôi kêu sợ hãi, bạn học sơ trung của tôi, cũng là bạn học sơ trung của Khang Duật, hấn cũng chuyển thẳng lên, lại tình cờ học cùng lớp với Khang Duật.

“Vương Gia, cậu mang Phúc Tấn tới đây, sao không nói một tiếng, thật là...” hần nhiệt tình đi về phía tôi
“Phúc Tấn, gần đây Vương Gia buôn bán lời được một món tiền, có phải cho cậu hay không, hắc hắc...”

“Cái gì!?” tôi khó hiểu.

“Ai, cậu không biết hả? Trước kì Quốc Khánh, nhân viên nhà mình không đủ, phải nhập hàng, lại tính tới Quốc Khánh đến quán vỉa hè ở Quảng trường Nhân Dân bán bong bóng với đồ chơi thổi, thật sự rất bận bịu, mình nhờ cậu ấy giúp, cậu biết mà, ngày lễ tết, mới dễ kiếm tiền! Ai ngờ, Vương Gia thông minh đi lấy hàng nhà mình để bán, lại còn quá đáng bán nhiều hơn cả mình!”

Tôi đương nhiên biết, tới kì Quốc Khánh, đường Nam Kinh, Quảng trường Nhân Dân liên chặt cứng, tất cả đều là những người đi chơi, bong bóng, búa hơi, vòng thiên sứ, giấy bạc ven đường đều có người bán, vẫn là mắc gấp hai lần bình thường, để hợp với không khí, những người đi chơi đều mua.

“Cậu nói dạo gần đây Khang Duật đều đi làm cho nhà cậu, còn lấy hàng nhà cậu, kì Quốc Khánh đi bán bong bóng ở Quảng trường Nhân Dân!!”

“Đúng vậy, hôm nay cậu ấy tới cửa hàng nhà mình để thanh toán tiền hàng mà!”

Tôi há to miệng, hai con mắt thẳng tắp nhìn những người đi đường, có chết cũng không nhìn Khang Duật.

Tôi đột nhiên nghĩ tới đứa con gái kia, tôi...tôi vẫn hơi nghi ngờ, vừa rồi bọn họ mặt mày hớn hở, có lẽ không sai đi đâu đi, tôi nhìn thấy tận mắt.

“Cô gái trong cửa hàng là ai vậy?”

“Em họ mình, hôm nay nhà mình nhập bong bóng hình con chuột, nó thích nhất con chuột, cho nên ba mình cho nó mang một cái về nhà chơi, sao vậy!? Khang Duật cũng quen nó, mấy hôm trước lúc cậu ấy tới nhà mình lấy hàng, dạy tiếng Anh cho em mình, giúp cho nó làm kiểm tra trắc nghiệm được 90 điểm, làm nó vui muốn chết.”

Mồ hôi tôi tuôn ra như mưa, nói như vậy, tôi sai lầm rồi, còn sai rất quá đáng!?

Gót chân vừa chuyển một chút, tôi muốn chạy “Không...không quấy rầy, mình về nhà, tạm biệt!!”

Tào Mẫn khó hiểu nhìn tôi “Phúc tấn?”

“Cậu muốn chạy đi đâu?”

Tôi vừa xoay người, Khang Duật giống như thịt tường chắn trước mặt tôi.

Tôi giương mắt, nhìn đến khuôn mặt xanh mét của hần, hần thông minh như vậy, nhất định biết tôi theo dõi hần, tôi còn hỏi đứa con gái kia là ai, hần cơ trí như vậy, nhất định đoán được.

Mồ hôi tôi chảy càng nhiều, bóp bóp ngón tay mình “Mình chỉ đi ngang qua...”

Hừ hừ!!

Tôi nghe được lỗ mũi Khang Duật phát ra một tiếng.

“Thời tiết hôm nay thật tốt!!” tôi đột nhiên chỉ lên trên trời.

Đánh trống lảng thật hay, ngay giữa trưa mà mặt trời cũng không thấy.

“Thăng thần theo khoan, kháng cự theo nghiêm!!” ánh mắt hần lóe ra ánh sáng hung dữ nhìn tôi.

Tôi bị dọa, liền đầu hàng.

“Mình hơn một tháng không gặp cậu, cậu cứ nói bận, ần trước mình đi chơi với Tiểu Phiền, nói chuyện này, tội nó nói có khả năng có gian tình...không, mình cho rằng cậu có gian tình...tội nó kêu mình đi hỏi cậu cho rõ ràng, sáng nay mình tính đi tìm cậu ngã bài, nhìn thấy cậu đi tới chỗ này, mình...mình nhất thời tức giận...liền theo dõi cậu tới đây, tiếp theo, thấy cậu nói cười thân thiết với con người ta như vậy, mình một mạch vặt hết lá cây ở bồn hoa, còn ăn hết, không biết có bị tiêu chảy hay không, còn có...mình nghĩ cậu chân đứng hai thuyền, lửa giận cháy lên trong lòng, cãi nhau với cô, chỉ có vậy thôi, là mình không tôi, mình không nên nghi ngờ cậu, cậu...”

Tôi nhìn trộm hần một cái, làm tôi sợ muốn chết, khuôn mặt kia so với chó Ngao Tạng còn đáng sợ.

“Điều tại mình sai, lần sau không dám, nếu không cậu hưu (bỏ vợ, ngôn ngữ cổ đại:D) mình đi.”

Dưới tình thế cấp bách, tôi không biết học được từ này từ bộ phim nào nữa, dù sao vừa nghĩ ra liền nói.

“Hưu cậu!! Hừ hừ!!”

Tôi rụt cổ lại, chẳng lẽ hần tức giận cực kỳ, tới mức muốn đánh tôi.

“Mình nuôi cậu béo tròn rồi, hưu, mình không rảnh!!”

Tôi nghĩ, bây giờ tôi béo tròn, là do thuốc kích thích.

Được rồi, một nửa, sau đó tôi vẫn muốn giảm béo, bị hần phát hiện, bắt tôi ăn thật nhiều thật nhiều thứ, làm cho tôi càng ngày càng béo tròn.

Tào Mẫn nghe hai đứa tôi nói tùm lum tà la, trợn tròn mắt, lại đột nhiên cả kinh kêu lên “Mình vẫn tưởng Vương Gia sợ vợ, thì ra không phải, thật tốt quá, Vương Gia làm cho bọn mình thật tự hào!”

Ý của hần tôi hiểu được, hồi học sơ trung mỗi lần trực ban, tụi con trai lớp tôi bị tôi áp bức không còn phúc lợi gì hết, bây giờ nhìn thấy tôi khuất phục trước mặt Khang Duật như vậy, tự nhiên có loại khoái cảm khi báo được thù.

Bà cô kia lại không giống vậy, cũng không biết có phải mẹ Tào Mẫn hay không, sao không giống chút nào vậy? Nhìn tôi nói nhiều như vậy, mặt rút gân luôn rồi.

“Con nít bây giờ, trong đầu nghĩ cái gì vậy? Cái gì gian tình, cái gì hưu, tụi bay mới mấy tuổi!!!”

Con bà nó, gian tình giữa tôi và Khang Duật, bị phát hiện.

Tôi thật thất bại.

Khang Duật đại khái cảm thấy cứ đứng ở chỗ này, mọi chuyện sẽ tệ hơn, lập tức kéo tôi chạy lấy người.

Tôi đương nhiên không dám phản kháng, trong lòng thật lạnh thật lạnh.

Thảm, trông hần tức giận như vậy, có thể hay không tìm một chỗ không người, đem tôi K (có thể là kill) luôn!

Tôi đi ra chợ Khinh Phưởng với hần, leo lên xe buýt, xem ra không phải đi về nhà bác Trầm, ngược lại đi Từ Gia Hối, bị hần kéo xuống xe, xuyên qua đường Kênh Triệu Gia, đến đường Kiến Quốc Tây.

“Đến!!” mặt hần vẫn đen thui.

Tôi thấy vậy, không dám nhìn tiếp, ánh mắt đành phải lướt qua hần, nhìn về phía trước, phát hiện hai chúng tôi đang đứng trước cửa hàng xe đạp An Đặc.

“Cậu muốn mua xe đạp?” tôi nhớ tới Tào Mẫn nói hần vì muốn mua xe đạp An Đặc nên mới tới nhà hần làm.

Hừ hừ!

Tôi lại rụt cổ, vẫn còn giận...

Đi vào cửa hàng, Khang Duật nói với người bán hàng “Tôi muốn mua xe việt dã đổi tốc độ!”

Tôi ngạc nhiên, hần có nhiều tiền như vậy từ hồi nào vậy, lại còn là xe việt dã đổi tốc độ, xe An Đặc chính là xe xịn trong các loại xe đạp, rất đắt tiền, tôi bắt quá mới chỉ có chiếc 600 tệ dành cho con gái, nhưng mà vì bây giờ cân nặng quá lớn, bánh xe kia rất mỏng, đi không được bao lâu, lốp xe liền mòn vẹt, cho nên không đi được nữa.

Xe việt dã thì không giống vậy, lốp xe rất dày, rất chắc.

Khang Duật chọn một chiếc xe việt dã màu đen, kêu người ta nâng yên lên, sau đó ngồi lên xe đi một vòng, hình như rất vừa lòng, kêu người ta ghi hóa đơn, hần lại chọn thêm khóa xe, lắp thêm một bóng đèn đi đêm, lại lắp thêm một cái yên sau, tổng cộng 1580 tệ.

Thật nhiều tiền, hần thật sự phát tài.

Nếu biết bong bóng bán lời như vậy, tôi cũng đi.

Gần đây tôi cũng thiếu tiền, vừa mua mấy bộ truyện tranh, bóp tiền đang gầy trơ xương.

Trả tiền, bơm căng bánh xe, lắp khóa, nhân viên bán hàng thật nhiệt tình tiễn chúng tôi ra cửa.

Tôi yên lặng đi theo sau Khang Duật, tự biết mình đuối lý, cho nên vẫn không dám phản kháng.

“Leo lên!!” hần đột nhiên nói.

Tôi nhìn hần leo lên xe, đưa lưng về phía tôi, chỉ xem cái lưng kia thôi cũng biết, hần còn đang giận.

Tôi nhanh chóng ngồi lên.

“Được rồi!”

“Ừ!”

Hần nhấn bàn đạp, xe liền văng vàng lăn bánh.

Không hổ là xe đạp An Đặc, đi văng vàng, có thể đổi tốc độ, đạp lại không mất sức, tôi cũng không biết hần tính chở tôi tới chỗ nào, chẳng lẽ hần tính đi tới một chỗ xa hơn rồi diệt trừ tôi.

Run run – ing.

Ai ngờ nhoáng một cái, đi tới Trung Học Nữ số 3.

Có ý gì đây, tính ở đây tiêu diệt tôi, cho dù là ngày nghỉ cuối tuần thì mà đây cũng không phải là chỗ tốt để giết người a.

Không đợi tôi hỏi, Khang Duật lại chở tôi đi tiếp.

Tôi càng ngày càng khó hiểu...

Dọc theo đường đi hần cũng không nói chuyện, tôi cũng không dám nói lời nào, liền như vậy bị hần chở về phía đường Tây Duyên An.

Qua một hồi, lại trở lại Trung Học Hồng Kiều.

Tôi lại càng không hiểu.

“30 phút!!” hần đột nhiên nói.

“Hả?”

“Từ Trung Học Nữ số 3 tới Trung Học Hồng Kiều tốn 30 phút! A...vừa đủ!!”

“Vừa đủ cái gì?” tôi cố lấy hết dũng khí, nhỏ giọng hỏi.

“Miếu Miếu, từ thứ Hai tuần sau, cậu chờ mình nửa tiếng, mình chở cậu về!!” hần nói.

Tôi ngây ngẩn cả người.

“Sao? Không muốn, nếu không muốn mình liền...” hần quay đầu, vẽ mặt đen thui thùi lùi.

Tôi rút cuộc hiểu được, gần đây hần không gặp tôi, vì kiếm tiền mua chiếc xe này, mục đích cuối cùng là để chở tôi về.

Tôi lại nhớ rõ, chính tôi đã nói cho hần, đi xe buýt về nhà rất mệt, người trên xe lại nhiều, chen chúc rất khó chịu.

Hần là vì tôi...

“Muốn, muốn, một trăm lần muốn!” tôi gật đầu như già tởm, mắt rơm rớm nước mắt.

Vẽ mặt hần đẹp hơn một chút.

“Cậu không tức giận?” tôi hỏi nhẹ nhàng.

Hừ hừ!!

Được rồi, vẫn còn tức giận.

“Muốn mình không tức giận nữa, được! Xuống xe!”

Tôi ngoan ngoãn xuống xe, đợi hấn phát hỏa, mắng tôi một chút.

“Chở mình về nhà! Mình liền tha thứ cho cậu!” hấn giao tay lái cho tôi.

“Chỉ cần vậy thôi hả!” tôi ngu đơ ra nhìn hấn.

“Thế nào, lại không muốn!?” mặt hấn lại biến sắc.

“Không! Không!” tôi vội vàng cầm lấy tay lái, ngồi lên trên xe “Mình chở, mình chở, mời ngài lên xe!”

Hừ hừ!!

Sao cứ hừ hừ mãi vậy, làm mình cứ sợ mãi.

Mấy câu này, tôi có gan nghĩ, nhưng không có gan nói.

Chờ hấn ngồi lên, tôi lập tức nhấn bàn đạp, còn quát to “Vương Gia khởi giá!”

Hừ hừ!!

Tên này, hôm này hừ hừ thành bệnh luôn, hừ hừ miết.

Quên đi, quên đi, tự biết mình đuối lý, không chấp hấn.

Tôi thật sự chở hấn về nhà, xe An Đặc rất tốt, đạp lên rất nhẹ.

Tới nhà, hấn vẫn bày ra vẻ mặt cậu – không – tin – tưởng – mình, tôi chỉ phải đi theo hấn lên lầu, mặt hấn vẫn tức giận như cũ.

Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến cuối cùng, tôi chỉ phải to gan một chút, bẹp một cái hôn lên trên má hấn.

Được rồi đi! Đại gia, ngài thỏa mãn đi.

Hấn thỏa mãn, vỗ vỗ đầu của tôi “Vậy được rồi, lần sau không cho phép như vậy nữa, nghe chưa!”

“Nghe rồi, lần sau không dám!”

Ai, bão táp cuối cùng hư hư thực thực kết thúc.

Khang Duật cũng thật sự chở tôi về, mưa gió không ngại, nói như vậy, chúng tôi có thể gặp nhau mỗi ngày, trong lòng tự nhiên ngọt lịm như ăn mật vậy.

Bất quá, tôi vẫn còn có chút lo lắng.

Lại đi chơi một lần nữa, Tiểu Phiền hỏi tôi “Miểu Miểu, đưa tao 50 tệ, tao cam đoan sẽ nhìn chăm chăm đống quần Khang Duật cho mày.”

Tôi sờ sờ bóp tiền, bên trong chỉ có 50 tệ “Rẻ hơn chút được không!”

“Chắc giá!!”

Tôi cắn chặt răng, bỏ tiền lên trên tay nó “Thành giao!!”

“Tao làm việc, mày yên tâm!!” nó vui tươi hơn hở đếm tiền.

Tôi thật sự là chơi lộn bạn rồi!

Diễm Diễm mặt thú vị hoặc nói “Em vốn đã tính thi trường Hồng Kiều, ai biết điểm cao như vậy, thật quá đáng!”

Thì ra nó cũng sớm có ý định moi tiền của tôi.

Mấy cái đứa này, rất TMD quá đáng.

Đưa tiền rồi, Tiểu Phiền quả nhiên rất tuân thủ hứa hẹn, mỗi tối nhất định sẽ báo cáo cho tôi biết mọi chuyện của Khang Duật ở trên trường, số tiền này, tôi xài rất chính xác.

Đột nhiên có một ngày, Tiểu Phiền nói với tôi “Miểu Miểu, có gian tình!!”

Tôi thiếu chút nữa đập bể ông nghe điện thoại luôn.

“Bất quá là một tên con trai...”

Làm tôi sợ muốn chết, Tiểu Phiền nói chuyện với mày có thể ngừng thở mà chết hay không.

“Con trai cũng nguy hiểm...” lại một lần đi chơi nữa, Lưu Lý Quân nói.

“Hả?” tôi không hiểu.

Nó cầm một quyển tiểu thuyết nam nam, dạo gần đây nó bắt đầu mê mấy cái này, con nhỏ này từ nhỏ khẩu vị đã nặng, tội tôi thấy nhưng không thể trách, sản phẩm của Đài Loan, khi đó vẫn là chuyện tình thật hàm súc, tuyệt đối không làm cho người ta dễ dàng chảy máu mũi như bây giờ, nhưng mà vẫn làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Tôi nhìn quyển sách kia, nhìn tới mức tròng mắt sắp rớt ra ngoài luôn.

Như thế nào? Con trai cũng được hả?

Xem xong, lập tức lấy ra 50 tệ, đưa cho Tiểu Phiền.

“Không chỉ nhìn chăm chăm đừng quần của hắn, ngay cả tiểu cúc hoa (ai đọc đam mỹ chắc biết hết rồi) cũng phải nhìn chăm chăm!!”

Tiểu Phiền : “...”

Sự thật chứng minh, tình địch của con gái không nhất định là con gái, con trai cũng có thể.

Cảnh cáo tất cả các bạn gái...đừng quần của bạn trai rất quan trọng, tiểu cúc hoa TMD cũng quan trọng không kém.

20. Chương 16: Giảm Béo Cũng Có Chừng Mực

Vừa hết nửa học kì một, mỗi ngày trôi qua rất yên bình, lúc này việc học còn chưa quá nặng nề, lũ học sinh mới vào trường chúng tôi, còn đang ở trong giai đoạn sống thoải mái, bởi vì là trường nữ, trừ các thầy giáo ra, tất cả đều là nữ, lợi thế hả, tất nhiên là có, ví dụ như lúc học thể dục không phải vội vàng chạy đi toilet để thay quần, ở trong lớp thay luôn cũng được, bất lợi hả, di chuyển mấy vật nặng, nhìn đi nhìn lại, không có tên con trai nào để nhờ giúp đỡ, còn nữa, tục ngữ nói rất đúng, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi, nhìn khắp nơi đều là những đứa đồng giới tính với mình, đánh nhau cãi nhau không đã ghiền chút nào, cứ cảm thấy không có ý nghĩa.

Có đứa nói vì tất cả học sinh Trung Học Nữ số 3 đều là con gái, cho nên tội nó đặc biệt biến thái, còn xuất hiện cả Les nữa, tôi phải nói thêm một chút, cái này tôi chưa thấy bao giờ, ít nhất ba năm tôi học sơ trung, tôi chưa từng thấy đứa con gái Les nào.

Bất quá, tội tôi rảnh rỗi không có việc gì làm, liền chơi sắm vai nhân vật.

Tôi không biết những đứa con gái cùng sinh sau năm 80 như tôi, có bao nhiêu đứa lúc học trung học chơi sắm vai, cái này coi như là một loại giải trí của tội học sinh tội tôi đi.

Tôi chơi rất hăng say, cá tính của tôi có vẻ thiên về nam tính, hơi tùy tiện, vì vậy trong lớp rất nhiều đứa gọi tôi là ông xã, tôi cũng cam chịu, Từ Oánh là vợ cả của tôi, Tăng Tiểu Thu là vợ hai của tôi, Tề Bằng Bằng là vợ ba của tôi, cùng với mấy đứa vợ bốn, năm, sáu, tôi còn có một đứa con gái, đứa con gái nhỏ nhắn nhất lớp Vương Nguyệt là con gái của tôi, liền như vậy hợp thành một đại gia đình, cho tới cuối cấp, Vương Nguyệt ngày nào cũng kêu tôi là ba, gọi Từ Oánh là mẹ, mấy cô vợ nhỏ của tôi, cũng mở miệng liền kêu tôi là ông xã, mỗi tiếng đều hết sức thân ái.

Dù sao cũng là cả nhà vui vẻ hòa thuận, làm gì cũng làm cùng nhau, rất vui.

Nhưng, loại chuyện này, tôi cũng không dám nói cho Khang Duật.

Phỏng chừng hẳn chịu không nổi cái này.

Cho dù có chịu được, lấy tính cách phức tạp của hẳn, cũng sẽ chia rẽ chúng tôi, cho nên tôi gạt hẳn, đi ra khỏi cổng trường, tôi dặn đi dặn lại tụi nó không được gọi tôi là ông xã, nếu không sẽ nghỉ chơi.

Từ Oánh sớm biết tôi và Khang Duật thuộc tầng lớp yêu sớm, mấy đứa khác biết sau, cứ tưởng rằng tụi nó sẽ thật giận mình, sẽ dùng đánh giá tôi, dù sao có thể thi vào Trung Học Nữ số 3 lúc sơ trung tám phần đều là học sinh giỏi, trước tiên không nói trong đầu có ý nghĩ này hay không, thấy tụi nó đứa nào đứa nấy học chăm chỉ hơn tôi, tôi thấy lúc sơ trung đều là những con một sách, căn bản không có trí tưởng tượng lung tung, tôi lại lúc học sơ trung liền có can đảm cùng người khác có một chân.

Ai mà ngờ, tụi nó đứa nào đứa nấy đều rất nhiều chuyện.

Làm tôi sợ tới mức không dám để Khang Duật đứng chờ trước cổng trường, lỡ may bị tụi nó nhìn thấy, nói không chừng ngay cả quần áo của Khang Duật cũng bị lột luôn, một phần là đói khát do trong trường không có con trai, còn chủ yếu là tụi nó gấp gáp muốn biết, đứa con trai có cấu tạo như thế nào có thể khẳng định một dạ với tôi.

Sau khi tan học, tôi đứng trước quầy bán đồ ăn vặt chờ Khang Duật, vì để tránh tai mắt của tụi nó, bây giờ học trung học, lỡ may bị phát hiện tôi với hẳn yêu sớm, tình huống càng nghiêm trọng hơn hồi sơ trung, không thể không đề phòng, hơn nữa còn phải đề phòng mấy cái đứa nhiều chuyện kia, miễn cho tụi nó ngứa ngáy nói lỡ miệng.

Ngoài cửa quầy có mấy đứa mua đậu hũ nướng với bánh củ cải nướng, hôm nào tôi cũng phải đứng chờ ở chỗ này, ngửi mùi cũng tốt, mấy thứ đồ mỡ màng này, đứng vị trí NO1 trong thực đơn cấm của tôi, nhất là do năng lượng rất nhiều, thứ hai là do tôi béo, cứ bốc hỏa mãi, bây giờ miệng bị lở còn chưa hết, cứ lặp đi lặp lại suốt một tháng, ăn cái gì cũng như liều chết vậy, làm tôi đau đến nỗi mỗi khi ăn cơm liền muốn lật bàn.

Tôi ngửi ngửi, thơm quá, ngày xưa có câu vẽ mai (mơ) đỡ khát, ngày nay có tôi ngửi mùi đỡ thèm.

Làm bây a a a a a a a a a!!

Nửa tiếng sau, Khang Duật đứng giờ tới, một giây cũng không trễ.

Tôi lập tức leo lên “Đến đây!”

“Muốn ăn?” hẳn chỉ chỉ đậu hũ, hình như là nhìn thấy vẻ mặt ham ăn của tôi.

Tôi lắc đầu như trống bỏi “Ăn, cơm chiều liền ăn không được.”

“Cậu biết là tốt rồi, cứ thích ăn mấy thứ đồ không khỏe mạnh này!” hẳn chuyển tay cầm lái, quay đầu sang, cầm cặp của tôi, bỏ vào giỏ xe.

“Không khỏe mạnh!? Mỗi lần Diễm Diễm gặp cậu, bắt cậu mua, mình thấy cậu đều mua cho nó, không thấy cậu nói vậy bao giờ.” Tôi ngồi sau xe, nhin không được nói ra.

“Sức khỏe của nó không liên quan gì tới mình, muốn lo lắng thì em rể tương lai của cậu lo lắng, mình không rảnh quan tâm, đợi tới khi mình với cậu kết hôn, cậu xem xem mình còn quan tâm nó không?”

Gáy tôi ngay lập tức rớt xuống một hột mồ hôi to.

Khang Duật a, Khang Duật, để mình nói cái gì cho phải đâu, có đôi khi mình thấy cậu rất...đen.

Tận dụng hết công dụng, dùng xong thì bỏ.

Không biết khi Diễm Diễm biết rồi, có khóc hay không.

Tôi nghĩ, chắc là sẽ không, hẳn và Diễm Diễm có vài chỗ rất giống.

Bất quá kết hôn...trong lòng tôi ngọt ngào, ngoài miệng lại cứ phải nói mấy lời rụt rè.

“Ai kết hôn với cậu...đi đi! Tài xế!!” hai tay tôi đập lên lưng hẳn.

Khang Duật lại cười nói “Tài xế, cũng có chữ phu nha(1), cậu đừng quên!”

Tôi không rảnh ngồi chơi chữ với hắn, dù sao tôi nói không lại hắn, hắn muốn nói gì thì nói cái đó đi.

Khang Duật lập tức đạp xe về phía trước, về mặt vô cùng đắc ý.

Ai, nếu như sau này tôi thật sự đi đến hôn nhân với hắn, trong lòng tôi vừa ngọt vừa sợ nha, tôi thật sự không phải đối thủ của hắn, tương lai chắc chắn tôi sẽ bị hắn chèn ép hết mức.

Thật bi ai, thật bi ai.

Yêu sớm một chút thôi, sao mà đem tương lai của chính mình đưa cho người ta luôn rồi.

Nói là nói vậy thôi, nhưng mà tôi rất quan tâm tới Khang Duật, nhìn hắn mỗi ngày chở tôi về nhà, cho dù là xe đạp An Đặc, với cân nặng của tôi, nói gì đi nữa cũng là một gánh nặng.

Cho nên, tôi cứ muốn giảm béo.

Điều này đã thành mục tiêu của cuộc đời tôi.

May mà, thuốc kích thích làm tôi bị béo giả, một thời gian sau sẽ từ từ biến mất một chút, so với cân nặng 180 trước đó, bây giờ, tôi gầy ít nhất 20 cân, hơn nữa bình thường tôi cố ý không ăn cơm, mì, phở, sau khi lên trung học rồi, gầy thêm 10 cân, bây giờ đã không xem như cực béo, chỉ có thể tính như trung béo, nói nghe rất có tiền bộ, nhưng mà tôi cứ cảm thấy không đủ.

Diễm Diễm nói tôi may mắn chiều cao vừa đủ, một mùa hè tôi đã cao tới 168cm, béo vừa cân đối, tứ chi không mập, chỉ có ngực, bụng, và mông, nhất là ngực...Diễm Diễm cứ nói, chỗ này của tôi nặng ít nhất 10 cân.

Tôi cũng thấy chỗ này phát triển có hơi quá mức, cũng không biết có phải do thuốc kích thích hay không, chỗ đang mùa khô quắt 16 năm của tôi dĩ nhiên là D CUP(2).

Gánh nặng thật lớn nha.

Mỗi lần mẹ giặt áo nhỏ(3) của tôi và Diễm Diễm, lúc treo cùng một chỗ, tôi liền cảm xúc ào ạt.

Áo nhỏ của tôi, nhìn thế nào, đều cảm thấy có thể làm mũ để đội.

Vừa cảm thán như vậy, Diễm Diễm nhất định sẽ giết tôi ngay lập tức, đem mọi thứ có thể nhìn thấy ném lên người tôi.

“Chị, chị có phải người hay không vậy, chị đang kì thị A cup!”

Diễm Diễm ăn nhiều nhưng không lòi lên chỗ nào hết, dài ngang dài dọc, cao bằng tôi, lại không vượt qua 95 cân, ngực đương nhiên không lớn ra được.

Nhưng mà cái này có gì mà hâm mộ.

Nó không biết lúc tập chạy trong giờ thể dục, hai cục thịt kia ở trước người tôi lắc lên lắc xuống khó chịu cỡ nào.

Thật TM mệt!!

Không được, phải giảm, cứ tiếp tục như vậy, không chừng ngày nào đó, tôi bởi vì trọng tâm bị lệch, chụp ếch.

Vì vậy, giảm béo thành bài tập mỗi ngày của tôi, ngoại trừ ăn ít, tôi cũng vận động, ví dụ như sau khi ăn xong nửa tiếng nhảy dây 30 phút, nếu không thì dắt Lassie đi chạy bộ, nó chạy tới mức lè lưỡi thở hồng hộc, kéo nó lại cũng không được.

Đến kì nghỉ đông của năm nhất trung học, tôi gầy 8 cân.

Bụng nhỏ đi rất nhiều, tuy rằng vẫn toàn là thịt thịt, nhưng ít nhất lúc mặc quần sẽ không lòi ra.

Nhưng, điều này cũng không làm tôi thoát khỏi sự thật mình là một người béo vừa.

Cao 168cm, cân nặng 142 cân, vẫn còn béo.

Hừ hừ!!

Cách mạng chưa thành công, tiếp tục cố gắng.

Vốn rằng, tôi tính tiến hành theo chất lượng, nhưng không như mong muốn, lúc nghỉ đông, tôi tới trường Hồng Kiều cũ, ngày đó vừa lúc là ngày Khang Duật tập trung, tôi đã hẹn với hắn đi chơi công viên, cho nên tới trường chờ hắn.

Trong lớp hắn, Tiểu Phiền, Tào Mẫn tôi đều quen, nghĩ lại cũng một thời gian chưa gặp, cho nên tính tìm tụi nó nói chuyện cũ.

Tôi đứng ngay cửa phòng, nhìn vào trong, nhìn một hồi vẫn chưa thấy Khang Duật, đang không biết hắn đi đâu, ngay cả Tiểu Phiền cũng không có, cũng không có giáo viên, ồn như cái chợ vậy, Tào Mẫn tinh mắt nhìn thấy tôi, ngay lập tức lớn giọng la lên.

“Phúc Tấn!!!”

Tôi rớt mồ hôi hột, tên này tại sao không quên được cách xưng hô này đâu.

Hắn vừa kêu một cái, cả lớp đều nhìn về phía tôi.

Tôi cực kỳ xấu hổ, đứng ở cửa mặt đỏ bừng.

Đột nhiên nghe một đứa con gái trong lớp nói “Đây là Phúc Tấn mà cậu thường kể!”

Câu này nghe qua rất bình thường, nhưng vấn đề ở giọng điệu, nghe vào trong tai làm tôi vô cùng không thoải mái, làm tôi cảm giác giống như châm chọc.

Tôi nhìn về phía đứa con gái nói câu đó...a a, là một đứa xinh đẹp, rất được, làn da rất trắng, tóc lại đen, ánh mắt cũng to, tương đương Đại Song và Tiểu Song rồi, quan trọng nhất là dáng người tốt lắm, nên to thì to, nên dài thì dài, nên nhỏ thì nhỏ, nhất là eo, như trong tiểu thuyết tả vậy, giống như dùng sức một chút là bẻ gãy được vậy, tôi dám nói, con nhỏ này 10 năm nữa, tuyệt đối làm một đồng đàn ông mê chết mê.

Con nhỏ đó thấy tôi nhìn nó, hất cằm lên, ra vẻ không thèm nhìn tôi, giống như tôi đắc tội nó vậy.

Đại khác là giác quan thứ sáu của con gái rất nhạy bén, tôi đột nhiên có dự cảm không tốt, bắt đầu có ý định rời đi, cứ cảm thấy nếu tiếp tục đứng ở chỗ này, sẽ có chuyện lớn.

Gót chân vừa định chuyển, con nhỏ đó liền chạy tới, sau lưng còn có hai đứa con gái tôi không biết.

“Ê, con béo, cậu không phải học sinh trường tôi, đến đây làm gì!!”

Béo...con béo!!

Tôi nghe xong, tròn mắt đều lòi ra.

Con nhỏ này, sao vô lễ quá vậy.

Tôi tức giận, không muốn đi nữa, quay đầu nói “Tôi tìm Khang Duật!”

“Cậu ấy không có ở đây, đi lấy bài tập nghỉ đông cho thầy giáo rồi, tạm thời chưa về!” nó vẫn làm tư thế hất cằm khinh thường người khác kia, mỗi lời nói ra đều giống như đang ám chỉ, nó rất thân với Khang Duật.

“Vậy à? Vậy tôi đứng đợi một lát, tôi đã hẹn với cậu ấy rồi, tính đi chơi công viên.” Tôi cũng không yếu thế, bình đến tướng chặn, nước lên đất ngăn.

Con nhỏ đó đột nhiên rất không vui, hất mặt lên “Cậu có biết xấu hổ hay không, đều mất rồi, cậu còn đợi cái gì?”

Ui cha cha, hỏi tôi có xấu hổ hay không, phiền cậu tự hỏi chính mình một chút, có xấu hổ hay không.

Tôi tức giận tới mức hai má đỏ lên, đang tính chửi, nhưng nghĩ tới ở đó là trường học, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, quan hệ giữa tôi và Khang Duật thật sự không thể để cho quá nhiều người trong trường biết, cho nên quyết định không so đo với nó.

Chạy lấy người!!

Tôi tức giận nhấc chân đi về phía trước, không quay đầu lại đã bỏ đi.

Ai ngờ con nhỏ kia lại giữ chặt tôi lại “Chờ một chút!!”

“Chờ cái gì? Không phải cậu muốn tôi đi à?” tôi quay đầu lại liếc nó.

Tôi còn đang nghi ngờ, đột nhiên nhìn thấy trong mắt nó hiện ra cái gì đó, không đợi tôi hiểu ra, nó liền cùng hai đứa con gái đi cùng nó, đẩy tôi vào lớp.

“Cậu làm gì vậy?” ba đứa nó bóp tay tôi thật chặt, tôi không có cách nào phản kháng.

Ba con nhỏ đó nói với cả lớp “Tụi bay nói, tao xinh đẹp, hay là nó xinh đẹp!!”

Tôi như bị sét đánh đứng đơ tại chỗ, nhìn tụi học sinh trong lớp nhất thời im re...nhìn chằm chằm về phía tôi và mấy đứa nó.

Một trận tủi thân lủi vào toàn thân tôi.

Tôi lớn như vậy, đây là lần đầu tiên bị người ta nhìn như vậy, nhìn chằm chằm, là chuyện khó chịu như vậy, tôi như con vật trong vườn bách thú, tùy ý để người ta nhìn soi mói, không có lòng tự trọng.

Tôi vốn rất để ý chuyện mình béo, trong lòng thật ra ít nhiều cũng có chút tự ti, chẳng qua Khang Duật đối xử với tôi rất tốt, nên chút tự ti đó đều bị chôn vùi dưới đất, không có cơ hội nảy mầm.

Nhưng hôm nay...

Nó đột nhiên nảy mầm trong đầu tôi, còn nháy mắt phát triển thành đại thụ.

Ai xinh đẹp!?

Tôi chỉ cảm thấy mắt mình ươn ướt, tôi cảm thấy chính mình bị vũ nhục.

Liều mạng vùng tay, đẩy ra ba đứa nó, không quan tâm gì chạy ào ra ngoài.

Chạy hết một nửa hành lang, tôi liền đụng phải Khang Duật.

“Miểu Miểu, cậu đến rồi, chờ mình một chút, mình xong liền, phát bài tập nghỉ đông...Miểu Miểu? Cậu... làm sao vậy?”

Lúc này, mặt tôi đã khóc tới mức đỏ bừng, khóc không thành tiếng, cũng không biết có phải do rất tức giận hay không, rất khó chịu, nóng lòng muốn trút giận, hấn lại vừa vịn dụng phải.

Tôi “chát” một tiếng, quăng ra một cái tát cho hấn.

Tôi đánh rất mạnh, mạnh tới mức tay tôi cũng đau.

“Tôi không muốn gặp lại cậu, các người đều là lũ xấu xa!! Xấu xa!!!”

Tôi điên cuồng hét lên một tiếng, cứng rắn đẩy hấn ra, chạy về phía cổng trường, vừa khóc vừa chạy về.

Mẹ đang nấu cơm, thấy tôi về, hỏi tôi muốn ăn sườn kho tàu, hay là sườn chua ngọt, hết hồn nhìn thấy tôi khóc lóc sụt sùi, dao rớt xuống đất luôn.

“Miểu Miểu...làm sao vậy, ai ăn hiếp con!! Hả? Ai ăn hiếp con?”

“Tất cả mọi người đều ăn hiếp con!!” tôi khóc lóc kêu to, chân không ngừng chạy về phòng.

Vừa vào phòng tôi liền khóa cửa lại, nằm trong chăn khóc lóc thảm thiết.

Qua một hồi, tôi chợt nghe một chuỗi tiếng gõ cửa “Chị, mở cửa!!”

Tôi chui ở trong chăn, cứ để Diễm Diễm đứng ngoài gõ cửa, bịt tai lại, cái gì cũng không muốn nghe.

Ngoài cửa, ba mẹ cũng vội vàng kêu tôi mở cửa.

Tôi cũng nghe tiếng chuông điện thoại dưới lầu không ngừng reo.

Nhưng mà, lúc này tôi cái gì cũng không muốn để ý, thậm chí núp trong thế giới của riêng mình, ai cùng không gặp, ai cũng không để ý.

Đến buổi tối, Diễm Diễm đứng ngoài cửa, nói “Chị, Khang Duật gọi tới 12 cuộc điện thoại, bây giờ lại gọi nữa, chị có muốn nghe hay không!!”

“Không nghe!!” tôi trả lời không hề nghĩ ngợi.

“Chị...”

“Không cần nói, tao không muốn nghe, nói cho hần, tao tạm thời không muốn gặp hần, hần nếu dám đến nhà tao, tao liền chia tay với hần! Tao u Dương Miếu Miếu nói được thì làm được!!!” tôi quát từ trong chăn quát ra, không thèm quan tâm xem ba mẹ có nghe được hay không, rống xong, tôi lại chui vào trong chăn.

Diễm Diễm không trả lời, đại khái là hiểu được tình huống hiện tại của tôi nói gì cũng không tốt.

Ba mẹ cũng không tới làm phiền tôi nữa, tôi liền khóc một mình suốt đêm, suy nghĩ một đêm, cũng làm ra quyết định.

Tôi phải giảm béo, tôi phải giảm béo.

Tôi giống như bị ma ám, cả đầu toàn là hai chữ giảm béo.

Tôi cũng thật sự tiến hành.

Mỗi ngày tôi chỉ ăn một trái trứng luộc và một trái cà chua, không ăn bất cứ thứ gì khác, sau đó điên cuồng nhảy dây, nhảy tới khi mồ hôi chảy đầm đìa mới thôi, không chỉ như vậy, tôi còn chạy bộ, chạy lên chạy xuống trên cầu thang nhà mình.

Cứ như vậy qua 10 ngày, tôi gầy 13 cân.

Tôi nhìn chính mình trong gương, xương quai xanh đã lộ ra, cả mặt giống như bị gọt vậy, làm sao còn thịt nữa, nhưng mà với kết quả giảm béo này tôi chỉ xem như vừa lòng. Nói cách khác là chê không đủ.

Ngồi trên giường, không ngừng suy nghĩ, tiếp theo nên giảm như thế nào.

Tôi lúc này cơ bản là đã bị bệnh tâm thần đối với giảm béo, kể tiếp, tôi bắt đầu không ăn không uống, cho dù ai khuyên tôi, tôi cũng không nghe.

Buổi tối ba ngày sau, không ăn không uống tôi, đột nhiên muốn xem TV, không cầm chắc điều khiển từ xa làm rớt xuống đất, tôi ngồi xồm xuống để nhặt, cúi người xuống, trước mắt nhất thời biến thành màu đen, sau một hồi trời đất rung chuyển, tôi té xỉu không còn ý thức gì.

Bị sốc.

Nửa tiếng sau, nếu Diễm Diễm không đến phòng tìm tôi, chỉ sợ không ai biết tôi té xỉu.

Gia đình tôi lật đật mang tôi đến bệnh viện.

Kết quả chẩn đoán là dinh dưỡng không đầy đủ dẫn đến sốc thiếu máu, thiếu chút nữa sẽ nghiêm trọng thành suy tim.

May mắn, Diễm Diễm phát hiện tôi.

Bản thân tôi cũng sợ tới mức rớt mồ hôi lạnh cả người.

Bởi vì tim tổn vốn suy yếu, bị cơn sốc như vậy, lực miễn dịch vô cùng kém, bị nhiễm phong hàn, bệnh viêm cơ tim lập tức bùng nổ phát tác.

Để bảo đảm tôi sẽ không đột nhiên chuyển biến xấu, thật sự biến thành suy tim, bác sĩ lại tiêm thuốc kích thích cho tôi, đương nhiên, là lúc tôi không biết gì hết, tôi lại giống như trái bong bóng, phồng lên.

May mắn, không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để thành quả giảm béo trước đó của tôi đổ sông đổ biển.

Cái này gọi là tự làm bậy thì không thể giữ lại được.

Bài học này, cho dù 10 năm sau, tôi cũng nhớ rất kỹ.

Giảm béo phải có chừng mực, nếu không mất nhiều hơn được.

Kệ mẹ nó tự ti, tự ti quan trọng bằng tính mạng sao?

Tôi rút cuộc cũng chui ra từ sừng trâu...

Vấn đề là...

Khang Duật!!!!

Tôi lại chui vào sừng trâu, cũng bắt đầu làm đà điểu.

Tôi nên đối mặt hấn như thế nào!?

Chú thích : __(1) : tài xế - xa phu, phu là chồng ^^

__(2) : mọi người cứ vào google, tìm hình ảnh D cup sẽ biết nó quanh tráng cỡ nào =.=’

__(3) : áo lót =))

21. Chương 17.1

Ở lại bệnh viện vài ngày, một ngày trước khi xuất viện, Khang Duật tới đây.

Hấn cũng nên tới, nếu không tới, tôi cũng tính chết luôn.

Tới lúc hấn tới, tôi lại không dám gặp.

Lúc hấn tới, tôi đang ngồi trên giường vừa ăn táo vừa đọc truyện tranh, Diễm Diễm đột nhiên dẫn hấn vào phòng.

“Chị, Khang Duật tới thăm chị!”

Tôi sợ tới mức xém chút nữa ngã xuống giường, phản ứng đầu tiên của tôi là vứt luôn quả táo đang ăn dở và quyển truyện tranh, rụt vào trong chăn, nằm thẳng đơ ở trên giường.

“Ngủ, tao ngủ!!” tôi nhắm mắt lại nói.

Diễm Diễm tuyệt đối không hiểu, một chút ý tứ đuối khéo giúp tôi cũng không có “Khang Duật, hai người từ từ nói chuyện, vừa lúc mẹ em về nhà lấy quần áo cho chị ấy, mới đi, không quay lại liền đâu, bất quá, vì bảo đảm an toàn, em vẫn ngồi ở ngoài giúp hai người canh chừng!”

Tuy rằng ngày đó tôi ở trong phòng điên cuồng rống nếu Khang Duật tới gặp tôi, tôi cũng hấn chia tay, nhưng mà trong nhà cách âm tốt, ba mẹ dưới lầu không nghe được, còn chưa bị lộ!

Thật may mắn!

Tôi nghe vậy, trong lòng vội gọi, đừng...đừng đi nha, đừng bỏ tao lại một mình đối mặt hấn.

Tôi nằm phòng đôi, bà cụ cùng phòng vừa đi làm kiểm tra, không biết khi nào thì về, nó đi rồi, chỉ còn một mình tôi, tôi...tôi...tôi sợ!

Tiếp tục nhắm mắt, tiếp tục ngủ, Diễm Diễm đóng cửa, tôi nín thở cảm giác được Khang Duật ngồi cạnh giường bệnh, lúc này tôi dùng tai thay cho mắt, độ nhạy của lỗ tai tăng lên một trăm phần trăm, hình như hấn bỏ gì đó lên tủ nhỏ cạnh giường, nghe mùi chắc là chuối, tiếp theo, hấn kéo một cái ghế, ngồi xuống cạnh giường.

Tôi nghe tiếng hít thở của hấn, nói lên hấn ngồi rất gần tôi, làm tôi tiếp tục lùì vào trong chăn, lùì càng lúc càng sâu, cho tới khi chăn che hết mặt tôi luôn.

Đợi tới lúc không cảm giác được gì nữa, tôi mới dám nằm thở dốc ở trong chăn.

Nhưng mà Khang Duật lại không nói tiếng nào, không biết hấn bị gì?

Nói chuyện nha, sao không nói câu nào hết vậy, cậu không nói, mình biết nói cái gì bây giờ?

Năm phút sau, không khí trong chăn bị xài hầu như không còn, rất khó thở, tôi cố gắng cầm cự, cuối cùng vẫn không chống lại được cảnh báo thiếu khí của phổi truyền tới.

Không được, cực hạn rồi.

Tôi dùng sức xốc chăn lên, ngồi bật dậy, hít thở từng ngụm từng ngụm không khí tươi mát.

Sống...sống...sống lại!!

Ánh mắt theo bản năng liếc về phía Khang Duật.

Á...hết hồn!!

Bộ dạng hung ác của hắn như con Ngao Tạng đang gầm gừ nhe răng vậy.

Tôi sợ tới mức một hơi không hít vào được, nghẹn ở yết hầu, sắc mặt tái, tôi bắt đầu trợn mắt nói đối “Cậu...cậu tới hồi nào?”

Khang Duật trừng mắt liếc tôi một cái “Tới lâu rồi!”

Tôi khụ mấy cái “A...vậy tại sao không...không nói câu nào?”

“Người nào đó núp trong chăn, giả vờ làm đà điểu, mình nói cái gì, nghe được sao?”

Hắn lạnh lẽo trả lời.

Trong lòng tôi lộp bộp một chút, trên trán nháy mắt chảy xuống một giọt mồ hôi.

“Vậy tại sao không kéo chăn ra, hại mình ở trong đó nín thở đường cùng như đồ dở hơi vậy!” tôi nhỏ giọng nói thầm.

Ai biết hắn thính tai nghe được “Khí hết, sớm muộn gì cũng tự chui ra, cần gì mình tự ra tay?”

Mồ hôi trên gáy tôi vã ra càng nhiều, chảy nhanh hơn.

Hắn thật nham hiểm!!

Tôi lấy tay quăn quăn chăn, sau đó cúi đầu, lại cúi đầu, đầu đều sắp chạm ngực.

“Mình cho cậu thời gian để giải trình!” hắn bắt chéo chân lên, y như quan lớn vậy.

Hắn rõ ràng biết tôi làm sai rồi.

Đột nhiên phát hiện, mỗi lần nhất định đều là tôi nổi giận, nhưng cuối cùng cũng là tôi nhận sai, nhưng mà chuyện lần này, trong lòng tôi cũng thật oan ức.

“Con nhỏ đó nói...nói mình là con béo, còn nói...không cho mình chờ cậu...” nói xong, tôi liền cảm thấy càng oan ức, mắt chớp chớp vài cái, nước mắt nhất thời làm mờ hết tầm mắt “Nó kéo mình vào trong lớp, trước mặt nhiều người như vậy hỏi...nó xinh đẹp...hay là mình...mình xinh đẹp...mấy đứa đó đều đang nhìn mình, mình thấy mình như con vật vậy, một chút tự trọng cũng không có! Tiểu Phiền không ở đó, cậu...cậu cũng không ở...không có ai giúp mình...mình rất sợ...mình...mình cũng rất tự ti!”

Nói xong, tôi khịt khịt mũi nức nở, cảm thấy thật oan ức.

Nói đi nói lại cũng do Tiểu Phiền, đưa tiền để nó điều tra, nó cũng chưa nói cho tôi biết có một con nhỏ như vậy, lúc tôi nằm bệnh viện, Tiểu Phiền thật ra là người đi thăm tôi đầu tiên.

Tôi lúc ấy cũng chất vấn nó.

Nó rất gấu, chỉ một câu “Khang Duật ngay cả tên của nó cũng không nhớ, thì tao nói cho mày làm gì?” là chặn họng tôi.

Được rồi, thì ra là con nhỏ đó tưởng bở, trong lòng khó chịu, đùng phải tôi, trút hết giận lên người tôi.

Khang Duật thở dài một hơi, vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi, giúp tôi thuận khí.

Nhìn vẻ mặt của hắn tôi hơn một chút, lá gan tôi to thêm chút nữa “Mình cũng có tự tôn, không dễ dàng bị người ta ăn hiếp như vậy! Lúc đó, mình thật sự muốn cho nó một cái tát, bất quá...không dám!”

Nửa câu sau này là dư thừa, trực tiếp chọc trúng hố bom.

“Hừ, cậu không dám đánh nó, lại dám đánh mình!!” hấn dửng mũi phun khí nóng về phía tôi.

Tôi cứng đờ, vụng trộm nhìn về phía hấn, hôm đó ý nghĩ của tôi hỗn loạn, nhất thời xúc động liền ra tay, cũng không biết là đánh má trái hay má phải, qua nhiều ngày như vậy rồi, dấu vết cũng không còn, nghĩ lại hôm đó tôi ra tay cũng rất nặng, không biết có đánh ra nội thương hay không.

“Đừng nhìn, là má trái!!” hấn tiếp tục tức giận trừng tôi.

Tôi rụt cổ lại “Thật xin lỗi mà!”

Hấn hừ một tiếng, lột vỏ một trái chuối.

“Có đau hay không?” tôi dùng chiêu nịnh nọt.

“Cậu nói thử xem?”

“Lần sau...lần sau mình không dám nữa!!” tôi thề thật nghiêm trang với hấn.

“Lần sau? Còn có lần sau? Sao, cậu còn tính có lần sau, lần sau cậu muốn như thế nào, có phải tính lấy dao đâm mình một nhát hay không!!” hấn bắt đầu tức giận, trái chuối được lột xong vừa đưa tới miệng tôi lập tức thu lại, hung hăng cắn một miếng.

Tôi lập tức lắc đầu, xua tay “Sẽ không, mình sẽ không dùng dao đâm cậu một nhát!”

Cái này máu me tùm lum, mới tưởng tượng thôi đã sợ run rồi.

“Được, coi như chưa có chuyện này xảy ra, tiếp tục!!” hấn ăn chuối xong, lại lột một trái nữa, vẫn chưa cho tôi, lại tự mình ăn luôn.

Quá đáng, biết rõ tôi thích ăn chuối tiêu nhất.

Tôi nuốt nuốt nước miếng “Tiếp tục? Tiếp tục cái gì?”

“Nói tại sao cậu lại rãnh rỗi tự đưa mình vào bệnh viện?” hấn thẩm vấn.

Tôi ngập ngừng nói “Không phải là...không phải là...”

Tôi chắc chắn hấn biết nguyên nhân, Diễm Diễm chắc chắn sẽ nói cho hấn, hấn hỏi như vậy, là muốn tôi tự ngộ ra đâu, hấn vốn phản đối tôi giảm béo.

“Giảm...giảm...giảm béo!!” tôi khuất phục trả lời dưới ánh mắt phóng điện cao thế của hấn.

Vừa nói hai chữ này ra, hấn tức giận tới mức tóc dựng đứng hết cả lên.

“Mình chỉ muốn xinh đẹp hơn một chút thôi, ai ngờ sẽ bị như vậy...” tôi vẫn cố chút không cam lòng, tưởng tự biện giải một chút, nhìn đến sắc mặt của hấn dần dần biến thành màu đen, tôi vội vàng cầu xin tha thứ “Mình biết mình sai rồi, sẽ không, sẽ không!! Mình đáng chết, mình không nên giảm béo, mình không nên tự tiện ép buộc chính mình, làm...làm...làm cậu lo lắng!!”

Tôi thật sự sợ hấn.

Tóc Khang Duật cuối cùng cũng trở lại bình thường, ánh mắt hấn nhìn tôi, giống như đang đánh giá, có nên như vậy tha thứ tôi không.

Tôi ngồi trên giường, để mặc hấn nhìn.

Tôi thật sự biết sai rồi.

Một lúc lâu sau, hấn đưa cho tôi một trái chuối lột vỏ rồi “Ăn!”

Mắt tôi sáng ngời...đây là...đây là tha thứ tôi.

“Không giận nữa?” tôi hỏi thật cẩn thận.

“Ăn chuối của cậu đi!” hấn tuy rằng vẫn đang trừng tôi, nhưng tốt hơn mới nãy nhiều.

Tôi sung sướng cầm chuỗi cắn một miếng.

Thật ngọt, thật ngon!!

Tôi ăn xong, chưa đã thèm còn muốn ăn thêm một trái “Mình còn muốn!”

Khang Duật lại lột một trái, đưa cho tôi, tôi ăn, thỉnh thoảng nhìn hấn, phát hiện tay hấn đặt trên tủ đầu giường, chống đầu nhìn tôi.

Ánh mắt kia...tôi nhất thời mặt đỏ tim đập.

Mắc mớ gì mà dùng ánh mắt giống như tôi là thứ quý giá nhất của hấn để nhìn tôi.

Tôi lật đặt thu tầm mắt về, chăm chú ăn chuỗi.

Hấn không biết hấn đẹp trai tới cỡ nào, giống y như nam chính trong truyện tranh, sẽ làm tôi chảy máu mũi.

“Miếu Miếu...” tiếng nói của hấn dịu dàng vang lên.

“Hả?” âm thanh dễ nghe này làm lỗ tai tôi rất ngứa, giống như có cái gì đang chọt lét tôi vậy.

“Đừng giảm béo!”

“Mình biết! Sẽ không!” tôi cũng không muốn nhìn hấn nổi giận nữa.

“Mình thích con gái ngực to!!”

22. Chương 17.2

Sau khi xuất viện, tôi ngoan ngoãn ăn ngủ đầy đủ, tiếp tục nuôi béo chính mình, không còn cách nào khác, bây giờ chỉ cần tôi ăn ít một miếng cơm, ba mẹ sẽ lo lắng tới mức đổ mồ hôi, ngay lập tức nghĩ rằng tôi lại muốn giảm béo.

Tôi nào dám, không phải chưa nhận được bài học, tôi cũng không dám nghĩ tới hai chữ giảm béo nữa.

Vì vậy, tôi sinh hoạt giống như con heo vậy.

Nghỉ đông chớp mắt đã trôi qua một nửa, lúc tới gần tết âm lịch, đã xảy ra hai chuyện lớn.

Chuyện thứ nhất, nhà tôi bị chính phủ trưng dụng – đập bỏ, chuyển đi chỗ khác, phải chuyển tới chung cư cao tầng, ba vì muốn ăn tết ở nhà mới, lập tức động viên cả nhà, bắt đầu chuyển nhà.

Tôi bệnh nặng mới khỏi, ba mẹ đều đau lòng tôi, việc chuyển nhà hoàn toàn không cho tôi nhúng tay vào, cái này chỉ làm khổ Diễm Diễm, không chỉ sửa sang lau dọn phòng của mình, còn phải làm giúp tôi, làm nó mệt tới mức gào to nó là con nhặt được.

Nếu tôi không phải làm gì, tôi cũng vui vẻ thanh nhàn, thường thường trộm đi hẹn hò với Khang Duật.

Hôm ba mươi, nhà tôi cuối cùng cũng chuyển xong, bởi vì dồn hết sức lực để chuyển nhà, mẹ không làm đồ ăn gì, cho nên cơm chiều ăn qua loa cho xong, cả nhà ngồi quanh TV xem chương trình đêm giao thừa, ăn một chút đồ ăn với mì ăn liền, coi như xong bữa, chưa tới mười giờ, ba mẹ kêu mệt, còn có Diễm Diễm đều đi ngủ sớm.

Ngược lại, tôi dư thừa tinh thần, thừa dịp cả nhà ngủ, nhanh chân chui vào phòng nấu cháo điện thoại với Khang Duật, chuẩn bị cùng nhau đón năm mới.

Đúng 0 giờ, ngoài cửa sổ bùng nổ “Tình cầu đại chiến”, pháo trúc, pháo hoa bay đầy trời, đình tai nhức óc, làm cho tôi và Khang Duật không thể không gác máy, cũng làm cho ba mẹ và Diễm Diễm thức giấc.

Vì vậy, cả nhà tôi xuống lầu gia nhập “Tình cầu đại chiến”, cùng nhau chế tạo tạp âm, nghênh đón năm 1997.

Năm mới liền trôi qua như vậy.

Chuyện thứ hai, tháng 10 năm 1997 Thượng Hải đăng cai Bát Vận Hội, tết âm lịch vừa qua, chính phủ đưa ra nhiệm vụ đồng diễn thể dục cho 10 trường trung học ở Thượng Hải, tội nghiệp lũ học sinh tụi tôi, bị trưng dụng thời gian nghỉ ngơi quý giá, bị biến thành lao động giá rẻ, bắt đầu 8 tháng luyện tập đồng diễn thể dục dài dòng.

Nếu là đồng diễn kiểu khai mạc, đương nhiên có quần áo màu sắc sắc sỡ, cho tới nay tôi vẫn nhớ rõ, bộ quần áo kia kinh tởm cỡ nào, ở phía trên bó sát, phía dưới là quần loe bó mỏng, màu sắc thì làm cho người ta run rẩy, có trường là màu xanh lam, có trường là màu cam, cũng có trường là màu hồng, Trung Học Nữ số 3 lại là màu xanh ếch, quả nhiên là màu ếch, mặc vào, xinh đẹp cỡ nào cũng thành ếch, sau đó tay cầm một tấm bảng tròn, để tạo hình ảnh biến hóa tập thể, mãi cho tới ngày luyện tập cuối cùng cũng không biết tạo ra hình gì, vì cái này chỉ có người ngồi trên khán đài mới xem được.

Tôi bởi vì thể hình của mình, mặc mấy món đồ đó không được, cho nên không tham dự tập luyện biểu diễn, bị bố trí tới tổ hậu cần.

May là tổ hậu cần, để tôi mặc như con ếch mà nhảy, da mặt tôi chịu không nổi.

A di đà phật!!! Mập mập vạn tuế!!

Trường của Diễm Diễm không nhận được thông báo nhiệm vụ, cho nên cũng không cần tham dự, vì vậy, nó còn vui hơn cả tôi.

Tất cả học sinh nam tham dự biểu diễn đều đeo móng rồng và đuôi, màu sắc tôi cũng không nhắc lại, thật là xấu không tưởng tượng nổi, quần áo cũng là trên bó, dưới loe, vì tất cả học sinh trung học tham dự đều cùng nhau tập luyện ở sân vận động Giang Loan, nên khi Khang Duật mặc bộ quần áo kia xuất hiện trước mặt tôi, tôi hình như nhìn thấy gay...

Nhưng mà, nửa người dưới...thật bó...

Vì vậy, tôi chảy máu mũi không dưới mười lần.

Tội nghiệt nha!!

Sau đó nhìn một hồi cũng quen, nhưng mà lòng ghen tuông của tôi bạo phát, chỉ cần có đứa con gái nào nhìn về phía Khang Duật, ánh mắt của tôi sẽ như súng máy bắn phá.

Đợi tới khi tiếp nước, đứa nào nhìn, đứa nào liếc, tôi liền bỏ muối vô nước đứa đó.

Hừ hừ!!

Đây là lợi thế của hậu cần.

8 tháng luyện tập dài dòng cũng trở thành thời gian vui chơi tốt nhất. Mỗi lần đi sân vận động Giang Loan tập luyện, luôn luôn có không ít thời gian là tụi tôi ngồi không bên cạnh, vì vậy, lúc đi học tụi tôi giành giật từng giây làm xong bài tập, đến lúc tập luyện nghỉ ngơi, liền đánh bài giết thời gian.

Đạo cụ diễn xuất – tấm bảng tròn màu hồng xanh giao nhau liền thành bàn đánh bài của tụi tôi, đối với tụi học sinh chăm chỉ thì tấm bảng này thành bàn học của tụi nó.

Tôi, Tiểu Phiền, Đại Song, Lưu Lý Quân, Khang Duật, Từ Oánh đương nhiên có mặt, bắt quá nó thuộc loại học sinh giỏi dùng tấm bảng làm bàn học, tới đó cũng như không, may mà bốn người đánh bài vừa đủ, cũng không làm khó nó.

Không biết có phải chúng tôi không may mắn hay không, người huấn luyện phụ trách trường tụi tôi siêu biến thái, siêu nghiêm khắc, nói tập luyện, phải ngay lập tức tới, nếu tới muộn, có thể bị kéo ra ngoài, đứng ở chỗ dễ thấy nhất tập, ai mà muốn, mọi người đều có ý nghĩ đục nước béo cò trong đầu, cho nên không đứa nào dám đi muộn, một người kêu tập luyện, tất cả không ngồi rảnh đều chạy đi tập hợp ngay lập tức.

Đánh bài cũng vậy, vừa nghe hô tập luyện, tụi tôi lập tức ngừng chiến, lật đặt quảng bài xuống, chạy tới tập hợp, mấy lá bài rơi ra do tôi phụ trách bảo quản.

Đợi tới khi chấm dứt luyện tập, chúng tôi lại lập tức nhào vô chiến đấu.

Nói, luyện tập quen một hồi là ngon rồi, cũng không có chuyện gì, chỉ là đi toilet rất phiền.

Người rất nhiều, hơn nữa toilet nữ, chỉ cần nghỉ tập, chỗ nào cũng toàn người là người, ngay cả chỗ chen vô cũng không có.

Một lần, Lưu Lý Quân muốn đi vệ sinh, chỗ ngồi trong toilet đều bị chiếm hết, còn xếp một hàng dài, đến mức hai đùi nó run cầm cập, tôi trách nó “Sao mới này mà đi toilet không đi luôn đi”

Hai đùi nó càng khép chặt vào “Vừa rồi không có buồn!”

Tiểu Phiền xếp hàng ở buồng bên cạnh giúp nó, quay đầu nói “Cái gì gọi là qua thôn này chỉ có mình điếm này(1), bây giờ mà hiểu rồi đi.”

“Bây giờ nói cái này làm gì, mấy chuyện này tao không kháng cự được!”

Tôi to gan đề nghị “Nếu không đi toilet nam, kêu Khang Duật giúp!”

“Đi chết đi, mà muốn đi thì đi đi!” Lưu Lý Quân trừng mắt nhìn tôi.

Tôi le lưỡi, nghĩ rằng, tốt lắm, mà cứ chờ, tè ra quần đừng trách tao.

Đợi vài phút, người trong toilet cũng gấp gấp hơn, không lẽ cũng buồn?

Thật sự là bi ai.

Nghẹn một hồi lâu như vậy, buồn cũng thành không buồn rồi.

Đến cuối cùng, Lưu Lý Quân không còn lòng dạ nào đi nữa, phỏng chừng đi cũng đi không ra.

Ra toilet, Lưu Lý Quân căm giận nói “Tụi mày nói đại tiện và tiểu tiện, có gì khác nhau sao, đều là đi ra, có cần lâu như vậy sao?”

Tôi và Tiểu Phiền không nói gì, nó không được đi, bây giờ bắt đầu cần nhân.

Đại Song đứng ở cửa toilet chờ tụi tôi, nghe được vậy mà nó vẫn trả lời.

“Một cái chất rắn, một cái chất lỏng thôi.”

Cái con này, lại còn đi nghiên cứu sự khác nhau giữa hai thứ, lúc tiêu chảy, không phải chất lỏng sao?

Tôi không biết nên khóc, hay nên cười nữa.

Khang Duật đang ngồi xem bài, chiếm chỗ, thấy chúng tôi quay lại, hỏi “Giải quyết?”

Tôi lắc đầu “Nhiều người quá, nó hết buồn luôn rồi!”

Khang Duật nhú mày, không nói gì, ngồi về chỗ cũ, bắt đầu xóc bài, chuẩn bị ván tiếp theo.

Lưu Lý Quân còn đang cần nhân “Có cái gì khác nhau, không phải đều chui ra từ trong bụng sao, mắc mớ gì tốn thời gian dữ vậy?”

Khang Duật nhìn về phía tôi “Làm sao vậy?”

“Trút giận thôi, nó đang điên, tám phần nín lâu lắm trúng độc luôn rồi, lại bắt đầu nghiên cứu đại và tiểu tiện khác nhau cái gì?”

Đôi khi, tôi cũng bội phục Lưu Lý Quân, cái gì cũng dám nói, hoàn toàn không để ý Khang Duật là con trai.

Đột nhiên, nó nổi giận, đập bàn cái rầm, nói với Khang Duật “Cậu nói xem, đại và tiểu tiện khác nhau chỗ nào.”

Gáy tôi lập tức treo lên ba vạch đen.

Chị gái, đừng rối rắm, chỉ là nhiều người nên không đi toilet được thôi mà, có cần tức giận như vậy sao?

Tôi nghĩ Khang Duật chắc chắn nghĩ nó là đồ điên.

Khang Duật chia bài, bình tĩnh nói “Tụi nó là anh em cùng chung một con đường, nhưng mà tiểu rất có nghĩa khí, đại không phải lần nào cũng đi với tiểu, nhưng mà mỗi lần đại đi ra, tiểu luôn đi theo!!”

Nói xong, toàn bộ đám tụ tôi điều im re.

Khang Duật nhú mày “Sao, mình nói không đúng?”

Đầu tụ tôi lắc như trống bỏi.

Trong đầu liền nảy ra một ý tưởng, Khang Duật không phải người trái đất, mà là người vũ trụ.

Loại chuyện này, hẳn còn có thể nói được hợp lý hợp tình, còn kèm theo lý luận sâu sắc.

Cầu tạo kiểu gì!!

Tiểu Phiền, Đại Song, Lưu Lý Quân đồng thời nhìn về phía tôi, trong mắt biểu lộ sự đồng tình, giống như đang nói, “Miếu Miếu, chỉ số thông minh của mày kém hẳn nhiều lắm, tương lai mày nhất định rất đáng thương!”

Cần gì tụ nó nói, tám trăm năm trước tôi đã biết rồi, tôi không phải đối thủ của Khang Duật.

Rất nhanh, hẳn lại chứng minh chỉ số thông minh của hẳn cao bao nhiêu.

Đánh mấy ván bài, tôi đột nhiên cũng mót, chạy thẳng về phía toilet, nhưng mà trong toilet vẫn rất đông người, như vậy, tôi gấp tới mức hai chân kẹp vào kên sọt soạt soạt soạt.

Tôi đứng ở cửa toilet không ngừng nhìn vào trong.

Đột nhiên, nghe được Khang Duật rống to lên “Luyện tập!!!”

Vừa hô xong, tôi liền thấy mấy đứa con gái trong toilet đều chạy ra ngoài, từng buồng trong toilet từng cái từng cái bị hất mạnh cửa ra, mấy đứa trong đó vừa kéo quần vừa chạy.

Trong nháy mắt, toilet không có người.

Tôi đứng ngay cửa, há miệng trừng mắt nhìn về Khang Duật đang đứng ở ngoài.

Hắn thản nhiên tựa vào tường nhìn tôi “Đứng đó làm gì nữa, mau vào!”

Ách...

Tôi hết hồn hết đi được luôn.

Hắn nhất định là người vũ trụ.

Nhất định là!!

Chú thích : __ (1) : mình cũng không hiểu rõ câu này lắm, đại loại là bỏ qua cơ hội rồi thì sẽ không có nữa

23. Chương 18.1

Chớp mắt, tháng 8 lặng lẽ tiến tới, lũ học sinh trung học hoa quý tụ tôi đã hoàn thành hoàn mỹ đồng diễn thể dục tại lễ khai mạc của Bát Vận Hội, vì vậy, chúng tôi không chỉ đón chào mùa hè của cao nhất, còn phải tranh thủ những ngày nghỉ sau khi lễ khai mạc đi qua N ngày để làm bù bài tập thiếu.

Bi ai, thật sự là bi ai.

Đồng thời, tôi cũng lên cao nhì, cũng nghênh đón đau đầu vi phân và tích phân.

Đầu...thật sự rất đau nha.

Vì vậy, điểm số môn toán của tôi xuống dốc không phanh.

Nhưng mà trái ngược với điểm số của tôi là chiều cao của Khang Duật, trong vòng 8 tháng, hẳn giống như uống thuốc cao vậy, vọt lên tới 185cm, tôi thì một chút xíu cũng không cao thêm, góc độ ngẩng đầu để nhìn hẳn, từ 30 độ biến thành 45 độ, lại biến thành 60, đã vậy còn có xu hướng tiếp tục gia tăng.

Tôi chịu được, nhưng cổ tôi không chịu được nha.

“Có phải tuyến yên của cậu có vấn đề hay không?” tôi nhin không được hỏi.

“Mẹ mình nói ba mình rất cao, mình giống ông.”

Theo thường lệ, Khang Duật chở tôi về, bất quá lần này tôi ngồi trên đòn phía trước, yên sau vì năng suất sử dụng rất cao, sắp hỏng, thừa dịp thứ sáu tôi có thể về trễ một chút, Khang Duật chở tôi đi tới tiệm xe đạp thay yên mới.

Bởi vì chiều cao của hắn, yên xe nâng tới mức cao nhất, giữa một đoàn xe đạp chạy tới chạy lui, hắn tuyệt đối là hạc trong bầy gà.

“Thật hâm mộ, mình thì một chút cũng không tăng thêm!” tôi bất mãn ngẩng đầu bĩu môi.

Khang Duật cúi đầu, tầm mắt đảo qua ngực tôi một vòng, sau đó nói đầy ẩn ý “Có tăng!!”

“Có tăng!/? Con mắt nào của cậu thấy mình tăng thêm, nói, vừa rồi cậu nhìn mình cái gì?”

“Miếu Miếu, mình tăng thêm chiều cao, cậu tăng thêm ngực, hai đứa mình đều bình thường!” hắn nghiêm trang trả lời tôi.

Mặt tôi ngay lập tức đỏ như ớt khi “Khang Duật!!” tôi vươn tay bẹp một cái đập lên mặt hắn “Cậu không biết xấu hổ!!”

Tôi đã quên hai đứa tôi đang ngồi trên xe đạp, bị tôi đập như vậy, Khang Duật bị đau xém nữa không giữ tay lái được, may mắn hắn giữ cân bằng tốt, lắc lắc vài cái, xe lại bình thường.

Tôi không dám đánh hắn nữa, trên đường xe chạy nườm nượp, té xuống cũng không phải chuyện đùa, tôi tức giận xoay người lại không chịu nhìn hắn.

Luyện tập đồng diễn thể dục cho lễ khai mạc Bát Vạn Hội, tuy rằng tôi là hậu cần, nhưng mà việc đó lại tốn nhiều sức, lưng quần nhỏ lại ít nhất nửa số, nhưng mà cân nặng...

Lại không thay đổi gì hết?

Đáp án là...quần đổi nhỏ hơn một số, áo nhỏ lại đổi lớn thêm một số.

TNND!!

Thì ra mấy chỗ gây đi dọn tới ngực ỏ.

Tôi không chỉ hoài nghi cấu tạo của Khang Duật, cũng bắt đầu hoài nghi chính mình.

Khang Duật cúi người, dùng giọng nói làm ngứa bên tai tôi “Miếu Miếu?”

“Đang tức giận, có gì nói mau.” Tôi gãi gãi lỗ tai ngứa, sao cứ thích nói kiểu này, làm cho người ta ngứa tai, trong lòng cũng ngứa.

Hắn than thở “Mình chỉ muốn, cậu tăng thêm cũng có chừng mực thôi, bằng không, mình chảy máu mũi tới mức khó chịu!!”

“Cậu...cậu còn nói!!” tôi kích động một cái, ngẩng đầu lên thật mạnh, trùng hợp đập vào mũi hắn.

Thắng lại kêu lên một cái kệt, xe đạp đột nhiên dừng lại, hắn không cần nhen nỡ, máu mũi chảy luôn rồi.

Tôi vội vàng lấy khăn tay ra cầm máu cho hắn, mũi hắn bị tôi đập không nhẹ, rất đau, xót tới mức nước mắt lập tức lưng tròng.

“Sao cậu mới nói tới hai chữ máu mũi là chảy máu mũi luôn vậy!!”

“Hàng trữ nhiều quá, bị đầu cậu mở van, đương nhiên nó phải chảy sạch rồi!!” hắn hít hít mũi.

“Cậu còn nói giỡn nữa!! Ngẩng đầu lên, nhanh lên!!” tôi lấy khăn tay chùi mũi hắn.

“Không sao, hết liền!” hắn ngửa đầu, lại hít mũi.

Bộ dạng của hắn nhìn qua thật buồn cười, tôi nhìn không được xì một tiếng cười luôn.

Khang Duật đen mặt, phỏng chừng cảm thấy tôi rất không lương tâm, hắn bị tôi đập chảy máu mũi, tôi lại còn đứng đó cười.

Một lát sau, máu mũi liền ngừng.

Hắn chở tôi tiếp tục tới tiệm xe đạp, lúc này, tôi làm gì còn cơn tức mứi nãy nữa, càng nghĩ lại càng buồn cười, tâm trạng liền tốt hơn, bất quá vẫn thường thường chú ý mũi hắn.

Hắn cũng biết tôi đang rất vui vẻ, không làm tôi mất hứng, vô cùng thân thiết ở bên tai tôi kể hết mọi chuyện vui hôm nay ở trường hắn.

Hai đứa tôi mặc đồng phục học sinh, lại ngồi cùng xe, còn thân mật như vậy, nếu không phải chỗ này không gặp được người quen, tôi thật sự không có lá gan làm vậy, bất quá người đến người đi, ai cũng vội vàng về nhà hưởng thụ hai ngày nghỉ, không có ai rảnh nhìn hai đứa tôi, tôi cũng không biết giữ kín đáo.

Vừa thấy sắp tới đường Kiến Quốc Tây, đột nhiên phía sau có tiếng còi.

“Xe đạp phía trước, sao dính sát vào nhau vậy, tách ra!!”

Tôi và Khang Duật nhất thời cứng đờ, nhìn về phía sau.

Một chiếc xe cảnh sát đang theo sau chúng tôi, chú cảnh sát thật vô sỉ cầm bộ đàm la lên.

“Lo học hành chăm chỉ, luôn tiến về phía trước!!” chiếc loa trên nóc xe khuếch đại âm thanh của ổng.

Vừa la lên như vậy, tất cả những người trên đường, cho dù là đi xe đạp, hay đi bộ, đều nhìn về phía tụi tôi, tôi và Khang Duật lập tức trở thành tiêu điểm để người ta chú ý.

Bọn họ có người chỉ trỏ, có người lắc đầu thở dài, có người đứng xem kịch vui.

Tóm lại, việc này gây sự chú ý rất lớn.

Tôi sợ tới mức chui thẳng vào ngực Khang Duật để trốn.

Đột nhiên, Khang Duật quay người lại, nói với xe cảnh sát “ , , ?

Tôi trợn tròn mắt, chú cảnh sát trợn tròn mắt, người qua đường cũng choáng váng.

Mọi người đều im re.

Khang Duật vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh và khó hiểu.

“Làm nãy giờ, thì ra là người Nhật Bản!” một người qua đường nói.

“Ô chà, làm gì, thì ra là người nước ngoài, đi, đi, ông cảnh sát này cũng là rảnh rồi không có gì làm!!”

“Học sinh Nhật Bản yêu đương, xem vào làm gì!!”

“Người Nhật Bản 16 tuổi là kết hôn được rồi a!”

“Người Nhật Bản đều trưởng thành sớm!! Loại giáo dục này thật sự không tốt.”

“Con nít ranh cũng không tốt gì, đi, đi!!”

Mọi người vừa rầm rì thảo luận, vừa chửi bới người Nhật Bản, sau đó từ từ giải tán.

Chú cảnh sát xoạch xoạch nháy nháy mắt, tay cầm bộ đàm, cũng không biết muốn nói gì, ngây ngốc hồi lâu, cuối cùng vẫn bỏ xuống, xám xịt lái xe ngang qua tôi và Khang Duật.

“Đi thôi, Miếu Miếu!!” mọi người đi rồi, hắn quay người lại.

Tôi vẫn còn ngây ngốc!!

“Khang Duật, làm sao cậu nói tiếng Nhật được?” đứa si mê truyện tranh Nhật như tôi còn chưa nói được a, huống chi vẫn là người đông bắc vốn thù Nhật, nhưng mà câu kia tôi cũng hiểu, vì rất đơn giản.

Khang Duật nói, thật xin lỗi, chú cảnh sát, chú nói gì?

“Biết chút xíu, gần đây bác Trầm học tiếng Nhật, nói là muốn tham gia hoạt động trao đổi gì đó của khu phố, ngày nào cũng tụng cho mình nghe, lỡ tai mình mọc kén luôn rồi, cho nên biết được nhiều đó.”

À, cái này thì tôi hiểu.

“Vậy tại sao cậu nói tiếng Nhật!?” đây mới là trọng điểm.

Khang Duật nhúu mày, vẻ mặt rất đương nhiên “Tiếng xấu đương nhiên phải để cho mấy đứa người Nhật gánh!”

Tôi chảy mồ hôi...

24. Chương 18.2

Khang Duật không chỉ cao hơn, còn mọc râu, cũng tới tuổi nên mọc râu rồi, có điều mấy cọng râu mới nhú lên này, hơi dày quá, còn hơi cứng, làm cho cả người hắn không được thoải mái, thật ra hắn là người da bóng thịt mềm, mấy cọng râu kia lại nhọn, hắn cứ cảm thấy ngứa miết, cứ muốn gãi, cái này thật ra cũng liên quan tới con mà hắn cảm tình – con khỉ vò đầu bứt tai.

Nhịn không được, hắn muốn cạo sạch luôn.

Bác Trầm khuyên hắn “Đừng cạo, để cho nó dài, bây giờ không cạo được, càng cạo càng cứng, càng cạo càng thô, mày cũng không muốn thành đầu gấu làm vợ mày sợ chạy đi.”

Tôi ngồi bên cười khanh khách.

Khang Duật liếc tôi một cái, oán giận nói với bác Trầm “Khó chịu!!”

“Khó chịu cái gì, đàn ông mọc râu là chuyện đương nhiên, nhịn đi, đừng nói bác không nhắc mày, vợ mày sợ bỏ chạy thì mày đuổi theo không kịp đâu!!” bác Trầm lấy dao cạo râu khỏi tay Khang Duật, đột nhiên liếc tôi một cái, sau đó nháy nháy mắt với Khang Duật “Nói nữa, nhìn vợ mày xem, trắng trẻo mịn màng, mấy cọng râu này nếu cứng hơn, mày cũng không sợ đâm vào người ta.”

Cái gì...có ý gì?

Râu hắn cứng hay không, cùng với đâm vào tôi có liên quan gì?

Khang Duật gãi gãi cái cằm đầy râu, tầm mắt lại chuyển về phía tôi, nhìn tôi như đang nghiên cứu hết nửa ngày, sau đó thở dài nói “Được, cháu nhịn!!”

“Vậy được rồi!!” bác Trầm vỗ mạnh bả vai Khang Duật.

Tôi đột nhiên phát hiện, hai người nói chuyện với nhau, tôi nghe như lọt vào sương mù.

“Để bác đưa mày chai nước Kim Lũ Mai(1), bôi lên trên đó, để chịu hơn chút, qua vài ngày là hết thôi.” bác Trầm bày ra giọng điệu người từng trải.

“Dạ!” Khang Duật trả lời.

Bác Trầm thu gom dao cạo râu lại, chuẩn bị ra ngoài “Bác đi nhảy, hai đứa bay chơi đi!” đi tới cửa lại quay đầu lại liếc nhìn tôi thật quỷ dị, sau đó tầm mắt lại dời về phía Khang Duật, nói bằng giọng như cảnh báo với Khang Duật “Đừng chơi lửa quá mức!”

Sao tôi cứ cảm thấy trong lời nói của bác Trầm có ẩn ý đâu?

“Được rồi, di Trương còn chờ bác kia, bác mới đừng chơi quá mức!!”

Bác Trầm mắng một câu “Thằng nhóc này!!”

Nói xong, ông lắc la lắc lư bỏ đi.

Bác Trầm vừa đi, tôi nhịn không được hỏi “Cậu với bác Trầm nói gì mà bí hiểm vậy? Thần thần bí bí!”

Khang Duật ngồi gãi gãi cằm, đại khái là khó chịu, tôi thấy, cũng nhịn không được sờ sờ, không nghĩ tới cảm giác rất thoải mái, tuy rằng hơi cứng một chút, bắt quá lông cũng mịn mịn, sờ vào giống như cái bản chải mềm vậy, tôi càng sờ càng hăng say.

Khang Duật ngừng tay, để mặc tôi nghịch, hắn hí hí hí mắt y như con mèo con vậy “Muốn biết?”

Tôi gật đầu, trong lòng suy nghĩ, mấy cọng râu này sờ lên còn thoải mái hơn sờ lông Lassie.

Tiếp tục sờ...tiếp tục gãi...

Cặp mắt lơ đãng của hắn phút chốc sáng ngời “Vây...ngồi sát vào một chút, mình nói nhỏ cho cậu nghe!”

“Chuyện gì? Còn phải nói nhỏ nữa!” tôi không nghi ngờ gì, đưa mặt lại gần hắn một chút.

“Gần thêm chút nữa! Cậu lùn quá!” tôi cứ lo cảm thụ râu của hắn, không chú ý tới ánh mắt hắn càng ngày càng sáng.

Tôi chỉ phải kiễng chân lên, thừa dịp tôi không chú ý, Khang Duật đè gáy tôi lại, nhanh chóng hôn tôi.

Hôn xong, Khang Duật còn chẹp chẹp miệng, liếm liếm môi “Úm...tốt lắm, nói xong!”

Tôi mở to hai mắt, trong đầu trống rỗng.

“Sao rồi? Có bị đâm hay không?” hắn dùng ngón tay vỗ vỗ phần da quanh môi tôi.

Đâm...đâm...

Trong đầu tự nhiên xuất hiện vô số từ đâm, kiểu viết gì cũng có.

“Đâm đau? Không phải đâu?” Khang Duật thấy tôi không nói lời nào, có chút ảo não sờ sờ râu của chính mình.

Tôi rớt cuộc cũng hoàn hồn, môi run run lắp bắp “Cậu...cậu hôn...mình...đây là...đây là nụ hôn đầu tiên của mình!!”

Lại còn là...tôi tự dâng lên nữa chứ.

“Sao? Mình không hôn, chẳng lẽ để dành cho người khác?” hắn bày ra vẻ mặt mình-cũng-không-phải-đồ-ngốc.

Tôi ghen lời.

Cũng đúng, tôi cũng không muốn để dành cho ai hết.

Nhưng mà nghĩ lại, không đúng, làm gì có ai hôn như vậy, nói gì thì nói cũng là nụ hôn đầu tiên của tôi và hắn.

Nụ hôn đầu tiên nha!!

Không lãng mạn như vậy, như vậy...như vậy...

Vừa rồi tôi hết cả hồn, căn bản không cảm giác được nó có cảm giác gì?

Tôi vừa đỏ mặt vừa tim đập nhanh, lại có chút không hài lòng.

“Kỹ thuật hôn của cậu quá kém!” tôi rớt cuộc tìm được một cớ phù hợp để phản bác.

Tôi nghĩ rằng Khang Duật nghe xong sẽ tức giận, ai ngờ hắn cười thật nham hiểm lại thật vui vẻ.

“Vây thì được rồi! Nếu không...” ánh mắt hắn giống như phóng điện, bắn vào tôi vèo vèo “Thử lại lần nữa!”

Mặt tôi càng đỏ hơn, nhưng mà trong lòng rất tình nguyện.

Chúng tôi yêu nhau sắp được ba năm, nam nữ nhân vật chính trong truyện tranh đừng nói ba năm, trong vòng ba ngày sẽ hôn môi, như chúng tôi là chậm rồi.

Vây...vây..hôn? Hay là không hôn?

Tôi nhìn vẻ mặt nóng lòng muốn thử của Khang Duật, hắn có cần hưng phấn như vậy không?

“Miếu Miếu, mình chuẩn bị tốt rồi, lần này chắc chắn sẽ không đâm trúng cậu!”

Cái này không phải vấn đề về râu được không!!

Chủ yếu là...Khang Duật, hôn tôi, lại còn gài tôi nữa.

Rất TM đen!

Giọng điệu này, tôi nuốt không vô “Sao cậu không thềm hỏi mình tiếng nào, liền hôn mình, mấy chuyện như vậy, dù sao cậu cũng phải hỏi mình một chút chứ!”

“Hiểu rồi!” hấn gật đầu, suy nghĩ vài giây, nói thật nhanh “Được rồi, Miểu Miểu, mình muốn hôn cậu!”

Tôi không nghĩ tới hấn đột nhiên sẽ nói câu này, ngây đơ ra bị hấn kéo qua, lại để hấn thực hiện được.

“Cậu...” lại bị hôn một cái, tôi tức giận tới mức tay run run, tôi còn nói chưa đồng ý hay không đâu, hấn liền hôn.

Hấn nhìn tôi thật vô tội “Là cậu nói, hỏi là có thể hôn cậu!”

Hấn thật vô sỉ vắn vẹo ý tứ của tôi.

“Tốt lắm, đừng giận, hôn cũng hôn rồi! Cùng lắm thì hôn cậu một cái nữa, coi như bồi thường!” hấn thật biết tranh thủ thời cơ, nhân lúc tôi còn đang sững sờ, lại hôn tôi một cái nữa.

“Vừa lòng rồi đi! Vừa lòng là tốt rồi, ngồi yên ở đây, mình đi lấy nước có ga cho cậu!” hấn vỗ vỗ đầu của tôi, giọng ngọt như ăn mật, lẩm bẩm hát, nhún nhảy đi vào phòng bếp.

Tôi không còn lời nào để hỏi ông trời nữa!!

Sự thật lại chứng minh, tôi đúng là không phải đối thủ của hấn.

Thua thảm hại!!

Nụ hôn đầu tiên của tôi, hôm nay...mất rồi!

Chú thích : __(1) : mình chả biết nó là nước gì nữa =.=’

25. Chương 19: Kem Và Bò Câu Chín

“Miểu Miểu, mình muốn hôn cậu!”

Đây là câu trong vòng một tháng qua Khang Duật thường xuyên nói với tôi nhất, chỉ cần đi qua công viên nhỏ không có người, rừng cây nhỏ không có người, rạp chiếu phim, hoặc là nhà bác Trầm là hấn sẽ nói, hứng thú chỉ có tăng không giảm.

Không biết có phải tại trời sinh hấn liền có năng khiếu hôn môi, hoặc là con trai về phương diện này có vẻ giỏi hơn, hấn kỹ thuật thật sự đột nhiên tăng mạnh.

Tôi liếm liếm môi...

Hết hôn!!!

Vào thời đó, chúng tôi cũng chỉ dám hôn hôn môi một chút cho đỡ thềm, mấy cái khác...không có gan hum mật gấu để làm a a a a a!!!

Nhưng mà hết hôn thì hết hôn, số lần vẫn rất thường xuyên, thật không có cảm giác mới mẻ.

Vì vậy, Khang Duật lại gài tôi.

Hấn nói “Miểu Miểu, chúng mình hôn lâu một chút, xem xem giữ được mấy phút!”

Tim tôi đập thành thịch...chẳng lẽ công lực của hấn lại tăng thêm, muốn thử nụ hôn kiểu Pháp.

Cái này...cái này...không tốt đi?

Loại hôn này, thật dễ dàng gặp chuyện không may.

Tôi còn chưa trưởng thành, không thể tiến thêm một bước nữa.

Tôi đang nghĩ ngợi, Khang Duật “kinh nghiệm phong phú” ôm tôi lại gần, nâng gáy tôi lên, hôn lên môi tôi.

Hấn hỏi, chưa bao giờ cần tôi trả lời.

55555...

Mới đầu tôi còn chịu được, qua một hồi lâu, phổi tôi nghẹn tới sắp nổ mạnh.

“Um...um...” tôi bối rối vùng tay lên.

Hết khí thở!!

Khang Duật thấy được, lưu luyến bỏ ra, ánh mắt cũng trầm đen, thoát nhìn thật mất hứng.

Tôi lật đặt hít thở, hít sâu...hít sâu...

Hắn tức giận oán giận nói “Miểu Miểu, cậu thật sự rất kém! Bình thường nói cậu tập thể dục nhiều vào, gia tăng lượng hô hấp, mà cậu vẫn không vâng lời!”

Tôi về mặt tôi nghiệp nhìn hắn...chỉ hôn môi một chút thôi, hắn cũng có thể mắng tôi rất kém.

Cặp môi đáng thương của tao a, mày vất vả!!

Mất hồn rơi lệ – ING...

Nói đi nói lại, hôn nhiều lần như vậy, mỗi lần nhìn thấy Khang Duật hôn tôi đều rất vui vẻ, tôi rất muốn nghe cảm tưởng của hắn, tôi bị hắn ép tới mức da mép sắp tróc ra luôn, dù sao cũng phải thưởng cho tôi cái gì đi.

Chờ tới khi hắn hôn đủ rồi, tôi nhin không được hỏi “Mình có vị như thế nào?”

Nhớ tới nam nhân vật chính trong truyện tranh, hôn nữ nhân vật chính xong, đều nói cậu thật ngọt gì gì đó, tôi nghĩ rằng Khang Duật cũng sẽ nói như vậy, lãng mạn một chút.

Khang Duật nghĩ ngợi hồi tưởng một chút “Vị thịt người!!”

Tôi lập tức muốn đi đánh hắn mấy phát “Cậu...cậu không biết nói hay một chút sao, nói mình giống kem, đường, cho dù nói như đậu hũ nướng cậu thích ăn nhất, mình cũng chấp nhận!!”

Đậu hũ nói nghe có vẻ hôi nhưng mà ăn vô miệng lúc nào cũng thơm đi.

Tên này một chút tế bào lãng mạn cũng không có!

“Không cho cậu hôn!!” quai hàm tôi tức giận lệch qua lệch lại như con ếch.

“Kem!?” Khang Duật nghĩ nghĩ, ánh mắt sáng ngời quỷ dị “Miểu Miểu, cậu chờ mình chút xíu!”

Tôi khó hiểu nhìn hắn chạy vội ra rừng cây nhỏ, đây là một góc xanh ngay khu nhà ở của bác Trầm, cây cối rậm rạp, bình thường ngoại trừ người làm vườn thì không có ai tới, chỗ này cũng thành chỗ tôi và hắn vùng trộm hẹn hò.

Một phút sau, hắn vội vàng chạy về, trong tay còn cầm một cây Cornetto.

Tôi đơ đơ nhìn hắn, đây là biết tôi tức giận, muốn chuộc lỗi, muốn dỗ cho tôi vui?

“Ăn đi!” hắn xé giấy bao ra, đưa cho tôi.

“Xem như cậu còn biết điều!” tôi đưa tay ra nhận cây Cornetto.

Tuy rằng mùa đông ăn kem rất lạnh, bất quá nếu hắn mua cho tôi, mắc mớ gì tôi không ăn, tôi xuyết xoa liền ăn xong cây Cornetto.

“Ăn xong rồi?” Khang Duật ngồi sát vào tôi.

Tôi xoa xoa miệng “Lần sau mua mùi dâu đi, socola ngọt quá!”

Khang Duật gật gật đầu “Vây...Miểu Miểu, mình muốn hôn cậu!!”

“Mình mới không cho cậu...” chữ hôn còn chưa kịp chui ra khỏi miệng, tôi đã bị cưỡng hôn.

Hôn xong, hắn ngồi lại chỗ cũ, nói với tôi thật trịnh trọng “Một lần nữa trả lời câu hỏi mới này, Miểu Miểu...là vị kem!!”

“...”

u Dương Miếu Miếu, thừa nhận đi, mày không phải đối thủ của hần, vĩnh viễn...vĩnh viễn...không phải...!!

Lại mất hồn rơi lệ...

Mất hồn chừng một tháng sau, tới lễ Noel.

Đêm Giáng sinh, bác Trầm cho Khang Duật hai vé xem ảo thuật, trong đó một vé đương nhiên là phần của tôi.

Xem giới thiệu, ảo thuật gia là người Nhật Bản, nghe nói ở Nhật Bản rất nổi tiếng, lúc này chưa ai biết David Copperfield, chỉ chuộng đồ ngoại, phong cách mới, hơn nữa còn có hiệu ứng quảng cáo, vé bán rất đắt, cũng rất mắc.

Hai vé này là do bác Trầm được bạn bè người Nhật tặng lúc tham gia hội trao đổi, ông không thích mấy cái này, liền cho Khang Duật, tôi xem như được hưởng sái.

Địa điểm biểu diễn ở sân vận động Hồng Khẩu, để tới trước giờ biểu diễn lúc 7 giờ, tôi và Khang Duật 4 giờ chiều liền ăn cơm, lên đường sớm, vì phải đổi ba lần xe buýt mới tới, không đi sớm, sợ sẽ tới trễ.

Mới đầu Khang Duật không muốn đi, hần thù Nhật mà, nhưng mà không chịu nổi tôi năn nỉ ì ềo mãi, bị tôi chết sống tha đi tới sân vận động Hồng Khẩu.

Dân Thượng Hải rất thích chỗ đông đúc, một buổi biểu diễn của người nước ngoài, cho dù có quen biết hay không, đi xem trước cái đã, khắp nơi đều là người, chúng tôi sắp hàng chờ ít nhất 30 phút mới được đi vào.

Nhìn chỗ ngồi, dĩ nhiên là khán đài tốt nhất, người bạn Nhật này thật hào phóng.

Vé hạng phát, giá 380 tệ lặn nha.

Tôi và Khang Duật ngồi xuống, chờ mở màn, nhưng mà chờ trái chờ phải, tới giờ diễn rồi, còn chưa thấy ảo thuật gì hết.

Một lát sau, người dẫn chương trình chạy lên giải thích, thì ra là đạo cụ có vấn đề, đang sửa chữa, phải trễ nửa tiếng.

Vừa nghe vậy, khuôn mặt Khang Duật thúi hoắc, như người ta nợ hần mấy trăm vạn vậy.

Tôi trấn an hần “Hòa bình thế giới! Hòa bình thế giới!”

Khang Duật hừ một câu “Nếu không hòa bình, ông ta làm gì có gan tới Trung Quốc kiếm tiền?”

“Được rồi, biết cậu yêu nước, nghệ thuật không biên giới mà, người ta cũng chỉ muốn ăn lễ Noel với cậu thôi mà, đừng xụ mặt xuống, nè, cười một cái!” tôi bắt chước dân ăn chơi nâng cằm hần lên.

“Ở nhà không tốt hả?” hần cầm tay tôi lại, cắn một ngụm.

Tôi ăn đau trả lời “Vé mắc như vậy, bỏ phí tiếc lắm!”

“Ai nói bỏ phí, đem bán là được!!”

“...”

Đại ca, vé này là người ta tặng, anh còn muốn bán lấy tiền nữa.

Quá nham hiểm, thật sự là quá nham hiểm!

Tôi không nói gì xoay người lại – rơi lệ.

Người dẫn chương trình nói trễ nửa tiếng, kết quả chậm tận một tiếng, tuy rằng như vậy, nhưng mà vé mua rồi, người cũng ngồi xuống rồi, cho dù có oán giận cũng ngồi xem tiếp.

Không nói tới mấy cái đó, biểu diễn rất hay, có đôi khi tôi không thể không bội phục đầu óc người Nhật, rất nhiều tiết mục ảo thuật không chỉ đẹp, còn đặc sắc văn hóa Nhật, lại mới mẻ, tôi xem vô tay tới mức đau tay luôn, nhất thời cảm thấy vé bán mắc như vậy cũng đáng, chính là...đói bụng.

Tôi và Khang Duật 4 giờ chiều liền ăn cơm, lại lật đật chạy tới chỗ này, đồ ăn trong bụng đã tiêu hóa hết từ đời nào rồi, hơn nữa thời gian biểu diễn còn bị trễ, bây giờ đúng là bụng đói kêu vang.

Tôi nhìn về phía Khang Duật, phát hiện hắn đang sờ bụng, đây là biểu hiện đói của hắn, bình thường hắn đều ăn hai chén cơm, nhưng hôm nay vội vàng, mới ăn một chén đã bị tôi lôi đi, không đói mới lạ.

Lúc vào chỗ ngồi, vốn tính mua chút đồ ăn vặt, nhưng mà người xếp hàng rất nhiều, cho nên cũng bỏ qua, bây giờ hối hận muốn chết.

Buổi biểu diễn này ít nhất cũng phải gần 3 tiếng, bây giờ mới có một nửa, liếc nhìn Khang Duật một cái, sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi, tôi rõ ràng hắn là người không chịu đói được, phỏng chừng bây giờ đã đói da bụng dính da lưng luôn rồi.

Nhưng mà bây giờ làm sao đi mua đồ ăn vặt được, quầy bán quà ngoài cửa đóng cửa từ đời nào rồi.

Tôi cắn răng, nhịn một chút, nhịn một chút liền hết thôi.

Lúc buổi biểu diễn sắp hết, để xin lỗi khán giả vì buổi biểu diễn bị trễ, vị ảo thuật gia Nhật Bản kia nói muốn biểu diễn thêm hai tiết mục nữa, tiết mục này là ông ta mới nghĩ ra gần đây, chưa biểu diễn lần nào, chúng tôi là những khán giả đầu tiên xem hai tiết mục này, vừa nói cái này xong, không khí toàn trường ngay lập tức tăng lên tới đỉnh điểm, tiếng vỗ tay vang lên ầm ầm.

Khi tiết mục tăng thêm thứ nhất hoàn thành, tôi hô to rất sung sướng, cảm thấy rất thần kỳ, cảm giác đói khát lập tức bị dờ đi.

Lúc ảo thuật gia biểu diễn tiết mục thứ hai, nói muốn mời khán giả ở dưới lên biểu diễn cùng, rất nhiều người giơ tay lên, tôi cũng không ngoại lệ, vừa giơ tay của mình vừa muốn giơ tay Khang Duật lên luôn, tôi chính là hi vọng nhiều tay hơn sẽ nổi bật hơn.

Ảo thuật gia đi bộ quanh khán đài một vòng, lúc tới chỗ tôi, tôi hưng phấn giơ tay rất cao.

Ai ngờ ông ta liếc mắt một cái, trực tiếp bày ra tư thế mời với Khang Duật.

Ách...

Ông ta lựa chọn có thể là vị khán giả không thích hợp nhất.

Khang Duật giả vờ như không thấy, trực tiếp lờ ảo thuật gia đi luôn.

Tôi đẩy đẩy hắn “Đi lên đi, rất khó được nha, đi thôi, đừng để người Trung Quốc chúng ta mất mặt! Người ta sẽ nghĩ người Trung Quốc chúng ta nhất gan a!”

Khang Duật đại khái cảm thấy cũng đúng, thời khắc mấu chốt không thể để Tổ Quốc mất danh dự được, đứng lên, nhẹ nhàng leo lên sân khấu.

Khán giả đều hưng phấn vỗ tay, trong lòng tôi lại hơi sợ một chút.

Tôi thấy trợ thủ của ảo thuật gia nói vài câu với Khang Duật, cũng không biết nói gì, Khang Duật gật gật đầu.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi rất sợ hắn gạt người ta qua một bên luôn.

Quy trình biểu diễn ảo thuật là để Khang Duật đứng im không nhúc nhích, ảo thuật gia sẽ cho hắn một cái mũ, kêu hắn đội lên trên đầu, sau đó tùy tiện tìm một chỗ trên sân khấu đứng, ảo thuật gia sẽ đứng cách hắn 5 mét, cách một khoảng cách đó, đem bốn con bọ câu bỏ vào trong mũ, bởi vì bọ câu là sinh vật sống, cho nên sẽ bay ra từ mũ.

Tuy rằng biến ra vật sống không gây ngạc nhiên nữa, nhưng mà kêu người ta đội mũ, lại đứng xa như vậy, vật sống này còn có thể bay ra từ mũ, cho nên cũng khá mới mẻ.

Khang Duật rất tinh ranh, khi trợ thủ đưa mũ cho hắn, để hắn kiểm tra xem có cơ quan gì không, hắn kiểm tra hết sức cẩn thận, phỏng chừng nếu có kéo, hắn nhất định sẽ cắt đôi cái mũ ra, xem có nhét gì trong đó hay không.

Bất quá ảo thuật gia làm sao để hắn tìm được chỗ bí mật, Khang Duật tất nhiên không tìm được, về mặt nhấn nhó đội mũ lên, sau đó tìm một chỗ trên sân khấu đứng yên ở đó, lúc này đèn hơn tối lại, ảo thuật gia ở trên sân khấu múa múa cây gậy ảo thuật, màu mè đi qua đi lại, làm cho người ta nhìn không dời mắt.

m nhạc đột nhiên hùng tráng lên, đèn sáng bừng lên chiếu về phía Khang Duật.

Phạch! Phạch phạch! Phạch!!

Chiếc mũ trên đầu Khang Duật, giống như có cái gì trong đó, không ngừng giãy dụa, chỉ lát sau mũ rớt xuống, bốn con bồ câu trắng muốt bay ra, bay trên sân khấu một vòng, sau đó đậu trên vai ảo thuật gia.

Nhất thời, tiếng vỗ tay vang lên rào rào.

Tôi cũng bộp bộp vỗ tay theo.

Thật thần kỳ, sao làm như vậy được? Lát nữa nhất định phải hỏi Khang Duật.

Đến lúc này, buổi biểu diễn xem như kết thúc, người dẫn chương trình và phiên dịch lại đi ra, Khang Duật đang tính xuống sân khấu, người dẫn chương trình lại ngăn hãm lại.

“Xin lỗi anh, xin hỏi anh có cảm tưởng gì với tiết mục vừa rồi? Còn nữa, có thể nói vài lời với khán giả hay không?”

Cảm tưởng gì!?

Khuôn mặt hần thúi hoắc tới tận bây giờ cũng chưa tốt lên chút nào, còn hỏi cảm tưởng của hần.

Tôi ngồi trên ghế rút mồ hôi hột, cái tên chủ nghĩa yêu nước cực đoan kia không chừng sẽ phát biểu tuyên ngôn kháng Nhật không chừng.

Khang Duật nhú nhú mày “Cảm tưởng chỉ có một!”

Người dẫn chương trình vui vẻ “Vậy nói thử xem!” rồi đưa microphone cho Khang Duật.

Khang Duật nhận lấy, xoay người nói với ảo thuật gia mỉm cười từ nãy tới giờ “Có ngon thì ông đừng biến ra bồ câu sống, ông biến ra bồ câu chín cho tôi xem!!”

Người dẫn chương trình cứng đờ, người xem cũng cứng đờ, ảo thuật gia không hiểu tiếng Trung, vẫn mỉm cười như cũ...

Tôi khổ sở xoay người lại...

Ngay cả lúc đó, hần cũng không phen gài người ta một hố.

Hần đã nham hiểm tới cảnh giới không lường được!!!

26. Chương 20: Quà Không Thể Tặng Bậy

Năm 1998 tiến tới, tôi và Khang Duật đều thuận lợi lên cao tam, cao tam ác độc, đây là năm dày vò nhất trong cuộc đời tôi, vì để cho tôi và Diễm Diễm thi đậu đại học, ba mẹ tôi dùng bất kì thủ đoạn tồi tệ nào, chỉ riêng việc làm bài tập trên trường và bài tập thêm đã làm tôi sút đầu mẹ trán, còn tàn nhẫn tước đoạt thời gian hẹn hò cố định vào hai ngày cuối tuần của tôi và Khang Duật, đến nửa học kì cuối của cao tam, ngay cả việc hần tan học đón tôi, chở tôi về nhà, chỉ có chút xíu thời gian ở chung đó cũng bị tiết ngoại khóa chết tiệt chiếm, làm hại tôi chỉ có thể gọi điện thoại cho hần lúc nửa đêm, nghe giọng nói của hần một chút, giải nỗi khổ tương tự.

Nhìn tờ lịch, còn một tuần nữa là tới ngày 18 tháng 4, là sinh nhật của Khang Duật, kể từ khi chúng tôi yêu đương, hằng năm đều là tôi ăn sinh nhật với hần, năm nay đương nhiên không thể ngoại lệ, tôi vắt hết óc nghĩ biện pháp chế tạo cơ hội cho hai đứa tôi hẹn hò.

May mà, tôi có một lũ chị em thông minh, trọng tình nghĩa, nghĩ ra cố đi tới nhà Từ Oánh ôn tập, giúp tôi và Diễm Diễm thoát khỏi tầm mắt của cha mẹ.

“Chị, em đi tới nhà Từ Oánh trước đây, chị và Khang Duật ân ái xong, nhớ rõ tìm em về nhà chung, đừng vui quên trời quên đất quên em luôn đi, cẩn thận bị lộ!” Diễm Diễm nhận lấy cặp sách của tôi vì giả vờ đi ôn tập mà nhét đầy sách giáo khoa.

“Biết, sẽ không quên! Nhưng mà mày, đừng chạy đi chơi, tao đã nhờ Từ Oánh và Đại Song ôn tập giúp mày rồi đó, mày cũng biết, điểm số của mày...”

Chị hai này kết quả thi học kỳ lại có tới 3 môn rớt, chắc là thấy đời dài quá, không muốn sống nữa, nếu không có nó, ba mẹ cũng không trông chừng tội tôi chặt như vậy.

“Biết rồi! Chị dài dòng quá, từ lúc ra khỏi nhà tới giờ nói ít nhất mười lần rồi” nó khoát tay, vẻ mặt giống như coi tôi là phụ nữ thời tiền mãn kinh vậy.

“Tao cũng muốn tốt cho mày thôi, nói nữa, mày cũng không muốn mẹ bị xúc động nữa đi!”

Tôi vẫn còn nhớ như in ký ức về tình hình lúc mẹ tôi khi nhận được phiếu điểm thi học kỳ của nó, lúc đó mẹ bị ba cái đèn đỏ kia kích thích không thở nổi hơi nào, nghiêng ra đằng sau, nằm thẳng tắp trên mặt đất, đến bây giờ tôi nghĩ mà vẫn còn sợ.

“Được rồi! Được rồi! Sao chị cứ lải nhải miết vậy, bây giờ hơn 10 giờ rồi, không phải chị hẹn ông chủ tiệm mô hình lúc 11 giờ sao, nếu không đi, cái mô hình số lượng giới hạn kia coi chừng bị người ta mua luôn!”

Tôi lật đật nhìn đồng hồ, đã 10 giờ 15 phút rồi “Đều tại mày, cứ dong dài mãi với tao, mặc kệ mày, tao đi đây!”

Diễm Diễm thật không khách khí trợn trắng mắt lên “Là chị cứ lải nhải mãi nha!”

Xe buýt đi đường 57 còn chưa chạy tới trạm, tôi liền hấp tấp nhảy lên, gào to chạy theo xe, cửa xe vừa mở ra, tôi lập tức nhào lên, hôm nay là thứ bảy, cho nên không nhiều người lắm, toàn là chỗ trống, tôi tìm một chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Mà hay một cái mình càng sốt ruột, thì cản trở lại càng nhiều, tới đường nào cũng gặp đèn đỏ, tôi thiếu chút nữa gấp tới mức nhảy xuống xe, tới 11 giờ kém 2 phút, tôi hốt hển vọt vào tiệm mô hình Tỉnh An.

Ông chủ thấy tôi hơi trước đờ hơi sau thối không kịp, cười nói “Cháu gái, bác giữ lại giùm cháu mà, cháu chạy đầu đầm đĩa mồ hôi luôn rồi, ngồi đi, bác rót cho cháu li nước!”

Tôi thở hốt hển “Cháu chỉ sợ bác không bán cho cháu thôi!”

Mô hình này vào dịp tết tôi liền chấm rồi, chẳng qua giá mắc quá, tiền lì xì mua không đủ, ông chủ lại chỉ nhập bốn cái, tôi đành phải mặt dày xin ông giữ lại hai tháng, để cho tôi để dành tiền.

Ông chủ đưa một chai nước khoáng cho tôi “Nói thật ra, mô hình này là bản giới hạn, đây là bộ cuối cùng, nếu không thấy cháu là khách quen bác cũng không giữ lâu như vậy đâu, có người khách chịu trả giá gấp đôi kia!”

Tôi nóng nảy “Gấp đôi!? Cháu không có nhiều tiền như vậy đâu, không bằng bán cháu đi luôn cho rồi!!”

“Bác đã nói rồi, việc buôn bán phải giữ chữ tín, để bác lấy ra cho cháu xem, không có vấn đề gì thì bác gói lại cho cháu, giống hồi giờ đúng không!”

Tôi gật đầu.

Ông chủ vừa lấy hàng, vừa hỏi tôi “Năm nào cháu cũng mua mô hình tặng người ta, rốt cuộc tặng ai a?”

Tôi cũng không dám nói tặng bạn trai, ho khan một tiếng “Tặng...anh trai, anh họ!”

“Anh em cháu tình cảm tốt ghê, tặng mô hình mắc như vậy mà cháu cũng tặng được!”

“Tặng được! Mắc gì tiếc, anh ấy đối xử với cháu tốt lắm tốt lắm tốt lắm!”

Khang Duật đối xử với tôi thật sự là tốt lắm nha!!

Ông chủ cười cười, bỏ một cái hộp cao khoảng 40 cm lên trên quầy, cẩn thận mở ra “Nhìn đi, bác bảo quản tốt lắm, rảnh rồi còn tra dầu nữa, cam đoan anh họ cháu sẽ thích!”

Tôi đi tới bên quầy, cẩn thận kiểm tra, 880 tệ nha, nói gì cũng phải kiểm tra cẩn thận.

Ông chủ thao thao bất tuyệt “Mô hình “Nhất Phi Trùng Thiên” này được chế tác dựa theo máy bay chiến đấu tiêm tấp mới nhất của nước ta, chế tác theo tỉ lệ 1 : 18. Cả thân máy bay được đúc bằng hợp kim,

hoa văn bên ngoài, đèn, anten, ống tiếp nhiên liệu, khoang điều khiển hình bọt khí, nắp khoang có thể mở ra, ghế ngồi trong khoang thuyền, hình dáng dụng cụ, tuyệt đối giống máy bay thật, tuyệt đối...”

“Đủ đủ! Bác nói cháu cũng không hiểu!” tôi giơ tay lên xoa xoa ngực “Cháu chỉ biết là nó rất mắc!”

“Cháu gái ơi, giá trị của nó mới quý a! Cái này...” ông chủ hiền nhiên còn chưa nói đủ.

“Được rồi, được rồi, cháu biết nó quý giá, dù sao là cháu tặng người ta, để anh ấy từ từ nghiên cứu được rồi! Gợi giúp cháu đi, cháu đang vội!”

“Được, lập tức gói cho cháu! Nói đi nói lại, sao bác không có em họ giống cháu a, thật sự là...hôm mộ muốn chết!” ông chủ đóng hộp lại, dán băng keo trong, sau đó gói giấy, thành thực bao hộp lại.

Tôi trả tiền, ôm mô hình Nhất Phi Trùng Thiên ở trước ngực như bảo bối, lúc đi đường, ngay cả bước chân đều thật nhẹ nhàng.

Đi ra tiệm mô hình, tôi đi thẳng tới tiệm bánh ngọt, bánh ngọt không tốn tiền, dùng phiếu khuyến mãi đổi, là phúc lợi của cơ quan mẹ tôi, bắt quá cuối cùng vẫn bù thêm 50 tệ, vì Khang Duật thích ăn bánh ngọt hoa quả.

Hết thấy chuẩn bị xong, tôi an tâm, một tay ôm mô hình, một tay cầm bánh ngọt, đi trên đường, đột nhiên thấy bụng đói rột rột, nhìn thoáng qua đồng hồ, sắp 2 giờ chiều rồi, hèn gì bụng đói, nhìn qua nhìn lại xung quanh một chút, nhìn xem có tiệm ăn vặt nào không.

Đột nhiên nhìn thấy bảng hiệu của Mc Donalds.

Tôi nuốt nuốt nước miếng, trong túi còn 3 tệ, mua vé xe buýt hết 5 xu, nói cách khác tôi chỉ có thể ăn thứ gì đó giá 2 tệ 5 xu.

Ách...

Đứng đó nhìn xung quanh một chút, thấy được một tiệm mì Lan Châu.

Mì Lan Châu thì mì Lan Châu.

Tôi đi qua, nhìn qua bảng giá treo trên tường, hô to một tiếng “Ông chủ, một tô mì, không thịt bò!!”

Mì nước lèo rẻ nhất – vừa khít 2 tệ 5 xu.

555555...

Lúc đến nhà bác Trầm thì đã là 4 giờ, Khang Duật đang nấu ăn trong nhà bếp, tôi bỏ đồ xuống, đi vào bếp “Bác Trầm đâu?”

Khang Duật biết tôi sẽ đến, cho nên không ngạc nhiên chút nào, tắt bếp, bỏ thịt vừa nướng xong lên đĩa, tôi nhịn không được ăn vụng một miếng, lại bị hấn chụp tay ra “Đi rửa tay!!”

Tôi chu mỏ lên “Ừ...” người ta một ngày chưa ăn thịt.

Bỏ thịt nướng lên bàn, hấn mới nói “Biết cậu sẽ tới, bác ấy thức thời đi tìm người chơi mạt chược rồi!”

Tôi ở trong bếp rửa tay, Khang Duật đi vào chuẩn bị xào rau, rửa xong, tôi muốn tìm cái khăn lau tay, hấn còn nhanh hơn tôi, đã cầm sẵn khăn mặt để hầu hạ tôi.

“Rửa xà phòng?”

“Rửa!!” tôi là em bé ngoan nha.

Hấn lau tay giúp tôi, lại đổi một cái khăn khác, làm ướt lau mặt cho tôi “Đi ngồi đi, rau xào xong là ăn cơm được!”

“Mình giúp cậu!” tôi giơ tay xung phong nhận việc.

Hấn thế nhưng trợn trắng mắt liếc tôi một cái “Miễn, khả năng giúp đỡ của cậu không phải kém bình thường!”

Ách...

Được rồi, tôi thừa nhận.

Có một lần tôi giúp hấn xào rau, kết quả biến mọi thứ trong bếp lộn xộn hết lên, đây là càn giúp càn bận trong truyền thuyết.

Tôi xám xịt đi ra phòng bếp, ngồi chờ ăn cơm, đúng rồi, quên bánh ngọt và quà, lật đặt bỏ bánh ngọt và quà ở chỗ dễ thấy nhất.

Khang Duật bưng đĩa rau xào xanh mướt ra, liếc mắt một cái liền thấy hộp bánh ngọt và quà trên bàn.

“Lại là bánh ngọt xoài và mô hình máy bay!” hấn bỏ đĩa rau xuống, ngồi xuống bên cạnh tôi, vẻ mặt vô cùng hiểu rõ.

“Xi...cậu không giả bộ thật ngạc nhiên được hả, lần nào cũng vậy hết!” tôi mất hứng lâu bầu nói “Mỗi lần cậu tặng quà cho mình, mình đều rất ngạc nhiên vui vẻ!”

“Đó là vì quà mình tặng, mỗi lần cậu đều đoán không được.” hấn gấp một miếng thịt nướng bỏ vào chén tôi.

Cũng đúng nha, mỗi lần hấn tặng cho tôi gì đó, tôi nhất định đoán không được, nhưng thường thường đều là thứ mà tôi rất muốn.

Ví dụ như : 5 túi đồ ăn cho chó, quần áo cho chó xuân hạ thu đông mỗi mùa một bộ, có năm còn tặng tôi bộ sách các chú chó nổi tiếng thế giới nữa.

Oa, quyền sách kia tôi thật sự yêu muốn chết.

Hấn thật sự hiểu được sở thích của tôi.

“Có phải mình không biết thay đổi gì không, thật buồn nha!” đối lập với hấn, một chút sáng tạo mới tôi cũng không có.

“Sẽ không, mình rất thích thái độ một lòng một dạ này của cậu!” hấn lại gấp một cục sườn cho tôi.

Một lòng một dạ? Tôi liếc nhìn hấn một cái, câu này sao nghe có vẻ một câu hai nghĩa quá vậy.

Ở bên cạnh hấn nhiều năm như vậy, chỉ số thông minh của tôi cũng tăng lên chút, mới không để cho hấn được lợi a.

“Ai...một lòng một dạ, chắc gì tương lai mình sẽ...sẽ gả cho cậu!”

Ba chữ gả cho cậu này, tôi lấy hết dũng khí mới nói được.

Rất mắc cỡ nha...trong lòng mắc cỡ muốn chết.

“Vấn đề này hỏi rất hay, cậu không gả cho mình, còn có thể gả cho ai...” hấn buông đũa, hung tợn nhìn tôi “Có muốn thảo luận một chút không!”

Thảo luận cái gì? Bộ dạng kia của hấn thật rõ ràng là muốn đánh tôi.

“Ăn...ăn cơm!!” tôi lật đặt gấp cho hấn một miếng thịt nướng, rất nhanh nói sang chuyện khác “Bóc quà, bóc quà!!”

Tôi nịnh nọt đưa hộp quà qua cho hấn.

Khang Duật chậm rãi mở ra, vừa mở cái hộp ra, vẻ mặt hấn cứng đờ.

Tôi nghĩ hấn nhất định rất thích “Thế nào? Rất tuyệt đi! Kích động hay không?”

Hấn cũng không thèm sờ cái mô hình chút xíu, cau mày hỏi tôi “Bao nhiêu tiền!?”

Trong lòng tôi lộ bộ một chút, liều mạng nhét rau vào mồm “8...88 tệ!!”

Khang Duật chớp mắt một chút, không nói gì, cầm mô hình lên quan sát “Mô hình 1 : 18 máy bay chiến đấu Tiêm Thập “Nhất Phi Trùng Thiên”, thân máy bay đúc bằng hợp kim, chi tiết toàn bộ giống bản thật, cánh hông và đuôi đều có khả năng đổi hướng, đạn đạo lắp bên ngoài còn dùng linh kiện plastic xử lý để giống hệt bản thật, có thể thay linh kiện, bánh xe dưới thân lúc hạ cánh có thể mở ra, cất cánh có thể tự do thu vào, bánh xe trước sau đều có thể chuyển động, lại có khả năng giảm xóc, ống phun khí ngay cánh

có thể phóng to ra, giá đỡ bằng inox, độ cao có thể thay đổi, máy bay có thể xoay tự do 360o trên giá, dù giảm tốc có thể phóng ra...Miếu Miếu, 88 tệ, không bằng cậu mua thêm một bộ nữa, một bộ để mình nghịch chơi, bộ khác để cất.

Phụt! Miệng tôi phun ra một miếng rau “Ách...đây là cái...cái, cái cuối cùng, hết...hết rồi!”

Mắt Khang Duật híp lại càng hẹp “Mua chỗ nào, có rảnh dẫn mình đi, để mình xem xem...kẻ ngốc kia rất cuộc trông thế nào!”

“Kẻ ngốc!?” tôi sững sốt một chút.

“Đúng vậy, kẻ ngốc, mình muốn nhìn một chút xem ai ngốc tới mức buồn bán kiểu này!!” phút chốc, hần mở mắt ra, ánh mắt giống hai lưỡi phi đao trừng tôi.

Tôi yên lặng gục đầu xuống, biết bị lộ.

“Thì cậu thích mà, năm ngoái lúc đi ngang qua đường Từ Gia Hối, cậu nhìn một cái mô hình giống hệt cái này trong tủ kính, nhìn một hồi lâu luôn!”

Lúc ấy, tôi chỉ biết hần rất thích cái máy bay này, hần vốn si mê máy bay.

“Trừ cậu ra, đối với thứ gì mình thích, cho dù là thích, cũng không nhất định phải có được!” hần bỏ mô hình máy bay vào lại trong hộp.

Mặt tôi đỏ lên, mấy câu này thật là...mắc cỡ muốn chết.

Nhưng mà...

“Dù gì cũng mua rồi!” tôi nhìn hần đóng nắp hộp lại, không thèm nhìn tới nó nữa, nhất định muốn trả hàng.

“Mua rồi không trả được hả!? Ai quy định!” hần lại trừng mắt nhìn tôi một cái.

Tôi chịu không nổi, mặt dày mày dạn đứng lên “Không cần như vậy, dù gì cũng mua rồi, từ tết mình đã xin ông chủ, mình cũng chỉ muốn cậu vui thôi, rõ ràng cậu thích mà, nhận đi, thật ra không đắt lắm, năm...không đúng, ba trăm, ba trăm tệ!” tôi giơ ba ngón tay ra.

Hần cười lạnh một tiếng, đột nhiên chỉ vào một vị trí trên cái hòm mà tôi không thấy rõ “Tính gặt mình? Ở trên dán giá nha, Miếu Miếu!”

Tôi cứng đờ, có giá sao?

Tôi lật đặt kéo cái hộp tới trước mặt, nhìn khắp nơi tìm, còn nhỏ giọng nói thầm “Nhân giá ở đâu? Ông chủ xấu xa này, dán giá làm cái gì, sợ người khác không biết ổng bán 880 tệ không chừng, xấu xa...”

Tôi vừa nói xong, chợt nghe Khang Duật nói dài một tiếng “A – 880 tệ!”

Gáy tôi lập tức rớt một hồi “Trên giá ghi hả, chắc chắn là ông chủ dán tầm bấy, thật ra không mắc như vậy!” tôi tiếp tục tìm.

Khang Duật chụp lấy cánh tay đang tìm của tôi “Đừng tìm, không có!”

Mồ hôi tôi chảy càng nhiều, quả thật có thể so với thác nước.

Hần...hần lại gài tôi!!!

Rất hay, chưa đánh đã khai.

Vì vậy, tôi và hần, một trận im lặng.

Cuối cùng tôi chỉ phải xài chiêu ăn nói hung hăng “Mặc kệ, mình mua, mình cũng cầu, cậu không nhận cũng phải nhận, nếu không nhận...mình...” tôi vươn ngón tay, chỉ vào mũi hần “Tương lai mình không gả cho cậu!!”

Trông mắt hần chuyển một vòng “Muốn mình nhận, cậu phải đồng ý gả cho mình!”

Cả đầu tôi toàn nghĩ chuyện để hần nhận quà, không quan tâm gặt đầu “Đúng vậy.”

“Miểu Miểu, thật nguyện ý gả cho mình! Xác định? Không hối hận?”

Tôi vẫn gật đầu “Xác định, không hối hận!! Gả cho cậu, ai sợ ai.”

“Không nói dối?”

“Tuyệt đối không, ai nói dối, ai là con rùa rụt đầu!!” Tôi vỗ vỗ ngực.

Nói xong, một tiếng lạch cạch phút chốc vang lên bên tai tôi, tôi nghe tiếng nhìn về phía Khang Duật, hắn đang cầm một cây bút ghi âm không biết lấy ở đâu ra, nhận được ánh mắt của tôi, cười gian trá, sau đó ấn nút phát lại.

“Miểu Miểu, thật nguyện ý gả cho mình! Xác định? Không hối hận?”

“Xác định, không hối hận!! Gả cho cậu, ai sợ ai.”

“Không nói dối?”

“Tuyệt đối không, ai nói dối, ai là con rùa rụt đầu!!”

Sau khi phát lại ba lần, hắn vừa lòng gật đầu “Quà sinh nhật bác Trầm tặng mình, cũng tốt nha, âm sắc rất rõ ràng!” hắn bỏ bút ghi âm vào trong túi quần, cười với tôi “Miểu Miểu, chính miệng cậu đồng ý lời cầu hôn của mình nha, có bút ghi âm làm chứng, cậu không thể đổi ý nha, quà, mình nhận, tới đây, ăn cơm, ăn cơm, đồ ăn nguội hết rồi!”

Hắn vui rạo rức gấp rau vào chén tôi.

Tôi, ngu si.

Tôi bỏ 880 tệ, vẫn là tiền của chính mình, lại bán chính mình luôn.

“Mình...mình muốn trả hàng!” tôi đổi ý.

“Tốt!” hắn cười tủm tỉm nói.

“Hả? Vậy mấy lời vừa rồi không tính!” tôi kỳ quái tại sao hắn lại đồng ý để tôi trả hàng, rõ ràng nói hắn nhận, tôi mới gả.

Hắn chắc chắc miệng, lắc lắc ngón tay “Miểu Miểu, trong đoạn ghi âm không nói tới mình phải thu quà cậu mới gả cho mình! Nếu cậu không tin, chúng ta nghe lại một lần nữa!”

Hắn lấy bút ghi âm ra, lại lạch cạch một cái, ấn nút phát lại.

“Miểu Miểu, thật nguyện ý gả cho mình! Xác định? Không hối hận?”

“Xác định, không hối hận!! Gả cho cậu, ai sợ ai.”

“Không nói dối?”

“Tuyệt đối không, ai nói dối, ai là con rùa rụt đầu!!”

Phát xong, hắn ấn nút tắt, cười tươi hơn “Cậu nghe rồi đó, đúng không, không nhắc tới chuyện nhận quà! Cho nên...quà trả lại, cậu cũng phải gả cho mình! Đây là chính miệng cậu nói ra, mình không ép cậu! Tốt lắm, ăn cơm đi.”

“...”

Rơi lệ...

“Miểu Miểu, sao đơ ra vậy, ăn cơm nha!” hắn vô tội nháy mắt thúc giục tôi.

“...”

Quay đầu rơi lệ...

Sự thật chứng minh, quà không thể tặng bậy!!

27. Chương 21: Giấc Mơ Của Khang Duật

Sắp tới kì thi đại học, tất cả học sinh cao tam đều tiến vào giai đoạn gấp rút, tất cả hoạt động giải trí bị hủy bỏ, ngay cả tan học mua xiên đậu hũ nướng, phở vỉa hè còn dùng vỉ phân và tích phân tính toán xem bà chủ lời bao nhiêu, suốt đêm ôn bài, mất ăn mất ngủ làm bài tập luyện tập, sách tham khảo mua hết quyển này tới quyển khác.

Một năm này, đối với học sinh mà nói chính là tra tấn tinh thần và thân thể.

Tôi thảm hại hơn, vì để tôi chuyên tâm học hành, mẹ thế nhưng lại đem tất cả truyện tranh quý giá của tôi đốt sạch, mấy bộ đó là nhà xuất bản Hải Nam phát hành không xuất bản nữa, muốn mua lại cũng mua không được.

Nữ hoàng Ai Cập của tôi, Thiên Kim Bá Tước của tôi, Ranma ½ của tôi, Bảy viên ngọc rồng của tôi...toàn phó thác cho một mối lửa.

Đau lòng, đau lòng tột đỉnh!!

Không chỉ vậy, còn có phim hoạt hình tôi vất vả để dành tiền mua về, trước năm 99 đầu VCD còn chưa thông dụng, tôi vất vả quần quít năn nỉ mãi ba mới mua một cái về, tôi lại móc tiền tiết kiệm của bản thân mua bản tiếng Nhật có phụ đề tiếng Trung về xem, chỉ có 9 tập phim (mỗi tập có 25 phút), đã tốn hết 35 tệ nha.

“Quyển sách kì bí” của tôi, tôi mới xem có hai lần đã bị đập nát bét.

Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa, tôi nổi giận.

“Con sẽ thi đậu Phục Đán, con muốn hai người quỳ xuống cầu xin con tha thứ!!”

Con người a, chỉ cần bị chọc tức điên lên, sẽ nói ra những câu rất ác liệt, không thèm quan tâm xem có làm được hay không, quan trọng là phát giận, hoàn toàn tức giận tới mức nói mà không nghĩ.

Nếu đã nói ra, lòng tự trọng của con người ta lại mạnh mẽ, cho dù biết rõ không làm được, tôi cũng sẽ liều mạng cố gắng.

Vì vậy, trán tôi cột băng vải ghi chữ Tất thắng, cách nửa tháng trước khi thi đại học, tôi liều mạng học bài, tôi nghĩ, tôi học tới bây giờ, chỉ có nửa tháng này là chăm chỉ nhất, quả thật là bị ma quỷ ám.

Khang Duật...

Vào những lúc như thế này, tôi thèm quan tâm hẳn là ai!!

Quan trọng nhất là bà đây phải lấy lại mặt mũi mới được.

“Chị, hai giờ rồi, đừng liều mạng nữa, chị xem xem chị giống y như u hồn rồi”

Rạng sáng hai giờ, tôi còn múa bút thành văn luyện tập tiếng Anh, mặt trắng bệch, mắt đen thui, tóc hỗn độn, cả người giống như cách cái chết không xa.

“Đừng ồn ào, tao còn ba đề chưa làm!” tay trái tôi cầm chai nước cốt gà Bạch Lan mẹ mua cho tôi và Diễm Diễm lên, ngửa đầu uống sạch.

TMD, khó uống muốn chết!! Chùi miệng, tiếp tục giải đề!

“Chị, chị còn tiếp tục như vậy, em nhắm chị không chịu tới ngày thi nổi đầu!”

Tôi không để ý tới nó, một dòng một dạ giải đề tiếng Anh.

Phục Đán! Phục Đán! Phục Đán! Fight!!

Quỳ xuống! Quỳ xuống! Quỳ xuống!

Rắc một tiếng, quá chăm chú, cũng dùng lực quá lớn, ruột bút bị tôi bẻ gãy luôn.

Đổi cây khác, tiếp tục!!

Diễm Diễm không còn cách nào khác, ra khỏi phòng thay tôi đóng cửa.

Tôi vẫn làm đề, mơ hồ nghe tiếng nói chuyện ngoài cửa.

“Thế nào? Chịu đi ngủ chưa?” đây là tiếng của ba.

“Không, chị ấy giống như bị điên rồi vậy!” Diễm Diễm trả lời.

Ba tôi nóng nảy “Bà xem bà đi, bà xem bà đi, tôi đã nói là không cảm làm quá rồi mà!”

“Tôi...tôi làm gì biết nó quật cường như vậy! Tôi cũng chỉ sợ nó xem mấy quyển sách vở vắn này nhiều, ảnh hưởng thi cử, sốt ruột liên...liên...” đây là giọng của mẹ.

“Con gái của chính mình, nuôi lớn như vậy rồi, còn không biết tính nó nữa, bà nói xem bà làm mẹ nó như thế nào, sức khỏe nó không tốt, lỡ may quá mệt mỏi, lại phát bệnh, bà nói xem làm sao bây giờ?” giọng điệu thì thầm của ba tôi rất kém cỏi.

“Lúc đó ông cũng có phản đối đâu!” mẹ tôi cũng tức lên, âm lượng tăng thêm ít nhất 3 nấc.

“Được rồi, đừng âm ỹ, con thấy sức khỏe của chị không có gì đâu, chỉ là không chịu nổi việc ba mẹ đốit truyện tranh, con thấy qua một thời gian là được rồi, con đi ngủ!” tôi nghe thấy Diễm Diễm ngáp một cái.

“Diễm Diễm, mày có đi học bài không?” mẹ dõng hươg.

“Ách...” tôi có thể đoán được mặt Diễm Diễm lúc này đen tới mức nào.

“Miểu Miểu không ngủ, vậy mày cũng không cần ngủ, mẹ giúp mày ôn bài!!”

“A?” Diễm Diễm a một tiếng thật lớn.

“Nguyên vọng một của mày cũng là Phục Đán, mày cũng phải ôn tập kĩ vào! Đi, đi, đi vào phòng mày đi”

“Đừng đẩy con, mẹ!!”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân lộn xộn, bắt quá trong chốc lát, lại im lặng, nói vậy là Diễm Diễm bị mẹ mang đi rồi.

Tôi cũng không có thời gian đồng tình nó, tiếp tục giải đề.

Tôi là liều mạng kiêm liều mạng!!

Lần trắc nghiệm khách quan cuối cùng, kết quả kiểm tra của tôi thật không sai, không uống phí nhiều ngày vất vả, lúc công bố phiếu điểm, thầy giáo nói lần kiểm tra này, có một đứa được điểm tối đa.

Tôi nghĩ, nhất định là Từ Oánh, nó được công nhận là máy đọc sách.

Sau khi nhận được bài thi, mắt tôi trừng tới sắp lồi ra luôn, được điểm tối đa không ngờ lại là tôi!!

Tôi nháy mắt thật mạnh, nhìn lần nữa.

Số 150 màu đỏ, tràn đầy hốc mắt của tôi.

Thật sự là điểm tối đa.

Hết tiết, Từ Oánh cùng với mấy đứa đóng vai vợ nhỏ của tôi, và con gái tới chúc mừng tôi.

Tằng Tiểu Thu – vợ hai của tôi ôm cổ tôi “Ông xã, thật tốt, môn toán anh lo nhất có thể yên tâm rồi, để trắc nghiệm lần này rất khó!!”

“Ừ!” quả nhiên là có công mài sắt có ngày nên kim.

“Khuôn mặt so với còn giống quỷ hơn của mày, coi như không khó coi phí công, bây giờ xem ra mày không phải biến thành quỷ, mà là thành tiên, điểm toán của mày đúng là phi tiên!” Tề Băng Băng – vợ ba của tôi, vỗ vỗ mặt tôi.

“Ừ!” tôi cũng hiểu rằng mình sắp thành tiên rồi.

Mỗi ngày chỉ ngủ có 3 tiếng, không thành tiên, cũng có thể thành Phật.

“Cha thân yêu, cân nặng của cha và thành tích ngược nhau, xem như song hỷ lâm môn, không được, tan học cha phải mời tụi con ăn đậu hũ!” đây là Từ Oánh và con gái Kim Nguyệt của tôi, con nhỏ này rất giống Diễm Diễm, đều ham ăn.

Có điều nó nói là sự thật, vì ôn tập chuẩn bị thi, tôi gầy rất nhiều, bất quá cách cân nặng tiêu chuẩn vẫn còn một khoảng cách siêu lớn.

Bất quá bây giờ, tôi nhiều nhất chỉ có thể xem như tiểu mập mập.

“Ừ!” tao mời, tao mời tới khi tụi bay không ăn cơm được nữa luôn.

“Nếu không như vậy đi, dù sao mai không đi học, không bằng để tụi mình thả lỏng một ngày, đi chơi nha, tới về chắc không sao đâu.” Nguyên phối phu nhân – bạn Từ Oánh rốt cuộc lên tiếng.

Một tuần trước khi thi, trường cũng cho nghỉ học, để cho học sinh cuối cấp vật lộn lần cuối ở nhà.

Tôi hết hồn, trời sắp sụp sao? Học sinh ngoan hiền thế nhưng muốn đi chơi.

“Được, tao đi, tao đi!” Kim Nguyệt nhảy nhót giơ tay.

“Tao cũng đi!” Tăng Tiểu Thu vẫn ôm tôi chùi mắt.

“Miểu Miểu, mày thì sao?” Từ Oánh hỏi.

“Tao...” tôi do dự “Tao...phải đi gặp một người bị tao vắng vẻ thật lâu!”

“Xi...đồ gặp sắc quên bạn!” Tề Băng Băng dùng cả hai tay béo má tôi.

Tụi nó đều biết quan hệ giữa tôi và Khang Duật, tôi vừa nói vậy liền biết người bị tôi vắng vẻ kia là ai.

“Nếu vậy!! Hừ hừ, cha, cha đi gặp tên kia của cha, nhưng không thể mời tụi con qua loa, phải mời Mc Donalds, đồng ý giờ tay!” Kim Nguyệt vung hai tay lên.

“Tao đồng ý!!”

“Tao cũng đồng ý!!”

Nhìn tay tụi nó giơ lên như nắm mọc sau mưa, tôi muốn chặn lại cũng không được.

Lòng tôi trong nháy mắt từ vui chuyển sang buồn...

Bóp tiền đáng thương của tôi!

Tôi sôi nổi đi vào nhà bác Trầm, chưa tới cửa, tôi liền hô to lên “Khang Duật, cậu đoán xem lần này điểm toán mình bao nhiêu?” vào cửa, lên lầu, tôi thấy bác Trầm và Khang Duật đang ngồi nói gì đó, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Thấy tôi đến, bác Trầm liền im miệng, đứng dậy vỗ vỗ vai Khang Duật “Nhóc con, tự mình suy nghĩ cho kĩ!”

Tôi không hiểu nhìn hai người bọn họ.

Bác Trầm đi về phía tôi, vẻ mặt không nghiêm trọng nữa, lại là dáng vẻ già mà không kính kia “Miểu Miểu tới rồi, có chuyện gì mà vui vẻ vậy? Nói cho bác Trầm nghe chút coi.”

Tôi cười hắc hắc “Cháu được điểm tối đa!!” tôi mở bài kiểm tra ra cho bác xem.

“Giỏi! Giỏi!” bác Trầm vỗ vỗ đầu tôi “Miểu Miểu được điểm tối đa, bác Trầm mời mày ăn kem.”

Tôi gật đầu lia lịa “Cám ơn bác!”

“Mày với Khang Duật nói chuyện đi, bác đi lấy kem ngon nhất trong nhà cho mày ăn!”

Tôi nhất thời rớt nước miếng, bắt đầu lên cơn thèm ăn.

Đợi tới khi bác Trầm đi rồi, tôi nhảy tưng tưng tới trước mặt Khang Duật “Sao vậy? Từ nãy tới giờ không nói câu nào?”

“Miếu Miếu...mình...” hấn ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái, lại cúi đầu xuống.

Bộ dạng muốn nói mà nói không ra của hấn làm tôi lo lắng “Sao vậy, có phải học bài nhiều quá nên mệt mỏi, bị bệnh?”

Tôi sờ sờ trán hấn, lại sợ tay không chính xác, vén tóc trước trán lên, trán chạm trán với hấn “Không bị sốt a! Có phải bị đau bụng không?”

“Không phải!” hấn kéo tay tôi, để tôi ngồi xuống cạnh hấn “Mình không bị bệnh, chỉ là có chuyện muốn nói với cậu, nhưng mà cậu nghe xong không được tức giận...”

Tức giận? Nói như tôi chưa bị hấn chọc tức bao giờ vậy.

Tôi đã bị hấn chọc tức suốt bốn năm rồi, đã trở nên vô cùng bình tĩnh.

“Nói đi, mình không tức giận!” tám phần là muốn gài tôi, tôi phải đề cao cảnh giác gấp mười hai vạn phần.

“Miếu Miếu...” hấn cầm tay tôi, nắm rất chặt chẽ, còn cọ xát ở ngực hấn.

“Hả?” tôi dùng ánh mắt cổ vũ hấn nói tiếp.

Hấn cầm tay tôi thật chặt, hít vào một hơi, chậm rãi nói ra “Miếu Miếu, mình không thể thi đại học!”

Cả người tôi cứng lại, thành tượng thạch cao.

“Miếu Miếu, thật xin lỗi, nhưng mà mình không muốn bỏ lỡ cơ hội này, mất đi nó sau này chắc sẽ không có nữa, cho nên...”

Cho nên...còn cho nên...

Tôi khôi phục về trạng thái người sống “Cho nên cái gì, cậu đã quyết định rồi, còn hỏi mình, cho mình một lý do cái đã! Bác Trầm thật vất vả giúp cậu được thi ở Thượng Hải, tại sao cậu bỏ cuộc!” tôi rút tay ra, ngồi cách xa hấn, hộ khẩu của hấn không ở Thượng Hải, theo luật thì không được thi đại học ở Thượng Hải, phải về nguyên quán thi, may mắn bác Trầm có quan hệ rộng rãi, quen biết người ở Bộ Giáo Dục, hấn lại là người Mãn Châu, là dân tộc thiểu số, hơn nữa thành tích của hấn rất cao, thật vất vả mới có được cơ hội này.

Vậy mà bây giờ hấn lại muốn bỏ cuộc.

Bị kích thích, tôi bắt đầu đi lòng vòng trong phòng hấn.

Tôi muốn tìm chỗ lông gà, tôi không ngại làm kiểu Tam Nương dạy con.

“Miếu Miếu, giấc mơ của mình là gì?” Khang Duật ngồi trên giường, con người đen không nhìn tôi không hề chớp.

Tôi vẫn đang tìm chỗ lông gà “Phi công!! Nguyên vọng một của cậu không phải đền Đại Học Hàng Không Trung Quốc sao!”

“Vậy nếu có một cơ hội rất tốt khiến cho mình trở thành một phi công xuất sắc, mình có nên bỏ qua không!”

“Đương nhiên không, đây là giấc mơ của cậu, bắt quá, cái đó và việc cậu không thi đại học có gì liên quan đâu!” tôi không tìm chỗ lông gà nữa, thở phì phì nhìn hấn.

Khang Duật rút ra hai tờ gì đó từ giá sách, đi tới đưa cho tôi “Cậu xem là hiểu được.”

Tôi oán giận nhận lấy, tôi muốn xem xem hấn có lý do gì.

Hấn đưa cho tôi là một tin nhắn, ở trên viết công ty hàng không LTU của Đức nổi tiếng thế giới sẽ lựa chọn thanh niên từ 18 – 20 tuổi ở Thượng Hải, không giới hạn bằng cấp, trải qua vòng loại, đấu bán kết, đấu chung kết, tuyển ra 10 thí sinh, toàn bộ sẽ do Tổng tài tự phỏng vấn, cuối cùng tuyển ra ba người ưu tú nhất, ba người này sẽ được phi công lâu năm của LTU, cũng là phi công hàng đầu thế giới – ngài Hoắc nhĩ tư • thiết nhĩ kim tư • lý lai đức(1) tự mình tiến hành huấn luyện trong ba năm, sau khi hoàn thành kì huấn luyện, những người đó sẽ thành phi công thực tập của Hàng hàng không LTU, thực hiện nhiệm vụ bay

ở tổng bộ của LTU ở Thượng Hải. Sau khi thực tập đủ ba năm, đạt tiêu chuẩn trong kì kiểm tra, sẽ trở thành phi công chính thức của LTU.

Hoắc nhĩ tư • thiết nhĩ kim tư • lý lai đức? Tên này nghe quen quen.

Tôi tiếp tục đọc.

Đấu vòng loại : ngày 28 tháng 5.

Đấu bán kết : ngày 16 tháng 6

Đấu chung kết : ngày 25 tháng 6

Tổng tài phỏng vấn : từ ngày 7 tháng 7 tới ngày 9 tháng 7.

Tôi sửng sốt một chút, lại nhìn tờ còn lại, không ngờ là thư thông báo thông qua trận chung kết.

Tên Khang Duật ngay trên đó.

Tức là, hẳn chính là một trong mười thí sinh kia.

Vào ngày 7 tháng 7 được tổng tài tự mình phỏng vấn.

Ngày 7 tháng 7 tới ngày 9 tháng 7 đúng là ngày thi đại học.

Cho nên, hẳn mới nói không thi được.

Tôi nhin không được chữ bậy “TNND, mình mới không gặp cậu có hơn một tháng, cậu liền tham gia cuộc thi tuyển chọn gì đó, cậu không biết là sẽ làm mình thất vọng sao? Cậu cũng không thêm nói cho mình biết!”

Khang Duật rất bình tĩnh “Mình đã muốn nói cho cậu trước rồi, nhưng chưa kịp nói, cậu liền át lời mình, nói cậu không rảnh, mình muốn làm gì thì làm, chỉ cần không quấy rầy cậu ôn tập là được!”

Tôi nhớ lại cuộc điện thoại cách một tháng kia.

Mồ hôi tuôn như mưa...

u Dương Miếu Miếu, mày đúng là đồ ngu!!

Nhưng mà...

“Khang Duật, cho dù được thông qua trận chung kết, nhưng mà còn cửa cuối cùng, trong 10 thí sinh đó, chỉ có 3 người được chọn, cơ hội chỉ có 3 phần, cậu không nhất định sẽ thành công, đúng hay không, nhưng mà nếu cậu thi đại học sẽ không giống vậy, lấy điểm số của cậu nhất định sẽ thi đậu Đại Học Hàng Không Trung Quốc, mình có thể chịu được chia cách hai nơi lúc học đại học, sao cậu lại đi tham gia kì tuyển chọn này! Đợi tới khi cậu tốt nghiệp, vẫn có thể làm phi công mà!”

“Đúng vậy, nhưng mà cơ hội để đi vào Hàng không LTU chỉ có một, một khi được lựa chọn, mình sẽ thành phi công, không phải đi học, đợi tới khi tốt nghiệp, công ty thông báo tuyển dụng, chỉ cần mình được chọn, mình có thể nhận ngay huấn luyện trở thành phi công, thậm chí không cần lo lắng chuyện hộ khẩu này nọ sẽ phát sinh, hơn nữa thần tượng của mình ở LTU, nếu mình được chọn, ông ấy sẽ thành thầy mình, chỉ cần nghĩ thôi là mình đã hưng phấn rồi!!”

Tôi rút cuộc nhớ ra, Hoắc nhĩ tư cái gì kia chính là thần tượng của Khang Duật.

“Xì! Thần tượng cái gì, là ông già lom khom!!”

Khỉ gió TMD cái gì mà phi công hàng đầu thế giới!! Họ còn dài hơn tên!

“Miếu Miếu!!” lần đầu tiên Khang Duật rống to như vậy!

“Đồ xấu xa, đối với cậu mà nói mình cũng không bằng ông già...không đúng, ông phi công hàng đầu kia!!” tôi khóc lóc ôm sòm dặm chân quất lại “Nếu thành công còn chưa tính, nhưng cậu cũng không nghĩ lại, lỡ may cậu thất bại, không thi vào đại học, phải đợi một năm nữa thi lại, đến lúc đó, cậu chỉ phải tham gia kì thi cho thí sinh quá tuổi, hoặc là cho thí sinh tự do, mặc dù chất lượng của thí sinh tự do cao, nhưng mà

bây giờ có bao nhiêu người nghĩ vậy, nói sau, trên đó ghi cho cậu thành phi công, có nói cho cậu bằng đại học sao?”

“Cái đó và bằng đại học có quan hệ gì?” hấn nhíu mày.

“Đương nhiên có, cậu không qua cửa mẹ mình được!!”

Nói bằng đại học quan trọng cũng không quan trọng, nhưng mà tôi cho là không quan trọng, mẹ tôi vẫn cho rằng nó rất quan trọng, nếu không từ nhỏ tôi đã không bị câu “Thi đại học không đậu, mày chờ đi quét đường đi” của mẹ dọa.

Nhìn đi, cái này thuyết minh cái gì? Thuyết minh mẹ tôi, còn có xã hội này coi trọng bằng cấp cỡ nào, ở đây và nước ngoài không giống, người ta coi trọng nhất là năng lực, nếu không công ty LTU sẽ không viết năm chữ to “Không giới hạn bằng cấp” kia trên tin vẫn.

Đương nhiên, nếu mẹ tôi biết thế kỉ 21 phúc lợi cho công nhân tốt cỡ nào, xin vào khó khăn cỡ nào, bà sẽ không nói mấy câu đó.

Bất quá mấy cái này đều không quan trọng, quan trọng là tương lai lúc hấn gặp ba mẹ tôi, mẹ tôi nhất định sẽ khinh thường hấn, hấn đã có một điểm mà mẹ tôi rất không thích rồi – hấn không phải người Thượng Hải.

Kiểu phụ nữ trung niên Thượng Hải như mẹ tôi, phần lớn đều có ba bệnh chung, một là cảm giác ưu việt của thành phố, hai là sự chấp nhất đối với bằng đại học, ba là thiếu hiểu biết về những người thi đại học theo diện quá tuổi hoặc tự do.

Thế hệ người Thượng Hải này có những tư tưởng tuyệt đối không thay đổi được.

Tôi chỉ trông cậy vào việc hấn thi đậu đại học, sau đó học đại học, tốt nghiệp xong tìm công việc ổn định, tới lúc đó còn có cơ hội qua cửa mẹ tôi.

Hấn lại cố tình làm trái lại.

Nghĩ vậy, tôi bắt đầu phun nước mắt.

“Cậu là đồ xấu xa, cậu không thèm nghĩ tới cảm thụ của mình!!” tôi lao qua đám hấn “Xấu xa, xấu xa, xấu xa...”

Khang Duật để tôi đâm, còn vỗ vỗ lưng tôi để tôi dễ thở hơn, tôi có tật vừa khóc vừa thở dốc.

Tôi khóc mệt mỏi, dựa vào người hấn lấy tay lau nước mũi, tiếp tục nức nở.

“Miểu Miểu, cậu liên chắc chắn mình sẽ không thành công?”

“Mình biết cậu rất vĩ đại, nhưng mà có việc không phải vĩ đại là làm được, còn phải dựa vào sự may mắn!” tôi tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, trả lời câu hỏi của hấn.

“Cậu nghĩ rằng mình là ai?” giọng nói hấn tràn ngập tự tin.

Tôi nhin không được hạ thấp hấn xuống “Cậu là người vũ trụ nham hiểm, là người ngoài hành tinh xảo trá.”

“...”

Im lặng.

Qua một lúc lâu sau, Khang Duật mới chậm rãi rồi “Miểu Miểu, tin tưởng mình, được không, mình nhất định sẽ không làm cậu thất vọng!!”

Tôi tiếp tục trầm mặc.

“Miểu Miểu?” hấn lại bắt đầu dùng thanh âm mê người đi dụ dỗ tôi.

Tai tôi đang mềm đi, thật không cam lòng, nhưng vẫn gật đầu.

Hấn ôm chặt tôi, tôi đột nhiên cảm giác được, lúc hấn làm ra quyết định này, cần nhất là sự duy trì của tôi.

Tôi đồng ý, nhưng còn một vấn đề, tôi đột nhiên nghĩ tới.

“Khang Duật, nếu cậu thành công, sẽ đi đâu huấn luyện?”

“Hamburg!”

Tôi kinh ngạc “Nước ngoài!!!”

Tuy rằng đã chuẩn bị tư tưởng chia xa với hần, nhưng mà khoảng cách chỉ giới hạn trong nước, không xa tới bên kia địa cầu.

“Ba năm! Chỉ ba năm, Miểu Miểu!!” giọng nói của hần càng mê người, ánh mắt cũng dịu dàng tới mức phóng điện.

Tai tôi không chỉ mềm ẽo đi, tim cũng mềm, ánh mắt cũng không chịu nổi sóng điện cường độ cao của hần. Thỏa hiệp!!

Ba năm! Được, ba năm!!

Tôi tiếp tục bị hần ôm vào ngực, hần ôm tôi như ôm trẻ con vậy.

Tôi đang hưởng thụ, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, nhất thời gào khóc lớn.

Khang Duật kinh ngạc “Cậu khóc cái gì?”

“Ngực, ngực con gái ngoại quốc đều rất to!!!” nước mắt tôi phun ra như hai dòng thác.

“...”

Lần này tới lượt Khang Duật thống khổ xoay người đi.

Chú thích : __ (1) : google 15 phút ông phi công già này và chả ra được cái quái gì cả, mọi người thông cảm T____T

28. Chương 22: Ba Năm Sau

Ba ngày 7, 8, 9 tháng 7 năm 1999 khốc liệt tới cực điểm, nhiệt độ trên đường nhựa nóng tới mức có thể nấu được trứng chần nước sôi.

Ngoài trường thi, phụ huynh lo lắng cho con em mình đứng chặt cả con đường.

Trong trường thi, quạt điện trên trần nhà đã chạy với số lớn nhất nhưng vẫn không thể xua đi cơn nóng, tôi nóng tới mức mồ hôi ướt đầm, may là tôi tuyển khoa xã hội, hai ngày thi đầu tôi thi khá tốt, chính là môn tiếng Anh cuối cùng làm tôi hồi hộp muốn chết rồi, môn Toán là môn đỡ của tôi, tiếng Anh cũng vậy, cho nên, mới vào cổng trường tôi đã bắt đầu run run, Khang Duật lại không ở đây, hần đang tiến hành phỏng vấn theo phương thức phong bế tôi lại lo lắng hần nên luôn khẩn trương, trứng chiên, sữa đậu nành, cháo trắng đều đang lộn nhào trong ruột tôi.

Tôi nhịn không được lập tức nhắm về phía toilet, nôn hết sạch bữa sáng.

Tôi choáng váng hoa mắt kiên trì thi xong môn cuối.

Thành tích vẫn rất khả quan, giữa tháng 8 tôi thu được giấy báo trúng tuyển của Đại học Phục Đán.

Đây là mệnh đi thi trong truyền thuyết!!

Cũng có mệnh đi thi chính là Khang Duật, hần đã thông qua cuộc phỏng vấn của tổng tài công ty hàng không LTU Đức, lại là đạt được thành tích tốt nhất.

Lúc hần thông báo cho tôi trước tiên, tôi vừa vui vừa buồn.

Giấc mơ của hần được thực hiện, nhưng cũng đại biểu, tôi và hần sắp chia lìa ba năm

Ngày hần bay đi Hamburg là ngày 25 tháng 8, tôi liền khóc tới ngày 25 tháng 8, ngay cả việc vui như nhận được giấy báo trúng tuyển cũng không làm tôi dừng được, thiếu chút nữa khóc tới mù luôn.

Cuối cùng tôi vẫn là dưới sự nâng đỡ của tụi chị em tốt, mấy cô vợ và con gái kiên cường mỉm cười đưa hẳn lên máy bay.

Khi máy bay vừa bay lên, tôi ở trong phòng tiễn khóc đinh tai nhức óc, thậm chí quỳ rạp trên mặt đất không chịu đứng lên, cuối cùng ngay cả người phụ trách sân bay đều ra an ủi tôi.

Ba năm...

Một ngày tôi cũng chịu không được!

Lúc đó ngay cả việc chết đi tôi cũng nghĩ tới.

Nhưng mà, thế giới này sinh vật có sinh mệnh mạnh mẽ, kiên cường nhất chính là phụ nữ.

Ba năm sau, tôi vẫn sống sờ sờ ra đó.

Nếu nói cấp ba chính là đi tù, thì đại học chính là ra tù, cảm tạ ông nội Đặng Tiểu Bình(1), dẹp bỏ tàn dư phong kiến Trung Quốc sạch sẽ không còn gì, làm cho Trung Quốc, nhất là Thượng Hải, phát triển với tốc độ như tên lửa phi thiên.

Năm 1999 bắt đầu, máy tính thông dụng, cùng năm đó, điện thoại di động cũng bắt đầu dần dần thông dụng, thời đại số vĩ đại tiến đến, làm cho tôi và Khang Duật bị chia lìa, cũng không lo lắng không liên lạc được.

Quan trọng nhất là – Thám tử lừng danh Conan bắt đầu phát hành ở Thượng Hải từ ngày 1 tháng 7 năm 1999, ba năm đó, chính nó an ủi tâm hồn cô độc của tôi.

Shinichi Kudo, Kaito Kid, em yêu các anh!!

“u Dương Miếu Miếu, tao cảnh cáo mày lần cuối cùng, nếu như lại xem phim hoạt hình Nhật trong phòng ngủ một lần nữa, tao sẽ nghỉ chơi với mày!” âm thanh sét đánh vang lên bên tai tôi.

Tôi quay đầu “Bạn Cổ Linh Ly người đông bắc kia, bình tĩnh, hoạt hình không biến giới!”

“Bình tĩnh cái P, mày xem lồng tiếng Trung tao chưa tính, mày còn xem nguyên gốc tiếng Nhật nữa, mày đây là muốn chết!!” nói xong, nó quăng một cái gối về phía tôi.

Quăng quá nhiều lần rồi, tôi đã biết quy luật, đầu nghiêng về bên trái một chút, linh hoạt tránh thoát “Không còn cách nào khác, Thượng Hải mới có tập 101 à, chưa có tập mới, tao chỉ phải BT từ trên mạng xuống thôi, mày cũng biết là BT(2) từ trên mạng xuống thì chỉ có tiếng Nhật nguyên âm, phụ đề tiếng Trung à.”

Không phải tôi sùng Nhật, quả thật là phối âm của tiếng Nhật quá hay, nghe qua một lần, sẽ bị chinh phục hoàn toàn.

Người yêu hoạt hình Nhật chân chính, sẽ không xem bản thuyết minh tiếng Trung.

Phối âm tiếng Nhật chính là vương đạo.

Hai đứa tôi nói quá to, đánh thức bạn Tôn Linh đang ngủ trưa, mỹ nhân tỉnh ngủ, vẻ mặt mê người kia, thật sự là...hết sức quyến rũ.

Nhưng mà...

“TMD, có biết là bà đây tối qua chơi game trên mạng suốt đêm không hả, 6 giờ sáng mới ngủ, dám đánh thức tao, tao chém tụi bay!!” cùng với một trận quát lớn thô lỗ là hai gối đầu đồng thời bay ra.

Tôi trúng chiêu, Linh Ly đương nhiên cũng không may mắn thoát được.

Sự thật chứng minh, tính cách của mỹ nhân không phù hợp với vẻ ngoài.

“Tụi bay, ăn cơm, hôm nay căn tin có thịt nướng, Miếu Miếu, tao lấy một phần cho mày nè!!”

Vừa lấy xong cơm Liêu Giai Đình hét to với tôi.

Thịt nướng!!

Tôi kích động lật đật chạy qua “Cho tao, cho tao mau lên!!”

“Đi rửa tay!!” theo sau Liêu Giai Đình là Diệp Lê cũng vừa đi lấy cơm về, nó có tiếng ghét bẩn.

Tôi nuốt nuốt nước miếng, đành phải ngoan ngoan đi tới bồn rửa rửa tay.

Nghe mùi thịt, Tôn Linh cũng tỉnh, gãi gãi đầu “Có của tao không?”

“Có, ăn cùng nhau!” Giai Đình bỏ mấy cà mèn lên trên bàn.

“Đừng động vào thịt nướng của tao!” tôi rửa tay xong, chạy về bàn học, cướp lấy miếng thịt to nhất từ đĩa Tôn Linh.

“Tao thức đêm, cần dinh dưỡng!!” nó không cam lòng nhìn tôi nuốt gọn miếng thịt vào miệng.

Tôi liếm liếm khóe môi “Dinh dưỡng!! Ngày nào mày cũng có dinh dưỡng đưa tới cửa, mấy thằng con trai khoa mình, khoa tiếng Anh, chỉ cần là con trai trường này, còn có ai không cúng đồ ăn cho mày, mày còn nói cần dinh dưỡng, mày nhìn cái rương đồ ăn vật dưới giường mày coi, tràn ra luôn rồi kìa!”

“Vậy mày ăn đồ ăn vặt, tao ăn thịt nướng!”

“Ai cần!!” tôi lại gấp một miếng thịt “Tao chỉ thích ăn thịt nướng.”

Tôn Linh nhú mày “Miếu Miếu, bây giờ mày nặng bao nhiêu rồi?”

Câu này giống như một mũi tên đâm thẳng vào ngực tôi.

“140 hay là 150? Hử?” nó dùng vai cọ cọ tôi.

Miếng thịt đưa tới miệng tôi, đành phải nhịn đau bỏ lại cà mèn, giận dữ trừng nó “Coi như mày ngon!!”

“Cảm ơn!!” nó vui vẻ gấp miếng thịt tôi mới thả lại lên, không chỉ vậy, còn cố ý lắc lắc cái eo nhỏ hai thước(3) của nó!

Tôi nắm tay, rơi lệ.

Oán hận loại con gái ăn bao nhiêu cũng không mập này.

Vẫn là Giai Đình dịu dàng tốt nhất “Miếu Miếu, ăn cà ri bò nè, thịt bò không mập!”

Tôi khịt khịt mũi “Cảm ơn!!”

“Béo thì béo, tốt xấu gì Miếu Miếu có một tên bạn trai đẹp trai số zách, thanh mai trúc mã, mối tình thắm thiết, béo sỡ P, khoa khô của khoa như mày, không phải không có gì a!!”

Cổ Linh Lỵ trời sinh khéo miệng, làm cho Tôn Linh bị thịt nướng làm sặc.

“Khụ...khụ...” nó ho tới mức mắt đỏ hoe “Bà đây có người theo đuổi!”

“Đúng vậy, có, nhưng mà không có tên nào bằng Khang Vương gia hết, ha ha!”

Từ khi biết tôi có bạn trai họ Ái tân giác la, tụi nó còn hưng phấn hơn tôi.

“Miếu Miếu, chừng nào Vương gia về, tao muốn nhìn thấy người bằng xương bằng thịt!”

Khang Duật là người đông bắc, Linh Lỵ cũng vậy, cho nên nó rất có hảo cảm với Khang Duật, mỗi lần tôi và Khang Duật nói chuyện trên mạng qua Wc, nó đều ngồi một bên chảy nước miếng nhìn.

Linh Lỵ bề ngoài cũng rất được, có tư thế oai hùng hiên ngang mà con gái Thượng Hải không có, con trai trong khoa theo đuổi nó cũng nguyên một rổ.

Giai Đình cũng rất được, nó và Tôn Linh, đều lớn lên ở Thượng Hải, người theo đuổi rất đông.

Nhìn chung cả phòng, giá trị của tôi bằng zero.

Rơi lệ...

“Miếu Miếu, trả lời a, chừng nào về, sản phẩm chất lượng cao của vùng đông bắc tụi tao, tao nhất định phải nhìn cho kỹ!” Linh Lỵ thúc giục nói.

“Chắc là nghỉ hè, nói là đầu tháng 7, nhưng mà chưa xác định ngày nào!”

Khang Duật đã thông qua kỳ huấn luyện, trở thành phi công thực tập, sẽ về Thượng Hải tiếp nhận nhiệm vụ bay.

Linh Ly biến sắc “Nghỉ hè!? Nghỉ hè tao phải về đi xem mắt a!”

Phụt...tôi và Tôn Linh, Giai Dĩnh đều phun đồ ăn.

“Xem mắt!?” Tôn Linh kêu to “Mày...mày đi xem mắt, đây là năm bao nhiêu rồi, còn đi xem mắt!”

Linh Ly trề trề môi “Không còn cách nào khác, chỗ tao đều tảo hôn!”

“Có vậy cũng không cần làm cách đó a, mày mới năm ba à, chưa tốt nghiệp nữa mà!” Giai Dĩnh dùng khăn tay lau miệng.

“Nếu hợp, tìm hiểu một năm rưỡi nữa, lúc đó tao tốt nghiệp đúng không, đến lúc đó kết hôn!” Linh Ly tiếp tục ăn cơm, gắp một miếng thịt nướng, làm tôi nhìn thèm muốn chết.

“Thằng cha Thôi Tuyền đẹp trai khoa mình không phải đang theo đuổi mày sao, sao mày không có cảm giác gì!” tôi nói.

Đẹp không kém Khang Duật nha, chỉ có điều hơi lùn.

“Tao không thích con trai Thượng Hải, đều sợ mẹ!” nó lắc lắc đôi đũa.

“Đừng vợ đũa cả nắm, con trai Thượng Hải không phải ai cũng sợ mẹ!” Tôn Linh phản bác.

“Dù gì thì tao cũng không thích, tao thích...” ánh mắt nó vừa chuyển một cái “Kiểu như Khang Duật!”

“Đi chết đi!! Mày đừng nghĩ vậy, tên đó là của Miểu Miểu! Mày đi về đi xem mắt của mày đi thôi!” Tôn Linh bới cơm, không khách sáo nói.

“Nghĩ lại cũng không được a, sờ một chút chắc cũng được đi.” vẻ mặt nó vô cùng tội nghiệp nhìn tôi.

“Đợi anh ấy về, tao cho mày sờ, ai biểu mày giúp tao ôn tiếng Anh làm gì!” ăn thịt người miệng mềm, bắt người tay ngắn, tôi thật sự là tự làm tự chịu.

“Vẫn là Miểu Miểu tốt nhất, hôn một cái!” nó vừa nói xong liền chu cái mỏ đầy mỡ lên.

“Á – bắn chết đi được, đừng tới đây!!” tôi vội vàng né.

“Đi mà, đi mà!” nó đuổi theo tôi đòi hôn, tôi chạy trốn chết để trốn.

Nhịn không được, lấy tay che miệng nó, đẩy mạnh ra.

Về mặt nó đầy bi thương “Miểu Miểu, mày thật vô tình, tao biết mày chỉ muốn hun hít với Khang Duật!”

“Đúng vậy, tao với anh ấy không hun hít ba năm rồi, mày làm gì được?”

Nói câu này, tôi không hề thẹn thùng chút nào.

“Ngoại trừ hôn hít, mày không muốn làm gì khác?” Linh Ly nhiều chuyện sáp tới trước mặt tôi.

Tôi làm bộ như không nghe được “Cái gì a!!”

“Ví dụ như...” Tôn Linh cũng chui vào “Hắc hừ hắc hừ(4)!!”

Mặt tôi đỏ bừng ngay lập tức “Hắc cái đầu mày, hừ cái đầu mày, ăn cơm!!”

“A ha ha, Miểu Miểu thẹn thùng!!” Tôn Linh và Linh Ly cười run hết cả người.

Giai Dĩnh vẫn ngoan ngoãn ăn cơm, nhưng ánh mắt của nó đen tối bao nhiêu thì ý nghĩ của nó đen tối bấy nhiêu.

Mấy cái đứa này!!

Đây là vấn nạn do xã hội mở ra, làm sao giống trước đây nữa, loại chuyện này làm sao tùy tiện nói ra được.

Tôi không để ý tới tụi nó, bởi một tô cơm đầy đồ ăn, leo lên giường ăn.

Trong đầu cũng rất vô sỉ nghĩ tới chuyện hắc hứ hắc hứ kia.

Tôi và Khang Duật...

Hình như cũng nên tiến tới bước này rồi.

Vừa nghĩ tới, tôi liền mặt đỏ tai nóng, tôi suy nghĩ cái gì đâu, tôi bị đầu độc, nhất định là bị hai con kia đầu độc.

Nhưng mà càng ngăn mình suy nghĩ, cả đầu liền xuất hiện những hình ảnh màu hồng.

A a a a a a!!!

Tôi thét chói tai ở trong lòng!! Điên cuồng gõ đầu mình.

u Dương Miếu Miếu, sao mày lại có thể hạ lưu như vậy được!!

Vừa nói vậy, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh Khang Duật trần truồng(5).

Tôi căn bản chưa thấy hân trần truồng lần nào, mặt của hân gắn lên thân hình trần truồng của một nhân vật nam trong phim hoạt hình, lại còn nằm trên giường KING SIZE, kiểu hình ảnh rải đầy hoa hồng này.

Rột! Rột!

Chợt vang lên tiếng thét chói tai của Giai Đình “Miếu Miếu, mày chảy máu mũi!”

Lúc này tôi mới thấy chỗ nhân trung nóng nóng, dinh dinh, ẩm ướt khó chịu, tay theo phản xạ giơ lên chùi mấy cái, cũng thét chói tai theo “A!!! Tao...chảy...chảy máu mũi!”

Vì vậy, mấy đứa tụi tôi đều rối hết lên.

Khang Duật, xem ra là em nhớ anh tới mức tẩu hỏa nhập ma, anh mau trở lại đi!!

Sau khi trở về, em liền...

Phút chốc, máu mũi loạn phun – ing.

Chú thích : __ (1) : ai học sử cũng biết ông này rồi, là người đề ra cuộc cải cách (tên gì quên rồi) cho Trung Quốc, nói chung người ta rất phục ông. Haiz, không có ông chắc Trung Quốc chậm tiến cũng lâu lắm, tiếc ghê...

__ (2) : hê hê, BT nhá, là download nhá, không phải BT kia đâu nhá

__ (3) : 3 thước = 1m, 2 thước = 0,667m, eo chuẩn đấy ạ

__ (4) : mọi người đọc từ này có liên tưởng được gì không ? ____? , mình nghĩ nó như từ tượng thanh ý), mình cũng muốn đổi nhưng mà không nghĩ ra được

__ (5) : đây là lần thứ hai bạn MM tưởng tượng ra bạn Kd trần truồng, lần thứ nhất là ở chương 5

29. Chương 23: Vương Gia Trở Lại

“Chị, mẹ hầm canh gan heo với cải bó xôi cho chị đó, kêu chị thừa dịp nóng uống!”

“Mẹ đâu, sao lại là mày múc cho tao!”

Bình thường vào thứ 6 tôi đều về nhà nghỉ hai ngày cuối tuần, đây là ưu thế của việc học đại học gần nhà, muốn về nhà lúc nào cũng được.

“Đi ra công viên ngay ngã tư với ba rồi, chắc là để xài thiết bị tập thể hình.”

“Ừm!” tôi nhận cái chén trong tay Diễm Diễm “Một chén đầy như vậy, muốn tao bội thực hay sao vậy.” hai lỗ mũi tôi đều nhét bông, nghĩ không được mùi gì nên uống cái gì cũng thấy chán.

“Ai biểu chị chảy máu mũi mà như nước sông Hoàng Hà chảy làm chi! Ba mẹ bị hù sợ gần chết! Em cũng vậy!” Diễm Diễm làm bộ vỗ vỗ ngực, hiển nhiên là còn sợ hãi với việc tôi điên cuồng chảy máu mũi.

Tôi bỏ cái tô lên trên bàn máy tính, gỡ dây đầu “Bốc hỏa mà!”

Diễm Diễm trợn trắng mắt liếc tôi một cái, thấy tôi đang xem Conan, hỏi “Ra tới tập bao nhiêu rồi?”

“Tập 287 rồi, Shinichi ở New York (phần điều tra)” trước đó một tập là phần xảy ra vụ việc.

“Vậy em chờ tuần sau phá án rồi mới xem! Phim Nhật ác độc, một tuần ra có một tập!”

Đối với vụ này tôi cũng rất oán giận “Đúng vậy! Rất tra tấn người!”

“Vậy tuần sau chị bỏ ba tập vô USB hết nha, em mang lên trường coi!”

Tôi gật đầu, mặc dù Diễm Diễm không thi đậu Phục Đán, hay mấy trường công khác, nhưng cũng thi đậu một trường nghiệp vụ, là trường Hành chính quản lý Hoa Đông, năm nay đã tốt nghiệp.

“Đúng rồi, ngày mai họp lớp sơ trung, chị có tham gia hay không, nói để em nói trước với Tiểu Phiền!”

Tôi rột rột rột rột uống hết canh, khoát tay, “Không thành vấn đề, chị em gặp mặt, làm sao thiếu tao được!”

Ba năm chớp mắt trôi qua, tụi nó đều thi đậu đại học, Từ Oánh thi đậu Đại học Giao thông Thượng Hải, Đại Song thi đậu Đại học Đông Hoa, Tiểu Phiền là Đại học Công trình kỹ thuật Thượng Hải, Lưu Lý Quân tuy rằng thi rớt, nhưng mà giờ cũng học cùng trường với Tiểu Song, Tông Lê Quân tham gia kỳ thi cho thí sinh quá tuổi, hơn nữa thi đậu một trường khá tốt.

“Ừ, vậy chị đi nghỉ ngơi đi, đừng xem phim nữa, coi chừng máu mũi chảy nhiều hơn bây giờ!”

Con em này của tôi càng ngày càng giống bà quản gia.

“Biết rồi, mày đi làm việc của mày đi!” bây giờ nó đang vội vàng đi nộp hồ sơ tìm việc.

Diễm Diễm vừa mới đi, điện thoại của tôi liền vang lên.

Là tin nhắn.

Tôi cầm chiếc điện thoại Tam lăng tiểu phỉ đáng yêu lên, lúc này điện thoại vẫn là màn hình trắng đen, cái gì tín hiệu nhấp nháy, chuông đa âm, hình nền nhiều màu vẫn chưa có, chiếc điện thoại này tôi được ba mẹ thưởng cho lúc thi đậu đại học, 1980 tệ nha, Diễm Diễm lại chọn Nokia 3210 – điện thoại bụi đời mà người ta hay nói tới.

Ấn nút xem tin nhắn, kì thật tôi không cần xem, cũng biết chắc chắn là Khang Duật.

Bây giờ là 21 giờ 30 ở Thượng Hải, ở Đức chắc là 15 giờ 30 chiều, nếu là mùa đông thì sẽ lệch hơn 7 giờ.

Tin nhắn ghi : Miểu Miểu, bây giờ anh rảnh, đi lên chat Wc.

Chat Wc?

Tôi run run, bộ dạng mũi sưng đỏ như quỷ của tôi, làm sao để cho hắn thấy được, không được, không được, tuyệt đối không được.

Tôi nhanh chóng trả lời “Wc hư rồi, đang sửa! QQ!!”

Tôi đóng điện thoại, bật QQ lên, chờ Khang Duật chat với tôi, không ngờ hắn lại gọi trực tiếp cho tôi.

Tôi vội vàng nghe “Duật!!”

Khoa học kỹ thuật đang phát triển, xưng hô cũng đơn giản hóa, đây là biểu hiện của sự thân thiết vô cùng.

“Sao giọng nghe buồn buồn vậy, bị cảm?” tai hắn thính ghê, tôi mới nói có một chữ, bắt quá cũng đúng, bông nhét vô lỗ mũi, nói chuyện không khác mới lạ.

Tôi không dám nói bị chảy máu mũi, bởi vì nguyên nhân thật sự rất...hạ lưu.

“Có...có chút!” tôi trả lời.

“Có bị nặng không, uống thuốc chưa, uống nhiều nước vào!” lời dặn do liên tiếp truyền ra từ điện thoại.

“Đừng lo, uống thuốc rồi, uống nhiều nước luôn!” tôi trả lời từng cái, nếu không chắc chắn hẳn sẽ dong dài hơn.

“Ừ! Vậy được rồi, đừng mất ăn mất ngủ xem phim hoạt hình, sức khỏe em vốn không tốt rồi...”

Hắn bắt đầu tụng bài, tôi vội vàng đánh gãy “Anh, anh, chừng nào anh về?”

“Ngày 8 tháng 7, 20 giờ 15 phút tới Thượng Hải, cửa ra số một sân bay Phố Đông, chuyến bay 3846 của hãng LTU!”

“Đợi chút, nói chậm chút, để em lấy bút ghi lại đã.” Nói gì mà nhanh dễ sợ.

“Nhớ cái gì, trước khi anh lên máy bay sẽ gửi tin nhắn cho em, em dám không tới đón anh hả, hừ hừ!!”

Tôi làm gì dám, tôi ước gì hắn về đâu “Nói cho bác Trầm chưa?”

“Nói rồi, anh dặn bác ấy hôm đó tới đón em, miễn cho em mù mờ không tìm được chỗ!”

Quả nhiên rất hiểu tôi, tôi sống tới bây giờ, chỉ đi tới sân bay có một lần, chính là lần đưa hắn đi ba năm trước, sau đó không đi lần nào nữa, tới lúc đó, chỉ sợ tôi thật sự không tìm được cổng ra ở chỗ nào.

Tôi vừa nghe điện thoại, vừa vẽ một hình trái tim ở ngày 8 tháng 7 trên tờ lịch, đếm đếm một hồi, còn hơn một tháng nữa luôn.

Thật là lâu!!

“Duật, lần này anh về, không đi nữa đi” chia lìa ba năm, lỡ may lại thêm lần nữa, chắc tôi chịu không nổi.

“Anh về nhận nhiệm vụ bay, phải thực tập ba năm, nếu chuyển lên chính thức, anh sẽ xin ở lại Thượng Hải nhận nhiệm vụ, yên tâm ngoan ngoan chờ anh về đi!”

Tôi cao hứng muốn chết “Ừ! Lúc nào em cũng ngoan ngoãn chờ anh hết.”

Tôi nghe thấy Khang Duật nở nụ cười ở bên kia điện thoại, thời gian ba năm, làm cho giọng nói của hắn tràn ngập nam tính, thật sự là kêu gọi làm cho lòng tôi ngứa ngứa.

Tôi nhin không được nói “Duật, em nhớ anh!”

Nói xong, tôi xém khóc, giọng điệu càng buồn!

Ở bên kia Khang Duật lại trầm mặc.

Tôi đang không hiểu tại sao hắn không nói tiếng nào, chợt nghe thấy Diễm Diễm kêu tôi.

“Chị, nói với anh rě, em cũng có không gian riêng tư của mình, máy tính của em là vật phẩm cá nhân, không phải công cộng!!”

Tôi sững sốt một chút, đứng dậy, vọt vào phòng Diễm Diễm.

Trên màn hình máy tính của nó là khuôn mặt đẹp trai của Khang Duật.

Lòng tôi lộp bộp một chút, vội vàng che mũi lại! Bởi vì Wc đang chĩa về phía tôi.

Đột nhiên loa máy tính phát ra một tiếng quát to “Mũi của em bị sao vậy!”

Bị lộ rồi!!

Tôi cũng không che giấu nữa, ngồi trước máy tính của Diễm Diễm, lắp bắp nói “Bốc...bốc hỏa!!”

“Bốc hỏa mà mũi thành như vậy hả!” mặt hắn đen thui, không biết có phải do chất lượng màn hình máy tính tốt hay không, gân xanh trên trán hắn đột nhiên nhìn thấy hết sức rõ ràng, tựa như hắn đang ở trước mặt tôi vậy.

“Không nói tới cái này nữa, sao tự nhiên đi làm phiền Diễm Diễm vậy!” tôi liếc liếc con em đang nằm trên giường giận dữ kia.

“Không phải nói nhớ anh sao, bây giờ anh cho em nhìn cho đủ! Cũng cho anh xem xem em có khóc hay không, để lúc anh luyện tập lại không yên lòng!” mặt hấn thúí hoắc nói.

“Không, em không sao!” tôi vội vàng lắc đầu, tôi cũng không muốn lúc hấn luyện tập làm sai chuyện gì.

“Nhìn thấy anh, còn khó chịu nữa không?”

Tôi lắc đầu!

“Giơ tay ra đi!” hấn nói.

“Chi vậy?” tôi hỏi.

“Cho em sờ sờ anh!!”

Sờ!?

Trong lòng tôi xôn xao một trận, ngẫm nghĩ lại, cách màn hình sờ hấn thì có cảm giác gì, nhưng mà tôi vẫn vươn tay ra, lấy ngón tay vuốt theo lông mi của hấn, cái mũi, còn có đường nét khuôn mặt.

“Một tháng ba ngày, Miểu Miểu, em chỉ có thể sờ anh như vậy thôi, nhịn một chút, được không?”

Tôi nức nở “Ừ!!”

“Cười một cái cho anh xem, để anh an tâm!!” hấn thở dài nói.

Tôi nhếch môi, muốn cười, nhưng mà cười thật cứng ngắc, dù gì trong mũi tôi còn đang nhét hai cục bông, cười nhe răng ra cũng không đẹp đi đâu đi.

“Được rồi! Anh tắt máy đây! Mặt em như vậy, ít nhất làm cho anh cười suốt một tháng!!”

Tôi nhịn không được run run một phen.

Bản chất của hấn lại thể hiện ra.

Nghĩ nghĩ, tôi phì cười một tiếng, lần này tuyệt đối là cười tự nhiên.

“Ha ha ha ha!!” tôi thật sự không còn cách nào đối phó với hấn.

Khang Duật nhìn thấy tôi cười, cũng cười.

Vì vậy, tôi và hấn, cách màn hình máy tính, cười ha ha.

Làm cho Diễm Diễm ngồi một bên nhìn tức điên lên “Hai người đôi cầu nam nữ này!! Em muốn cắt đứt quan hệ với hai người!!”

Tôi và Khang Duật nghe xong, cười càng vui hơn.

Sắp rồi, chỉ còn một tháng 3 ngày nữa thôi, hấn sẽ trở lại bên tôi.

Ngày 8 tháng 7 năm 2002, là ngày Khang Duật trở về, mới sáng sớm tôi liền tới tiệm làm đẹp làm tóc.

“Tiểu thư, chị muốn làm kiểu tóc gì?”

Tôi nắm tay nói “Làm kiểu tóc mà đàn ông vừa nhìn liền hóa sói!”

“...” nhà tạo mẫu tóc không nói gì.

Tôi quát “Sao chờ ra đó, nhanh chút, tôi đang vội!”

Nhà tạo mẫu tóc kia cũng rất giỏi, tôi đưa ra yêu cầu thần kinh như vậy mà hấn cũng làm cho tôi một đầu tóc quần vô cùng thích hợp.

Tôi soi gương, rồi đột nhiên phát hiện, bà đây vẫn còn rất đáng yêu thôi.

Ừm, không sai, không sai.

Trả tiền, tôi vô cùng nhộn nhạo đi tới thẩm mỹ viện.

Sửa lông mi, làm mặt, đắp mặt nạ, chăm sóc toàn thân.

Bóp tiền của tôi lập tức rút nhỏ 100%.

Tôi lại vô cùng nhộn nhạo về nhà, bắt đầu thử quần áo không ngừng.

“Cái này đẹp, hay là cái này đẹp!” tôi cầm hai bộ váy, trưng cầu ý kiến của Diễm Diễm.

Diễm Diễm đã bị tôi tra tấn tới mức nằm trên giường kéo dài hơi tàn.

“Chị, chị thử hơn 5 tiếng rồi, nhẹ tay với em chút được không, đừng hỏi em nữa, chị tự quyết định đi!”

“Đây là thái độ làm em của mày hả, mày có biết đây là một ngày vô cùng quan trọng trong đời chị mày không!” tôi và Khang Duật ba năm không gặp, ba năm qua đều dựa vào Wc, chỉ nhìn thấy mặt thôi, mặt dù sao cũng không thay đổi, tôi muốn bù lại ở chỗ khác.

Diễm Diễm bị tôi nói vậy, không còn cách nào khác, tay chỉ đại một cái “Cái này! Nhất định sẽ giúp chị đem Khang Duật kéo lên giường!!”

“Mày nói vậy bạ gì đó!” tôi ném quần áo qua.

Diễm Diễm chôn trong đồng quần áo nói “Thật đó, cái đó đẹp nhất, ngực thấp, có thể bày ra ưu thế của chị!!”

“Phải không?” tôi còn rất tin.

Diễm Diễm gật đầu “Cam đoan Khang Duật sẽ bị hạ gục ngay chiều đầu tiên.”

Tôi lập tức mặc bộ váy ngực thấp kia vào, soi soi gương.

Màu đen, trông có vẻ gầy.

Tay áo lá sen, che cánh tay thịt thịt.

Thắt lưng cao, che bụng.

Váy dài, làm cho chân có vẻ càng thon dài.

Bay bay, nhẹ nhàng đẹp đẽ.

Ngực thấp...tôi nhìn rãnh biển Mariana của mình.

“Diễm Diễm, có hở quá hay không!” cái váy này từ lúc tôi mua tới giờ chưa mặc lần nào, lúc ấy chỉ thấy loại váy nữ thần này rất có khí chất.

Diễm Diễm chui đầu ra “Không có, chỉ có chút xiu vậy, bây giờ là năm bao nhiêu rồi, người ta không có, còn tìm mọi cách để có đâu, huống chi chị lại có sẵn!!”

Tôi gật đầu, đứng nha, có thì khỏe, mắc gì giấu diễm.

Quyết định, liền cái này!!

Hết thấy chuẩn bị xong!!

Khang Duật, anh chờ bị em mê chết đi.

Không đúng, là chờ em tới đón anh đi.

Tới 18 giờ, bác Trầm tới đón tôi, từ khi tôi học đại học, ba mẹ không quản tôi nghiêm như trước nữa, buổi tối đi ra ngoài nói trước một tiếng là được, tôi chạy ra cửa, dọc theo đường đi vừa khẩn trương vừa hưng phấn, ngồi không cứ hỏi mãi bác Trầm “Cháu đẹp không?”

Bác Trầm rất kiên nhẫn trả lời tôi mấy câu “Đẹp!” “Nếu như bác trẻ lại 40 tuổi, bác nhất định sẽ theo đuổi cháu!” “Cam đoan Khang Duật xuống máy bay sẽ bị cháu mê chết mệt!” gì gì đó.

Tôi hài lòng.

Sân bay Phổ Đông cách nhà tôi rất xa, phải đi mất 1 tiếng rưỡi, đến sân bay, bác Trầm đậu xe đi mượn vào bãi, sau đó ngồi vào tiệm cà phê ngay sân bay chờ Khang Duật.

Cách 20 giờ 15 phút còn 45 phút, mỗi phút mỗi giây đều như một năm vậy, cứ 5 phút tôi phải đi nhìn thông báo các chuyến bay một lần, chỉ sợ máy bay bị trễ.

Hoặc là 5 phút đi toilet một lần, đứng trước gương sửa sang tóc và quần áo của mình.

Rốt cuộc, tôi cũng đợi tới 20 giờ 15 phút, tôi đứng ngay cửa ra các chuyến bay quốc tế, rướn cổ tìm bóng dáng của Khang Duật.

Bác Trầm có lẽ là sợ tôi rướn cổ quá không kéo lại được, nói “Miểu Miểu, không nhanh vậy đâu, xuống máy bay, phải qua cửa kiểm tra, còn phải lấy hành lý, đừng nóng vội!!”

Tôi hơi thất vọng rụt cổ lại, sao xuống máy bay rồi còn phiền phức như vậy.

Thừa dịp còn chút thời gian, tôi lại đi toilet thêm một lần nữa, vẫn điên cuồng soi gương như trước, làm cô lao công sợ tới mức tưởng gặp phải người điên.

20 giờ 45 phút, tôi đứng tới nỗi chân tê rần rồi, còn chưa thấy Khang Duật, sốt ruột, hồi hộp, hưng phấn, không kiên nhẫn thay nhau trôi lên tra tấn tôi.

Sắp tới 21 giờ, tôi rốt cuộc thấy được Khang Duật kéo hành lý đi ra, ở giữa một đám người hấn như vật phát sáng, làm cho tầm mắt của tôi nhanh chóng bắt được.

Vì vậy, tôi không quan tâm gì xôn xao lên.

“Tiểu thư, chỗ này không vào được!” một nhân viên bảo vệ ngăn tôi lại.

Tôi dùng một cước đá văng người bảo vệ kia qua một bên, sau đó phi về phía Khang Duật.

Khang Duật cũng nhìn thấy tôi, giơ hai tay ra, cười thật tươi.

Tôi nhảy lên y như con khỉ con, hai tay ôm hấn thật chặt, hai chân như cây hoa gai kẹp lấy eo hấn.

Thì ra ba năm có thể dài như cả đời vậy sao?

“Miểu Miểu! Nói không khóc rồi mà!”

“Anh làm gì được em!!” may mắn tôi vứt bỏ ý định trang điểm đi, nếu không bây giờ mặt mũi chắc chắn sẽ tèm nhem.

Khang Duật ôm tôi, đi ra cửa chờ, bác Trầm vừa thấy hấn, cũng nước mắt tứ tung, mở miệng liền mắng “Thằng nhóc con, thằng nhóc con này!!”

Khang Duật vươn tay, ôm vai bác Trầm, ba người chúng tôi ôm nhau.

Bác Trầm khóc của bác Trầm, tôi khóc của tôi, Khang Duật một hồi trấn an tôi, một hồi trấn an bác Trầm, vội vàng luống cuống tay chân.

Ruột cuộc, tôi khóc đủ, bình tĩnh, leo xuống người hấn.

Tôi còn chưa nhìn kỹ hấn đâu.

Tôi ngẩng đầu, phát hiện hình như hấn lại cao thêm, sau ba năm, hấn không còn nét ngây ngô của con trai, ngũ quan rõ ràng hơn, hoàn toàn ra dáng đàn ông, bả vai càng rộng, người cũng to lên, màu da vẫn giống như trước đây, còn mang theo chút sáng bóng của kim loại.

Thượng đế ơi, anh ấy đã đẹp trai tới mức con không biết làm sao để ra tay hết.

“Miểu Miểu, không sờ anh hả?”

Tôi không phải đang bắn khoả không biết ra tay từ chỗ nào thôi.

“Em không sờ, vậy để anh!”

Tôi ngăn người “Cái gì?”

Bàn tay to của Khang Duật đột ngột xoa mặt của tôi, ngón tay ấm áp vuốt vuốt lông mi tôi, mắt, mũi, còn có môi, giống như tôi là bảo vật mà hấn tìm kiếm cả đời.

Qua một lúc lâu, hấn sờ đủ rồi, thở dài một hơi “Thật may, chưa bị người khác bắt cóc!!”

Tôi đỏ mặt nghĩ, ai bắt cóc a, chỉ có tên ngốc này thôi.

Hấn lại ôm tôi vào lòng, tôi cũng gắt gao ôm lưng hấn.

Hấn thật sự đã trở lại!

“Hi! Duke, I’m sorry to let you wait for so long time.”

Thình lình, bên tai lọt vào một câu tiếng Anh, tôi hoảng sợ.

Nghe tiếng nhìn lại, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh, trông y như Tom Cruise đang vô cùng hào hứng nhìn tôi.

Ai? Ai vậy a?

Tôi đang khó hiểu, Khang Duật nói với tôi “Miểu Miểu, anh giới thiệu với em, đồng nghiệp của anh, Leo Carter!”

“A!” tôi cuống quýt dùng vốn tiếng anh sứt sọc của mình trả lời “Nice to meet you!!” sau đó kiễng chân nói nhỏ bên tai Khang Duật “Tại sao anh ta gọi anh là Duke?”

Hấn cũng kể tai tôi nói nhỏ “Tên tiếng Anh của anh!”

Tên tiếng Anh, tôi liếc hấn, tên này sến cũng đủ rồi đó.

Duke ý chỉ công tước, cùng bậc với Vương gia ở Trung Quốc.

Khang Duật liếc lại tôi, bộ em nghĩ cái tên sến rện này là do anh lấy hả?

A, tôi hiểu.

Xem ra là có nguyên cớ, để tôi hỏi hấn sau.

“Me too!!” soái ca ngoại quốc nhiệt tình trả lời tôi, sau đó nói với Khang Duật “She is often you mentioned the girlfriend?”

Tuy rằng tiếng Anh của tôi rất ẹ, nhưng dù gì cũng đạt tiêu chuẩn đại học, nghe cũng hiểu.

Hấn hỏi Khang Duật, tôi có phải bạn gái mà hấn thường nhắc tới không.

Vừa nghe xong, mặt tôi cười nở hoa luôn.

Khang Duật lại nói “NO!!”

Mặt tôi lập tức biến sắc, sao lại không!!

Khang Duật thừa dịp trước khi tôi nổi giận dùng tiếng Anh thật chuẩn trả lời “She is not my girlfriend, she is my...” hấn đột nhiên cúi đầu, ánh mắt lóe ra ánh sáng nhu hòa bốn phía nhìn tôi “Fiancee, she is my fiancee!”

Mặt tôi lại biến sắc, lần này là xấu hổ đỏ mặt.

Fiancee là vị hôn thê!!

Vị hôn thê!! Hấn thế nhưng lại nói tôi là vị hôn thê của hấn!!

Trong lòng tôi bây giờ đang xôn xao.

Tôi âm thầm kéo tay áo Khang Duật, hấn dùng mắt hỏi tôi, sao vậy?

Tôi ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo hấn cúi đầu.

Hấn cúi đầu, tôi ghé vào tai hấn nói thầm “Em thành vị hôn thê của anh hồi nào vậy?”

Hấn nhú mày “Sao? Tính quýt nợ hả!!”

Quýt nợ!? Tôi nợ hấn cái gì?

Hắn lấy ra một cây bút ghi âm cũ từ túi áo, lắc lắc trước mặt tôi “Miếu Miếu, đừng nghĩ tới chuyện quyết nợ, anh còn giữ bằng chứng đây!!”

Tôi đã quên mất tiêu cái vụ này, không ngờ hắn lại mang theo bên người cây bút ghi âm kia.

Sau đó, Khang Duật và Leo bắt đầu dùng tiếng Anh nói chuyện rất nhanh, tôi kinh ngạc Khang Duật dùng tiếng Anh lưu loát như tiếng mẹ đẻ vậy, quả nhiên nha, khẩu ngữ rèn luyện ở nước ngoài rất khác biệt.

Những gì hai người đó nói, có mấy câu tôi hiểu, có mấy câu...tôi đắm ngực, khinh bỉ khả năng nghe vô cùng kém cỏi của mình, còn có khẩu ngữ, bởi vì tôi không chen vào được câu nào.

Phương pháp dạy tiếng Anh ác độc của Trung Quốc.

Tiếp theo, ông bác già từng du học Mỹ – bác Trầm – cũng tham gia, cũng dùng tiếng Anh vô cùng lưu loát nói chuyện, chỉ có mình tôi, nói không được, nghe cũng rất miễn cưỡng.

Nếu không phải Khang Duật vẫn ôm tôi sát hắn, lại ôm thắt lưng của tôi, tôi nhất định kiểm cái hổ chôn mình luôn cho rồi.

Bọn họ nói chuyện với nhau trong chốc lát, Khang Duật nói câu “Let’s go!”

Câu này thì tôi hiểu, nếu không hiểu, tôi có thể trực tiếp đi nhảy lầu luôn rồi.

“Phải đi hả? Em đẩy hành lý giùm anh cho!! Mọi người nói chuyện đi!” tôi đẩy xe hành lý, tìm chuyện để làm còn đỡ hơn ngồi bên như vịt nghe sấm.

Tôi phát hiện quan hệ giữa Khang Duật và Leo như bạn tốt vậy, chiều cao, tuổi hai người không chỉ sắp xỉ, lại đều vô cùng đẹp trai, đứng chung một chỗ như vật phát sáng, dọc đường đi ra bãi đỗ xe, hấp dẫn vô số sinh vật giới tính nữ, bỏ qua nguy hiểm của việc có thể đụng phải tường, không ngừng quay đầu nhìn bọn hắn.

Tôi đẩy xe hành lý ngượng ngùng đi ngang hàng với bọn họ nên đi chậm lại, chậm rãi theo sau.

Đột nhiên, Leo quay đầu lại nhìn tôi một cái, tôi lễ phép cười đáp trả.

Hắn quay đầu lại, cọ cọ bả vai Khang Duật “Duke, she is very beautiful!”

Tôi thật sự là được khen mà kinh hồn, hảo cảm đối với hắn lập tức tăng lên 100%.

Tuy rằng nghe nói người nước ngoài đều khen con gái phương Đông xinh đẹp, hoàn toàn là cách nói dễ phép.

Bất quá, tôi vẫn rất vui.

Leo lại quay đầu lại nhìn tôi một cái, tôi đang không biết sao hắn cứ nhìn tôi quài, lại thấy hắn chớp chớp mắt lại cọ cọ bả vai Khang Duật, thật ái muội dùng tay vẽ ra một đường cong vòng trước ngực “Nice body!!”

Thì ra là hắn không nhìn mặt của tôi, chỉ xem...tôi cúi đầu nhìn ngực của mình.

Ách...tư thế đẩy xe, làm cho Rãnh biển Marianna càng sâu, càng rõ ràng.

Tôi lập tức ngẩng đầu nhìn Khang Duật, mặt hắn nhất thời đen thui thui lù, hắn cũng chú ý tới.

Thảm!!

Đồng thời, hảo cảm của tôi đối với Leo trực tiếp giảm xuống số âm.

Thì ra, đây là sói ngoại quốc!!

Lên xe, tôi và Khang Duật ngồi ghế sau, Leo ngồi ghế phụ, trên đường về, Khang Duật không thèm nói với tôi câu nào, chỉ nói việc nhà với bác Trầm.

Tôi ngồi gãi cửa kính y như con mèo con.

Đồ ngoại quốc hại người.

5555...

Bác Trầm đưa Leo tới khách sạn trước, sau đó mới đưa tôi và Khang Duật về nhà, vừa đến nhà bác Trầm, Khang Duật vẫn như cũ không để ý tới tôi, tôi chỉ phải kéo hành lý của hắn lên lầu, đem vào phòng, trong lòng lắm bực, người ta đâu có cố ý đâu.

Nghe tiếng bước chân Khang Duật đi lên, tôi nghĩ, vừa gặp lại không thể cãi nhau, thôi thì tôi cúi đầu nhận sai đi.

Hắn lên đây, mặt âm trầm, đóng cửa lại.

Trong lòng tôi một trận sờ sợ “Bác Trầm đi nghỉ rồi?”

“Ừ!” hắn tựa vào trên cửa.

Tôi nghe tiếng khóa chốt an toàn.

Tại sao hắn khóa cửa, lại là khóa an toàn, chẳng lẽ tính đóng cửa đánh chó...phì, phì, không phải, đánh vợ, lại phì...tôi còn chưa phải vợ hắn.

Hắn toát ra từng trận từng trận gió độc đi tới phía tôi, tôi muốn lui về phía sau, lại bị hắn giữ lại, tiếp theo trời đất loạn chuyển, tôi bị hắn đặt trên cửa.

Tôi thật sự bị hắn dọa “Khang...”

Tên hắn mới bị tôi kêu có một nửa, đã bị hắn dùng miệng chặn lại.

Tôi chưa bao giờ biết hôn cũng có thể kịch liệt và mạnh mẽ như vậy, giống như hắn muốn ăn tôi luôn vậy, mũi tôi ngửi được, miệng cảm giác được tất cả đều là hương vị của hắn, nóng bỏng tới mức toàn thân tôi nóng lên, như bị ngâm trong một tô canh nóng, nhất thời tôi quên nhắm mắt lại, mở to mắt nhìn hắn, hắn cũng không nhắm lại, mở to mắt trừng tôi, giống như cố ý, mút lưỡi của tôi mạnh tới mức như sắp đứt, hắn giống như đang trừng phạt tôi, dùng răng cắn cắn môi tôi.

Tôi toàn thân tê dại, mặt đỏ bừng, chậm rãi từ cứng ngắc, đến dịu đi, lại đến đón ý hòa theo hắn, lời lẽ dây dưa làm cho hai tay lẫn lộn, cũng niết nhãn quần áo lẫn nhau, càng làm cho nụ hôn thêm cuồng dã.

Tới khi tôi bị hôn tới mức sắp đứng không vững, sắp té, hắn mới buông ra.

Trán tôi và hắn chạm vào nhau, cả hai đều thở phì phò, chia lìa ba năm, vừa gặp mặt liền kịch liệt như vậy, thật là một khảo nghiệm với phổi.

Tôi vô cùng đáng thương nhìn hắn.

Hắn tựa hồ không còn cách nào đối với tôi nữa, thở dài một hơi, nhưng vẫn rất nghiêm khắc quát tôi một phen “Không cho phép mặc kiểu đồ hở hang này nữa!!”

Tôi lật đặt gật đầu, gật thật mạnh!

Sắc mặt của hắn đẹp thêm một chút, bắt đầu giúp tôi sửa sang lại quần áo bị hắn làm nhăn, đột nhiên lướt qua ngực của tôi, sắc mặt không hiểu sao lại bắt đầu khó coi, quát “Miểu Miểu, nói em lớn thêm có chừng mực thôi, sao em không nghe lời!!”

Tôi rơi lệ...

Cái này không phải tôi không chế được.

Cuối cùng, hắn vuốt vuốt cái cằm được cạo sạch sẽ, bổ sung thêm “Nói lại, lúc có một mình anh, em có thể mặc!!”

“...”

30. Chương 24: Con Dâu Xấu Dù Gì Cũng Phải Gặp Mẹ Chồng

“Diễm Diễm, làm ơn, nghĩ giùm tao một lí do đi!” tôi chấp tay cầu xin với cái điện thoại.

“Không thành vấn đề, không phải là không về nhà ngủ sao, em hiểu mà! Anh rể có mang quà về cho em không, có em giúp chị liền!” tôi liếc Khang Duật một cái, hắn vừa tắm rửa xong, đang thu dọn hành lý.

Hắn tựa hồ hiểu ý tôi, lấy ra một cái hộp được đóng gói vô cùng đẹp đẽ, giơ giơ lên cho tôi xem.

Tôi vui vẻ, giơ ngón cái lên với hắn, sau đó nói vào điện thoại “Có mang, một phần rất lớn nha!”

“OK! Yên tâm, để em nghĩ xem...” giọng nói của Diễm Diễm nghe nịnh nọt tới cực điểm.

“Cám ơn!” tôi an tâm, tuy rằng học đại học rồi, nhưng mà chưa tốt nghiệp thì mẹ vẫn không cho tôi yêu đương, bắt quá, buổi tối đi ra ngoài không nghiêm như trước nữa, nhưng thời gian giới hạn vẫn có, hơn nữa tuyệt đối không thể qua đêm ở bên ngoài.

Bất quá Diễm Diễm thông minh hơn tôi nhiều, nhất định có cách.

“Chị, có rồi, nói chị về trường lấy vở bỏ quên ở đó, thấy Cố Linh Lị phòng chị không về nhà, nghỉ hè một mình trong trường, rất cô đơn, chị liền ở lại với chị ấy, thế nào, vô cùng hợp lý!”

“Ừ, ừ!” tôi gật đầu.

“Được rồi, lát nữa chị gọi điện thoại về nhà cứ nói với mẹ như vậy, nhất định không thành vấn đề, bắt quá...” Diễm Diễm âm hiểm cười một tiếng “Chị, đừng làm ra việc gì chết người, chị không giống em, một năm nữa mới tốt nghiệp!”

Mặt tôi đỏ lên “Cái đầu mày!!”

“Hé hé!! Không nói nữa, em đi xem TV! Bye bye!”

Gác điện thoại, tôi lại gọi điện thoại nhà, nói với mẹ lý do được Diễm Diễm bịa ra, mẹ không nghi ngờ gì, còn dặn dò tôi, buổi tối đắp chăn cho kín, đừng tưởng trời nóng sẽ không cảm lạnh.

Tôi trả lời, mẹ lải nhải mấy câu, cũng liền gác máy.

Tôi buông di động xuống, thở ra thật nhẹ nhàng.

“Xong rồi?” Khang Duật ôm lấy tôi từ sau lưng.

Tôi ngẩng đầu “Ừ, bắt quá làm em sợ muốn chết!” tôi vỗ vỗ ngực, trong lòng vẫn rất sợ hãi, liếc nhìn hắn, xòe tay ra trước mặt hắn “Nói nữa, quà em đâu?”

Không có lý nào Diễm Diễm có, tôi lại không có.

Trong lòng bàn tay tôi ngay lập tức xuất hiện một chiếc hộp rất tinh xảo.

Tôi so đo kích thước quà với Diễm Diễm “Sao nhỏ vậy?”

Khang Duật vẫn đang ôm tôi, không tính buông tay, lại giống như trước đây, làm ngứa bên tai tôi “Hàm kim lượng khác nhau!”

Hàm kim lượng!?

Mặt tôi thúi hoắc mở hộp ra, nhất thời trước mắt sáng ngời, thét to “Mặt đây chuyển thủy tinh Thi hoa lạc thể kỷ hình con chó!”

Tôi muốn cái này lâu rồi, bắt quá mua ở Thượng Hải rất mắc.

“Sao anh biết em thích cái này!” tôi vui rạo rức hỏi.

Khang Duật cũng liếc tôi một cái “Chỉ cần có liên quan tới chó, em đều thích như nhau, cái nào cũng muốn.”

Quả nhiên hiểu tôi rất rõ.

“Vậy anh tặng Diễm Diễm cái gì?” đồ trang sức hình con chó này nói mắc, cũng không mắc lắm, nếu nói về hàm kim lượng, đúng là quà của Diễm Diễm không mắc bằng của tôi.

Khang Duật khụ một tiếng “Đồ ăn vặt đặc sản Đức do công ty phát...chắc chắn...”

“...”

Một gói to như vậy, thì ra chỉ được cái mã ngoài.

“Anh cẩn thận Diễm Diễm làm phản!” nghĩ lại trước kia hấn vì theo đuổi tôi, tổn rất nhiều tâm tư lấy lòng nó.

“Không sợ!”

“Tôi nghi hoặc nhìn hấn.

Cặp mắt hấn đen đen “Hôm nay đã khác ngày xưa, đã tới lúc qua sông đoạn cầu!”

“...”

Người vũ trụ xấu xa, quả nhiên vẫn là người ngoài hành tinh không hề thay đổi.

Khủng bố!

“Miểu Miểu, sắp 2 giờ rồi, ngủ đi!” hấn đột nhiên nói nhỏ bên tai tôi.

Mặt tôi đỏ lên, ruột gan phèo phổi đều căng thẳng “Được...em đi...đi tắm đã!”

Tôi gục đầu xuống, đi về phía phòng tắm, đóng cửa lại, tôi ngồi trên mặt đất, che khuôn mặt đỏ bừng nóng rực lại, tôi ở lại qua đêm không phải để hắc hừ hắc hừ với hấn, tuyệt đối không phải, chỉ là ba năm không gặp nhau, tôi muốn nhìn hấn nhiều hơn, ở cạnh hấn nhiều hơn chút.

Hấn...chắc là cũng không có cái...cái ý nghĩ kia đi.

Lỡ may...

Mặt tôi bắt đầu đỏ bốc hơi.

“Miểu Miểu, mặc áo ngủ của anh, được không?” Khang Duật đứng ngoài gõ gõ cửa.

“Hả, được...được!” tôi mở cửa ra, nhận lấy áo ngủ hấn đưa, sau đó lại nhanh chóng đóng cửa lại, xem chút nữa kẹp tay hấn luôn.

Không được suy nghĩ lung tung, Khang Duật sẽ không như vậy.

Tôi lật đặt mở vòi sen tắm rửa, cũng không biết tại sao, cả người vẫn nóng lên, rõ ràng đang tắm nước lạnh.

Nhưng cho dù là tắm nước lạnh, cũng không tẩy được cơn bão những hình ảnh màu hồng trong đầu tôi.

Tôi lại ngồi trên mặt đất bụm mặt, còn điên cuồng vò tóc.

A a a a a a!!!!

Trong lòng tôi thét chói tai không thôi.

u Dương Miểu Miểu, mày là con sói cái nhỏ!!

Tôi tắm rửa hết nửa tiếng, tắm xong rồi cũng không dám đi ra, đi qua đi lại trong phòng tắm, nghĩ nên đổi mặt Khang Duật như thế nào.

Không...không nghĩ.

Nếu nghĩ nữa, rất có thể tôi sẽ trực tiếp nhảy xuống từ cửa sổ phòng tắm, sau đó trốn về nhà.

Tôi đã trưởng thành rồi, có thể làm...cái kia!

Sau đó, tôi đột nhiên nghĩ tới một việc, tôi tắm chưa? Tắm chưa?

Đầu óc nhất thời ngu si, lại cởi quần áo, lại tắm thêm lần nữa.

Tắm sạch sẽ thơm tho, sau đó gom hết dũng khí lại, mở cửa phòng tắm ra, cúi đầu, từng bước một nhích về phía giường.

“Tắm xong rồi?” trên đầu đột nhiên phát ra tiếng của Khang Duật.

“Ừ!” tôi hồi hộp không dám nhìn hấn.

“Lại đây, ngồi xuống, anh sấy tóc cho em!” hấn kéo tôi ngồi lên trên ghế.

m thanh của máy sấy tóc, làm cho tôi tạm thời không suy nghĩ lung tung nữa.

Khang Duật giúp tôi sấy tóc xong, hỏi “Miếu Miếu, ngủ bên trong, hay là ngủ bên ngoài!”

“A!?” tôi hoàn hồn.

“Ngủ bên trong, hay ngủ bên ngoài?” không ngờ Khang Duật đã leo lên giường rồi.

Tôi nhìn cái giường sắt tường, rồi đột nhiên cảm thấy cái này có tính là hấn đang dụ dỗ tôi không.

Nhìn nhìn lại cái giường này, sao tự nhiên thấy nó nhỏ vậy a.

“Miếu Miếu?” Khang Duật lại gọi tôi.

“A, bên trong...không phải, bên ngoài!” bên ngoài dễ chạy hơn.

Hấn dịch vào bên trong, đem chừa phần ngoài cho tôi, tôi nuốt nuốt nước miếng, y hệt như robot, máy móc đi tới bên giường, sau đó nuốt nuốt nước miếng, leo...leo lên.

Nằm lên giường rồi, tôi nói cũng không dám nói, trực tiếp nhắm mắt lại.

Ngủ là an toàn nhất.

Tôi cảm giác được Khang Duật nằm xuống cạnh tôi, trong lòng nhất thời hồi hộp kinh hoàng.

Trong đầu cũng là ba chữ – đến đây đi, đến đây đi, đến đây đi!!

Nhưng mà, một chút động tĩnh Khang Duật cũng không có.

Phút chốc tôi mở mắt, nhìn về phía bên cạnh.

Hấn thế nhưng lại đưa lưng về phía tôi ngủ.

Tôi hơi phát điên.

Cái này là tình huống gì?

Nhịn không được, tôi đẩy đẩy hấn “Duật, ngủ?”

“Ừ!” hấn dùng giọng mũi trả lời tôi.

Tôi không biết nên thất vọng, hay nên thở phào nhẹ nhõm, đây là lần đầu tiên ngủ cùng giường với hấn nha.

Được rồi, tôi thừa nhận là tôi thất vọng nhiều hơn.

Tôi nổi giận nhắm mắt lại, nhưng mà không ngủ được, không làm gì được, tôi đẩy đẩy hấn “Duật, em ngủ không được, mình nói chuyện đi.”

Khang Duật lại trầm mặc trong chốc lát mới trả lời “Không nói chuyện!”

“Nói chuyện đi mà, buồn quá, kể chuyện anh huấn luyện ở Đức đi.” tôi không buông tay, tiếp tục đẩy hấn.

Hấn đại khái bị tôi quấy rầy mất kiên nhẫn, quay phắt một cái đứng dậy, trừng mắt nhìn tôi.

Trong lòng tôi lại lộp bộp, hấn đây là bị sao vậy!?

Hấn vò vò đầu, làm cho tóc trên đầu rối thành một nùi, lại thêm phần gợi cảm dã tính.

“Muốn anh nói chuyện với em thôi mà, khó làm lắm hả?”

Trong mắt hấn sắp phun lửa ra luôn “Miếu Miếu, em hơi quá đáng, anh là một người đàn ông bình thường, bên người là người con gái mình thích nhất, lại chỉ làm việc đắp chăn nằm nói chuyện, tổn thương lòng tự trọng biết bao nhiêu.”

Ách...sao câu này nghe kì kì.

Nhưng mà nghĩ sâu hơn...

Mặt tôi nhanh chóng đỏ lên, ngập ngừng nói “Em lại chưa nói không cho anh cái kia...”

Hắn lại dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt “Không được!!”

Tôi ngây ngẩn cả người, tự tôi dâng mình lên, hắn còn nói không được, còn nói tôi tổn thương lòng tự trọng của hắn, lòng tự trọng của tôi còn bị tổn thương nhiều hơn.

“Anh có nguyên tắc, loại chuyện này, nhất định phải sau khi kết hôn mới được!!”

Tròng mắt tôi trừng tới sắp lồi ra, ôi trời ơi, giờ này còn có người như tên này, hơn nữa còn làm cho tôi gặp phải.

“Cho nên, ngủ, không nói chuyện, đừng làm tổn thương lòng tự trọng của anh, không thôi em không xong với anh đâu!” hắn quát, sau đó lại nằm xuống đưa lưng về phía tôi.

Tôi không nói gì, ngây ngốc nhìn tấm lưng rộng của hắn.

Rơi lệ...

Ngủ đi, ngủ đi, hắn kêu tôi ngủ, mặc gì tôi không ngủ.

Tôi giận dữ xoay lưng lại, nhắm mắt.

Không lâu sau, Khang Duật lại chồm dậy, tức giận nói “Miểu Miểu...”

Tôi gạt tay hắn ra, tức giận nói “Làm sao!”

Hắn nói thật không vui “Em ở bên cạnh, anh ngủ không được!”

“...”

Tôi không để ý tới hắn, giả bộ ngủ, đã cho anh cơ hội rồi, ai biết anh không quý trọng.

Hừ hừ!!

Sáng hôm sau, lúc tôi và Khang Duật đang ngủ rất say, bác Trầm không biết tôi ngủ lại nên vui vẻ phần chần đi mua bánh quẩy và sữa đậu nành đi lên lầu, vừa mở cửa ra, nhìn thấy tôi và Khang Duật quấn chặt lấy nhau ngủ.

Loảng xoảng một tiếng, sữa đậu nành và bánh quẩy hoàn toàn rớt xuống đất.

Tôi và Khang Duật bị đánh thức, xoa xoa ánh mắt nhập nhèm nhìn đang bị kinh hãi bác Trầm.

“Hai đứa bay...” bác Trầm vươn ngón tay run run ra, một chữ cũng nói không ra.

Tôi nghĩ bác thấy tôi và Khang Duật từ nhỏ yêu sớm, trí nhớ còn dừng lại lúc hắn còn là vị thành niên, cho dù tư tưởng bác thoáng, cũng dạy một số chuyện người lớn cho Khang Duật, khi đó bác cũng có giới hạn của mình, cho nên thỉnh thoảng thấy tôi và Khang Duật ngủ cùng một chỗ, trí nhớ hỗn loạn, nhất thời bị dọa.

Không chỉ có tôi hiểu, Khang Duật cũng hiểu được “Cháu và Miểu Miểu lớn rồi!!”

Bác Trầm rút cuộc lấy lại tinh thần, khuôn mặt già nua đỏ lên, lui ra ngoài cửa, miệng còn rất có lỗi nói “Hai đứa bay ngủ, hai đứa bay ngủ, tiếp tục, tiếp tục!”

Bác đóng cửa lại rất nhanh, rầm rầm chạy xuống lầu.

Tiếp tục cái gì nha, tụi tôi căn bản chưa làm gì hết.

Tức chết đi được.

Tôi xốc chăn lên đứng dậy, dùng bàn chải của Khang Duật, đánh răng sạch sẽ, sau đó rửa mặt, thay đồ.

Lúc ra phòng tắm, tôi còn trừng mắt nhìn Khang Duật một cái, hắt đầu, lấy quà của tôi và Diễm Diễm, trực tiếp về nhà.

Về nhà, Diễm Diễm chảy nước miếng đón tôi, tôi đưa hộp quà cho nó, nó lập tức chui vô phòng xé quà, tôi buồn bực ngồi trên giường ném gối.

Đột nhiên, Diễm Diễm ở trong phòng hét thảm một tiếng, sau đó là tiếng bước chân dồn dập của nó.

“Chị, không giỡn mặt như vậy đi.” nó khóc hô.

“Cái gì?”

“Chị xem đi, chị xem đi, đây là mấy cái gì?” nó cầm một gói đồ ăn vặt đưa cho tôi.

“Không phải mày thích ăn sao, đồ ăn vặt không tốt hả, lại là nhập khẩu, rất đắt tiền!” cho dù đang giận tôi cũng nói đỡ cho Khang Duật.

“Rất đắt!?” Diễm Diễm tức giận tới mức đầu bốc hơi “Hắn rõ ràng là muốn qua sông đoạn cầu! Chị xem đi, trên gói ghi cái gì?” nó chỉ chỉ mấy dòng chữ tiếng anh ngay góc.

Dịch ra chính là – Cơm máy bay.

So với cách nói Công ty phát miễn phí – ác hơn!!

Trên gáy tôi lập tức treo ba vạch đen thui...

Chiều qua sông đoạn cầu này ra thật sự rất tuyệt tình.

Khang Duật nham hiểm, thật là chỉ tăng không giảm.

Tuần cuối tháng 7, tôi đi tới trường, đặc biệt mời mới lên gấp từ nhà Lynh Lị đi gặp Khang Duật, hội gặp mặt đương nhiên không thể thiếu Giai Dĩnh và Tôn Linh, thuận tiện tôi phải dặn trước Lynh Lị, sau khi khai giảng, nếu lúc mẹ tôi tới đưa đồ mới giặt xong, hỏi tại sao nó không về nhà nghỉ hè, thì nó đừng để lộ.

Nó ái muội liếc tôi một cái, hiểu rõ gật đầu.

Tôn Linh và Giai Dĩnh lại truy vấn tôi, cảm giác thế nào?

Tôi nhất thời nóng nảy, đuổi theo tụi nó, làm sáng tỏ sự trong sạch giữa tôi và Khang Duật.

Cái gọi là càng bôi càng đen, giống hệt chuyện xấu lúc tôi học sơ trung, căn bản không ai tin tưởng.

Mẹ tôi ơi, người trên thế giới này đều có tư tưởng rất tà ác.

Khang Duật tuy rằng là phi công thực tập, nhưng từ khi bắt đầu huấn luyện liền có tiền lương, cho nên mời Lynh Lị và mấy đứa kia đi Lăng Lan Các trên đường Tây Duyên An ăn cơm, nhà hàng này rất đắt tiền, tất cả đều là phòng riêng, bán món Trung, có vài món tôi đặc biệt thích.

Nguyên buổi ăn Lynh Lị đều chảy nước miếng, hỏi Khang Duật rất nhiều chuyện, ngay cả chuyện tối hôm đó tôi nói dối ở với nó, tôi và hắn làm cái gì nó cũng hỏi.

Khang Duật lại trả lời ba phải kiểu gì cũng được, làm tôi tức giận tới điên cuồng uống nước ô mai.

Một đám con gái lú lú không dứt, Khang Duật cũng không hề có vẻ mặt không kiên nhẫn, từ đầu tới cuối đều biểu hiện rất ga lăng, rất lễ phép, thậm chí đều chuẩn bị quà cho ba đứa nó.

Tốt hơn Diễm Diễm nhiều.

Tôi đánh giá sau bữa cơm này, nguyên đám tụi nó đều thành nô bộc của Khang Duật.

Bữa cơm ăn hơn 3 tiếng đồng hồ, tụi nó đều cảm thấy mỹ mãn trở về.

Khang Duật đưa tôi về nhà, phương tiện không còn là xe đạp nữa, chuyện đầu tiên hắn về sau khi về nước là mua cho bác Trầm một chiếc Volkswagen Passat 1.8T, ngoài trừ để báo ơn, cũng để sau này có đi đâu cũng tiện hơn.

Bằng lái hắn là của nước ngoài, tạm thời có thể sử dụng ở trong nước một thời gian, hắn chuẩn bị tháng sau thi lại, đổi về bằng lái Trung Quốc.

“Miếu Miếu, có muốn đi du lịch với anh không?” hắn đang rẽ xe.

“Du lịch?”

“Ừ, cuối tháng 8 anh sẽ bắt đầu nhận nhiệm vụ, em cũng phải khai giảng, thừa dịp em nghỉ hè, tụi mình đi du lịch, chúng mình còn chưa đi du lịch với nhau lần nào!”

Tôi nghĩ cũng đúng, chúng tôi yêu nhau 7 năm, thật là chưa từng đi du lịch cùng nhau lần nào, không tính đi chơi mùa Xuân và mùa Thu ở trường.

“Được thôi, nhưng mà em không biết nói với mẹ như thế nào.”

Hắn cười cười “Yên tâm, ba cô bạn cùng phòng của em sẽ giúp em!”

Quả nhiên, hắn làm chuyện gì cũng có lí do.

Hắn biết rõ cây cầu Diễm Diễm tạm thời không dùng được gì, cho nên chuẩn bị tốt đáp cánh lên ba cây cầu tốt hơn của ba đứa kia.

Tôi thở dài một hơi, nếu không phải tôi chưa tốt nghiệp, mẹ không cho tôi yêu đương, tôi đã bảo hắn đi gặp ba mẹ từ lâu rồi, cần gì lén lút như vậy.

Tuy rằng cửa mẹ tôi hắn có qua được hay không, tôi còn chưa nắm chắc.

“Được rồi, anh sắp xếp đi!” tôi đồng ý.

Tôi đồng ý rồi, nhưng khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Phủ Thuận, lên xe taxi, lúc Khang Duật nói muốn tôi đi gặp mẹ hắn, tôi liền hối hận.

“Không đi, thả em xuống, bác lái xe, dừng xe!” tôi gõ thủy tinh, tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý.

“Miểu Miểu!” Khang Duật cầm lấy tay của tôi.

“Anh! Anh! Xấu xa, anh nói đi du lịch, em mới đi, không nói phải đi gặp mẹ anh!” nói giỡn à, tôi mặc bộ đồ thể thao, tóc tai cũng không chăm chút gì hết, đi gặp mẹ hắn, không phải là đi chịu chết hay sao.

“Đi du lịch là một việc, gặp mẹ anh cũng là một việc trong đó.” Hắn nói rất đương nhiên.

“Không, anh không nói như vậy, anh chỉ nói hai chữ du lịch!” ngay cả địa điểm cũng không nói, vé máy bay cũng không phải tôi mua, thẻ đăng ký cũng là hắn đổi, tôi chỉ đi theo hắn thôi, đến lúc lên máy bay, hắn còn nói cái gì sợ tôi lần đầu tiên đi máy bay sẽ hồi hộp, dẫn theo cho tôi ba vật quý lúc đi máy bay – nút lỗ tai, gối hơi, bịt mắt, để tôi ngủ một giấc, tôi cũng mơ hồ làm theo.

Đến khi xuống máy bay, tôi mới biết được, tôi đến Phủ Thuận.

Quê của hắn!!!

Tên xấu xa này, nham hiểm với người khác, gài người khác còn chưa tính, sao còn gài tôi nữa.

Tôi là vợ tương lai của hắn nha.

“Không nói vậy, em sẽ lên máy bay sao?” hắn hung hăng dùng ánh mắt đâm tôi mấy nhát.

Ách...

Được rồi, tôi thừa nhận, nếu hắn nói rõ ra là gặp mẹ hắn, tôi thật sự sẽ không đến, bởi vì tôi hơi sợ.

Nhưng mà...bây giờ tới đây, tôi càng sợ.

Tôi sợ tới mức khóc.

Khang Duật vỗ vỗ lưng tôi, bắt đầu dỗ tôi “Miểu Miểu, mẹ anh rất hiền lành, em không phải sợ, bà sẽ không ăn em, gặp em, khẳng định mẹ thích còn không kịp!!”

Nước mắt tôi đảo quanh trong hốc mắt, làm sao không sợ được.

Trên đời này có một quan hệ rất khó dung hòa, đó chính là quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

“Không đi! Không đi!” tôi điên khùng kêu bậy bạ.

Khang Duật cũng không để ý tới tôi, dặn tài xế khóa khóa an toàn, bác ấy lái xe của bác ấy, tôi quậy của tôi.

Xe chạy như bay, cũng không biết đi đâu, đợi tới khi tôi quay mặt rồi, xe cũng ngừng, Khang Duật trả tiền, kéo tôi xuống xe.

Tôi nghĩ cũng tới nước này rồi, trốn cũng vô dụng, liếc thấy hai tay hằn trống trơn, tôi hỏi hộp hỏi “Không phải đi gặp mẹ anh sao, sao không mua gì hết!”

“Mẹ anh không thiếu gì hết.”

“Anh không mua, cũng nói để em đi mua một chút a, hai tay trống trơn đi như vậy, em sợ lắm!” tôi kéo tay hằn, ngăn bước chân hằn lại.

Hằn vuốt vuốt mặt tôi “Em là món quà tốt nhất rồi, mẹ anh thấy em nhất định còn vui hơn thấy núi vàng núi bạc!”

“Thật sự!? Anh thật sự nghĩ như vậy hả?” trong lòng tôi rất bất an nha.

“Thật sự! Anh không lừa em! Đi thôi, lúc này chắc mẹ đang ở hội người cao tuổi tập múa!” hằn dẫn tôi vào một tiểu khu.

Tiểu khu rất mới, xanh hóa cũng làm rất tốt, cuối đường là vài thiết bị tập thể hình, dãy nhà ở là thiết kế cao tầng, dùng màu xanh Nam Kinh, hai bên còn có hoa tươi đẹp đẽ, ngay hàng hiên là cửa phòng trộm rất mới và rào đúc.

Đây là tiểu khu ở đô thị loại hai ở Trung Quốc? Tôi thấy so với khu tôi ở tốt hơn nhiều.

Khang Duật dẫn tôi đi phía trung tâm hoạt động, lúc tới nơi, tôi đứng ở cửa, chân đều run lên.

Đột nhiên có một bác gái ở cửa thấy tôi và Khang Duật, nói vào bên trong “Lão Phúc Tấn, xem ai về kìa!”

Lão Phúc Tấn!?

“Em là tiểu Phúc Tấn, mẹ anh đương nhiên là lão Phúc Tấn!” Khang Duật giải thích “Đều là hàng xóm láng giềng nói cho vui thôi, biệt danh!”

Nói như vậy, lão Phúc Tấn là mẹ hằn đâu.

Chân tôi càng run hơn.

“Ai về?” tôi nghe được một giọng nói thật hiền lành.

“Duật nhi!!” giọng nói hiền lành ngay lập tức đề cao lên quãng tám, vang lên như khóc nức nở.

“Mẹ, mẹ khỏe không?” Khang Duật ôm mẹ hằn thấp hơn hằn hai cái đầu vào trong ngực.

“Khỏe, rất khỏe, ăn ngon, ngủ ngon, để mẹ nhìn con kĩ chút coi!” bà kiễng hai chân, hai tay vuốt lung tung trên mặt Khang Duật “Cao thêm, cũng lớn hơn, sao con về mà không nói với mẹ tiếng nào, bây giờ mấy giờ rồi, 4 giờ chiều rồi, con về nhà trước đi, để mẹ đi chợ mua đồ ăn, làm bánh tẻo cho con ăn.”

“Mẹ, không vội, đi nhà hàng ăn là được rồi.”

“Ăn ở đó phí tiền lắm, mẹ nấu nhanh thôi, không có việc gì, mẹ lớn Trương, con tôi về rồi, tôi không nhảy nữa, mấy bà nhảy tiếp đi.” giọng mẹ Khang Duật rất lớn, chứng tỏ thân thể rất cường tráng.

“Lão Phúc Tấn, bà gấp cái gì, cũng không nhìn xem phía sau con người còn có cô con dâu nhỏ dâu?” về ngoài bác gái Trương rất to lớn, nói to tới mức khuôn mặt cũng rung rung.

Con dâu nhỏ là chỉ tôi đi.

Tôi vẫn cúi đầu, thường thường nhìn lên Khang Duật và mẹ hằn, chính là Khang Duật rất cao, chặn tầm mắt, tôi cũng chưa xem được mẹ chồng trông như thế nào.

Nghe vậy, mẹ Khang Duật lập tức vươn đầu ra nhìn tôi.

Ánh mắt hai người chống lại nhau, tôi rốt cuộc biết tại sao Khang Duật đẹp trai như vậy, hằn quả thật như đúc cùng khuôn với mẹ hằn, mẹ hằn đại khái là phụ nữ trung niên đẹp nhất mà tôi từng thấy.

Cái gì gọi là phong vận do tồn, cái gì kêu đẹp lão, cái gì kêu văn tĩnh đoan trang, mẹ hấn hoàn toàn thể hiện ra.

Khang Duật không phải nói mẹ hấn xuất thân nông dân sao.

Không phải tôi khinh thường nông dân, mà là mẹ hấn hoàn toàn không có hơi hướm nông dân gì cả, nếu thật sự là ở đời Thanh, mẹ hấn tuyệt đối chính là một lão Phúc Tấn.

Mẹ Khang Duật nhìn thấy tôi, ánh mắt lập tức tỏa sáng, giống như tôi là kỳ trân dị bảo vậy.

“Mẹ, cô ấy là...” Khang Duật vừa định giới thiệu, mẹ hấn liền mở miệng.

“Mẹ biết, mẹ biết, năm nào con cũng gửi ảnh cho mẹ xem, mẹ nhận ra, mẹ nhận ra, u Dương Miếu Miếu, con dâu tương lai của mẹ!!”

Tôi bị sắc nước miếng.

Mẹ Khang Duật mạnh mẽ đi tới bên người tôi, nắm tay tôi lên vỗ vỗ “Nhìn con bé bộ dạng mượt mà cỡ nào, đẹp cỡ nào nha!” nói xong, còn quay đầu nói với mẹ lớn Trương “Bà nói xem có đúng không!!”

Mẹ lớn Trương cũng đi tới, xem xem tôi “Đúng rồi, rõ ràng là bộ dạng vượng phu (giàu chồng)! ”

Tôi lại bị sắc nước miếng.

Tôi có phải xuyên qua không!!

Cửa phòng hoạt động đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, phỏng chừng đều bị giọng nói của mẹ lớn Trương hấp dẫn, tất cả đều vây quanh tôi xem.

“Không phải nói là con gái Thượng Hải sao, sao không giống gì hết vậy!”

“Tôi thấy giống người đông bắc tụi mình!”

“Sao bà thấy được?” có người hỏi.

“Bộ dạng này nhìn là biết, bà xem mông con bé kia!!”

Mông!!

Mông tôi làm sao vậy, tôi hồi hộp.

“Nhất định sẽ sinh con!!”

Tôi bắt đầu ho khan, nước miếng nghẹn không được nữa.

Bác gái ơi, cháu không tin con gái đông bắc không gầy, Lynh Lị gầy như da bọc xương còn gì, hơn nữa, bạn học đại học của tôi, hề là người đông bắc thì đứa nào đứa nấy cao gầy, đứa nào cũng lớn lên như yêu tinh.

Mấy người này bị sao vậy nha.

“Sao lại ho khan? Con gái phía nam đúng là yếu đuối!” có một bác gái hét lên.

Tôi là bị dọa, một đám người vây xem tôi như động vậy, tôi bị dọa tới ho khan.

“Đừng dọa cháu nó, Duật nhi nhà tôi theo đuổi người ta vất vả, đừng dọa cháu nó chạy!!”

Ho khan, tiếp tục ho khan.

“Duật nhi, nhanh lên, mang con dâu về nhà, mẹ đi mua đồ ăn về làm bánh treo cho hai đứa ăn!”

“Mẹ, con nói rồi, không vội, mang hành lý về nhà, đi nhà hàng ăn!!” Khang Duật giữ chặt mẹ hấn lại, lại nắm tay của tôi, kéo hai chúng tôi ra khỏi đám người.

Đến nhà hấn, đây là lần đầu tiên tôi đến nhà chân chính của hấn.

Phòng không lớn, một phòng khách hai phòng ngủ, bố trí rất cổ kính, mẹ Khang Duật giống như sợ tôi nóng, nhanh chân đi mở điều hòa, một lát sau còn đi phòng bếp rót nước, gọt hoa quả.

Tôi đột nhiên cảm thán nghĩ, người đông bắc thật nhiệt tình.

Tôi ngồi trên sô pha, không hồi hộp như trước nữa, nhớ tới chính mình còn chưa gọi mẹ hẳn đâu.

Nhất thời nghĩ không ra, nên kêu bà bằng gì.

Tôi kéo kéo Khang Duật “Em nên gọi mẹ anh là gì?”

Khang Duật đảo mắt một vòng “Anh gọi mẹ anh bằng gì?”

Tôi trợn trắng mắt “Mẹ a(oi)!”

Nói xong, Khang Duật cũng hô to “Mẹ, Miếu Miếu gọi mẹ kìa!”

Mẹ hẳn đang bưng hoa quả tới, kích động nhìn tôi “Gì? Mẹ...mẹ không nghe được!!”

“Miếu Miếu, kêu lại lần nữa đi!” Khang Duật thúc giục tôi.

Tôi ngồi ngây ra đó, tôi cũng chưa gả cho hẳn đâu.

“Sớm muộn gì em cũng phải gọi, thừa dịp bây giờ, kêu cho quen, sau này cũng không xa lạ.” Khang Duật nói thầm bên tai tôi.

Mặt tôi đỏ lên, nhìn mẹ chồng tương lai đang nhìn tôi đầy kỳ vọng, e lệ kêu một tiếng “Mẹ!”

“A-!” mẹ hẳn hưng phấn đáp lại “Bé ngoan, mau mau, ăn hoa quả đi, ăn hoa quả!”

Buổi tối, Khang Duật mang tôi và mẹ hẳn đi tới một nhà hàng rất nổi tiếng ở Phủ Thuận ăn cơm, là một khách sạn rất có hơi hướm Mãn Thanh, chính là tên đồ ăn làm cho tôi hơi đau đầu.

Cái gì mà nõ nhĩ cấp xích hoàng kim thịt, cái gì ba món Càn Long đậu hủ, cái gì Bánh ngô Từ Hi, tôi thấy sao không giống như ăn cơm, giống như ăn thịt người a.

Khang Duật cũng gọi mấy món bánh ngọt, nghe nói người Mãn Châu đều thích bánh ngọt, gọi một loại, là bánh Tô Tử Diệp, còn có bánh nhân đậu.

Cuối cùng hẳn còn gọi một món canh – thiên hạ đệ nhất canh.

Tôi đang tò mò cái gì gọi là thiên hạ đệ nhất canh.

Lúc bưng lên, choáng váng.

Cái này không phải canh cà rốt thôi.

Tôi lại ho khan.

31. Chương 25: Con Đường Cầu Hôn Từ Từ

Tôi và Khang Duật ở lại Phủ Thuận 10 ngày, chỗ nào hay ho ở Phủ Thuận cũng đi sạch sẽ, lúc đi về, mẹ chồng tương lai của tôi nước mắt nước mũi tùm lum, tôi hiểu cảm giác con mình thường xuyên không ở bên cạnh, lên máy bay, tôi nhìn không được hỏi Khang Duật, sao không đem mẹ hẳn lên Thượng Hải ở luôn.

Hôm nay đã khác ngày xưa, hẳn không còn là cậu học trò nghèo phải đi ăn nhờ ở đậu nữa.

Khang Duật nói, nửa đời bà đều sống ở Phủ Thuận, đã quen với cuộc sống ở Phủ Thuận, bạn bè cũng ở Phủ Thuận, nếu đón bà đi Thượng Hải, không chỉ có cuộc sống bất đồng, ngay cả bạn bè cũng không có ai, tuổi ngày càng lớn, mỗi ngày sống như vậy càng khó khăn hơn, hơn nữa thời tiết ở Thượng Hải và phương Bắc khác nhau một trời một vực, mùa đông Thượng Hải lại không ẩm áp tí nào, vừa lạnh vừa ẩm, sợ khớp xương bà chịu không nổi.

Tôi nghĩ cũng đúng, cũng không phải người trẻ tuổi, lập tức có thể hòa nhập với cuộc sống ở một thành phố xa lạ.

Nhưng mà, tôi nhận ra lúc chia tay, Khang Duật còn khó chịu hơn mẹ hẳn.

Tôi dựa vào bờ vai hẳn, cầm tay hẳn nói “Duật, sau này năm nào em cũng về thăm mẹ anh với anh, nếu anh không rảnh thì em đi một mình!”

Khang Duật rất cảm động, cầm lại tay tôi, “Không phải chỉ là mẹ anh, cũng là mẹ em!”

Tôi cười cười, hần không cần bóng gió nhắc nhở tôi như vậy, lòng tôi sớm thuộc về hần rồi.

Sau khi máy bay cất cánh, có lẽ do đi chơi mệt mỏi, tôi hơi buồn ngủ, liền tiếp tục dựa vào vai hần.

“Miếu Miếu!”

“Hả?” tôi mơ mơ màng màng trả lời.

“Đợi tới khi em tốt nghiệp, chúng mình liền kết hôn, được không?”

Tôi lập tức thanh tỉnh, ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt hần vô cùng nghiêm túc, giống như chỉ cần tôi đồng ý, ngay cả tính mạng mình hần cũng có thể cho tôi vậy.

Tôi lại dựa vào bờ vai của hần, nhanh chóng nắm chặt tay hần lại “Được!”

Sau khi trở lại Thượng Hải, Khang Duật liền bận rộn lên, nhiệm vụ bay đều là tuyến quốc tế, có mấy nơi tôi chưa nghe qua lần nào, tôi còn bận hơn, sinh viên năm thứ tư, không chỉ bận làm luận văn, còn phải tìm đơn vị thực tập, tôi bận sứt đầu mẻ trán, thời gian của chúng tôi không dư được chút nào, thời gian gặp mặt cũng càng ngày càng ít.

May mà internet cũng phát triển, có thể chat Wc, MSN, QQ, nhìn thấy mặt nhau, nói chuyện, hỏi han tình trạng lẫn nhau.

Lúc tôi đang đau đầu vì luận văn, Diễm Diễm tốt cuộc sau khi nộp hồ sơ thứ 350 cũng tìm được việc, tuy rằng tiền lương không cao, nhưng tốt hơn ngồi không ở nhà, nó cũng vui vẻ gia nhập đội ngũ viên chức, bắt quá tới lúc cần vận dụng kiến thức thì hận thiếu, sau khi nó vào xã hội rồi nó mới biết bằng cấp và kinh nghiệm quan trọng cỡ nào, vì vậy làm việc rất chăm chỉ, ghi danh học đại học cho người quá tuổi, ghi danh lớp tiếng Anh, cuộc sống rất phong phú.

Nửa học kỳ cuối năm thứ tư, Khang Duật dùng một nửa số tiền tiết kiệm mua một căn hộ trả góp, một phòng khách một phòng ngủ, không lớn, nhưng vị trí khá tốt, bác Trầm cũng rảnh rỗi, liền giúp bố trí.

Bố trí rất đơn giản, vì Khang Duật có phòng ngủ ở công ty, có khi cũng về nhà bác Trầm ở, liền cho thuê căn hộ đó, dùng tiền thuê trả nợ, hơn nữa tiền lương của hần rất cao, không quá nửa năm liền trả xong.

Tôi cũng chính thức tốt nghiệp.

Ngày 9 tháng 7 năm 2003 là ngày tiến hành lễ tốt nghiệp của tôi, Khang Duật vì nhận nhiệm vụ bay đi Paris nên không thể đi chúc mừng tôi được, nhưng mà sáng sớm liền gọi điện thoại cho tôi, còn đặt tặng cho tôi một bó hoa hồng rất lớn, cũng bù lại niềm tiếc nuối nho nhỏ của tôi.

Ba mẹ thấy tôi đội mũ, mặc áo cử nhân, vui vẻ rút nước mắt, Diễm Diễm thì cầm máy ảnh, điên cuồng chụp ảnh cho tôi, cuối cùng nhờ Linh Lị, chụp một tấm ảnh gia đình.

Lúc buổi lễ kết thúc, tôi cùng mấy đứa bạn không ở lại Thượng Hải mà đi về quê hoặc tới thành phố khác để phát triển khác lóc.

Bốn năm học cùng nhau, tới lúc chia tay mới biết, người với người ở chung thì ra ngắn ngủi như vậy.

Cùng lúc đó, tụi chị em của tôi cũng tốt nghiệp, cho nên cũng hẹn nhau tụ tập.

Đáng tiếc, hôm đó Khang Duật lại phải bay đi Đức, vẫn không tham dự được.

Tôi là một người rất thông tình đạt lý, biết hiện tại là lúc quan trọng nhất trong sự nghiệp của hần, tôi hoàn toàn có thể lý giải sự cố gắng của hần, về chuyện hần nói tốt nghiệp xong kết hôn, tôi luôn ghi tạc trong lòng, nhưng không nóng vội, vì tôi tin tưởng hần.

Tôi vừa tìm việc, vừa chờ hần bận rộn xong, tới lúc đó cho dù tôi phát giận, làm ầm ĩ cỡ nào, tôi tin hần cũng sẽ không trách tôi.

Phiền toái nhất là, mẹ thế nhưng lại bắt đầu tìm bạn trai cho tôi và Diễm Diễm.

Đây thật sự là bệnh chung của các bậc cha mẹ, lúc đi học không cho yêu đương, tới lúc tốt nghiệp rồi chỉ hy vọng con mình biến thành người đang yêu đương.

Làm gì có vụ dễ vậy.

Sau khi tốt nghiệp, tôi không chỉ một lần muốn nói cho mẹ, tôi có bạn trai, thậm chí đã bàn tới chuyện kết hôn, nhưng tới khi thấy những người mẹ tôi xem xét toàn là người có hộ khẩu Thượng Hải, không phải thực sĩ thì cũng là nghiên cứu sinh.

Tôi thỉnh linh mướn mồ hôi vì Khang Duật.

Vì không muốn đánh rần động cỏ, tôi tiếp tục giấu diếm, chờ tới khi Khang Duật về, chúng tôi mới bàn bạc được.

Nhưng mà đúng là sông có khúc, người có lúc, tới khi Khang Duật có thể nghỉ dài hạn, bác Trầm đi khám bệnh phát hiện bệnh ung thư gan giai đoạn cuối, tôi và Khang Duật không chỉ không có thời gian bàn luận chuyện kết hôn, chỉ riêng chăm sóc cho bác ấy thôi đã loạn hết lên.

Bác Trầm không có con cái, người thân đều ở nước ngoài, đương nhiên là Khang Duật chăm sóc bác ấy lúc bệnh.

Con người là vậy, lúc không biết gì, có thể sống rất vui vẻ, một khi biết chính mình bị bệnh nan y, sẽ giống thực vật bị lột vào sa mạc, cho dù có nhiều sức sống cỡ nào, cũng sẽ nhanh chóng héo rũ.

Chỉ qua bốn tháng, còn chưa kịp qua năm mới, bác Trầm liền buông tay nhân gian.

Tôi chưa từng thấy Khang Duật khóc, càng chưa từng nghĩ tới, một người đàn ông có thể khóc như vậy, hẳn đã coi bác Trầm như cha mình, hẳn thậm chí đã tính mua một căn hộ lớn hơn, đợi tới khi tôi và hắn kết hôn sẽ đón bác Trầm về ở.

Tôi có thể hiểu được, tôi càng cảm động lây hắn, ông bác như con nít này, sẽ là nỗi tiếc nuối lớn nhất trong đời Khang Duật.

Bởi vì người làm chủ hôn cho chúng tôi từ sớm đã định ra là bác ấy.

Lễ truy điệu được cử hành ở nhà tang lễ Long Hoa, chọn sảnh nhỏ, không nhiều người lắm, nghi thức ngắn gọn, rất nhiều bạn bè của bác Trầm tới, quan tài là do Khang Duật tự mình đóng đinh, cũng tự tay hắn đưa bác Trầm tới lò thiêu, lại là tự hắn bốc tro, bỏ vào hũ.

Lúc bác Trầm hạ táng, trời vô cùng âm u, như là ông trời đang khóc thút thít, Khang Duật mua một phần mộ ở nghĩa trang Thiên Mã Sơn khu Tùng Giang, Thượng Hải, hẳn biết bác Trầm thích chỗ cao, cho nên chọn vị trí mộ ở trên núi.

Hắn tự mình bỏ hũ tro vào huyệt, đổ mắt nhìn lỗ huyệt bị bít lại, lúc lập mộ bia, thợ khắc bia hỏi “Ồ trên khắc cái gì?”

Khang Duật nói “Cố phụ Trầm Bách Tùng! Con nuôi Khang Duật lập.”

Người thợ gặt đầu, bắt đầu khắc, Khang Duật vẫn đứng ở trước ngôi mộ không bia, không động đậy gì.

Tôi phát hiện nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể im lặng đứng cùng hắn, hắn rốt cuộc chịu đựng không nổi nữa, quay lại ôm lấy tôi, gào khóc lớn.

Hắn khóc thật lâu, giống như muốn chảy hết nước mắt của cả đời vậy.

Lòng tôi chua xót cũng khóc cùng hắn.

Đợi tới khi người thợ khắc xong rồi, quét sơn, Khang Duật cũng dần dần bình tĩnh, nhưng thủy chung không buông tay.

“Tiên sinh, xem một chút, nếu không có vấn đề gì liền lập bia!”

Khang Duật gặt đầu, tôi lại nói “Chú ơi, đợi chút, thêm mấy chữ nữa!”

Khang Duật kinh ngạc nhìn tôi “Miếu Miếu?”

Tôi nói với người thợ “Làm phiền chú ghi thêm mấy chữ – Con dâu nuôi u Dương Miếu Miếu!”

Khang Duật kích động run lên “Miếu Miếu!”

Tôi nắm chặt tay hắn “Tuy rằng bác ấy không làm chủ hôn cho tụi mình, nhưng lập bia cho bác ấy là em và anh! Cũng giống nhau!!”

Khang Duật lại ôm lấy tôi khóc, chính là lần này vì vui mà khóc.

Chuyện của bác Trầm thu xếp xong rồi, kì nghỉ dài của Khang Duật cũng chấm dứt, lại bắt đầu bận việc lu bù lên, vì chuyện bác Trầm, chúng tôi cũng không còn lòng dạ nào bàn chuyện kết hôn nữa, tiếp theo lại là năm mới đến, có lẽ do cái chết của bác Trầm, làm cho hắn càng nhớ mẹ hắn ở Phủ Thuận xa xôi hơn, vào dịp năm mới, Khang Duật bay về Phủ Thuận.

Tôi đương nhiên không cách nào đi được, tôi phải ở nhà mừng năm mới.

Nhoáng một cái lại tới phút cuối cùng của năm 2004, tôi lại thêm một tuổi, đầu năm tôi và Khang Duật gọi điện thoại cho nhau vài lần, nói phải qua Nguyên Tiêu mới về được, tôi chỉ dặn hắn chú ý sức khỏe, không nói tới gì khác.

Ngày 14 tháng 2, tôi đang buồn bực không biết tại sao Khang Duật không gọi điện thoại cho tôi, cũng không đặt hoa tặng tôi như mấy năm trước, mẹ lại vào phòng, cầm một bộ quần áo bắt đầu mặc vào người tôi.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?” tôi bị quần áo che mặt, không nhìn thấy gì hết.

“Mặc đồ, đi xem mắt với mẹ!!” mẹ kéo tay tôi ra khỏi ống tay áo.

“Xem mắt, xem cái mắt gì a!” con gái mẹ đã là hoa thơm có chủ từ lâu, chỉ là mẹ không biết thôi.

“Đừng nói không muốn đi, mẹ nói cho mày, hôm nay mày không đi cũng phải đi, điều kiện của đối phương rất tốt, mày không đi liền bỏ lỡ cơ hội, có biết không!!” mặc đồ xong, mẹ cầm lược chải đầu cho tôi.

“Mẹ tìm Diễm Diễm a!” tôi thật vô sỉ đẩy qua cho em tôi.

“Con nhỏ nhanh chân đó, giống y hệt mày, vừa nghe nói phải đi xem mắt, mang dép vô liền bỏ chạy!”

Tôi đổ mồ hôi lạnh, tôi vẫn là chậm từng bước.

“Ui cha, mẹ, nhẹ tay chút, kéo rách da đầu con rồi!” tôi ôm đầu.

Mẹ quyết tâm cho tôi đi xem mắt, rất sợ tôi sẽ chạy, khóa trái cửa lại, tiếp theo, lấy bộ đồ trang điểm của bà ra, bắt đầu vẽ lung tung lên mặt tôi.

“Đừng nghĩ là mình còn trẻ là không vội vàng yêu đương, mẹ cho tụi mày đi học sớm một năm, không phải để hai đứa mày lãng phí, mà là cho tụi mày kết hôn sớm một chút, mẹ với ba tụi mày an tâm!!

Tôi lại rớt mồ hôi, lúc tôi nhỏ vậy mẹ đã tính tới bước này rồi.

Vẽ lung tung một hồi sau, tôi bị mẹ lôi ra phòng, chuẩn bị đi ra ngoài, tôi rất muốn trốn, lại không tìm được cơ hội nào.

Leng keng! Leng keng! Lúc này chuông cửa vang, tôi kích động thét chói tai “Mẹ, có khách, có khách!”

Lassie bị nhốt ở ban công, nghe được giọng của tôi, điên cuồng sủa lên một tràng.

Trong lòng tôi mặc niệm nói, mặc kệ anh là ai, tôi đều cảm tạ anh, nếu có thể dời đi sự chú ý của mẹ tôi, nhất định mỗi ngày tôi sẽ đốt cho anh ba cây nhang.

Mẹ tôi mở cửa “Cậu...tìm ai?”

Tôi nhìn ra ngoài cửa, nháy mắt, mắt tôi trừng tới sắp lồi ra.

“Thưa bác, cháu tên là Khang Duật, là bạn trai của Miếu Miếu!”

Tôi giống như con mèo bị đâm phải đuôi, nháy mắt lủi về một góc.

Sao hắn đã trở lại rồi, không phải nói qua Nguyên Tiêu sao? Còn nữa, hắn tới nhà tôi làm gì?

Mẹ tôi nghe xong, lập tức quay đầu lại quát với tôi “u Dương Miếu Miếu, mày giải thích rõ ràng cho mẹ!!”

Tôi ngập ngừng nói “Chỉ là...chỉ là bạn trai thôi.”

“Mày có bạn trai hồi nào, sao mẹ không biết!” mẹ tôi tiếp tục trạng thái của Mẫu Dạ Xoa.

Trong lòng tôi nghĩ, nếu cho mẹ biết, con và Khang Duật đã sớm bị mẹ giải phẫu.

“Mẹ, khoan tức giận, cho anh ấy đi vào được không?” tới cửa tốt xấu gì cũng là khách.

Mẹ tôi thu liễm một chút, mở cửa ra “Cậu, đi vào!”

Khang Duật cúi gập, mang vào đôi dép mẹ tôi đưa cho, mang theo bao lớn bao nhỏ tiến vào phòng, thừa dịp mẹ vào bếp châm trà, tôi lập tức xông lên nói nhỏ với hắn “Sao anh về rồi? Còn nữa, anh tới chi vậy.”

Làm gì tập kích kiểu này, tâm lý tôi không hề được chuẩn bị chút nào.

“Cầu hôn!” hắn bình tĩnh nói.

Nếu không ở nhà, chắc chắn tôi sẽ xấu hổ đỏ mặt, nhưng hiện tại...tôi là gấp quá mặt đỏ.

“Miếu Miếu, thật xin lỗi, chậm lâu như vậy!” hắn thả bao lớn bao nhỏ xuống, xin lỗi nâng mặt tôi lên “Cũng tới lúc rồi, dù sao anh cũng tới đây rồi, liền nói hết mọi chuyện ra đi, mẹ em cũng nên biết!”

Nói thì đúng vậy, nhưng mà trong lòng tôi không chắc a.

Mẹ tôi đi ra từ phòng bếp, hai chúng tôi lập tức tách ra, tôi kéo Khang Duật ngồi xuống sô pha, nhìn thấy bao lớn bao nhỏ hắn mang tới, lật đặt để ở mấy chỗ thấy được, mấy thứ này chắc là thêm điểm được đi.

Tất cả đều là những gì mẹ thích.

“Cậu tên gì?” mẹ đặt li trà xuống, lập tức liền mở miệng hỏi, giống như không nhìn thấy mấy món quà kia vậy.

“Khang Duật!”

“Bao nhiêu tuổi!”

“Tuổi khỉ, 24 tuổi!”

“Bằng cấp?”

“Trung học!”

Sắc mặt mẹ tôi nhất thời khó coi thêm ba phần, tôi hồi hộp tới mức tim sắp vọt ra lồng ngực luôn.

“Người nơi nào?”

“Phủ Thuận!”

Sắc mặt mẹ tôi còn khó xem hơn mới nãy.

“Nghề nghiệp?”

“Phi công thực tập!”

Sắc mặt mẹ tôi bắt đầu chuyển xanh, tôi mắng thầm trong lòng, tên ngốc này, không biết bỏ hai chữ thực tập đi hử.

Đột nhiên, mẹ tôi dời tầm mắt, nhìn về phía tôi.

“Miếu Miếu, cậu ta tới làm gì?”

Xem đi, bà đã khinh thường tới mức không muốn nói chuyện với Khang Duật.

“Cầu hôn kiêm cầu hôn!” Khang Duật trấn định hơn tôi nhiều, tôi chưa kịp trả lời, hắn đã trực tiếp nói thay tôi.

Khang Duật vẫn vô cùng trấn định như trước đối mặt với mẹ tôi, mẹ tôi hoàn toàn im lặng.

Tôi đột nhiên có cảm giác bom nguyên tử sắp nổ, toàn bộ thế giới sẽ rung chuyển trời đất.

Ba phút sau, mẹ tôi hét to “Mẹ không cho phép!!”

Thật ra tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, mẹ tôi sẽ nói những câu này, nhưng tới khi nghe được, trong lòng tôi lập tức cảm thấy không cam lòng.

“Vì sao!?”

“Vì sao? Mà còn không biết xấu hổ hỏi mẹ vì sao, mấy đối tượng xem mắt mẹ chọn cho mà, có ai kém cậu ta, vừa không bằng cấp, cũng không có hộ khẩu Thượng Hải, ngay cả công việc cũng là thực tập, mà tốt với cậu ta, vì cái gì? Khuôn mặt đẹp trai, hay là dáng người cao!!”

Tôi nổi giận, cho dù là mẹ tôi, cũng không thể chửi bới Khang Duật như vậy được.

“Anh ấy không tốt chỗ nào, không có bằng cấp thì thế nào, không có hộ khẩu Thượng Hải thì thế nào, anh ấy là phi công thực tập, nhưng tương lai có thể chuyển lên chính thức, con yêu anh ấy, con muốn gả cho anh ấy thì thế nào!!”

Mẹ tôi tức giận tới mức ngón tay chỉ vào người tôi đều run run “Phản, phản, mà làm phản!!”

“Mẹ, bằng cấp đại biểu được cái gì, hộ khẩu đại biểu được cái gì, anh ấy đối xử với con rất tốt, mẹ cho là con gái mẹ điều kiện tốt cỡ nào, đòi bằng đại học, đòi bằng thạc sĩ, thế nào cũng phải hộ khẩu Thượng Hải, mẹ cũng không nghĩ lại, mấy cái đó chứng minh được gì, có thể chứng minh những người đó sẽ đối xử tốt với con sao!”

Tôi đứng lên, đi tới cạnh Khang Duật, nắm tay hắn, vô cùng kiên quyết quay đầu “Mẹ, mặc kệ mẹ có đồng ý hay không, con đều phải gả cho anh ấy, cho dù tương lai anh ấy sẽ thay lòng đổi dạ, sẽ vứt bỏ con, con cũng phải gả cho anh ấy!”

Bộ dạng Khang Duật vô cùng cảm động, nhưng nghe được nửa câu sau, lông mày hắn như bị kết lại, dùng sức nắm tay tôi một phen.

Tôi quay đầu trừng mắt, giờ phút này mà hắn còn tâm tình bới móc lời nói của tôi.

“Mày...” có thể là tôi chưa bao giờ nói nhiều như vậy với mẹ, mẹ tôi tức giận tới mức nhếch miệng lên.

Lúc này, Diễm Diễm về nhà, vừa vào cửa liền thấy bộ dạng mẹ tôi như ăn lửa, lại thấy Khang Duật ở đó, liền hiểu được.

Mẹ tôi giống như tìm được cứu tinh, giữ chặt tay Diễm Diễm “Mau giúp mẹ khuyên chị mày, không tìm người nào tốt, lại đi tìm một đứa tỉnh ngoài, còn không có bằng cấp!!”

Mẹ tôi đâu biết, Diễm Diễm đã sớm quen Khang Duật.

“Mẹ, con nói thật cho mẹ nghe, mẹ bỏ ý nghĩ này đi, chị không thể nào nghe lời mẹ được, tình cảm hai người bọn họ đã được 9 năm rồi, mẹ cho là vừa yêu nhau à!”

Câu này làm mẹ tôi kinh hoàng thét chói tai “Cái gì? 9 năm!”

Tôi trợn trắng mắt liếc Diễm Diễm, nó đây là lửa đổ thêm dầu, xem ra nó còn ghi hận vụ Khang Duật qua sông đoạn cầu.

“Đúng vậy, chị và anh ấy lúc học sơ trung đã yêu nhau rồi, chỉ là mẹ không biết mà thôi!” Diễm Diễm quả thật là dồn tôi tới cùng.

“Mày...mày làm hư con gái tao!!” mẹ đột nhiên vọt tới trước mặt Khang Duật chửi bậy.

Tôi còn nhanh hơn mẹ, nhanh chóng che trước mặt hắn.

“Miểu Miểu, rốt cuộc mày có bao nhiêu chuyện gạt mẹ, không ngờ mày còn nhỏ không lo học hành, mà thế nhưng yêu sớm!!”

Tôi ngẩng đầu lên, nếu đã nói hết rồi, vậy không cần che giấu nữa “Đúng vậy, con yêu sớm, nhưng anh ấy không làm hư con, con không tốt nghiệp trung học à, không tốt nghiệp đại học à?”

Diễm Diễm nói phụ họa “Đúng vậy, trung học học trường trọng điểm, đại học học trường nổi tiếng cả nước, so với đứa không yêu sớm là con, ngon hơn nhiều!!”

Mẹ tôi im re, tôi cảm kích nhìn Diễm Diễm, rốt cuộc cũng là em mình.

“Mẹ, con nói cho mẹ, nếu không phải lúc sơ trung anh ấy giúp con ôn tiếng Anh, trước khi thi còn đoán đề giúp con, con gái mẹ căn bản không thi đậu Trung Học Nữ số 3, lúc học trung học, cũng là anh ấy giúp con ôn vi phân và tích phân, cũng là anh ấy đoán đề giúp con, nếu không có anh ấy, con gái mẹ cũng không thi đậu đại học.” nửa câu sau rõ ràng là tôi thêm mắm thêm muối vô, nhưng mà vào những lúc như thế này, không thêm vô không được nha.

Mẹ tôi tiếp tục im lặng.

Lúc này, ba tôi về.

“Làm sao vậy?” ba tôi ngạc nhiên vì không khí ngưng trọng trong nhà, tầm mắt thoáng nhìn, thấy Khang Duật “Cậu nhóc này là ai?”

“Bạn trai của chị!!” Diễm Diễm trả lời.

Ba tôi kinh ngạc, chân đang mang dép nhất thời cứng đờ trong không khí.

“Miếu Miếu, con có bạn trai hồi nào vậy?” vẻ mặt ba tôi vừa chua vừa xót.

Có lẽ đây là vẻ mặt của mỗi người cha khi biết con gái mình có bạn trai đi.

“Ông calm miệng cho tôi!!” mẹ tôi tìm được nơi trút giận, vừa quay đầu liền quát ba tôi.

Ba tôi hơi sợ vợ, bị mẹ tôi quát như vậy, lập tức rụt cổ lại “Đây là sao vậy? Ai chọc bà tức giận?”

“Còn ai vô đây, con gái rệu của ông đó!!”

“Diễm Diễm, sao con lại chọc giận mẹ rồi.” ba tôi theo bản năng liền đem mục tiêu nhắm vào Diễm Diễm.

“Ba, không liên quan tới con, con chưa làm gì hết, là chị, mẹ có ý kiến với bạn trai của chị!” nó chu mỏ lên nói.

Ai biểu nó từ nhỏ liền hay gây rắc rối, ba tôi tự nhiên liền nghĩ nó chọc giận mẹ.

Ba tôi tìm được điểm mấu chốt, nhìn về phía Khang Duật “Cậu tên là gì?”

Khang Duật lật đật đứng dậy, đầu tiên là hô một tiếng Chào bác, sau đó trả lời “Khang Duật!”

“Mấy tuổi?”

“Tuổi khỉ, 24 tuổi!”

“Cậu thích con gái tôi?”

“Dạ!”

“Muốn kết hôn với nó!”

“Dạ!”

“Sẽ đối xử tốt với nó?”

“Đương nhiên!”

Ba tôi vừa lòng gật đầu, tiếp theo lại hỏi “Hiện tại làm việc ở đâu?”

“Phi công thực tập ở hãng LTU của Đức!”

Ánh mắt ba tôi sáng rực lên “Phi công, khá đó, có tiền đồ! Có tiền đồ! Lại đây, ngồi xuống, đừng đứng, uống trà!!”

Khang Duật vừa nói cảm ơn, vừa nhận li trà ba tôi đưa sang, lại ngồi xuống.

Cha và mẹ liền khác nhau chỗ này.

“Có tiền đồ gì, là thực tập, còn chưa lên chính thức, không đủ tiêu chuẩn cũng bị đuổi thôi!!” mẹ tôi đánh gãy mấy câu khen ngợi của ba tôi.

“Sao bà biết người ta không lên chính thức được, con gái bà tìm một phi công, không phải rất tốt thôi!”

“Khá lắm P, nó không phải người Thượng Hải, bằng cấp chỉ là bằng trung học, ông thầy tốt chỗ nào!” mẹ trừng mắt nhìn ba tôi, xem ra đang muốn đem ông đi giải phẫu.

“Cái này...cái này liên quan gì!” tư tưởng ba tôi khai sáng hơn nhiều.

“Không được, không được, Miểu Miểu từ nhỏ đã ngoan, lại học giỏi, muốn gả cũng phải gả cho người tốt nhất!!”

Từ nhỏ mẹ tôi đã cưng chiều tôi hơn, tôi biết điều đó, nhưng mà bà đánh giá cao tôi rồi.

Tốt nhất!?

Mẹ tôi cho là tốt nhất, chưa chắc gì tôi cho là tốt nhất.

Diễm Diễm lặng lẽ tới cạnh Khang Duật, nhỏ giọng nói “Ê, sao hôm nay từ đầu tới cuối anh không nói câu nào, bình thường anh gài người ta ghê vậy, hôm nay sao không nham hiểm, chỉ cần anh nham hiểm, mẹ em tuyệt đối không phải đối thủ của anh.”

Khang Duật nghiêm trang nhỏ giọng trả lời “Trước khi chị em gả cho anh, anh sẽ không gài mẹ em, tới khi cưới rồi, lúc đó gài cũng không muộn.”

Diễm Diễm bị sặc, tôi ngồi cạnh Khang Duật, nghe được, cũng bị sặc.

Còn nói không gài, mấy câu này của anh cũng làm cho người ta cười ngất.

Mẹ tôi thấy không có ai theo phe mình, bắt đầu nổi điên “Tôi không cho phép, tôi chính là không cho phép!”

Tôi vừa định phản bác, lại bị Khang Duật kéo tay, tôi quay đầu “Làm gì?”

“Bây giờ mẹ em đang nổi nóng, nói gì cũng vô dụng.” vẻ mặt hần bình tĩnh.

Tôi muốn đập hần, tôi nóng vội như vậy là vì ai a, sao hần cứ như ông lớn ngồi đó, không hỗ trợ còn chưa tính, còn kéo chân tôi.

“Chị, anh rể nói đúng đó, bây giờ nói gì mẹ cũng không nghe vô đầu, chị cũng không muốn nhìn mẹ ngã chổng vó nằm trên mặt đất đi.”

Chuyện này đã từng xảy ra rồi.

Ba tôi mở miệng nói “Miểu Miểu, cái này phải để mẹ con nghĩ thông suốt mới được.” ông lại nhìn qua Khang Duật “Cậu cũng hiểu chuyện đó.”

Khang Duật lại đứng dậy “Cám ơn bác!!”

“Được, được!” ba tôi càng xem Khang Duật càng vừa lòng, vỗ vỗ vai Khang Duật, lại hàn huyên vài câu, sau đó nói với tôi “Miểu Miểu, mang Khang Duật đi ra ngoài đi dạo đi, lơ mẹ đi!”

“Dạ!” tôi gật đầu.

Tôi liền kéo Khang Duật đi ra cửa, mẹ lập tức muốn ngăn cản, nhưng mà bị ba tôi kéo, giãy không ra, tức giận tới mức mặt mũi trắng bệch.

Khang Duật mang giày xong, đứng ngay cửa cúi đầu nói “Thưa bác, cháu về trước!”

Ai để ý tới hần, thừa dịp mẹ tôi bị ba kiềm chế, tôi nhanh chóng kéo hần đi.

Tới dưới lầu, tôi thờ phì phì nhìn hần “Anh có biết là hôm nay anh kì lắm không!”

“Trách anh không chiến đấu cùng em?”

“Vớ vẩn, anh xem em nói muốn tróc da mép, anh lại ngồi trên xô pha, y như ông lớn! Mẹ em hạ thấp anh như vậy, anh không tức giận?” tôi càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng thấy oan ức, tôi đều hoài nghi thành ý của hắn.

“Miểu Miểu, đó là mẹ em, tuy rằng kết hôn là chuyện của anh và em, nhưng mà anh không muốn lúc kết hôn em không có được lời chúc phúc của mẹ, cho nên cái gì anh cũng nhận được, thật ra mẹ em nói cũng không sai, anh không có bằng cấp, cũng không phải phi công chính thức, em gả cho anh, đúng là phải chịu thiệt!”

“Em không cho phép anh nói như vậy!” tôi che miệng hắn lại “Không phải là em chịu thiệt, là anh chịu thiệt mới đúng!”

Tôi tự hiểu được, tôi không xinh đẹp, hơi ngốc một chút, bằng cấp cũng chỉ là may mắn có được, trái lại, hắn vừa đẹp trai, vừa thông minh, lại có năng lực, lấy năng lực của hắn chắc chắn sẽ lên chính thức được.

Xem thế nào, đều là hắn có vẻ chịu thiệt.

Khang Duật gạt bàn tay tôi che miệng hắn ra, đặt trong lòng bàn tay hắn, hôn một cái “Miểu Miểu, em biết là tốt rồi!”

Tôi trừng hắn, xem đi, bản chất lại toát ra, lại gài tôi.

“Mới nãy anh nói cầu hôn kiêm cầu hôn, anh đừng nói cho em, vừa rồi anh tính là cầu hôn!” tôi không thừa nhận đâu.

Khang Duật nắm tay tôi, kéo tôi tới chỗ đậu xe, mở ra cốp sau, lấy ra một bó hoa hồng thật to “Biết trước là cửa mẹ em sẽ không qua được, chỉ là đi cho biết mặt, cho bà biết anh là ai, miễn cho chúng ta về sau còn phải lén lút!”

Hắn đem hoa cho tôi “Miểu Miểu, lễ tình nhân vui vẻ!”

Tôi vừa định cầm, không ngờ hắn lại quỳ xuống “Dear, will you marry me?”

Trong lòng tôi ngọt tới mức tim nóng lên luôn, nhưng mà cũng phải nhăn nhó một chút “Cầu hôn mà anh nói tiếng Anh?”

Hắn nhú mày, vẫn quỳ như cũ “Không thích, vậy anh đổi cái khác!”

“Cưng ơi, ký giùm anh một cái tên trên hộ khẩu được không, ngay ở ô phối ngẫu!” hắn chớp chớp mắt như phóng điện với tôi.

Tôi đột nhiên nhớ lại, lúc học sơ trung, hắn nói chữ tôi xấu, muốn tôi về nhà tập chăm chỉ, nếu không tới lúc kí tên ngay ô phối ngẫu của hắn, hắn cảm thấy mất mặt.

Tôi bắt được nhược điểm “Không ký, ai biểu anh từ nhỏ liền chê chữ em xấu!”

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Khang Duật kinh ngạc, vẻ mặt kia thật sự rất rối rắm, xem chút nữa tôi cười ra tiếng.

Hắn nhú mày “Cái này cũng không thích, vậy anh lại đổi cái khác.”

Hắn đưa hoa cho tôi cầm, sau đó móc ra hương hành và hạt tiêu, tôi đang khó hiểu, hắn cất mấy thứ này trong túi làm gì, chỉ thấy hắn tay trái cầm hương hành, tay phải cầm hạt tiêu, vẫn quỳ như cũ, giờ hương hành và hạt tiêu lên “MM(em gái), sau này liền đi theo anh trai ăn thơm uống cay đi!”

Phì! Tôi nhận không được, dùng hoa hồng đánh đầu của hắn “Anh đứng đắn một chút, làm gì có ai cầu hôn như vậy.”

Mặt hắn càng nhăn hơn “Vẫn không thích? Được, anh còn!!”

Hắn suy nghĩ một chút, ném hương hành và hạt tiêu, dùng giọng Hà Nam nói “Trong nhà anh nuôi một con heo nái và một đàn heo con, nếu em muốn tới nhà anh sống, anh liền bán hết heo, toàn tâm toàn ý sống với em.”

“Đi chết đi, so sánh em với heo mẹ!” tôi cười tới mức đau bụng “Không được!!”

Tiếp theo, hấn quỳ ở đó, dùng vẻ mặt vô cùng thê thảm nói như khóc nức nở với tôi “Em muốn sau khi chết được chôn trong phần mộ tổ tiên nhà anh sao?”

Tôi cười tới mức bụng rút gân luôn “Không được!!”

“Vây...” hấn suy nghĩ một chút, vẫn quỳ như cũ, lại làm bộ dạng y như lưu manh “Hừ hừ, cô bé, không cần từ chối, em liền đi theo anh đây đi.”

“Ha ha ha!!” không được, nước mắt chảy ra luôn rồi, bất quá, tôi vẫn nói câu kia “Không được!!”

Hấn khụ một tiếng, nhìn tôi, giơ một ngón tay ra cho tôi “Miểu Miểu, đây là lần cuối, lần cuối chắc chắn anh sẽ thành công!” hấn thề son sắt nói.

Trong lòng tôi nói thầm, được, em liền nhìn biểu hiện lần cuối cùng của anh xem thế nào?

Hấn quỳ trên mặt đất, người thẳng tắp, lúc hấn nhìn tôi, giống như có tia sáng lóe ra từ mắt hấn, tim tôi nhất thời đập bình bịch, hấn nở nụ cười thật tươi, nắm tay trái của tôi, nghiêm túc y như lúc trên máy bay từ Phủ Thuận về.

Hấn nói “Miểu Miểu, anh yêu em!”

Mũi tôi xốt lên, tới giờ tôi cũng chưa nghe hấn nói ba chữ này bao giờ, mặc dù chúng tôi đã yêu nhau 9 năm, từng cảm thấy ba chữ này rất sến, lại không ngờ lúc ba chữ này được nói ra từ miệng người mình yêu mến, rung động lòng người biết bao nhiêu.

Nước mắt thoát khỏi sự khống chế của tôi, một giọt lại một giọt rơi xuống.

“Miểu Miểu, anh yêu em!” hấn lại nói thêm một lần, to hơn lần trước, càng thâm tình hơn.

Tôi không chịu thua kém tiếp tục khóc.

“Miểu Miểu, anh yêu em...”

Làm hấn vừa nói xong lần thứ ba, tôi đã nhào qua ôm hấn, nước mắt rơi đầy mặt, mang theo nức nở, tôi trả lời “Em...em...cũng yêu anh!”

Hấn ôm tôi thật chặt, giống y như tôi, lúc nghe được ba chữ này hấn cũng rất kích động.

Tôi ôm chặt hơn, căn bản luyện tiếu rồi đi hấn.

Qua hồi lâu, Khang Duật hỏi “Miểu Miểu, em đồng ý, hay là không đồng ý?”

“Ngu ngốc, còn không rõ nữa!” nước mắt tôi đã ngừng, nhịn không được dấm hấn một cái.

“Không phải, em nói không rõ ràng, trong lòng anh không yên, cũng không dám đứng lên, em nói rõ ràng chút được không, để anh đứng lên, chân anh tê rần rồi!”

“...”

Tôi quên mất, hấn còn quỳ.

Lời cầu hôn của Khang Duật tôi đồng ý rồi, nhưng mẹ tôi mãi không đồng ý, vậy làm sao bây giờ, tiền trăm hậu tấu, bỏ trốn, quên đi, tôi cũng không làm loại chuyện ngu ngốc này, chỉ dùng cách kéo dài giải quyết vấn đề, hy vọng tới lúc đó mẹ tôi sẽ khai sáng thêm một chút.

Sau khi kéo dài một năm, cũng chính là ngày 14 tháng 2 năm 2005, Khang Duật mua một chiếc nhẫn kim cương cầu hôn tôi lần thứ hai.

Ngoại trừ tia sáng từ viên kim cương chiếu ra làm mắt tôi sắp mù ra, mấy cái khác tôi đương nhiên đồng ý liền, nhưng mẹ tôi thật ra lại bị nhẫn làm lóa mắt có vẻ hơi buồn ra, bất quá cuối cùng vẫn chưa nhả ra được.

Tôi và Khang Duật tiếp tục kháng chiến.

Qua tiếp một năm, ngày 14 tháng 2 năm 2006, cũng là một ngày sau khi Khang Duật trở thành phi công chính thức, hấn mang theo giấy tờ vừa làm xong thủ tục, nhưng ở trên chỉ có tên tôi, là giấy chứng nhận sở

hữu căn hộ diện tích 208 m2, tới nhà tôi cầu hôn lần thứ ba, lần này tôi chưa kịp nói gì, mẹ tôi liền khẩn cấp đồng ý giúp tôi, còn đưa mọi giấy tờ của tôi và bản thân tôi cho Khang Duật, ngón tay chỉ ra ngoài cửa “Đăng ký!!”

Tôi xấu hổ tới mức thật sự muốn đào cái hố chôn mình luôn cho rồi.

Khang Duật lại lôi kéo tôi bỏ chạy.

Hơn hai giờ sau, tốn 48 tệ chụp ảnh, 18 tệ để làm thủ tục, hai tờ giấy Chứng nhận kết hôn ra lò.

Mở giấy chứng nhận ra tôi nhìn thấy một tấm ảnh quái dị, chỉ có hai cái đầu, không có thân.

Bởi vì chúng tôi đều mặc đồ đỏ, lại là đồ đôi, khéo làm sao, màu đỏ lần này trùng với màu phong chụp.

Choáng váng, nhìn không ra gì hết.

16 giờ 30 phút ngày 14 tháng 2 năm 2006, tôi kết hôn.

Một tuần sau, hôn lễ được định ở tháng 11, nghe nói năm nay là năm Song đầu xuân, là năm kết hôn tốt mười năm mới có một lần.

Tôi tuổi chó, thích chó, năm nay là năm chó.

Năm chó, tuổi chó tôi đây phải lên xe hoa.

32. Chương 26: Khúc Quân Hành Hôn Lễ

Đám cưới của tôi và Khang Duật được định ở ngày 11 tháng 11, chính là tiết độc thân, đây là kết quả bàn bạc qua điện thoại của mẹ tôi và mẹ Khang Duật.

Cái gọi là hoàng lịch, chỉ có những người thế hệ trước dùng.

Bất quá thời tiết tháng 11 không nóng, cũng không lạnh quá mức, lại tránh được mùa cưới vào dịp Quốc khánh, không có lý do gì mà tôi và Khang Duật không làm.

Mới đầu tôi nghĩ kết hôn là chuyện của hai người, không có gì mệt, nhưng khi tôi bắt đầu chuẩn bị các chi tiết cho đám cưới, tôi mới biết được, kết cái hôn, chính là kết mạng của bạn.

Đầu tiên bạn phải liệt kê ra chi phí dự toán cho đám cưới, phải bàn bạc với cha mẹ hai bên vấn đề chi tiêu, lại phải liệt kê ra danh sách khách mời, nơi làm tiệc cưới, chọn công ty dịch vụ, sắp xếp các nghi thức, chọn bánh kẹo cưới, chọn thiệp mời, tiếp theo, phải chọn chỗ chụp ảnh, mà cô dâu có bề ngoài như tôi còn phải liệt ra kế hoạch làm đẹp, thuận tiện giảm béo.

Ngoài ra, bạn còn phải bắt đầu trang trí tân phòng, chọn vật dụng trong nhà, đồ điện và đồ trang trí.

Sau đó, tìm tư liệu du lịch trong và ngoài nước, chọn địa điểm hưởng tuần trăng mật, thời gian và hành trình đi.

Cuối cùng, chọn trang phục cho cô dâu và chú rể vào hôm đó, xác định danh sách phù dâu phù rể và trang phục cho phù dâu phù rể.

Mấy cái đó chỉ là tính chung chung, tiếp theo phải làm kĩ từng chi tiết, một núi việc, làm bạn hận tới mức không thể mọc thêm 100 cánh tay, 100 cái đầu, 100 cặp chân cho bạn dùng.

Khang Duật vì công việc của mình, không thể làm gì được, mọi việc đều dồn lên người tôi, để thống nhất ý kiến, tôi còn phải dành thời gian gọi điện thoại, hoặc là lên mạng bàn bạc với hắn.

Tóm lại, tôi bận tới mức lao lực quá độ, mệt tới mức muốn đi giết người đốt nhà.

“Duật!! Tội mình làm đám cưới bụi đi!” tôi suy sút nằm bẹp trên giường, nói với Khang Duật đang ở Hy Lạp xa xôi.

“Anh không sao hết, em thích là tốt rồi!” di động truyền ra tiếng cười nói của Khang Duật.

Tôi đang định vui mừng, thì mẹ lại vọt vào “Cái gì đám cưới bụi, tụi bay mở tiệc xong rồi muốn làm gì thì làm, chính là không được động vào tiệc cưới, đừng nghĩ ngợi vớ vẩn!!”

Người gia đình là truyền thống, con gái lấy chồng thế nào cũng phải mở tiệc chiêu đãi khách, chiếu cáo thiên hạ.

Theo như lời ba tôi chính là, con gái lấy chồng, hoặc là không lấy, hoặc là phải lấy thật hoành tráng.

Mẹ cướp điện thoại của tôi lại, nói với Khang Duật “Duật nhi, đừng cưng chiều Miểu Miểu mãi, nó bị con chiều hư luôn rồi, con cũng chú ý sức khỏe, đừng mệt, lúc về cẩn thận một chút, máy bay nếu có chuyện gì thì không hay!!”

Tục ngữ nói đúng, mẹ vợ xem con rể, càng xem càng vừa lòng, mẹ tôi chính là ví dụ điển hình, bây giờ bà đối xử với Khang Duật, còn tốt hơn tôi.

Tôi nghe mẹ tôi bô bô dặn Khang Duật phải cẩn thận này cẩn thận kia, cuối cùng lại còn gác máy.

Rất tàn nhẫn.

“Mày đứng lên cho mẹ, đừng lười y như heo nỡ, hôm nay không phải đưa đồ dùng tới tân phòng sao, mấy giờ rồi? Mày còn chưa đi!!”

Tôi bị bức dưới dâm uy của mẹ tôi, ai oán đứng lên “Con đi, bây giờ con đi!!”

“Chị, em thấy trên mạng có một cái váy, đặc biệt thích hợp em, mua cho em làm váy phù dâu, được không!”

Con nhóc này cũng tới làm phiền tôi.

“Tự mình đi mua đi!! Làm hay không kệ mày, trừ mày ra, không biết có bao nhiêu người cướp làm phù dâu của tao!”

Ai biểu Khang Duật là phi công, phù rể của chúng tôi cũng toàn là phi công công ty hân, tục ngữ nói đúng, phù dâu và phù rể hôm nay, mới là cô dâu chú rể ngày mai.

“Hứ! Em làm em ruột chị nha!!”

“Cho dù mày là mẹ ruột của tao, tao cũng không nể mặt!” tôi rửa mặt xong, tùy tiện tìm cái quần mặc vào.

“Mày nói cái gì!!” mẹ đứng ngay sau tôi, nghe được câu đó, liền nhéo tai tôi.

“Không phải, không phải...con nói Diễm Diễm!!”

Thượng đế, con đi kết hôn, không phải đi phát điên a.

Biết vậy bỏ trốn từ sớm cho rồi...

55555...

Tháng 7, cách đám cưới của tôi và Khang Duật còn 4 tháng, tân phòng đã bố trí ổn thỏa, danh sách khách mời và nơi tổ chức cũng đã sắp xếp tốt, chính là hành trình của đám cưới còn phải bàn bạc với công ty dịch vụ, hết sức cố gắng chọn món ăn ở khách sạn, số bàn cùng với các công việc trong hội trường, thuận tiện tìm thời gian dư ra, chụp vài tấm ảnh cưới.

Cuối cùng chính là...hôm kết hôn tôi mặc cái gì?

Đối với mập mạp mà nói, đây thật sự là một vấn đề nan giải.

“Miểu Miểu, mày chọn được chưa, cái này thế nào?” tp hỏi tôi.

Mỗi thứ bảy của tháng 7, tôi đều cùng tụi bạn chạy qua chạy lại các tiệm áo cưới ở Tô Châu, Thượng Hải chọn áo cưới và lễ phục.

Tiệm này đã là tiệm thứ 56.

Trước mắt tôi, treo đầy đủ áo cưới đầy đủ màu sắc hình dạng, chủng loại đa dạng, nhưng mà cho dù tôi mặc bộ nào, tôi đều thấy không đẹp, bây giờ đều thịnh hành kiểu váy cúp ngực, tôi thấy thích, nhưng thật sự không hợp.

“Không mặc cup ngực, thì chọn kiểu cũ, kiểu này hơi cũ chút thôi!” Tiểu Song cũng chọn một bộ cho tôi xem.

“Cái này thế nào, thất lưng cao đáng yêu” Đại Song ở một góc khác hỏi tôi.

Tội nó còn hưng phấn hơn tôi, tôi thì đau đầu muốn chết.

“Mệt mỏi!! Uống trà!!” bây giờ tôi chỉ cần thấy áo cưới trắng liền nói những lời này.

“Miểu Miểu, đừng nóng vội, còn 4 tháng, có thời gian!” Từ Oánh an ủi tôi.

Tôi gật đầu, một đám người đi theo tôi ra khỏi tiệm áo cưới, muốn tìm một quán trà nghỉ chân.

Đang tìm quán trà, Tôn Linh đột nhiên thấy một tiệm chuyên may áo cưới kiểu truyền thống, la to muốn tôi tới xem, tôi cũng mặc nó kéo quá, vốn không có hứng thú gì, nhưng thành linh thấy bộ đồ cưới kiểu truyền thống bày trong tủ kính, ánh mắt của tôi đều tỏa sáng.

Thật khá!

“Oa! Giống như bộ đồ trong phim “Cây quýt đỏ” nha!!” Tông Lê Quân cũng phát biểu cảm xúc nói.

Giống, bắt quá truyền thống hơn, may xem đường thêu hoa ở phía trên, thật tinh xảo.

Một đám con gái đứng trước cửa sổ thủy tinh, mỗi người một câu thảo luận.

Trong tiệm có một bà cô già thấy chúng tôi rất ưng ý bộ váy này, vội vàng đi ra tiếp chúng tôi.

Tôi thật sự nhìn không được, liền vào tiệm.

Tội nó đi theo sau tôi lú lú hỏi rất nhiều chuyện, bà cô đó biết tôi là cô dâu sắp cưới, lập tức bắt đầu giới thiệu cho tôi “Bây giờ làm đám cưới không nhất định phải mặc áo cưới, mặc đồ truyền thống cũng được, mặc vào nhất định sẽ xinh đẹp, thợ may tiệm chúng tôi có kinh nghiệm trên 40 năm, tất cả quần áo tuyệt đối là làm bằng tay, họa tiết trên áo cũng được thêu tay từng đường một, sản phẩm hàng loạt do máy móc làm ra tuyệt đối không bằng, tiểu thư, nếu thích, có thể thử xem!”

Lòng tôi động.

Sao nhất định phải mặc áo cưới, người Trung Quốc nên đội mũ phượng đeo khăn quàng vai xuất giá.

“Miểu Miểu, may mặc vào nhất định xinh đẹp!”

Tội nó bắt đầu cổ động tôi.

“Cái này, không sợ lộ thịt ra nha, che hết cả người may lại, da may lại trắng, lại châu tròn ngọc sáng như vậy, nhất định thích hợp!!”

Có lý a!!

“Đây là trang phục đời Thanh đi!”

Linh Lị đặt câu hỏi đúng là chốt trúng tử huyệt của tôi a.

Bà cô trả lời “Đúng vậy, trang phục kết hôn truyền thống của đời nhà Thanh, tiệm của cô còn bán trang sức phối hợp của triều đại này nữa, tuyệt đối phú quý!”

Tôi kích động tới mức tay run.

“Bao nhiêu tiền?” hai mắt tôi sáng lên hỏi.

“Cái này phải xem xem cháu chọn hoa văn gì, vật liệu gì, đường viền may bằng gì, nếu yêu cầu không đặc biệt lắm thì khoảng 21800 tệ, thời gian may là 90 ngày! Tiệm của cô có dịch vụ đưa tới tận cửa!”

Hai mắt sáng lên của tôi trực tiếp chuyển về âm đạm không ánh sáng.

Rất TMD mắc, đây là giựt tiền nha.

Bây giờ tay tôi run, chân cũng run, run run đi ra ngoài cửa, nhưng mà trông mắt vẫn còn tiếc nuối nhìn bộ váy trong tủ kính, thuận tiện cũng nhớ kỹ số điện thoại để nhận đơn đặt hàng của tiệm này.

Rơi lệ, về nhà!!

Về nhà, nhà tôi và Khang Duật.

Dù sao tân phòng cũng bố trí xong, dụng cụ đầy đủ, mẹ tôi thấy giấy chứng nhận cũng làm xong rồi, tôi không có lý do gì để ở nhà nữa, thu dọn hành lý xong liền đá tôi ra khỏi cửa.

Tôi cũng liền chính thức sống cùng Khang Duật.

Buổi tối, tôi nấu cơm xong, dọn bát đĩa sẵn sàng, đừng thấy tôi như vậy, tuy rằng tôi ra tay rất dõ, nhưng mà một khi tôi muốn làm rồi, nhất định có thể làm giỏi, ghi danh lớp dạy nấu ăn cũng không phải chuyện rất khó.

Đúng 19 giờ, Khang Duật đúng giờ về nhà, mùa hè Thượng Hải cho dù là vào buổi tối, thời tiết cũng vô cùng nóng, hần lại mặc đồ tây đồng phục phi công, vào nhà liền hô to “Thật thoải mái!”

Đương nhiên thoải mái, nhiệt độ bên trong nhà 26 độ – thích hợp nhất với cơ thể người, mát mẻ hợp lòng người nha.

“Anh về rồi!” tôi giống cô dâu hiền nhận cặp đũa giấy tờ và va ly của hần, đặt trong góc tường.

Khang Duật hôn lên mặt tôi một cái “Ừ! Anh đi rửa tay đã!”

Hần cởi áo khoác vắt lên giá áo ngay cửa, vén tay áo lên đi vào phòng bếp, tôi ngồi ở bàn ăn chờ hần tới ăn cơm.

“Miếu Miếu, món sườn xào chua ngọt của em thật sự là càng làm càng ngon!” hần điên cuồng ăn như sói đói đầu thai vậy.

“Ăn từ từ, không có ai cướp với anh!”

Nói đi nói lại, có thể không ngon sao, biết hần thích ăn, tôi luyện không biết bao nhiêu lần.

Tôi từng miếng từng miếng ăn cơm.

“Miếu Miếu, ăn nhanh lên, lát sau có khách tới!” Khang Duật gấp thức ăn nói với tôi.

“Có khách tới? Ai?” sao tôi không biết gì hết.

Trong đầu tôi còn đang nghĩ tới bộ váy kia đâu, nhưng mà thật sự rất mắc, vì đám cưới đã tốn không ít tiền, phần lớn đều là tiền của hần, làm sao tôi không biết xấu hổ tăng thêm gánh nặng cho hần được.

Khang Duật bối chén cơm thứ hai cho mình, sức ăn của hần rất lớn, gặp phải món mình thích, ít nhất hần còn có thể ăn thêm hai chén nữa.

“Tối rồi em sẽ biết!” hần lại tiếp tục gặm sườn.

“Vậy có cần em làm mấy món nữa không!” bây giờ là lúc ăn cơm chiều, có khách tới, đương nhiên phải mời người ta ăn cơm.

“Không cần, bọn họ không ăn cơm!” chén cơm thứ hai của hần đã sạch sẽ không còn hột nào.

Ăn cơm xong, tôi nhanh chóng dọn bàn, vừa định rửa chén, Khang Duật nói “Để anh rửa, em đi pha ấm trà đi!”

“Dạ!” tôi trả lời, cũng đúng, có khách tới, không ăn cơm, người ta cũng phải uống trà.

Tôi pha trà xong, bỏ ấm trà lên trên bàn, thuận tiện lại lấy hạt dưa từ hộc quà vặt, vừa bỏ vào hộp, di động Khang Duật vang.

“Miếu Miếu, thật nguyện ý gả cho mình! Xác định? Không hối hận?”

“Xác định, không hối hận!! Gả cho anh, ai sợ ai.”

“Không nói dối?”

“Tuyệt đối không, ai nói dối, ai là con rùa rụt đầu!!”

Trên gáy tôi hiện lên vô số vạch đen, mỗi lần tôi nghe xong tiếng chuông này đều như vậy, nói gì hấn cũng không nghe, cho nên nói khoa học kĩ thuật phát triển cũng không phải chuyện tối, tại sao tiếng chuông điện thoại có thể tự mình đặt.

Hừ hừ!

Nhìn số trên màn hình, tôi sửng sốt một chút, sao dãy số này nhìn quen quen?

Tôi tiếp điện thoại : “A lô!”

“Có Khang tiên sinh ở đó sao?” là giọng một bà cô già.

“Có, anh ấy đang rửa chén, cô chờ một chút!” tôi cầm di động đi vào bếp, Khang Duật vẫn đang rửa chén, hai tay không rảnh, tôi chỉ phải đặt điện thoại bên tai hấn, trong đầu lại suy nghĩ dãy số này hình như tôi thấy ở đâu rồi.

Khang Duật nói vào điện thoại “Hoa viên Kim Tư, tới đường Kim Hối, quẹo trái ngay chỗ phòng khám nha hoa tư nhân, sau đó đi thẳng, vâng, đúng vậy, chị đi vào cửa tiểu khi, quẹo phải, khối nhà thứ hai, đúng vậy, lầu ba, được, tôi chờ các chị! Cứ như vậy! Vâng, gác máy!”

Tôi khó hiểu nói “Ai vậy?”

Hấn cũng không nói, rửa tay, mặt còn đưa về phía tôi, tôi không phòng bị bị hấn hôn môi một cái.

Tôi cầm di động về lại phòng khách, nhìn lại số điện thoại kia, càng nhìn càng thấy quen, đợi tới lúc tôi sắp nhớ ra, chuông cửa vang.

Tôi chạy tới cửa, ấn nút xem camera, hình ảnh lập tức hiện ra khuôn mặt tôi vừa gặp chiều nay.

Cái này không phải cô bán váy truyền thống sao? Bộ váy tôi không mua được, lại không biết cô đó tên là gì, chỉ phải kêu chung chung như vậy.

Lúc này tôi nhớ ra rồi, số điện thoại kia chính là số điện thoại để nhận đơn đặt hàng dán ngay tủ kính.

Tôi chấn kinh rồi!!

Bà cô trên màn hình đợi một hồi không nghe tiếng gì, liền hô “Khang tiên sinh, chúng tôi là tiệm đồ “Yun”, đến cửa nhà anh, mời mở cửa!!

“Yun” đúng là tên tiệm kia.

Tôi ngu si luôn.

Khang Duật vừa vặn rửa chén xong, thấy tôi đứng đờ ngay đó bất động, ấn nút mở cửa “Đi vào đi!”

Tôi vẫn còn đứng đó, không suy nghĩ được gì.

Khang Duật sờ sờ đầu tôi, sau đó mở cửa phòng trộm ra.

Bà cô mang theo một ông thợ may già, còn có một cô bé thợ phụ đi lên lầu.

Bà cô vừa thấy tôi, liền đặc biệt nhệ tình “Tiểu thư, nghĩ thông rồi hử, cô nói với cháu, nghe cô đi, mặc bộ đồ cưới này, khẳng định xinh đẹp!”

Vấn đề là, tôi không nghĩ thông a.

Khang Duật đón bọn họ đi vào, bà cô không hề khách sao, nhìn thấy căn hộ liền kinh hô “Nhà rất to nha, lại là kiểu kép nữa, sàn này chắc là lát gỗ đi, còn có đồ dùng gỗ lim nữa, rất cổ kính thôi!”

Ông thợ già có vẻ chuyên nghiệp “Bây giờ có thể đo sao?”

“Có thể!” Khang Duật đỡ tôi đang ngẫn ra, đẩy tới trước mặt ông thợ.

Tôi hoàn hồn, quay đầu nhìn về phía Khang Duật “Làm sao anh biết được?”

Khang Duật trả lời “Có gì về em mà anh không biết?”

Nhìn bộ dạng kia của hắn, tôi chỉ biết, hắn biết việc tôi thích bộ váy hồi chiều, vô cùng cảm kích, ai nói cho hắn, ngay cả nửa chữ tôi cũng không nói cho hắn.

Phút chốc, một cái tên nảy ra trong đầu tôi.

“Là Lynh Lị, đúng không, nhất định là Lynh Lị!” trách không được, lúc tôi rơi lệ, nó đứng cạnh cứ hỏi tôi mãi, có phải thật sự thích, rất rất muốn.

Khang Duật không trả lời, chỉ nói “Em thích là tốt rồi!”

Không cần đoán, chắc chắn là Lynh Lị, nô bộc của Khang Duật.

Tôi nhất thời cảm động nước mắt lờ lờ “Như thế mà rất mắc, thật sự rất mắc!”

“Mắc thù mắc, dù sao chỉ làm có một lần, đầu tư một lần, được lời cả đời, rất có lợi!” hắn giơ tay lau nước mắt của tôi.

Tôi nghe xong, nước mắt bắt đầu điên cuồng phun, nhào vào lòng hắn, ôm chặt hắn “Khang Duật!!”

“Nhìn đi, anh còn chưa chính thức đầu tư đâu, đã sinh lời rồi!” hắn ôm tôi, trêu ghẹo nói.

Ông thợ may, bà cô, thợ phụ ba người ba cặp mắt chớp chớp nhìn tôi và hắn, phỏng chừng là bị tôi và Khang Duật làm cho hồ đồ.

“Khang tiên sinh, Khang phu nhân, đo được chưa?” ông thợ già đã cầm cái thước dây thật lâu.

“Đợi thêm chút nữa, cảm xúc vợ tôi lúc này có vẻ kích động!” hắn ôm tôi vào toilet, rửa mặt, lau nước mũi cho tôi, không thể cứ để tôi nước mắt nước mũi tùm lum đi đo đi.

Đợi tới khi cảm xúc của tôi ổn định, ông thợ mới bắt đầu đo, cổ, ngực, eo, mông là bốn số đo lúc may đồ bình thường, nhưng may váy truyền thống, phải đo ngực cao bao nhiêu, rộng bao nhiêu, sau lưng rộng bao nhiêu, eo trước bao nhiêu, eo sau bao nhiêu, tóm lại một đống số liệu, tôi y như con quay, mặc cho ông thợ quay qua quay lại.

Khang Duật ngồi trên sô pha viết nhật ký bay của hắn, thường thường nhìn về phía tôi.

Đợi tới khi đo xong rồi, ông thợ và bà cô bắt đầu chọn chất liệu cho tôi.

Nếu là kết hôn đương nhiên chọn màu đỏ, nhưng mà màu đỏ cũng có rất nhiều, tôi xem catalog tới mức sắp lè, bà cô huyền thuyên nói một đống tên chất liệu tôi chưa nghe bao giờ, cuối cùng tôi chọn vải tơ tằm đoàn thợ, tiếp theo chọn hoa văn để thêu, cái gì long phượng cát tường, phú quý mẫu đơn, trăm năm hảo hợp, chim khách tới nhà, cát tường bất bảo, tôi lại hôn mê.

Cuối cùng tôi chọn phú quý mẫu đơn và long phượng cát tường, nhưng bản khoản không biết chọn cái nào.

“Duật, anh nói xem chọn cái nào?” hắn là người bỏ tiền, đương nhiên hắn cũng phải thích mới được.

Khang Duật khép nhật ký bay lại, đi tới “Em thích cái nào?”

“Phú quý mẫu đơn nhiều hơn chút!” tôi thấy màu này rất đẹp.

“Vây phú quý mẫu đơn!”

Tôi rớt mồ hôi, hỏi cũng như không.

Bà cô nói “Nếu chọn phú quý mẫu đơn, sẽ mắc hơn 2000 tệ, vì phải dùng chỉ truyền thống để thêu, bức thêu rất tinh xảo, tuyệt đối có giá trị lưu truyền.”

Còn mắc hơn!?

“Vây...vây chọn phụng cát tường đi!” tôi chùi mồ hôi trên gáy.

“Chú ơi, ghi giúp tôi phú quý mẫu đơn!” Khang Duật nói với ông thợ đang chuẩn bị ghi vật liệu.

“Không được! Đã mắc lắm rồi, còn thêm tiền nữa, phí lắm!” tôi vội vàng kêu lên.

“Miểu Miểu, người đầu tư là anh, anh thấy có lời là được!”

“Nhưng mà, nhưng mà...” tôi tính tính, như vậy bộ đồ giá 23800 tệ lận, thật sự rất mắc.

“Đừng nhưng mà, chú, chọn cái đó đi!” Khang Duật nói với ông thợ.

Bà cô chặc chặc nói “Khang tiên sinh, anh thật là thương vợ, tôi làm nghề này lâu như vậy, lần đầu tiên gặp được người phóng khoáng như anh!”

Khang Duật cười không nói gì, hỏi “Còn phải chọn gì nữa?”

Bà cô trả lời “Còn chọn đường viền nữa, chọn màu xanh ngọc hay là màu vàng kim!”

“Miếu Miếu, em thích cái nào?” Khang Duật cúi đầu hỏi tôi.

Tôi nghĩ nghĩ “Xanh ngọc! Màu hồng đi với màu xanh, rất đẹp!”

Bà cô lại thêm một câu “Vậy nếu là xanh ngọc, sẽ thêm...”

Tôi lập tức ngắt lời “Vàng...vàng kim! Chọn màu vàng kim.”

Khang Duật lại như trước nói với ông thợ “Xanh ngọc!”

“Duật!” biết vậy mới này tôi không nhanh mồm nhanh miệng, hỏi trước nói sau.

“Miếu Miếu, nếu làm, sao không làm tốt nhất! Đỡ tới lúc đó em mặc vào lại không vui!”

Bà cô phụ hoa “Đúng vậy, đúng vậy, kết hôn mà, việc lớn trong đời, nhất định phải làm cho thật hoàn mỹ! Tốt lắm, tốt lắm, bây giờ đều chuẩn bị tốt rồi, tính tổng cộng là...” bà cô ấn máy tính rất nhanh “25800 tệ, thấy Khang tiên sinh phóng khoáng như vậy, bớt 800 tệ, còn 25000!”

“Được, trả tiền mặt hay quẹt thẻ!”

“Tốt nhất trả tiền mặt, quẹt thẻ phải trả tiền thủ tục, rắc rối!” bà cô khôn khéo trả lời.

Khang Duật gật đầu, về phòng ngủ lấy tiền.

Tôi trơ mắt nhìn bà cô mặt mày hớn hở nhận xấp tiền kia, đau lòng, vô cùng đau lòng!

Lúc đi, bà cô kia còn chớp chớp mắt với tôi “Tiểu thư, thật sự rất may mắn, tìm được chồng tốt như vậy, cô thấy rất nhiều cô gái xinh đẹp cũng không có chồng tốt như cháu! Cháu nói cô nghe thử làm sao cháu câu được?”

Ý tứ của bà cô thật rõ ràng, chính là bề ngoài như tôi có thể tìm được người như Khang Duật đúng là trán cao đựng tới trần nhà.

Chỉ là do may mắn.

Tôi cũng không có gì không cam lòng, vì đó là sự thật.

Đưa bọn họ đi rồi, tôi thật nịnh nọt chạy tới bên người Khang Duật, vừa đám lưng vừa bóp chân cho hắn.

“Duật, cảm ơn anh!” tôi thật sự cảm thấy mình rất hạnh phúc.

“Cảm ơn cái gì?” Khang Duật tiếp tục viết nhật ký bay.

“Cảm ơn anh chiều em như vậy!” hắn thật sự là chiều tôi hết mức.

Hắn ngừng đầu, làm bộ như mấy tên lưu manh “Cưng biết là tốt rồi, hừ hừ, nhớ là phải hầu hạ anh như ông lớn đó nhen!”

“Dạ, ông lớn, em nhất định sẽ hầu hạ ngài chu đáo!” tôi càng đám lưng tận tình hơn cho hắn, bóp bóp bả vai.

“Lúc trời nóng, phải quạt cho anh mát!”

“Dạ!”

“Lúc trời lạnh, phải ấm giường cho anh!”

“Dạ!”

“Lúc ăn cơm, phải đút cho anh!”

“Dạ!”

“Lúc đi tắm, phải kì lưng cho anh!”

“Dạ!”

“Còn nữa...” hắn đột nhiên cầm tay tôi.

Tôi nghĩ hắn thật dũng cảm.

Về mặt hắn chân thành nhìn tôi “Miếu Miếu, quan trọng nhất là, không được chết trước anh!”

Hốc mắt tôi nóng lên “Duật...”

Ai ngờ tôi đang cảm động, hắn lại nhả ra thêm một câu “Nếu em chết trước, anh sẽ lấy vợ nhỏ, nếu anh chết trước, không cho phép em tái giá!!”

“...”

Câu này là dư thừa!!

Ngày 11 tháng 11 năm 2006 là ngày vui của tôi, sáng sớm, tôi liền ăn một bữa sáng đầy đủ để dự trữ năng lượng cho cả ngày, sau đó chỉnh kiểu tóc, trang điểm, ăn mặc, nhắc tới thợ may tiệm “Yun”, thật sự là không chê vào đâu được, sau khi mặc vào, khí chất cả người đều thay đổi, ai xem cũng nói tôi xinh đẹp như diễn viên trong phim.

Tôi viên mãn.

Phù dâu của tôi là Diễm Diễm, Đại Song, Tiểu Song và Linh Lị, vì để thống nhất phong cách với tôi, tụi nó thật tự giác mặc bộ đồ nha hoàn tôi chuẩn bị sẵn cho ị nó, về phần Từ Oánh, Lưu Lý Quân, tp, Tông Lê Quân, Tôn Linh, Liêu Giai Đình cùng đám vợ con hồi trung học của tôi sẽ nhận nhiệm vụ chắn ngay cửa.

Nói, trước khi Khang Duật tới, tụi nó đưa nào đưa nấy khí phách hùng hực, nghĩ ra tất cả thủ đoạn ép buộc chú rể, kết quả đâu, đợi tới khi Khang Duật tới, đưa nào đưa nấy đều uất ức, không quá hai ba câu liền mở cửa.

Hỏi tụi nó vì sao?

Tất cả tụi nó đều hoảng sợ nói “Không nham hiểm bằng hắn!!”

Tạo nghiệt a!!

Tôi đại khái chính là cô dâu mở cửa nhanh nhất từ trước tới giờ.

Quên đi, dù gì cũng phải gả cho hắn, nhanh thì nhanh.

Tiệc cưới làm ở hội trường Kiều Báo Gấm Kỳ Hạm Trình Gia, mới đầu là chọn kiểu tiệc rượu truyền thống, nhưng mà người nhà tôi nhiều lắm, khách làm ăn của ba tôi, bạn bè cũng nhiều, hơn nữa thân thích bên phía mẹ tôi, và đồng nghiệp của bà, lại thêm bạn bè của tôi, bạn học và đồng nghiệp, hơn nữa bạn bè tới từ đông bắc của mẹ Khang Duật, cùng với bạn học, đồng nghiệp của Khang Duật, quả thật là rất nhiều, tính tính một hồi tới 606 người, tiệc rượu truyền thống thật sự không làm được, cuối cùng chọn kiểu tiệc đứng.

Dựa theo lời nói của Khang Duật, chỉ cần nhận lì xì, quan tâm bọn họ đứng có mỏi hay không, thoải mái hay không thoải mái làm gì!

Điều này tôi cũng đồng ý!!

Trong tiệc cưới tôi và Khang Duật không lộng lẫy lắm, tôi chỉ mặc bộ váy truyền thống suốt bữa tiệc, bởi vì thay đồ thật sự rất phiền phức, không bằng mặc một bộ hết bữa tiệc luôn.

Hôm làm đám cưới, tôi mặc váy truyền thống, Khang Duật đương nhiên mặc đồ Trung Sơn, phối hợp kiểu này, hơn nữa tôi trang điểm rất đậm, nói thế nào cũng là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho.

Tôi lại một lần nữa viên mãn.

Tiệc cưới rất náo nhiệt, cũng rất thành công, điều này tôi có thể nghĩ ra ngay từ đầu, ngoại trừ việc tiếp rượu với khách là tôi không nắm chắc, về phía người thân, tôi không lo lắng, ba mẹ, mẹ chồng sẽ có chừng mực, nhưng mà bạn học, đồng nghiệp của tôi và Khang Duật không giống vậy. Mấy năm nay ép cô dâu chú rể tàn nhẫn nhất chính là bạn bè, bạn học và đồng nghiệp, chỉ cần nổi sung lên, ngăn cũng ngăn không được.

Tôi hỏi Khang Duật “Anh uống rượu được không?”

Khang Duật đáp “Không!!”

Rất nghiệp chương, tôi cũng không!!

Tôi run run, kéo quần áo hần có vẻ rất kích động.

Khang Duật lại không hề hoảng sợ chút nào, vỗ vỗ tay tôi để trấn an, đột nhiên sắc mặt hần tối sầm lại, cười vô cùng nham hiểm “Em cho là tụi nó dám chúc rượu anh sao?”

Mới đầu tôi không hiểu hần có ý gì, nhưng thật ra lại bị vẻ mặt của hần dọa.

Vỗ vỗ ngực nhỏ, thật đáng sợ.

Khang Duật nắm tay tôi, lúc bắt đầu đi kính rượu bạn bè, bạn học và đồng nghiệp hần, chuyện vô cùng kì diệu đã xảy ra.

Mấy người đó quả thật y như em bé ngoan nhất trên đời, thái độ kính rượu đúng là khiêm tốn kỳ lạ, đều là mỗi người cầm một chén nhỏ tới, có người nhìn thấy chén rượu bưng tới quá nửa chén, lại cướp uống thay Khang Duật.

“Để tôi, để tôi, làm sao cho Vương Gia của chúng ta uống được!”

“Đúng vậy, đúng vậy, ề, đồ ít thôi!”

“Thôi uống cô ca đi, cô ca tốt!!”

“Ồ điên, Cô ca sát tinh, đồ ngu ngốc!! Uống sữa chua, sữa chua ngon, dinh dưỡng, dinh dưỡng!”

Sát tinh, tôi rớt mồ hôi!!

Còn có một người độc nhất “Phục vụ, cho ly nước lọc!!”

Mọi việc như vậy, đợi chút...đợi chút...

Mấy người chưa kết hôn thì như vậy, kết hôn rồi cũng vậy, thật sự rất kỳ quái.

Đợi tới khi Khang Duật bị ba tôi kéo đi gặp một vị thân thích tới trễ, tôi đầy bụng nghi hoặc nhin không được hỏi “Mọi người bị sao vậy?”

Bọn họ đều cúi đầu, thống nhất nói “Sợ...sợ bị trả thù!!”

Mồ hôi của tôi nha, rơi xuống như mưa.

Bốn chữ này nói lên rõ ràng danh tiếng “nham hiểm” của Khang Duật mở rộng tới cỡ nào, cũng có ảnh hưởng to lớn cỡ nào.

Vì vậy, đám cưới của tôi và Khang Duật thuận lợi hạ màn.

Kế tiếp, nghênh đón tôi chính là...

Đỏ mặt...

Đêm đầu tiên!!

33. Chương 27: Yêu Cầu Không Cần Rất Cao

Khang Duật thật sự là một người đàn ông rất truyền thống, truyền thống tới mức cho dù tôi với hắn đã có hôn thú, còn bị mẹ đá tới ở chung với hắn, hắn cũng chưa ra tay với tôi, kiên quyết chờ tới sau đám cưới.

Tôi từng một lần hoài nghi, là hắn có vấn đề, hay là tôi không có mị lực.

Có một lần tôi thực sự nhịn không được. Cố ý trêu chọc hắn, ban đầu hắn còn dỗ tôi, sau lại chịu không nổi gào lên với tôi “Cút! Cách ông đây xa một chút! Tới ngày 11 tháng 11 rảnh mà chịu!!”

Nói xong, còn kéo tôi ra khỏi phòng ngủ, khóa trái chính mình ở trong phòng, mặc tôi ở ngoài gõ cửa như thế nào cũng không thèm đáp lại.

Nhớ tới đó, tôi chỉ có thể thống khổ xoay đầu qua một bên.

Hắn cũng quá tích cực!!

Nhưng mà hôm nay...

Tôi ngồi trên giường hỉ trong khách sạn, đổ mắt lên nhìn Khang Duật đang đứng trước cửa sổ sát đất nói điện thoại với mẹ chồng, câu “Rảnh mà chịu” kia vẫn cứ bay phấp phới trong đầu tôi.

Xấu hổ quá chịu không được, tôi chỉ phải tìm việc gì đó để làm, dời đi lực chú ý.

Đếm tiền!!

Tôi mở túi xách đựng lì xì ra, đổ hết bao lì xì ra, bắt đầu mở bao, lấy tiền, lại đếm tiền.

Thời đại này, rất nhiều người trải qua đêm tân hôn như thế này, có được mấy người giống tôi và Khang Duật trước đám cưới còn giữ gìn, đều đếm tiền quá đêm động phòng hoa chúc.

Còn nhớ rõ, lúc tôi và Khang Duật còn kháng chiến với mẹ tôi, có một con bạn vừa kết hôn, hẹn tôi đi ra uống trà, tôi nhiều chuyện hỏi nó, đêm động phòng hoa chúc trải qua như thế nào? Chủ yếu là muốn học tập chút kinh nghiệm.

Nó trả lời “Chồng tao bị quá chén nằm ngủ say như chết trên giường, tao ngồi trên bồn cầu trong toilet đếm tiền tới mức tay rút gân!”

Tôi rớt mồ hôi hột...

Tôi vừa tiếp tục đếm tiền, vừa nhìn lên Khang Duật, tối nay không biết hắn có để cho tôi đếm tiền tới mức tay rút gân hay không.

Ách...

“Dạ, mẹ, con biết rồi, mẹ nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai? Ngày mai chỉ sợ không được!” Khang Duật vẫn đang nói chuyện điện thoại, đột nhiên quay đầu liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt vừa dịu dàng, lại có chút quái dị, sau đó nói vô cùng chắc chắn với mẹ chồng ở đầu bên kia điện thoại “Miểu Miểu, ngày mai chỉ sợ cô ấy không xuống giường được!”

Tôi đổ mắt cứng đờ, thiếu chút nữa xé toạc tờ giấy 100 tệ.

Hắn...hắn nói cái gì...cái gì vậy?

“Cô ấy không sao, ý con là hôm nay cô ấy mệt mỗi quá, mệt...không xuống giường được, dạ, mai con và Miểu Miểu không đi với mẹ, ông bà thông gia sẽ tới đón mẹ, nói là muốn dẫn mẹ đi chơi Hào Miểu, mẹ với mẹ lớn Trương chơi vui vẻ, dạ, ngày kia con mang Miểu Miểu đi gặp mẹ, tuần trăng mật vào tuần sau lận, mẹ yên tâm, con không làm cô ấy mệt mỗi quá, dạ, cứ như vậy, con gác máy!”

Hai chữ gác máy vừa nhả ra, tim tôi đã đập với tốc độ 220, cảm thấy hô hấp không được.

Đếm tiền, tiếp tục đếm tiền!!

Đây là tờ thứ mấy, kệ cha nó là tờ thứ mấy, đếm lại!

“Miểu Miểu...” Khang Duật vô cùng thân thiết kêu tôi.

Tôi hoảng sợ, đột nhiên nhảy dựng lên từ trên giường “A...có...có chút chán...chán, xem...xem TV!” tôi nhào xuống giường, tìm điều khiển từ xa, sau đó mở TV ra.

Không biết trước đây tên cầm thú nào ở trong phòng này, mở ra là kênh cho thiếu nhi, đang phát bài hát “Bài ca khỏe mạnh” của Phạm Hiểu Huyền hồi xưa.

Ông nội nói buổi sáng thức dậy, hắc hừ, hắc hừ!

Tĩnh lược vài câu.

Tiểu Huyền Huyền đi theo ông nội tập hắc hừ, hắc hừ! Hắc hừ! Hắc hừ! Hắc hừ!

Hắc hừ! Hắc hừ! Hắc hừ!

Hắc hừ! Hắc hừ! Hắc hừ!

Trong lòng tôi thét chói tai, làm sao có thể phát một bài hát xấu xa như vậy trên kênh cho thiếu nhi chứ.

Cầm thú, thật sự là cầm thú!!

Lập tức tắt TV, ngăn cách tạp âm.

“Miểu Miểu...” giọng nói khêu gợi của Khang Duật, lúc này không chỗ nào không có.

“Em...em...” em sợ!!

Khang Duật ôm lấy tôi từ phía sau “Đừng nói là em còn nghĩ tới hôm nay anh sẽ bỏ qua em đi!”

Khí nóng hần thở ra ngay bên tai tôi, nóng tới mức cả người tôi như bị lửa đốt.

Tôi bắt đầu run lên, chân lập tức mềm oặt đi.

Hắn liền tiếp được tôi, cho tôi một cái ôm công chúa, tôi sợ tới mức nhanh chóng nhắm mắt lại, khi tôi bị hắn đặt lên giường hỉ tôi cũng không dám mở mắt.

Tôi cảm thấy được sức nặng của hắn đặt trên người tôi, nhất thời làm cả người tôi buộc chặt.

“Miểu Miểu, mở mắt!” hắn vỗ về mặt tôi.

Tôi run run mở mắt ra, mặt hắn gần trong gang tấc, không biết có phải do ánh đèn hay không, mặt hắn như đánh thêm một lớp phấn vàng, đặc biệt mỏng lung, ánh mắt hắn đang dụ dỗ như nước nhìn tôi.

“Chuẩn bị tốt sao?” hắn hỏi.

Đầu tôi nóng lên, liền bật thốt nói “Ngoài áo tắm ra cái gì em cũng chưa mặc!”

Vừa vào phòng khách sạn, tôi liền đi tháo trang sức tắm rửa, trang điểm đậm như vậy, tôi đã chịu không được từ sớm.

Tiếng cười sang sảng phút chốc vang lên, hắn ôm chặt tôi, tựa đầu chôn vào hõm vai tôi, nỉ non nói “Miểu Miểu, em thật đáng yêu!”

Tôi xấu hổ tới mức chắc ngón chân cũng đỏ luôn.

“Bất quá...” hắn ngẩng đầu, ánh mắt như tối như sáng “Cho dù em nói như vậy, anh phải tự mình nhìn, mới biết có không mặc thật hay không!”

Tôi còn muốn biết hắn có mặc cái gì trong áo tắm hay không đâu!

Tôi gắt gao kéo áo tắm của hắn, vì quá hồi hộp, dùng lực hơi lớn, lập tức liền kéo dây lưng rút ra, áo tắm lập tức chảy xuống vai hắn, lộ ra một mảng ngực và cổ màu đồng.

Tôi xấu hổ tới mức đầu bốc hơi.

Tiếng cười hắn kéo dài hơn “Miểu Miểu, đừng nóng vội, từ từ chúng ta sẽ đến!”

“Em không...không vội...” tôi xấu hổ mở miệng, hắn thừa dịp này ngậm môi tôi lại, cúi đầu mút vào như cố ý, khiêu khích bữa bãi.

Tôi bị hôn mơ mơ màng màng, sau đó cảm giác được hân bắt đầu vuốt ve tôi, áo tắm trên người không biết khi nào đã rút ra một nửa, làn da cảm giác được rõ ràng bàn tay hân như có một lớp màng mỏng, lúc bàn tay nóng rực đó phủ trên người lại có một loại ấm áp thoải mái.

Nụ hôn của hân từ môi tôi chuyển qua thùy tai, nhẹ nhàng ngấm vào trong miệng cắn.

Một cơn tê dại lập tức từ chỗ thấp nhất xương sống tôi vội vàng truyền lên, làm cho tôi run rẩy một trận.

“Duật...” tôi gọi tên hân, giơ tay ôm lấy hân.

Sự đáp lại của tôi làm cho hân không kiên nhẫn gì nữa, hân nhanh nhẹn cầm đẩy đà trước ngực tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, nụ hôn cũng từ thùy tai chuyển qua ngực.

Tôi có thể cảm thấy được rõ ràng, hân vô cùng tham luyện ngực tôi, tinh tế xoa bóp, nhẹ nhàng hôn.

Quả nhiên nha, hân không nói dối, hân thật sự thích con gái ngực to.

Tôi hơi hơi ngẩng đầu, vừa lúc thấy hân mút vào một đóa diễm lệ y như trẻ con, đợi tinh tế nhắm nháp đủ, hân đổi sang bên kia.

Một bên diễm lệ bị hân mút vào kia, còn lưu lại nước miếng của hân, có vẻ trong suốt sáng sáng, bởi vì tôi không mặc đồ cup ngực, nên ngực trắng nõn vô cùng, giờ phút này hai bên trắng trắng kia bị tay hân bóp thành đủ các loại hình dạng.

Thật là...hương diễm.

Tôi chỉ cảm thấy trong đầu hỗn độn, thân thể càng ngày càng mất cảm.

Trên người đã không mặc gì nữa, dưới người cảm nhận không phải ga giường bằng tơ lụa, mà là những tờ giấy cứng ngắt, đâm vào làm tôi khó chịu, nhịn không được đưa tay ra sờ, mới nhớ tới, hồi này tôi còn đang đếm tiền.

Chúng tôi...thế nhưng nằm lên tiền làm loại chuyện này, rất...làm người người công phẫn.

“Tiền...tiền...” tôi thở hào hển, số tiền này còn phải dùng để ngày mai thanh toán với khách sạn, nếu dính cái gì, hoặc là bị hư rồi...sẽ không tốt lắm.

Khang Duật hơi oán hận vì bị tôi quấy rầy, cắn diễm lệ của tôi một cái như trừng phạt, tôi lập tức mất cảm tới run lên, hân nâng thắt lưng của tôi lên, làm cho tôi và ga giường cách ra một chút khoảng cách, sau đó bàn tay to gạt qua một cái, tiền trên giường bay xuống đất.

Hân lại đè lên người tôi, càng ra sức ép buộc ngực tôi.

“Duật...” tôi muốn nói hân đừng ép buộc nó nữa, lại phát hiện thanh âm phát ra hoàn toàn khác bình thường, ngọt ngào nhẹ nhàng như tắm mật đường.

Hân giống như không nghe được, vẫn say đắm như ngực tôi là món đồ ăn đẹp nhất thiên hạ vậy.

Đột nhiên, hân từ cúi đầu trước ngực tôi mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt lại thêm u tối đen bóng, sắc mặt cũng hồng hồng y như bị sốt cao.

“Miểu Miểu, Miểu Miểu...” trong giọng nói của hân, có nỗi thống khổ tôi không hiểu được, hân thật kích động cắn tai tôi, nhưng tay vẫn lưu luyến trước ngực tôi, nhẹ nhàng mà xoa nắn.

Bên tai, tôi nghe tiếng thở dốc của hân càng ngày càng đậm.

Cảm giác tê dại từng đợt từng đợt đánh sâu vào, tôi theo phản xạ nâng chân lên kẹp thắt lưng của hân.

Hân tựa hồ đối với biểu hiện của tôi có chút mừng thầm “Miểu Miểu?”

Toàn thân tôi giống như đang khát vọng gì đó, không ngừng kêu tên hân “Duật...Duật...” giọng nói phát ra không ngọt ngào nữa, mà một loại ghen ngào nức nở.

Ngay cả chính tôi cũng không hiểu tại sao mình có thể phát ra âm thanh như vậy.

Sau đó, tôi cảm giác ngón tay hân không hề lưu luyến ở ngực tôi nữa, bắt đầu trượt, tìm đến...

Tôi run run một chút, thật không thoải mái, lại muốn tiếp tục, chân xoay tới xoay lui, lại muốn leo lên người hắn.

Hắn giống như hiểu được tôi muốn gì, ánh mắt phát ra ánh sáng như ngọn đèn thủy tinh màu đen phát ra vậy, hắn đột nhiên cúi đầu cười nói “Miểu Miểu, đừng nóng vội, từ từ sẽ đến!”

Từ từ sẽ đến cái gì, tôi không vội, nhưng bụng dưới sự ép buộc có tiết tấu của ngón tay hắn, giống như có một dòng nước ấm đang từ từ chảy ra.

“Um...” tôi rên rỉ như con mèo nhỏ, thở hổn hển.

Sau khi Khang Duật nghe được, cả người đều run lên.

Tôi đang kinh ngạc tại sao hắn phát run, hắn lại ngậm điểm lệ trên ngực tôi, sau đó chậm rãi đem đầu gối chen vào giữa hai chân tôi.

Tư thế như vậy, làm tôi càng thêm không an phận, thân thể buộc chặt cong lên, nụ hôn của hắn bắt đầu hạ dần xuống, hạ xuống nữa...

Hạ đến...tôi chỉ có thể để tay ngay đầu hắn, vô ý thức xoa xoa, gỡ tóc đen của hắn.

Tiếng rên rỉ như con mèo nhỏ của tôi càng vội vàng hơn, thân thể càng cong theo biên độ lớn hơn nữa...

Hắn giống như đang chờ đợi cơ hội này, thân thể dùng sức đưa về phía trước.

Cảm giác sưng thũng và đau đớn khi dị vật tiến vào cơ thể làm cho cơ thể tôi cứng đờ.

“Duật...đau...đau!” tôi khóc kêu lên.

Hắn dừng động tác “Nhịn một chút, Miểu Miểu, nhịn một chút, sẽ hết ngay lập tức!!” giọng nói của hắn có vẻ vô cùng khản trương, nụ hôn tình tế rơi xuống những giọt nước mắt.

Tôi rất khó chịu, hắn dường như còn khó chịu hơn tôi.

Dần dần, tôi bắt đầu quen với cảm giác sưng đau đớn này, lại bắt đầu kêu như con mèo nhỏ, chân lại không an phận leo lên.

Hắn cúi đầu phát ra tiếng hừ hừ nhẹ, bắt đầu chậm rãi động.

Ngay từ đầu là chậm rãi, nhưng dần dần hắn càng ngày càng kích động.

Tôi hút một ngụm khí lạnh, bên tai, tiếng thở dốc thô lỗ của hắn càng ngày càng đậm, động tác càng ngày càng cuồng dã, muốn nuốt kịp tiết tấu của hắn, lại phát hiện tần suất của hắn thật sự quá nhanh.

Tôi muốn gọi hắn chậm lại một chút, nhưng những gì phát ra cũng là những tiếng ừ ừ a a...

Tôi cảm thấy chính mình như một con thuyền nhỏ trôi nổi giữa sóng to gió lớn, điên đảo qua lại tới mức tôi cũng sắp bị đảo điên, hắn lại không hề có ý bình tĩnh lại chút nào, càng ngày càng hung mãnh.

Tôi chỉ phải cào mạnh lưng hắn, ý bảo hắn chậm một chút, dịu dàng một chút.

Hắn lại không hề phản ứng chút nào, vẻ mặt lại hưởng thụ.

Cơ thể bắt đầu vì sự xâm lược hung mãnh bắt đầu phát đau, phát trướng lên, khó chịu không thể không hung hăng cắn vai của hắn phát giận.

Hắn hừ một tiếng, không ngờ lại trở nên vô cùng phấn khởi, sau hành vi hung mãnh, là hành vi dã man.

Tôi bắt đầu vô ý thức cúi đầu nức nở, tôi giống như sắp bị xé rách, tôi bắt đầu khóc cầu xin hắn, đấm hắn, muốn đẩy hắn ra.

Hắn lại nhanh nhẹn bắt hai tay tôi, áp về phía đầu giường, chặt chẽ cố định tay tôi trên đỉnh đầu, sau đó hắn càng dã man hơn.

Tôi cảm thấy tôi sắp chết, muốn khóc lại không thể phát ra thanh âm gì, chỉ có thể không ngừng thở dốc và nức nở.

Hắn đã cảm giác được, nói lời xin lỗi bên tai tôi “Miểu Miểu, thật...thật xin lỗi...anh nhin...nhin không được! Mười một năm...suốt mười một năm, anh muốn em suốt mười một năm...”

Quân lính của tôi đã tan rã hết, chỉ có thể tùy ý để hắn tiếp tục tra tấn tôi.

Qua không biết bao lâu, khi tôi thật sự cảm thấy chính mình sắp chết, hắn khàn khàn rống lên một tiếng, vẻ mặt vặn vẹo, thân thể giống như bị co rút run run một chút, ngã vào trên người tôi như chết rồi.

Rốt cuộc bình tĩnh, tôi sống lại đây.

Tôi đẩy đẩy hắn, hắn vẫn không nhúc nhích.

Tôi lại đẩy hắn, hắn đột nhiên ác độc vẫn ở trong cơ thể tôi đẩy mạnh về trước một cái, đầu tôi trực tiếp đánh lên đầu giường, đau tới mức nhe răng nhếch miệng.

Tôi nhìn nhìn lại hắn, vẻ mặt hắn vô cùng thoải mái, nằm trên ngực tôi, không hề động đậy chút nào.

Là đã chết, hay là ngủ?

Sau đó rồi sao?

Sau đó, phải làm như thế nào?

Không có ai dạy tôi a a a a a a a!!

Đợi tới khi Khang Duật tỉnh lại, đã là lúc mặt trời chiếu tới mờng, tôi bị hắn đè nặng suốt cả đêm, đương nhiên ngủ không tốt, hắn lại vô cùng sảng khoái, giống như ăn thập toàn đại bổ vậy, thần long sống hổ.

Khi hắn phát hiện cả đêm tôi đều bị hắn đặt dưới người, vẻ mặt lại tiêu tụy, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Miểu Miểu, em có khỏe không!”

Tôi nằm trên giường như xác chết.

“Miểu Miểu, nói chuyện, em không thoải mái chỗ nào!”

Đồ dối trá! Đàn ông đều là lũ dối trá.

“Miểu Miểu...” hắn dỗ tôi, đối với tôi lại chấp tay xin tha thứ.

Tôi xoay lưng lại, không để ý tới hắn.

“Miểu Miểu, đừng như vậy...” trong mắt hắn toát ra sự hổ thẹn “Anh...chỉ là anh rất muốn...”

Ai quan tâm anh có muốn hay không, là chính anh muốn nhin, là chính anh muốn sau đám cưới mới bằng lòng làm gì kia, tôi lại không cần anh ra tay với tôi, tốt lắm, bây giờ anh ra tay, nhưng mà ra tay cũng quá độc ác.

Hắn thấy tôi còn chưa để ý tới hắn, bắt đầu dụ dỗ hôn tôi, mặt tôi, cổ tôi, lưng tôi, tất cả đều là những nụ hôn tê dại của hắn, qua đêm hôm qua tôi không còn là cô gái không biết gì, bị hắn trêu chọc như vậy, toàn thân tôi liền nóng lên.

Nhưng mà, tôi nhin được.

“Miểu Miểu...” hắn thật sự nóng nảy.

Qua một lúc lâu, hắn quỳ gối bên giường, vô cùng đáng thương nói “Em không thể có yêu cầu rất cao với trai tở!!!”

“...”

Tôi giờ gối lên, liền quăng lên người hắn.

Hắn một phen tiếp được, có vẻ rất vui vẻ đối với sự phản hận và cái trừng mắt đầy tức giận của tôi “Miểu Miểu, cuối cùng em cũng có phản ứng!”

Tôi xoay người qua, lại không để ý tới hắn.

Tay chân hần cùng leo lên giường một lúc, thề son sắt nói với tôi “Đừng nóng giận? Được không? Nếu không, lại làm một lần nữa, anh cam đoan đã nhận được bài học rồi, tuyệt đối không tái phạm nữa, nhất định làm em vừa lòng!!”

“ ... ”

Tôi nhịn không được, giơ tay tát hần cái bộp.

Đi tìm chết đi!!!

Đến tận đây, đêm đầu tiên của tôi trước mắt hôn sau rơi lệ kết thúc...

Lần đầu tiên của tôi...rót cuộc...rót cuộc mất rồi!

Ồ, vì đã có 2 bạn không hiểu câu cuối, mình nói thêm “Lần đầu tiên” trong câu cuối là cụm danh từ, chỉ “lần đầu tiên” =.=’.

34. Chương 28: Tân Hôn Vợ Chồng

“Duật nhi, mặt của con bị sao vậy?”

Ngày thứ ba sau đám cưới, tôi cùng Khang Duật đi gặp mẹ chồng, vừa gặp mặt, mẹ chồng thấy hai má vừa hồng vừa sưng của Khang Duật, vô cùng đau lòng.

Tôi dám chắc chắn, mẹ chồng tôi chưa bao giờ đánh Khang Duật, tôi theo bản năng lùi về phía sau Khang Duật.

Bởi vì tôi chính là kẻ gây nên việc kia.

“Mẹ, không sao, chỉ là tối ngủ bị muỗi đốt, ngủ mơ mơ màng màng, tự mình đưa tay lên vỗ!”

“Muỗi?” mẹ chồng kinh ngạc “Giữa mùa đông như vậy, sao có muỗi!”

Tôi hồi hộp ở phía sau Khang Duật kéo áo hần.

Khang Duật trấn định nói “Mẹ, mẹ không biết, bây giờ muỗi tiến hóa rồi, hơn nữa lại là muỗi Thượng Hải, bốn mùa đều có, thích nhất là xuất hiện vào mùa đông!”

Muỗi? Còn là muỗi Thượng Hải?

Mồ hôi tôi rơi như mưa.

“Có đau hay không, đập con muỗi thôi mà sao ra tay nặng vậy, mặt sưng thành dạng gì rồi?” mẹ chồng tôi vừa nhắc đi nhắc lại, vừa vỗ về thổi thổi mặt Khang Duật.

“Không sao, con da dày thịt béo, mai là hết thôi!” Khang Duật dỗ mẹ chồng.

Tiếp theo, hần kéo tôi từ phía sau ra “Miểu Miểu, gọi mẹ!”

Tôi đỏ mặt, ngoan ngoãn kêu lên “Mẹ!”

Mẹ chồng tôi lập tức vui sướng tới mức quăng ngay khuôn mặt sưng vù của Khang Duật ra sau đầu, kéo tay tôi hời hợt ân cần.

Khang Duật nói cho tôi biết, ở đông bắc, sau đám cưới con dâu sẽ rót trà kính mẹ chồng, tuy rằng là tục lệ xưa, nhưng để gây tượng ấn tượng tốt, đợi tới khi Khang Duật đón mẹ chồng về nhà, tôi nhanh chóng vào bếp pha trà.

“Mẹ, uống trà” tôi cung kính dâng chén trà lên.

Mẹ chồng càng vui, ở trước mặt Khang Duật, khen thẳng ánh mắt hần tốt, biết chọn vợ.

Tôi càng ngượng ngùng.

“Mẹ, hôm qua mẹ chơi vui không?” Khang Duật thả hành lý xuống, ngồi vào cạnh mẹ chồng.”

Không để bà trực tiếp về nhà ở, vì đêm tân hôn chúng tôi ở trong khách sạn, nhà lại lớn, ba mẹ tôi lại bận việc, không ở với bà được, nghĩ vẫn để bà ở khách sạn cùng với bạn bè bà từ đông bắc tới, thứ nhất là tiện, thứ hai là vui vẻ hơn, cũng có người coi sóc.

Hôm nay đón riêng bà về nhà, là để bà vui với con.

“Vui, ông thông gia và bà thông gia, mang mẹ với bọn mẹ lớn Trương đi rất nhiều nơi, con nói xem sao Thượng Hải bây giờ không giống trước gì hết vậy, y như nước ngoài vậy, cái gì đại hạ gì mà cao 88 tầng, nhìn tới mức mẹ đau cổ luôn, còn có tháp gì gì đó, con nói xem làm như thế nào, một ống sắt gắn thêm ba quả cầu!”

Tôi phì cười, mẹ chồng tôi nói chắc là tòa nhà Kim Mậu Đại Hạ và tháp Đông Phương Minh Châu.

Cũng khó trách, hơn nửa đời người bà đều ở Phủ Thuận, nghe Khang Duật nói, năm đó ngậm đắng nuốt cay nuôi hần khôn lớn, tới Thượng Hải được một lần duy nhất, lại là chuyện từ hai mươi năm trước, chờ Khang Duật thành tài, cũng không đi nữa, chỉ ở đó nhảy múa ca hát cùng một đám bạn già đông bắc, nói chút chuyện ngoài đường, ngày liền trôi qua.

“Chính là khí trời...không thay đổi chút nào!” mẹ chồng vẽ mặt đau khổ, sờ sờ đầu gối mình “Chịu không nổi, con nói xem thành phố phía nam này làm sao lại lạnh như vậy đâu, mẹ thấy nhiệt độ không bằng ở Phủ Thuận chút nào, lạnh tới tận trong xương, lạnh tới mức chân mẹ vừa ngứa vừa xót, lại còn đau.”

Khang Duật nhanh chóng quỳ xuống, xoa xoa đầu gối mẹ chồng “Các đốt ngón tay lại đau?”

“Không sao, ấm áp là được rồi!” mẹ chồng vỗ vỗ tay Khang Duật “Đừng lo lắng, thân thể mẹ rất khỏe!”

Tôi nhớ ra lo nói chuyện với mẹ, cũng chưa mở điều hòa, liền nhanh chân tìm điều khiển từ xa mở điều hòa ra, Thượng Hải không giống phương bắc, không có hệ thống sưởi, ở phương bắc ngoài trời lạnh, nhưng trong phòng luôn ấm, Thượng Hải lại ngoài phòng trong phòng giống nhau, không mở điều hòa sẽ rất lạnh, hơn nữa mùa đông Thượng Hải thường mưa, rõ ràng là lạnh buốt, lạnh tới tận trong xương.

“Miếu Miếu, đi rót thau nước ấm, để mẹ ngâm chân!” Khang Duật hô.

“Dạ!” tôi trả lời, vội chạy vào phòng tắm.

Tôi bưng nước ấm ra, bỏ trước mặt mẹ chồng, Khang Duật vén tay áo lên, cởi giày mẹ chồng, ngâm chân cho bà, tôi cũng không thể đứng không, cũng nhanh chóng quỳ xuống bóp chân cho bà.

Mẹ chồng nóng nảy “Con dâu, đứng lên, việc này để Duật nhi làm là được rồi, Duật nhi, nhanh lên, kêu vợ con đứng lên đi!”

“Mẹ, không phải mẹ nói con biết chọn vợ hả, để cho con dâu hiền hậu hạ mẹ đi!” nói xong, hần còn nhìn tôi rất cảm động.

Tôi lại ngượng ngùng.

Ngâm chân xong, dưới tác động của điều hòa, trong phòng cũng ấm, mẹ chồng cũng thấy thoải mái hơn, tôi nhìn đồng hồ, cũng sắp tới trưa, nghĩ xem ở nhà ăn, hay là ăn ở ngoài.

Tôi kéo Khang Duật vào bếp “Có cần em đi mua đồ ăn, sau đó nấu cơm!”

“Không được, ra ngoài ăn! Em đừng làm gì, nhìn em đi, mắt đen thui rồi!” hần dùng ngón tay vuốt vuốt hốc mắt tôi.

Tôi kéo tay hần “Trách ai?”

“Còn giận nữa, hôm qua không phải anh bồi thường rồi còn gì, em đều high!!”

High!?

Tôi quýnh lên, mặt đỏ cầm khăn lau đánh hần “Nói lung tung!!”

Đêm tân hôn hần làm tôi khổ muốn chết, buổi tối hôm sau hần thật sự là...kêu hần nhanh, hần cũng nhanh, kêu hần chậm, hần cũng chậm, tôi đỏ mặt che mặt, tối hôm qua hình như tôi thật sự high.

Sau đó, nghĩ đến khuôn mặt kia của hấn, đau lòng xoa xoa “Còn đau không?”

Tôi ra tay quá nặng!

Khang Duật cột nhả nói “Không có việc gì, em high là được ời!”

Tôi tiếp tục dùng khăn lau đánh hấn “Còn nói nữa, anh còn nói nữa, có xấu hổ hay không!”

Hấn ở trong bếp chạy trốn tùm lum, tôi cũng đuổi theo hấn chạy, lúc này, mẹ chồng đi vào thấy bộ dạng điên khùng của tụi tôi, ho khan một tiếng “Ồ ừm, Duật nhi, trưa nay chúng ta ăn gì!”

Tôi lật đật lấy khăn lau lại, đứng thẳng tắp, cũng không dám nhìn bà.

Khang Duật trả lời như ăn mật “Đi ra ngoài ăn, con dẫn mẹ đi ăn cá tươi, ăn cơm tây đi!!”

Buổi tối, nói chuyện trên trời dưới đất với mẹ chồng, mẹ chồng tôi thích ngủ sớm, không bao lâu liền ngủ, tôi và Khang Duật quay lại phòng ngủ, hấn đúng là ghiền, giống như hồi xưa hôn nhau vậy, hưng phấn y như mô tơ vậy, không biết mệt mỏi.

Tôi buồn khổ nghĩ, trước đám cưới là kiên quyết không cần, sau đám cưới là kiên quyết “phải” làm.

Tên này đúng là làm người ta buồn được, cũng làm người ta vui vẻ được, hợp lại chính là biến thái(1).

Tôi lại mất hồn, lại khổ không nói nổi.

Ép buộc như vậy liên tục vài ngày, tôi thật sự nhịn không được, một cước đá hấn xuống giường “Cho dù là máy móc, anh cũng phải để nó nghỉ ngơi một hai ngày, chịu không nổi làm việc liên tục như vậy!”

Khang Duật nghe xong, cúi đầu, rút gối ra, vô cùng đáng thương đi ra phòng khách.

Tôi kinh ngạc hỏi “Đi đâu?”

Hấn ai oán nói “Ngủ sô pha!”

“Vì sao?” hấn không chịu được hai ngày à, không phải hấn nhịn giỏi lắm sao?

Hấn nhìn tôi y như oán phụ “Miếu Miếu, cưỡng hiếp trong hôn nhân, nhẹ nhất phạt ba năm!”

“...”

Tôi không nói gì hỏi trời xanh.

Qua vài ngày, mẹ chồng không ở được nữa, thứ nhất là do văn hóa sai biệt, thứ hai là do thói quen ăn uống, đặc biệt là do mặt ăn uống này, bà ăn không tiêu, người Thượng Hải nấu gì cũng thêm đường vào, cho dù chỉ là rau xào cũng bỏ đường, lại còn món chính, người phương bắc thích ăn mì phở, bánh trôi, bánh ngô, bánh bao, đồ ăn có nước, Thượng Hải lại ăn cơm là chính, tuy rằng tôi cố hết sức làm nhiều món hợp khẩu vị với bà, mẹ chồng vẫn cảm thấy cả người không được thoải mái, vội vã đòi về Phủ Thuận.

Tôi và Khang Duật không còn cách nào khác, đành phải mua vé tàu lửa cho bà, người già là vậy, không thích đi máy bay, tình nguyện đi tàu lửa, dù sao cũng có đám mẹ lớn Trương về với bà, trên xe lửa cũng không chán, đánh mấy ván bài, tán gẫu tùm lum, hai mươi mấy giờ cũng trôi qua rất nhanh.

Trước khi mẹ chồng tôi đi, nói muốn gặp em trai, chính là người cậu làm buôn bán ở Thượng Hải của Khang Duật, Khang Duật nghe xong, mặt đen thui, có thể nào không đen, lúc hấn đi học, nhận sự ghẻ lạnh của nhà cậu, đừng nói đi gặp, ngay cả chúng tôi kết hôn, hấn cũng không thông báo, hấn cá tính tôi còn không biết sao, vô cùng ghi hận.

Mẹ chồng tôi biết không nói lại hấn, cũng bỏ ý định đó đi, đi mua vài món đặc sản với mẹ lớn Trương xong liền vui vẻ chuẩn bị về nhà.

Trước khi lên tàu lửa, mẹ chồng dặn dò chúng tôi lúc đi tuần trăng mật, phải cẩn thận sức khỏe, đừng chơi quá mà quên, còn nói thêm một câu “Đi chỗ nào không đi, lại đi xem xác chết!! Thật xui xẻo.”

Có đôi khi tôi thật bội phục kĩ năng nói chuyện của mẹ chồng, ý bà nói là xác ướp, tôi và Khang Duật đi Ai Cập hưởng tuần trăng mật.

Khang Duật nói bà yên tâm, bà cũng an lòng, lại liên miên căn nhắc mấy câu, thỉnh thoảng như vô tình nhìn tôi, sau đó nói với Khang Duật “Nếu con dâu có động tĩnh gì, con phải nói liền cho mẹ biết, mẹ lập tức mua vé tàu đi tới đây!”

Động tĩnh!? Tôi khó hiểu, động tĩnh gì?

Khang Duật lại gật đầu lia lịa, làm cho tôi vô cùng mơ hồ.

Đợi tới khi đưa mẹ chồng đi rồi, tôi hỏi “Duật, mẹ nói động tĩnh với anh, là có ý gì?”

Khang Duật đánh tay lái, rút ra một bàn tay, xoa bụng tôi “Miếu Miếu, cày cấy luôn phải có thu hoạch, em không thể để anh làm không công!!”

Tôi sửng sốt một chút, rất nhanh liền hiểu được, mặt lập tức đỏ nóng bừng lên.

Tôi người này liền như vậy, vừa thẹn thùng một cái, sẽ vội vàng, quýnh lên, nói chuyện sẽ không suy nghĩ.

“Vậy...chúng ta có phải hay không...nên...cố gắng cố gắng!!”

Ánh mắt Khang Duật sáng như đèn pha, nói như khen tôi “Miếu Miếu, đề nghị này vô cùng tốt, ngồi yên, anh phải tăng tốc!”

“Anh chạy nhanh như vậy làm gì?” trong nhà lại không có chuyện gì.

“Em nói, về nhà cố gắng mà!!” giọng điệu hẩn y như tôi biết rõ rồi còn ráng hỏi, vẻ mặt cũng đặc biệt hưng phấn.

“...”

Cuối cùng hẩn cũng tìm được lí do ép buộc tôi.

Tuần trăng mật của tôi và Khang Duật được định vào ngày 19 tháng 11, đích đến là Ai Cập, không đi theo đoàn, thuộc loại đi tự do, theo ý Khang Duật là đi theo đoàn không tự do, thời gian cũng không do mình sắp xếp được, nếu buổi tối có thân thiết, sáng mai còn phải dậy sớm, ngay cả thời gian ôn tồn một chút cũng không có, rất không vui, còn không bằng đi tự do, muốn làm gì liền làm gì.

Tôi thấy rõ ràng là hẩn đi du lịch để thân thiết.

Bất quá, tuần trăng mật cũng liền là như vậy.

Cũng may chi phí mắc nhất cho chuyến đi –vé máy bay bay đi bay về, chúng tôi tiết kiệm được, bởi vì phúc lợi của công ty LTU cấp cho phi công, bản thân phi công và người thân ruột thịt một năm có hai vé máy bay khoang hạng nhất địa điểm không giới hạn, công ty hàng không cũng không giới hạn, cho dù quá hai lần, cũng có thể mua với giá rẻ nhất.

Thật sự là thích tới mức nằm mơ cũng có thể cười trộm.

Biết vậy tôi cũng đi làm phi công, tiền lương cao, phúc lợi tốt, còn có thể bay đi khắp thế giới, thật tốt à, nhưng mà tôi cũng chỉ nghĩ mà thôi, tôi làm gì có khả năng lái máy bay.

Đối với việc đi Ai Cập, hồi lúc học sơ trung tôi đã mơ tới, đều do bộ truyện tranh “Nữ hoàng Ai Cập” kia, chán nhất là tới giờ nó còn chưa hết, thậm chí còn có nhiều fan còn tung tin vịt nói tác giả đã đi gặp thượng đế rồi, tạm thời mặc kệ nó, dù sao bây giờ tôi còn có “Thám tử lừng danh Conan” đọc đỡ thêm, có thể nhin.

Nhưng đối với Nhị hoàng tử Ramesses trong truyện “Dòng sông huyền bí” là tôi hận tới mức không thể lấp cánh bay qua, ôm pho tượng của anh ấy mà âu yếm.

Đương nhiên loại chuyện này tôi không thể để Khang Duật biết được, nếu không có đánh chết hẩn cũng không mang tôi đi Ai Cập hưởng tuần trăng mật.

Đầu tiên tôi và Khang Duật bay tới Doha thủ đô Qatar, sau đó chuyển cơ tới Cairo, vì máy bay tới Cairo bị trễ giờ, nên tôi và Khang Duật xuất cảnh, đi ngắm cảnh ở Doha một chút, đến nước ngoài, Khang Duật thể hiện ưu thế sử dụng tiếng Anh như tiếng mẹ đẻ của mình, tôi đều không cần lo lắng chuyện ông nói gà bà nói vịt phát sinh.

Chuyến cơ tới Cairo, tôi và Khang Duật tới thẳng khách sạn đã đặt trước – Sondsta Cairo Hotel & Casino, khách sạn đặt ở khu Heliopolis của Caro, chỉ cần mười phút đi xe là có thể tới sân bay và những thắng cảnh chủ yếu của Cairo, bao gồm Kim tự tháp, chợ Khamal Khalili và khu Citadelc. Tòa khách sạn năm sao này rất thích hợp khách đi nghỉ dưỡng, bố trí rất tiện nghi, tôi có thể lên mạng thật vô sỉ khoe khoang với Diễm Diễm và lũ chị em một chút.

Khu Giza phía tây nam Cairo có ba tòa Kim tự tháp rất lớn, gồm Kim tự tháp Khufu, Khafre, Menkaure, gọi chung là Kim tự tháp giza (The Great Pyramids). Trong đó Kim tự tháp Khufu nổi tiếng nhất, chúng tôi tới tham quan đầu tiên đương nhiên là nó.

Nhiệt độ Ai Cập tháng 11 là 23 độ, không quá nóng rất thoải mái, nhưng biên độ nhiệt rất lớn, đến buổi tối chỉ có 12 độ, bất quá ánh mặt trời buổi sáng vẫn rất lợi hại, tôi không phơi nắng được, phơi nắng một hai tiếng làn da liền đỏ lên, còn hơi ngứa, buổi tối về khách sạn, đi tắm rửa không ngờ lại tróc da.

Tôi quá sợ hãi “Hủy dung, hủy dung!!”

Kết quả Khang Duật lại gài tôi “Đừng sợ, liếm liếm mấy cái là hết liền!”

“Liếm?”

Khang Duật gật đầu, nghiêm trang nói “Tục ngữ nói đúng, nước miếng sát khuẩn!”

Có lý!

Nhưng ai liếm, lưỡi tôi đâu có dài như vậy.

Đang suy nghĩ, hần lại thật hưng phấn đem tôi đặt lên giường “Đương nhiên để anh ra tay!”

Mới đầu hần rất quy củ, liếm liếm chỗ tôi tróc da, sau đó bắt đầu kích động “Miếu Miếu, liếm cả người luôn đi, dự phòng cũng tốt!”

Nói xong, hần đã đề lên, cùng tôi lăn lộn trên giường.

Liếm + lăn lộn = hắc hừ hắc hừ!

Qua ba ngày sau, tôi cũng chưa thể leo xuống giường.

Nếu tới Ai Cập, đương nhiên tôi phải mua chút đặc sản về, miễn cho bị mấy đứa kia hội đồng, giấy còi(2) của Ai Cập và tinh dầu là nổi tiếng nhất, vì vậy tôi kéo Khang Duật đi cửa hàng giấy cổ gấu và tinh dầu.

Giấy còi tinh túy không phải ở hình vẽ mà ở giấy, vì bột giấy bình thường vẽ lên sẽ làm cho màu sắc thay đổi không đạt được hiệu quả lý tưởng, chỉ có giấy cổ gấu vẽ mới có thể phô ra văn minh Ai Cập vô cùng nhuần nhuyễn, tôi thật sự như si như túy trầm mê trong đồng giấy vẽ, sớm nếm Khang Duật qua một bên.

Đợi tới khi tôi nhìn thấy mấy chai tinh dầu trong suốt như nước, nặng như dầu, quý như hoàng kim, màu sắc kì diệu cũng như mùi hương kì diệu, phối mùi thực vật, tôi đã mê mẩn tới sắp điên, cuối cùng khi thấy mấy cái bệ, bình cảnh hoặc bình có eo hình dáng khác nhau, dùng phần vàng tạo ra, vô cùng xinh đẹp để đốt tinh dầu, tôi ngay cả Khang Duật là ai đều nhớ không rõ.

“Duật, nói với ông chủ, mấy cái này em mua hết, kêu ông ta bán rẻ một chút!” hai tay tôi cầm mấy gói to gói nhỏ, bỏ lên chỗ trống trên quầy, kéo Khang Duật đang đứng bên cạnh, kêu hần dùng tiếng Anh mặc cả.

Mặt Khang Duật lại thú hoắc “Who are you?”

“Ai?” tôi ngờ nghệch.

Tôi và Khang Duật ở Cairo mười ngày, trong đó hắc hừ hắc hừ chiếm 5.5 ngày, còn lại 4.5 ngày chúng tôi đi khắp nơi, ở Nhà bảo tàng Ai Cập lưu luyến lâu nhất, sau đó đón tàu lửa buổi tối đi Al’ Asasif, ngắm sông Nin.

Đứng sừng sững bên bờ sông Nin cùng thung lũng đế vương là Collossi of memnon, nghe nói bình minh và hoàng hôn sẽ phát ra tiếng than nhẹ, được gọi là pho tượng “biết khóc”, vô cùng đồ sộ và đẹp, bất quá căn cứ vào bài học “Who are you?”, tôi không dám nói điên, toàn bộ hành trình đều chú ý Khang Duật, nhưng

lúc đi ở thung lũng đế vương, tới đền thờ nữ hoàng Hatchepsut, đền thờ Karnak, đền thờ Luxor, độ chú ý của tôi với hắn không cách nào tập trung nhiều được.

Kết quả, tôi lạc đường.

Điều này còn không phải là điều đáng sợ nhất, khi tôi lạc đường, phát hiện phía sau có một thằng nhóc Ai Cập đi theo sau, tôi đi tới chỗ nào, hắn đi tới chỗ ấy, tôi trốn cách nào cũng không thoát, trong lòng tôi nghĩ hắn muốn giết tiền, hay là cướp sắc.

Cướp sắc, tôi cũng tự biết chính mình.

Giết tiền, tôi rất mơ hồ, cho nên tất cả tiền đều ở chỗ Khang Duật.

Lỡ may cái gì tên đó cũng cướp không được, tôi làm sao bây giờ.

Vì vậy, tôi dùng vốn tiếng Anh sứt sọ hỏi “Tại sao anh đi theo tôi?”

Hắn dùng tiếng Anh kiểu Ai Cập trả lời tôi “Tôi muốn cầu hôn với cô!”

Tôi kinh ngạc, trước khi đi tôi có học qua, nghe nói cân bằng giới tính ở Ai Cập lịch rất nghiêm trọng, rất nhiều đàn ông không lấy vợ được, cho nên bọn họ đối với phụ nữ đi du lịch Ai Cập một mình, nhất là phụ nữ phương đông đều theo đuổi.

Là theo đuổi! Nhưng mà tôi gặp được là ngay cả theo đuổi đều bỏ, trực tiếp cầu hôn.

“Tôi kết hôn rồi!” tôi nói.

“Không sao, có thể ly hôn, tôi đồng ý dùng 50 con gà, 50 con vịt, 10 con lạc đà làm sinh lễ, cô gả cho tôi đi!!”

Chưa thấy ai cầu hôn như vậy, bức người ta ly hôn cũng được hả.

Thấy tôi không phản ứng, hắn còn nói thêm “Nếu cô chê không đủ, tôi có thể thêm 50 con gà, 50 con vịt và 10 con lạc đà nữa, chỉ có thể nhiều như vậy!!”

Thì ra, tôi chỉ trị giá 100 con gà, 100 con vịt và 20 con lạc đà.

Gáy tôi đầy vạch đen.

Chạy lấy người, nhanh chân chạy lấy người.

Anh ta thấy tôi muốn chạy, lên tới trước chặn tôi lại, hình như còn nắm tay tôi lại.

Tôi gân cổ lên gào “Duật!! Duật!!”

Em sai rồi, em không nên xem nhẹ anh, em không dám, em không dám.

“Miếu Miếu!!” cách anh hùng xuất hiện, bình thường chính là bạn không biết anh ta chui từ đâu ra.

“Duật!” tôi xông lên, khóc lớn ôm lấy hắn.

Đồng chí Ai Cập lại nói “Anh ta là chồng cô?”

Tôi chui trong lòng Khang Duật, liều mạng gật đầu, sau đó nói với Khang Duật “Anh ta muốn em ly hôn với anh, gả cho anh ta, còn nói cho em 100 con gà, 100 con vịt, 20 con lạc đà làm sinh lễ.”

Khang Duật cúi đầu lau nước mắt của tôi “Miếu Miếu, xem ra em cũng rất có giá trị!”

Vạch đen trên gáy tôi càng nhiều.

Vị đồng chí Ai Cập này không biết nhìn trúng tôi chỗ nào, nói với Khang Duật “Tôi thích cô ấy!”

Khang Duật dùng tiếng Anh nói “Vật phẩm tư nhân, tuyệt đối không chuyển nhượng!”

“Tại sao?”

Ôi mẹ ơi, người Ai Cập đúng là dai như đĩa.

Mặt Khang Duật đen thui nghiêm nghị nói “Chỉ dựa vào tôi cao hơn anh, đẹp trai hơn anh, còn...” tầm mắt hần đảo một vòng quanh người đồng chí Ai Cập “trắng hơn anh!!”

Đồng chí Ai Cập đen nhánh cứng đờ, lại đánh giá Khang Duật một hồi, cuối cùng ừ rừ và xám xịt bỏ đi.

Sau đó, tôi bị Khang Duật hung hăng dạy dỗ một chút, tôi tự biết tôi sai trước, không dám cãi lại chút nào.

Đợi tới khi hần hết giận, tôi cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà tôi vẫn khó hiểu, vị đồng chí Ai Cập kia coi trọng tôi cái gì?

Lúc này, TV ở khách sạn đang phát lại bộ phim Ai Cập cũ của Elizabeth Taylor, trong đó có một đoạn Cleopatra tự đề cử mình làm người phụ nữ của Cesar đại đế.

Cleopatra nói “Em có cặp mông đầy đặn có thể sinh con đẻ cái cho anh, cũng có một bộ ngực nở nang cho con cái anh ăn, em là người đẹp nhất Ai Cập...” rút đi vài câu.

Tôi rớt mồ hôi...

Sau đó liếc nhìn một cái đang nằm trên ngực tôi ngủ thật ngon Khang Duật.

Rồi đột nhiên hiểu được.

Đàn ông đều giống nhau.

Hành trình tiếp theo, tôi bám lấy Khang Duật như bạch tuộc, cho dù đứng trước tượng Ramesses II, tôi cũng chỉ dám đứng liếc một cái, sự thương thức của người Ai Cập đối với mỹ nữ rất thực dụng, tôi cũng không muốn trái qua một lần nữa, điều này lại làm cho Khang Duật vui vẻ, lại còn cho tôi ở lại Ai Cập thêm vài ngày nữa.

Sau khi ở Ai Cập năm tuần, chúng tôi bay về lại Thượng Hải.

Lúc về Thượng Hải, vừa lúc qua lễ Noel, lại trùng hợp trời mưa, thời tiết lạnh như hầm băng, tôi lạnh run run, cho dù mặc áo lông cũng lạnh tới mức lúc nào cũng chà chà tay, dậm dậm chân.

Khang Duật và tôi không về nhà, mà đi nhà mẹ tôi trước, ba mẹ biết chúng tôi về, sợ chúng tôi ở Ai Cập ăn không ngon, chuẩn bị nguyên một bàn đồ ăn ngon.

Tôi vừa rửa tay xong, ngồi vào bàn, mẹ nấu canh cá riêng cho tôi uống, vẫn là canh đương quy đầu cá, nói phải tắm bổ cho Khang Duật và tôi, tôi thêm muốn chết, nhưng vừa ngửi mùi, tôi liền lập tức đứng dậy vọt vào toilet nôn sạch sẽ.

Khang Duật nóng nẩy, mẹ tôi cũng nóng nẩy.

“Miểu Miểu, sao vậy?” Khang Duật vỗ lưng tôi.

Tôi nôn tới mức mặt vàng cũng nôn ra luôn.

Mẹ tôi gấp tới mức kêu to “Miểu Miểu, có phải con mang thai không!?”

Tôi sững sốt, Khang Duật cũng sững sốt.

Tiếp theo, một đám người đóng gói đưa tôi lên xe, trực tiếp lái tới bệnh viện.

Nào thì xét nghiệm nước tiểu, nào thì siêu âm.

Cuối cùng vị bác sĩ nữ mập mạp nói với tôi “Chúc mừng a, tiểu thư, cô làm mẹ!” tiếp theo bà còn nói phương pháp tính chu kỳ có thai, đối chiếu với kết quả siêu âm.

Tôi khờ ra, Khang Duật còn khờ hơn tôi.

Nói như vậy, chúng tôi ngay từ lần đầu tiên, liền...có!

Oh my god! Hần cũng quá mạnh mẽ.

Chú thích : __(1) : buồn + tao (vui vẻ) = buồn tao = rối rắm, theo baike thì buồn tao chính là ở ngoài có vẻ lạnh lùng nhưng trong lòng suy nghĩ rất nhiều, mình chuyển sang biến thái cho nó hợp .

_(2) : còi hay còi :-s

35. Chương 29: Những Ngày Mang Thai

“u Dương Miếu Miếu, mày hơi quá đáng, hơi quá đáng, quá đáng...” tỉnh lược ít nhất 500 từ quá đáng.

Bạn Lynh Lị nói xong, liền cầm chai bia nốc vào bụng, sau đó rầm một tiếng bỏ chai bia xuống, dùng lực rất mạnh, cái bàn bị nó làm rung lên tới ba lần “Mày nhanh hơn người khác một bước còn chưa tính, bây giờ còn nhanh hơn hai bước, mày nói, có phải mày muốn chết hay không, có phải mày muốn chết hay không!!!”

Từ Oánh đứng ra hòa giải “Bình tĩnh một chút, đừng dọa Miếu Miếu, bây giờ nó là phụ nữ có thai!!”

“Miếu Miếu, mang thai có cảm giác gì?” Đại Song và Tiểu Song rất ngạc nhiên chồm qua hỏi tôi.

Tôi sờ sờ bụng “Mới hơn một tháng, không có cảm giác lớn lắm, chỉ là ngửi mấy mùi, nhất là cá, là buồn nôn, mỗi lần nôn đều nôn tới mức chóng mặt.

Lại một lần tụ tập ăn chơi nữa, nguyên bản là vì phát quà cho tụi nó sau khi đi tuần trăng mật về, ai ngờ biến thành tiệc thông báo, thông báo cho tụi nó, tôi sắp làm mẹ.

Khang Duật vì tôi mang thai, hôm nay đi công ty để xin bay tuyến quốc tế ngắn, để có nhiều thời gian chăm sóc tôi hơn, cho nên không đi theo tôi, Diễm Diễm tự nhiên biến thành sứ giả hộ hoa, đang ở bên kia điện thoại ăn uống.

Lưu Lý Quân vuốt cằm, gọng kính lại lóe lên “Ông của Vương gia, rất lợi hại nha!”

Tôi đỏ mặt, khụ một tiếng.

“Vậy mày muốn ăn cay, hay ăn chua?” Tông Lê Quân hỏi.

“Cách của mày cũ rồi, cần bản tìm không ra!” Phiên Tuyền nói “Tao nghe mẹ tao nói, nếu lúc mang thai mẹ càng ngày càng xinh đẹp, thì là con gái, ngược lại là con trai!”

Xem ra, tụi nó so với tôi càng sốt ruột muốn biết con tôi là con trai hay con gái.

“Khang Duật nói như thế nào?” Tôn Linh múc hộ tôi một chén canh nấm, để tới trước mặt tôi “Ăn canh, mày bây giờ phải chú ý dinh dưỡng.”

Tôi gật đầu “Hắn nói con trai con gái gì cũng được, chỉ cần là nòi của hắn là được!”

Trừ bỏ Lynh Lị phun rượu, mấy đứa khác toàn thể phun canh.

“Hắn nói ra trọng tâm!” Liêu Giai Đình tổng kết nói.

“Nhưng mà tao nghe nói, tư tưởng trọng nam khinh nữ của người đông bắc vẫn rất nghiêm trọng!” Phiên Tuyền nhắc nhở tôi.

“Cái đó mới đầu tao cũng lo lắng, bắt quá loại chuyện này không phải tao không chế được, chuyên gia đều nói, sinh con trai hay con gái đều là vấn đề của đàn ông, không liên quan tới phụ nữ chúng mình.”

Hắn đưa cho tôi cái mầm gì, thì tôi sinh cái đó, tôi chỉ là một miếng đất!

“Lo gì, tụi bay không thấy bộ dạng sau khi anh rể biết chị mang thai, quả thực y như con gà mái, cục ta cục tác chạy quanh người chị quài!” Diễm Diễm hiển nhiên là ăn no rồi, bắt đầu gia nhập đội ngũ tám.

“Ừ! Tưởng tượng được!” Tôn Linh thật hâm mộ nhìn tôi “Miếu Miếu, không biết mày trúng mệnh cửt chó gì, thế nhưng câu được một tên cực phẩm như vậy!”

Tên cực phẩm!?

“Mày có biết bây giờ tiêu chuẩn đàn ông tốt là gì không? Chính là có xe tốt, nhà đẹp, đánh thắng được trẻ hư, đầu được gian thương. Biết giặt tã, chà tường cũ, sửa máy tính, bê tủ lạnh. Chống cự được dụ hoặc, dỗ được mẹ vợ, trung thành với vợ như với bạn, đi ra ngoài nhất định phải mang theo, còn mang theo về, thật rõ ràng Khang Duật chính là loại đàn ông này!”

Tôi rớt mồ hôi hột...

Tiểu Song có thắc mắc “Tiêu chuẩn của phụ nữ tốt là gì?”

Tôn Linh uống một ngụm bia “Biết tiếp đãi khách, biết nấu cơm, giết được ngựa gỗ, leo được tường, đấu thắng vợ bé, đánh chết lưu manh.”

Tôi lại rớt mồ hôi, tôi hình như chỉ có biết nấu cơm là có thể miễn cưỡng đủ tiêu chuẩn.

Lynh Lị tựa hồ thật sự bị tôi kích thích, uống rượu xong, cảm thán nói “Tao từ lúc tốt nghiệp tới bây giờ đã nhiều năm, ở trong phòng tao thuê, cái vòng trên bồn cầu trong toilet chưa bao giờ được nhắc lên...”

Ách...câu này nghe qua thật thương tâm.

Tôi nhin không được nói “Tại yêu cầu của mày cao quá!” người theo đuổi nó không phải không có, từ lúc học đại học tới bây giờ, ít nhất cũng xếp được một hàng dài, chỉ tại nó không chấm được ai.

Người ta nói, nhân sinh như ngồi trên một chiếc xe buýt, cuối cùng cũng sẽ có một bến dừng dành cho bạn, mà nam nữ như hành khách đi qua những trạm đó. Có khi là vì chỗ ngồi trên xe rất thoải mái, không muốn xuống xe, có khi là vì không biết chính mình nên xuống xe, người cả đời không kết hôn chính là tài xế, mỗi ngày nhìn người khác lên lên xuống xuống, đã quá chán chường.

Nó đột nhiên không nhẽo “Người ta cũng muốn kết hôn, người ta cũng muốn thôi!”

Ngoại trừ nó và Diễm Diễm, mấy đứa khác đều có bạn trai, thấy tâm trạng hèn hạ của nó, tôi cũng không dám lại lên tiếng kích thích nó.

Lúc Khang Duật đưa tôi và Diễm Diễm về nhà, tôi nói chuyện của Lynh Lị cho hắn.

Khang Duật nói “Ừm, nể mặt cô ấy mệt nhọc nhiều năm như vậy, lại không tính toán gì, lại nghe lời anh như vậy, anh sẽ xem xét giúp cô ấy một chút! Đúng rồi, Miểu Miểu, lúc tự mình làm đám cưới, cô ấy có chấm được phù rể nào không!”

Tôi lắc đầu “Anh đừng thấy bình thường nó tùy tiện, lúc mấu chốt còn khó tính hơn em nhiều!”

“Được, để anh tới công ty xem thử, có người tốt, liền giới thiệu cho cô ấy!”

Diễm Diễm nóng nảy, đầu từ ghé sau chui ra trước “Anh rể, anh giải quyết vấn đề của em trước đi, em là em vợ anh, người một nhà mà!”

Khang Duật liếc mắt nhìn nó, chỉ dùng mũi hừ một tiếng, xem như trả lời.

Một tiếng hừ này, hừ tới mức da đầu Diễm Diễm run lên phải ngồi yên lại.

Người ta chịu mệt nhọc, nó cũng có, nhưng người ta không tính toán gì hết, nó lại không như vậy, nó lầy nhiều lắm.

Cho nên nói, Khang Duật là người tuyệt đối sẽ không để người khác đạt được chút xúi lợi nào.

Diễm Diễm phỏng chừng ý muốn chết cũng có.

Khang Duật tựa hồ còn ngại không đủ, còn nói thêm “Loại Tiểu Long Nữ như em, Dương Quá là ai đã không quan trọng nữa, quan trọng là ai làm Doãn Chí Bình...”

(Doãn Chí Bình là người làm Tiểu Long Nữ thất tiết.)

Tôi rớt mồ hôi...

Những lời này rất ác độc.

Diễm Diễm đã ngã vào ghế sau bị kích thích bất tỉnh nhân sự.

Ai biểu...hồi xưa mày gài Khang Duật, cho dù nham hiểm, mày nham hiểm bằng Khang Duật sao.

Chở Diễm Diễm về nhà rồi, Khang Duật thật cẩn thận đỡ tôi vào nhà, kể từ khi tôi mang thai, hắn cứ như vậy, giống như một cơn gió thổi qua là có thể thổi tôi bay luôn.

Sau khi mang thai, dự vọng của hắn thu liễm rất nhiều, quả thật là quay về trạng thái trước đám cưới, có khi tôi thật bội phục hắn, thu phóng rất tự nhiên.

Quả nhiên là cấu tạo của người vũ trụ.

Tắm rửa xong, tôi nằm rảnh ở trên giường, nhin không được chọc chọc hắn.

Mới đầu Khang Duật còn thật bình tĩnh, qua một hồi lạnh mạnh mẽ đứng dậy xuống giường, thở hổn hển nói “Miểu Miểu, em ngủ trước đi!”

“Anh đi đâu?”

Hắn âm nghiêm mặt, một bộ vẻ mặt khăng khải hi sinh “Anh đi thư phòng luyện Ngũ long bảo trụ!!!”

(Để giữ mình í mà)

Nói xong, xoay người bỏ đi.

“ ... ”

Mồ hôi tôi rơi như mưa.

Tên này, đủ biến thái!!

Khi mang thai được 3 tháng, qua kì an thai, tôi phải đi làm, nếu tôi lại nghỉ ngơi tiếp, liền chuẩn bị cuốn gói về nhà nghỉ ngơi luôn đi.

Công việc hiện tại của tôi tìm được sau khi bác Trầm qua đời, bộ phận khách hàng của một công ty ô tô Đức, gọi nôm na chính là trung tâm.

Lynh Lị ở cùng công ty với tôi, tuy nói tại tôi tốt nghiệp khoa tin tức của Phục Đán, lại không có chí lớn gì, chưa từng muốn công việc chuyên nghiệp giao tiếp, làm cái gì người dẫn chương trình, người phát biểu, ở thành phố Thượng Hải này, tốt nghiệp khoa tin tức xong muốn làm chuyên nghiệp giao tiếp, chỉ có một chữ khó thôi, trừ phi bạn có ô dù lớn quan hệ rộng, nếu không chỉ có thể phát triển ở mặt khác.

Tôi và Lynh Lị đều là hai đứa thuần túy không có chí lớn.

Công việc này, tôi làm rất vui vẻ, cũng quen biết bạn bè mới, giống như thời học sinh của tôi vậy, đều là con gái, tôi tựa hồ rất có duyên với nữ, duyên với nam lại vô cùng thiếu thốn.

Theo cách nói của Lynh Lị chính là, tôi cần gì duyên với nam nữa, tôi có được Khang Duật chẳng khác gì có được một cánh rừng, có cần tơ tưởng người khác nữa sao?

Được rồi. Coi như nó nói đúng.

Chức vị hiện tại của tôi là Team Leader, nôm na là Cán bộ cơ sở, dưới tay có 16 người, đều là người trẻ tuổi, chơi rất thân, bình thường hay cãi nhau âm ỉ, cũng rất vui vẻ.

Tôn Kha Trân, gọi thân mật là A Kha, người Thượng Hải, một trong những chị em tốt trong công ty, một mỹ nữ da trắng như tuyết, vòng eo tinh tế, dáng người cao gầy, cái gì cũng tốt, có điều miệng rất độc.

Lynh Lị mỗi lần đều bị nó nói xỉa tới mức muốn nhảy lầu.

Gia cảnh Lynh Lị khá tốt, mặc dù thuê phòng ở Thượng Hải, nhưng mà ông ba người đồng bắc của nó dám mua chiếc xe hơi cho nó đi thay đi bộ, đối với tiền lương của phần lớn viên công trong công ty vẫn là đồ xa xỉ.

Lynh Lị cũng không làm sếp lớn, lại lái xe đi làm, còn là xe 30 vạn, đúng là bị người ta ghen ghét, tại chị em tôi còn chưa tính, con nhỏ này lại còn thích khoe khoang, khoe tới mức A Kha không thể không giáo dục nó.

“Có xe thì sao? Cô có đàn ông sao?”

Đây chỉ là lời nói giỡn chơi lúc rảnh rỗi của mấy bà tám, không phải là lời thật lòng, nhưng mỗi lần Lynh Lị nghe xong, đều chịu kích thích lớn, vì trong đám chị em trong công ty, chỉ có một mình nó, không đàn ông, cũng không chồng.

Mỗi lần bị A Kha xỉa xong, nó đều ôm tôi khóc rống.

Người thứ hai là Vi Hồng Dục, gọi thân mật Nancy, người Quế Lâm, bộ dạng nhỏ nhắn đáng yêu, trước khi vào công ty là nhỏ nhắn đáng yêu, sau này mập ra, nhưng vẫn nhỏ nhắn, nó chính là ngự tử người ta thường hay nói, khí thế không ai địch nổi.

Chồng nó chính là sếp của tụi tôi, kể từ khi nó vào công ty, liền theo đuổi nó, theo kiểu trọng điểm mai phục, đúng thời cơ liền xuất hiện, theo đuổi nhiều năm, mới được ôm người đẹp về nhà.

Người thứ ba là Vương Nhạn, gọi thân mật Angel, cũng là người Quế Lâm, học cùng trường trung học và đại học với Vi Hồng Dục, vừa là bạn học vừa là đồng hương, tiếp theo lại thành đồng nghiệp, tình cảm thân thiết như chị em, nó có một ông chồng tình cảm lâu năm như tôi và Khang Duật, hai người từng chia tay, hai năm sau lại gặp gỡ, lửa cháy nhanh chóng bốc lên bốn phía, tia chớp kết hôn.

Người thứ tư là Tư Dĩnh, gọi thân mật Yuki, nó vào công ty trẻ nhất, là một người mẹ hiền vợ đảm điển hình, chồng cũng là nhân viên bộ phận sản phẩm bí mật, là một soái ca, hơi lẳng nhăng, từng mờ ám không rõ với một nhân viên nữ trong công ty, nhưng Tiểu Dư sức chịu đựng rất tốt, không âm ỹ cũng không quậy phá, giả vờ như không phát hiện, dùng một chị em dịu dàng cho anh chết luôn, làm cho chồng nó hồi tâm chuyển ý.

Tụi chị em đồng nghiệp với tôi coi như người bình thường, mỗi người có đặc sắc riêng, chỉ có mình tôi cái gì cũng không có, chỉ có mình ông chồng xuất sắc.

Ai, tôi đang tỉnh lại.

Tôi đang ở bộ phận nhân sự bị sếp mắng chửi cũng được 30 phút rồi, nói tôi làm một cái đám cưới, đi một cái tuần trăng mật, mà xài hết ngày nghỉ trong mười năm, tôi đứng thẳng tắp nghe ông ta mắng, đúng là tôi hơi quá đáng, thời gian nghỉ kết hôn, nghỉ đông, nghỉ sinh đều xài hết, công ty nào mà chịu được, không đuổi cổ tôi đi, xem như cũng có nhân tính.

Mắng xong, tôi cúi đầu đi ra văn phòng.

Lũ chị em ánh mắt phóng tia sáng, toàn bộ thống nhất vươn tay “Quà!!”

Lynh Lị đã lấy trước đó, cho nên không ở đó, tôi nhanh chóng mang quà phát cho mọi người, ngồi ở chỗ ngồi than thở, mấy cái đĩa không có nhân tính này, cũng không an ủi tôi một chút.

Tối khi tan tầm, lại còn ép tôi mời cơm, lý do – lúc tôi không ở đây, ai gánh việc cho tôi.

Bóp tiền lập tức lại mỏng như tờ giấy.

Lúc mang thai 4 tháng, mẹ chồng tôi từ Phủ Thuận tới, lúc vừa mang thai bà đã muốn tới, nhưng Khang Duật nói Thượng Hải trời lạnh, bà lại ăn không tiêu, kêu bà đợi tới khi xuân về hoa nở rồi đến, mẹ chồng cũng đồng ý, cũng dặn Khang Duật ăn tết không cần về Phủ Thuận, chăm sóc tôi cho tốt.

Một tháng mẹ chồng đến, chăm sóc tôi vô cùng cẩn thận, chỉ là nhiều quy củ quá, hơn nữa lại là những quy củ thật truyền thống, cái này không được ăn, cái kia cũng không được làm, ngay cả đọc truyện tranh, xem phim hoạt hình cũng hạn chế tôi, trong thời gian dài, tôi thật sự hơi chịu không nổi.

Cũng may bởi vì bà không quen cuộc sống ở Thượng Hải nên không ở thêm được, một tháng sau lại đi rồi, nói là đợi tới khi tôi sắp sinh lại tới.

Lúc mang thai 5 tháng, bụng tôi to như bong bóng thổi căng, lưng chịu không nổi, tối ngủ cũng không thoải mái, hơn nữa cứ đột nhiên muốn ăn gì đó, cho dù là khuya khoắt, tôi cũng không ăn không được, Khang Duật luôn nhân nhượng tôi, chỉ cần tôi muốn ăn gì, hắn liền làm, không làm được liền ra ngoài mua, nhưng mà phụ nữ có thai đúng là quái đản, lúc nói muốn ăn, nằng nặc muốn ăn, đợi tới khi làm xong rồi, mua về rồi, lại không ăn, nhưng hắn chưa bao giờ cáu bẳn, hoặc là không kiên nhẫn, làm tôi rất cảm động.

Tôi thật sự yêu hắn muốn chết.

Lúc mang thai 6 tháng, tôi đã quen sức nặng của bụng, lại bắt đầu sôi nổi, công ty tôi có ưu đãi với phụ nữ có thai trên 6 tháng, có thể không đi làm, cho tới khi ở cữ xong mới thôi.

Tôi cũng vui vẻ về nhà tĩnh dưỡng, ăn đồ ăn, ngủ nướng, đọc truyện xem phim hoạt hình, ngày trôi qua khá là sảng khoái, rảnh rỗi cũng có thể lên mạng mua sắm.

Mọi người đều biết, tôi yêu chó, bởi vì tới mức như si mê, chỉ cần gì đó liên quan tới chó, tôi đều sẽ không bỏ qua.'

Dụng cụ vệ sinh, dụng cụ ăn cơm, quần áo ở nhà, áo ngủ, dép lê, đế gấn điện thoại, móc điện thoại, túi xách, đồng hồ báo thức, ngay cả quần lót cũng không tha, chỉ cần có hính chó, tôi đều mua về.

Không chỉ có đồ vật của tôi, ngay cả đồ của Khang Duật cũng bị biến thành toàn chó.

Gần đây, lúc tôi mua sắm trên Internet, nhìn thấy một bộ quần lót đôi có hình chó, vừa nhìn liền thích, vội vàng đặt hàng.

Hôm sau, người chuyển phát liền chuyển quần nhỏ tới tay tôi.

Tới khi Khang Duật thấy hai cái quần nhỏ đôi kia, nguyên khuôn mặt đều tái mét, nói thật cứng rắn “Không mặc.”

“Mặc, Duật, thật đáng yêu!!” tôi năn nỉ.

“Chết cũng không mặc!!”

“Anh không thấy là nó rất đáng yêu sao?” tôi càng xem càng thích.

“Chỉ có em thấy đáng yêu thôi! Đàn ông như anh mặc loại quần lót này, anh tình nguyện đi nhảy xuống Trường Giang, vì đập nước Tiểu Tam cống hiến.

“Mặc đi mà, vài bông 100%, thông khí lắm nha...em không nói hình vẽ, chỉ nói tới chất liệu, đồ lót CK được công nhận chất liệu tốt!!”

“Không mặc anh càng thấy thông khí!!”

“...” tôi hơi mất hứng “Anh thật sự không mặc.”

“Không mặc!!”

Tôi run run vươn ngón trỏ, chỉ vào mũi hắn “Được, anh ngon, không mặc...em mặc.” hai cái bốn thành bốn cái, tôi cũng không chịu thiệt.

Nói xong, tôi về phòng mặc thử...

Nhưng mà...

Rất nhanh, tôi vô cùng đáng thương thò đầu ra khỏi phòng “Duật...”

Khang Duật cho là tôi còn chưa từ bỏ, nói vô cùng kiên định “Anh nói, anh không mặc.”

“Không phải, Duật...em...hình như lại béo, mặc không vừa, ngay cả kiểu nam cũng mặc không vừa, làm sao bây giờ?” bởi vì lo xem hình vẽ, hoàn toàn không để ý tới kích cỡ, còn có, tôi là một phụ nữ có thai a a a a a !! Mặc vừa mới lạ!!!

“...”

Quy định lúc mua đồ trên Internet, đồ mặc rồi không trả lại.

55555...

Lúc mang thai 7 tháng, tôi bắt đầu lười, luôn nằm trên giường không chịu đứng lên, nhưng mà cứ nằm vậy rất chán, xem phim hoạt hình đi, phim hoạt hình Nhật lại một tuần chỉ ra một tập, làm cho tôi không đỡ thêm chút nào, Khang Duật đề nghị tôi xem phim TVB hoặc là xem phim Mỹ, tôi cảm thấy ý kiến này khá được, vào buổi tối lúc đi dạo, lựa vài đĩa ở quán vỉa hè về xem.

Lựa đến một bộ phim Hồng Kông “Bay lên trời xanh”, là một bộ phim truyền hình mô tả nghề hàng không, vì Khang Duật là phi công, tôi cũng thấy hấp dẫn, một tập cũng không bỏ xem hết bộ.

Sau khi xem xong, tôi có một quyết định, chính là – tôi muốn làm cơ trưởng phụ nhân.

Cơ trưởng phu nhân!! NND, rất oai.

Nhưng mà, khoảng cách để Khang Duật lên làm cơ trưởng, còn rất xa rất xa rất xa, xa tới mức khó đạt được.

Trong tình huống như vậy, tôi chỉ phải mộng tưởng hảo huyền.

“Duật, nếu bây giờ anh là cơ trưởng, thật tốt biết bao!!”

“...” Khang Duật giả vờ như không nghe được.

“Lúc đó chắc nhiều tiền hơn bây giờ đi.” tôi chưa bao giờ phủ nhận mình cũng là một đứa yêu tiền.

“...” hần vẫn làm như không nghe được.

“Nếu anh làm cơ trưởng, em muốn chu du thế giới, còn muốn ở biệt thự ba tầng hoa viên ngàn thước, còn nữa nha, em muốn một đám người hầu theo phía sau em, kêu phu nhân phu nhân nữa.”

Tôi đã nhàm chán tới mức không thể tự kiềm chế chính mình không sa vào mộng tưởng hảo huyền.

Khang Duật chỉ ừng ực uống ly sữa trong tay, sữa đó hẳn là đưa cho tôi.

Tôi căn bản không chú ý, vẫn quên hết tất cả như cũ “Em còn muốn nuôi 6 con, không, 12 con chó kéo, lập nên một đội trượt tuyết, đến lúc đó em có thể tới Thụy Sĩ trượt tuyết, ha ha ha ha...”

Khang Duật uống sữa xong, lại uống nước sôi, vẫn đang uống...

“Đợi tới lúc em chơi đã, ngoại trừ đứa trong bụng này, em lại sinh cho anh một đứa nữa!!” tôi hưng phấn kéo áo ngủ của hần.

Khang Duật biết chính mình không thể giả vờ câm điếc nữa, hít sâu một hơi nói “Anh đi gọi điện thoại?”

“Anh muốn gọi cho ai?”

Hần nói thật nghiêm túc “Anh đánh cho Bin Laden.”

“Hả?”

“Anh muốn hỏi ông ta một chút, ông ta có muốn đâm lều năm góc không?”

“...”

Hần thở dài một hơi, tiếp tục nói “Miểu Miểu, yên tâm, anh sẽ yêu cầu ông ta an gia phí cao một chút, cam đoan thỏa mãn yêu cầu vừa rồi của em.”

Khoe miệng tôi đang hết sức run rẩy – ینگ.

Hần nói vô cùng thản nhiên ,sau đó cầm vai tôi, bi thương nói “Có mười hai con chó kéo và người hầu với em, anh nghĩ em sẽ rất vui vẻ, còn có đứa con trong bụng em nữa, ba nó vĩ đại cỡ nào.”

Hần nắm tay, đặt ở ngực, nước mắt lóng lánh.

Run rẩy, run rẩy, da mặt tôi cũng bắt đầu run rẩy, gân xanh trên trán đột nhiên đang giật từng từng.

Khang Duật nâng lên khuôn mặt có nước mắt lấp lánh “Bất quá, Miểu Miểu, trước khi anh đi đâm lều năm góc, anh muốn tận hưởng quá trình sinh một đứa nữa kia, hy vọng em có thể đáp ứng.”

Rốt cuộc, gân xanh trên trán tôi đứt luôn, lấy gối ôm trên sofa dùng sức đập vào mặt hần.

Kể từ đó, tôi không đề cập tới chuyện làm cơ trưởng phu nhân nữa.

Ít nhất trong vòng ba mươi năm sẽ không, vì tôi không muốn làm quả phụ.

Lúc mang thai 8 tháng, tôi xem một phóng sự về việc đàn ông dễ ngoại tình khi vợ mang thai, tôi hơi hậm hực, có lẽ do áp lực tiền sản, có lẽ là do hồi hộp, luôn nghi ngờ lung tung vô căn cứ, tôi không biết đây có phải bệnh chung của phụ nữ có thai hay không, tôi bắt đầu nghi thần nghi quỷ.

Tôi thậm chí bắt đầu nghi ngờ Khang Duật ngoại tình.

Nhưng tôi không nói ra, luôn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hấn, hấn luôn tốt bụng an ủi tôi, nhưng không làm cho tôi an tâm chút nào, ngược lại còn cảm thấy hấn tốt như vậy là có nguyên nhân.

Loại biểu hiện này, làm cho Khang Duật nhiều lần ra ngoài uống rượu giải sầu, uống say mềm, tôi cũng không biết nguyên nhân chân chính khiến hấn ra ngoài uống rượu, chỉ nghĩ hấn ra ngoài lêu lổng.

Làm tôi tức giận tới mức đập bể đồ trong nhà.

Nhìn thấy hấn nằm bất tỉnh nhân sự trên giường, tôi tức giận muốn gọi hấn tỉnh, nhưng thấy hấn say mềm rồi, mặc đồng phục ngủ say như chết trên giường, nghĩ ngủ như vậy cũng không thoải mái, liền giúp hấn cởi quần áo.

Lúc cởi quần, tôi vừa sờ tới dây nịt, hấn đột nhiên tỉnh, dưới mắt say lơ đãng như trong sương mù, là khuôn mặt hung ác của hấn, nhìn tôi như nhìn người xa lạ, hấn thô lỗ gạt tay tôi ra, tới mức mu bàn tay tôi đỏ luôn.

Hấn chưa từng đánh tôi, cũng chưa bao giờ hung ác với tôi như vậy.

Tôi đều sắp khóc.

Khang Duật lăm bắm một câu “Cút, tao là người có vợ!!”

Nói xong, ngã đầu ra liền ngủ say như chết.

Tôi đứng bên giường, ngây ngốc đứng, câu “Cút, tao là người có vợ!” luôn luôn vang lên lặp đi lặp lại bên tai tôi.

Tôi nước mắt rơi đầy mặt quỳ gối bên giường, khóc to lên.

Trên thế giới này, người không thể nghi ngờ hấn nhất, chính là tôi!!

Sự nghi ngờ lung tung vô căn cứ của tôi không chữa mà hết.

Lúc mang thai 9 tháng, Khang Duật đi theo tôi khám thai, ở bệnh viện tôi gặp một đứa bạn thời sơ trung, nó cũng tới khám thai, chồng là một người ngoại quốc đẹp trai dã man, đẹp như thần Apollo vậy.

Tục ngữ nói, là phụ nữ luôn có chút lòng hư vinh, hơn nữa lại sống ở thành phố vật chất đầy đủ như Thượng Hải, lòng hư vinh cũng càng ngày càng lớn, tôi không thể phủ nhận điều này, bởi vì tôi thuộc cung Xử Nữ, là chòm sao thuộc chủ nghĩa hoàn hảo trong số mười hai chòm sao, thậm chí tôi còn có một chút tính cách như vậy, bất quá loại lòng hư vinh này không phải là không thể nhìn người khác tốt hơn mình, mà là một loại tâm tính, nhưng phần lớn sẽ không thể hiện ra ngoài, nhiều nhất cũng chỉ cầu nhau với chồng.

Khi tôi biết bạn học sơ trung gả cho một ông chồng người Thụy Điển đẹp trai tới sụp trời nứt đất rồi, loại tính xấu này lại chui ra.

Một câu, ăn cơm no không có việc gì, tìm việc làm đâu.

Sau khi về nhà, tôi bắt đầu bày ra tinh thần háo sắc chán tới cực điểm của phụ nữ.

“Duật, tên kia đẹp trai ghê, lại là người Thụy Điển nữa!!”

Khang Duật ngẩng đầu lên từ màn hình máy tính, liếc tôi một cái, tùy ý nói một tiếng “Ừ...”

“Thật tốt, gả cho người nước ngoài, thật hâm mộ nha.”

“Ừ...” Khang Duật đảo cặp mắt trắng dã đáp lại.

“Nghe người ta nói lại còn là hậu duệ hải tặc, hải tặc Viking nha, thật sự rất là đẹp trai, thật muốn gả cho người như vậy.”

Hải tặc a, đây là mộng ảo cỡ nào chứ, cỡ nào làm cho người ta say mê.

Khang Duật rốt cục có phản ứng kịch liệt.

“Hừ, quỷ tóc vàng!!”

“Là soái ca!!”

Hắn ngồi không yên, đứng lên, vọt tới trước mặt tôi, dùng khuôn mặt đã đen một nửa để sát vào tôi, hung hăng trừng mắt.

Tôi bị hắn trừng tới mức tóc gáy dựng đứng lên, nhưng mà tôi không chịu thua, trừng mắt nhìn lại.

Thật lâu sau, hắn tuôn ra một câu “Giỏi lắm hắn cũng chỉ là người lái tàu.”

“Hả?”

“Trời so với biển to hơn nhiều.”

“Hả?”

Hắn ưỡn ngực rất cao “Anh lại là lái máy bay, cho nên anh giỏi hơn, hừ hừ...”

Tôi rớt mồ hôi...

Nhưng mà –

“Duật, thật ra lái máy bay cũng không phải chuyện gì hơn người.”

“Anh biết.”

“Vậy mà anh còn nói.”

Khang Duật cười âm hiểm “Haha, bởi vì trong số đàn ông mà em quen biết, chỉ có mình anh biết lái máy bay, rất giỏi đi!!”

Tôi rơi mồ hôi như mưa.

Hắn...hắn nói đúng!!

Phiên ngoại 2: Cách Cách và Phò Mã

Cách Cách bốn tuổi, chuyển lên học lớp chồi ở nhà trẻ, năm này trong lớp có một bạn mới, là một cậu bé con lai xinh đẹp tới cực điểm, tóc vàng mắt xanh, làn da trắng nõn, giống như búp bê vậy, vì ba đổi việc, chuyển tới Thượng Hải, khéo một cái là ba của cậu bé cũng là phi công, lại là đồng nghiệp của Khang Duật.

Tên tiếng trung của cậu bé là Tề Dự, năm nay cũng được bốn tuổi, mẹ là người Bắc Kinh, ba là người Thụy Điển, điều thú vị là mặc dù có khuôn mặt chữ điền của người phương Tây, nhưng lại không nói nửa câu tiếng Anh nào, nguyên nhân là do tình yêu nhiệt tình văn hóa Trung Quốc của ba, năm đó ba Tề vì muốn học tiếng Trung nên xin công ty hàng không làm việc ở Bắc Kinh, đợi tới khi nói tiếng Trung lưu loát rồi, gặp mẹ Tề, một cô gái hiền lành dịu dàng, cũng may ba Tề biết nói tiếng Trung, không gặp cách biệt ngôn ngữ với mẹ Tề không biết tiếng Anh, hai người rất nhanh sa vào bể tình, sau đó kết hôn, năm sau bạn Tề nhỏ liền ra đời.

Ba Tề cho rằng tiếng Hán là ngôn ngữ khó học nhất trên thế giới này, nhưng lại là người mê Trung Quốc mười phần, cho nên tên tiếng Trung của bạn Tề theo họ mẹ, không chỉ vậy, ba Tề vì nói tiếng Trung quen luôn rồi, nên cũng không nói tiếng Anh với bạn Tề, lại là phi công, phần lớn thời gian không ở nhà, mẹ Tề cũng không biết nói tiếng Anh, vì vậy, bạn Tề chỉ biết nói tiếng Trung lưu loát, lại là giọng Bắc Kinh chuẩn. Tiếng Anh, phỏng chừng hắn còn không lợi hại bằng Cách Cách.

Bé trai xinh đẹp luôn nổi tiếng, lại còn là con lai, trong giây lát đem vị trí xinh đẹp nhất lớp vốn của Cách Cách đoạt đi luôn, trở thành tiêu điểm chú ý.

Cách Cách rất tức giận, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Có một lần, Cách Cách không cẩn thận nhìn thấy bạn Tề xi xi, khiếp sợ phát hiện nửa người dưới của bạn Tề khác của mình, nhưng mà Cách Cách bình tĩnh giả vờ như không thấy, thản nhiên đi ngang qua.

Buổi tối, Cách Cách đi ăn cơm ở nhà bà ngoại, bà ngoại là một bác sĩ pháp y, trên tường trong thư phòng có một sơ đồ bộ phận cơ thể người, trên đó có đánh dấu các bộ phận trên cơ thể người.

Bé nhìn qua nhìn lại, chĩa chĩa một chỗ “Mẹ, chữ kia đọc là gì?”

u Dương Miếu Miếu cười sắc súa ngay tại chỗ, bồi rồi nhìn chỗ tay con gái chỉ.

Tại sao cái hình người này lại là nam, không phải là nữ, tại sao con không chỉ chữ khác, chẳng lẽ là do nhiều nét.

Cách Cách có tiếng truy hỏi sự việc kĩ càng, thấy Miếu Miếu không nói lời nào, liền đi hỏi ông ngoại, hỏi bà ngoại, hỏi dì nhỏ, tất cả mọi người lắc đầu y như động kinh, lại lắc đầu tiếp.

Cuối cùng chịu không nổi, thống nhất dùng ánh mắt oán hận nhìn về mẹ u Dương.

Mẹ u Dương không ngừng húp canh, ánh mắt cũng không dám nâng lên.

Chỉ có Khang Duật thật trấn định, hoàn toàn không bị ảnh hưởng, chậm rãi ăn cơm.

“Ba, ba, nói cho Cách Cách, chữ kia đọc là gì?”

Tất cả mọi người nín thở nhìn Khang Duật, chỉ thấy hắn ôm Cách Cách, liếc về phía sơ đồ kia, dùng giọng điệu cực bình tĩnh trả lời “Chim nhỏ!!”

Mọi người ngồi xem, ngả xuống đất không dậy nổi.

Cách Cách hiểu được, gật gật đầu, ôm cổ Khang Duật, hung hăng hôn lên mấy cái “Vẫn là ba lợi hại nhất!”

Ngày hôm sau, Khang Duật bay đi Thụy Sĩ, Cách Cách đi theo Miếu Miếu đi tới siêu thị gần nhà mua đồ ăn vặt, thấy xe nhún ngay cửa siêu thị, loại bỏ 1 tệ vào sẽ nhún 3 phút, không nhéo quây đòi ngồi.

“Không được, hôm qua con ngồi rồi, hôm nay không ngồi nữa.”

Cách Cách bĩu môi, vẻ mặt không vui, rồi đột nhiên thấy bạn Tề cũng đi theo mẹ đi siêu thị, bạn Tề còn rất vui vẻ ngồi trên máy bay nhún.

Trong lòng Cách Cách một trận ghen tị.

Thừa dịp Miếu Miếu và mẹ bạn Tề nói chuyện, Cách Cách chạy đi qua.

Bạn Tề chơi rất vui vẻ, còn kêu to “Bay a, bay a, bay a!!”

Mắt Cách Cách chuyển nhanh như chớp, nở nụ cười như tiểu ác ma “Ê, heo ngoại!”

Đây là biệt danh Cách Cách đặt cho bạn Tề, bởi vì hắn cũng tuổi heo như Cách Cách.

Bạn Tề kêu lên thật thân thiết “Cách Cách, bạn cũng tới đây hả!!”

“Ừ, tới đây, đi với mẹ!”

“Bạn tới chơi xe nhún đi!” bạn Tề chỉ một xe trống bên cạnh.

Cách Cách nhất thời bày vẻ mặt hoảng sợ, lắc đầu thật mạnh.

Bạn Tề nghi hoặc “Sao vậy?”

Cách Cách hoảng sợ nói “Bạn không biết hả, mấy cái này không ngồi nhiều được, nếu không sẽ không có chim nhỏ!”

Bạn Tề là bé trai, đương nhiên biết chim nhỏ là gì, nhất thời mặt xanh lè, xiêu vẹo leo xuống xe nhún, khóc òa lên chạy về phía mẹ.

Cách Cách cười xấu xa, tay chân giơ lên muốn leo lên xe nhún, nhưng mà quá lùn, không leo lên được, vì vậy hô to gọi mẹ Miếu Miếu “Mẹ, mẹ, mau, mau, ôm Cách Cách lên, xe còn đang nhún, còn nhún một phút nữa!!”

“...”

Miếu Miếu ngả xuống đất không dậy nổi.

Lúc nghỉ hè, Khang Duật dẫn Miếu Miếu và Cách Cách đi Thái Lan, là phúc lợi của công ty, cùng đi còn có bạn Tề và ba mẹ, hai nhà nói chuyện rất vui vẻ, không chỉ đi đại hoàng cung, còn đi xem gay biểu diễn, vì chỉ có hai đứa con nít là Cách Cách và bạn Tề, cho nên tình cảm hai đứa nhất thời tăng vọt.

Lúc khai giảng, Cách Cách và bạn Tề đang nghịch cát, Cách Cách nói với bạn Tề “ Nhìn cả nhà trẻ, chỉ có mình bạn giống Dê trắng xinh đẹp!”

Bạn Tề trả lời “Cách Cách, Dê trắng xinh đẹp là con gái!”

Cách Cách bị sặc, tuy rằng Cách Cách thích xem phim hoạt hình “ Dê trắng xinh đẹp và soi xám”, nhưng không hiểu rõ lắm những nhân vật trong phim, vì nhân vật Cách Cách thích nhất không phải Dê trắng, mà là một con sói cái trong phim – Sói hồng.

Sói hồng là nhân vật nổi bật trong “Dê trắng xinh đẹp và sói xám”, vì nó là vợ Sói xám, có chủ nghĩa trọng nữ rất mạnh, không cho phép một người nào khác trong nhà cầm quyền, thói quen dùng chảo để quản lý chồng mình.

Trong suy nghĩ của Cách Cách, Cách Cách cảm thấy Dê trắng xinh đẹp là một đứa ngốc, ai quan tâm nó là đực hay là cái.

Bị bạn Tề chọc hòng như vậy, Cách Cách không còn mặt mũi gì, tròng mắt lại bắt đầu lẩn lờn lổn lổn đảo “Bạn...làm sao biết đực, nó là con gái, bạn cởi quần nó chưa, không đúng, là lông dê, nhìn hết rồi?”

Bạn Tề thật thuần khiết, thật đơn thuần, nhất thời lắc đầu, lắc thật mạnh “Không có, không có!”

Mắt Cách Cách nhú lại, âm u nói “Như vậy là, mình nói cho bạn biết, thật ra...nó là gay!!”

Bạn Tề kinh hoàng tới mức miệng há hốc ra.

Cách Cách vừa lòng gật đầu.

Khiếp sợ qua đi, bạn Tề nhớ lại Cách Cách nói mình giống Dê trắng xinh đẹp, lập tức khóc “Cách Cách, bạn nói mình giống gay hử, không cần, Tiểu Dự là con trai, không phải gay, không phải...”

Bạn Tề lại khóc òa lên.

Cách Cách chep chep miệng, tiếp tục nghịch cát của mình.

Tên ngốc này!!

Chớp mắt tới năm 2021, xã hội càng mở ra, không khí càng đáng sợ.

Cách Cách đã là cô gái 14 tuổi, không chỉ lớn lên như một tiểu yêu tinh, còn xinh đẹp tới mức mỗi người kinh diễm, không chỉ là hoa khôi lớp, còn là hoa khôi cả trường, cá tính lại thuộc loại ngự tỷ + nữ vương.

Dáng người Cách Cách rất tốt, trở mã rất đầy đủ, tuy rằng mới 14 tuổi, nhưng so với bạn gái cùng tuổi, tuyệt đối nổi trội nhất, Miểu Miểu mỗi lần giặt đồ lót cho Cách Cách, đều nhin không được rơi lệ lóng lánh.

Rốt cuộc TM có chỗ giống mình.

Tề Dự cũng 14 tuổi, trước đây là soái ca, lúc trưởng thành lại đẹp trai sụp trời nứt đất, trong trường học, một đám lại một đám con gái đi theo sau môn hấn.

Cách Cách nhìn thật không thoải mái, cũng không biết vì sao không thoải mái, chính là khó chịu.

Trong suy nghĩ của Cách Cách, Tề Dự là vật sở hữu của Cách Cách, trước đây là món đồ chơi, tới lớn là bao trút giận, bây giờ là người hầu miễn phí.

Tề Dự cũng không biết vì sao, vẫn rất nhân nhượng với Cách Cách, nhẫn nhục chịu đựng, Cách Cách nói hướng đông, hấn tuyệt đối không dám đi hướng tây.

Có một ngày, Cách Cách thấy Tề Dự mặt mày hờn hờ với một con nhỏ, đâm vào mắt làm mắt Cách Cách đen thui, nhìn nhìn con nhỏ kia, làm gì xinh đẹp bằng Cách Cách, muốn eo không có eo, muốn ngực không có ngực, thật muốn đi nhéo tai hấn, hỏi có phải mắt hấn bị mù hay không.

Nhưng mà, Cách Cách không làm vậy, Cách Cách phải duy trì hình tượng của mình.

Lúc tan học, Cách Cách muốn đi ăn điểm tâm, Tề Dự lật đật dùng xe đạp chở Cách Cách đi Mc Donalds.

Trong quán rất im lặng, người rất ít, hai người chọn một chỗ rất ít người, Cách Cách ngồi trên ghế, đùi hơi lộ ra, mặt ngẩng cao 45 độ, thối khí thơm như hoa lan nói “Dự, mình đẹp không?”

Tề Dự mặt đỏ bừng, gật đầu lia lịa “Cách Cách rất đẹp!”

“Dáng người đâu?” nơ của Cách Cách thả ra, lộ ra khe rãnh nho nhỏ.

Mũi Tề Dự xém nữa phun máu, hấn đang là nam sinh trong thời kì dậy thì nha “Thật...tuyệt!!”

“À...” Cách Cách kéo dài âm cuối thật quyến rũ, sau đó cặp mắt xinh đẹp hết trường lại nhú lại “Sao, cậu muốn sờ?”

Tề Dự kinh ngạc, lắc đầu, lại lắc đầu, lại gật đầu lia lịa.

Cách Cách nói “Cái đó, chỉ có chồng tương lai của mình mới được sờ, trừ phi cậu là...”

Tề Dự xúc động “Nếu mình làm chồng của cậu là được...”

“Đúng vậy...” Cách Cách chỉnh lại quần áo, kéo váy xuống, nhìn bộ dạng Tề Dự như vậy chắc chắn đã bị Cách Cách mê đảo.

Cách Cách viên mãn, bắt đầu ăn đồ ăn.

Nội tâm bạn Tề Dự vô cùng kích động, nắm tay thề.

Ta trưởng thành, nhất định phải cưới Cách Cách!!

Lại qua mười năm, Cách Cách và Tề Dự kết hôn.

Đêm tân hôn, Miểu Miểu thật sự nhìn không quen Cách Cách cứ mãi ăn hiếp Tề Dự, thừa dịp Cách Cách đi tắm rửa, Miểu Miểu nói với Tề Dự “Tiểu Dự a, con không cần cứ giả ngu bị ăn hiếp, đừng chiều Cách Cách mãi, cứ tiếp tục như vậy, nó càng không coi ai ra gì!”

Tề Dự cũng là phi công, đang ngồi trên sô pha viết nhật ký bay, hấn ngẩng đầu nhìn mẹ vợ, đôi mắt ôn hòa, dịu dàng như nước tràn đầy “Mẹ, không sao, con giả ngu, Cách Cách thích, cô ấy thích là tốt rồi!!”

Miểu Miểu bị hấn một câu chặn họng cái gì cũng nói không được.

Tề Dự đột nhiên nghĩ Cách Cách tắm xong muốn ăn Tiên thảo lạnh, nhanh chóng cầm ví, đi ra ngoài.

Đợi Tề Dự đi rồi, Miểu Miểu nhìn về phía Cách Cách đang tránh ngay cửa nghe lén “Nghe chưa, còn không đối xử với người ta tốt một chút!”

Cách Cách đỏ mặt lầu bầu “Biết rồi!”

Buổi tối, trong tân phòng, Cách Cách tính đối xử thật tốt với Tề Dự một lần, bày ra một mặt dịu dàng nhất của mình.

Một giờ sau, bị Tề Dự ép buộc trên giường tới mức muốn thét chói tai Cách Cách, một cước đá hấn xuống giường, giận dữ hét “Cho anh ba phần sắc mặt, anh liền đi khai phường nhuộm đúng không, cút lên cho tôi, xem tôi thu thập anh như thế nào!!”

Bên kia, Miểu Miểu nói với Khang Duật đang chôn mặt ngay ngực mình thở hổn hển “Duật, anh có thể giả ngu một chút được không, dỗ em vui vẻ!!”

Khang Duật : “...”

Hấn tìm một chỗ càn thoải mái – ngủ.

36. Chương 30: Cách Cách Ra Đời

Chớp mắt sắp tới ngày tôi lâm bồn, kể từ khi biết mình mang thai, tôi liền quyết định sinh mổ, không phải sinh tự nhiên, vì tôi không chịu đau được, cũng không có năng lực tự sinh con, cho nên đặt trước ngày em bé đủ ngày liền tiến hành mổ.

Bất quá, cái gọi là kế hoạch cũng không chống lại được sự cố, tôi bất quá chỉ xem một bộ phim hài mà cười quá to, kết quả đau bụng, vỡ nước ối.

Cả nhà, bao gồm mẹ chồng vừa tới, nháy mắt đều trở nên luống cuống tay chân, cũng chưa kịp sắp xếp túi đồ, tùy tiện lấy một vài món cần thiết, thay đồ xong liền đưa tôi lên xe, Khang Duật nhìn như rất trấn định, nhưng thật ra cũng đã lo lắng không thở nổi, tay lái đều đang run run, tới bệnh viện thì thang máy lại hư, Khang Duật đỡ tôi lên tầng năm, hắn vốn muốn ôm tôi, nhưng bụng tôi quá lớn, thật sự quá nặng, hắn lại hồi hộp run tay, căn bản ôm không được, ở hành lang khoa sản gặp được một cô y tá, nói với cô ấy tôi vỡ nước ối.

Y tá liếc một cái, ném một câu, vỡ nước ối còn dám đi lại?!

Tôi và Khang Duật sưng sốt một chút, không đi lại thì làm sao tới được?!

Vì vậy, rất nhanh đi vào phòng dưỡng thai. Rạng sáng 3 giờ rưỡi, trong phòng dưỡng thai lại ồn ào vô cùng, tiếng khóc thét liên tiếp vang lên.

Lại có một cô y tá tới xem tôi, hỏi rõ tình huống, kêu tôi nhanh nằm xuống một chiếc giường trống, lại bỏ lại một câu “Chị cũng to gan thật, còn dám còn tự mình đi lên lầu.”

Tôi và Khang Duật lại sưng sốt, tôi đoán chắc lúc này ý nghĩ của hắn đã trống rỗng không còn gì.

Vậy rốt cuộc phải tới bằng cách nào!?

Sự hoang mang này vẫn quay quanh tôi, mãi cho tới khi Khang Duật nhìn thấy cách sử dụng xe cấp cứu 120 dán trên tường mới được cởi bỏ.

Thì ra vỡ nước ối phải nằm lên giường, nhờ 120 dùng cáng tới nâng.

Tốt nghiệp Đại học chính quy dùng được con khỉ gì, biết lái máy bay dùng được con khỉ gì, chúng tôi đều vô văn hóa a, vô văn hóa!!

Vốn dự định tuần sau mới sinh mổ, bây giờ nước ối vỡ bất ngờ, bác sĩ hẹn trước đang bận mổ cho người khác, không rảnh để mổ giúp tôi được.

Vậy làm sao bây giờ?

Ý tá nói “Chờ!”

Chờ!?

Con mẹ nó!!

Lúc này, cơn đau bụng đã tới mức khó chịu được, đợt sau đau hơn đợt trước, tần suất từ 7 phút một lần thành 5 phút một lần, sau đó 4 phút một lần, chờ đợi bắt đầu trở nên khó khăn. Mỗi lần tới đợt đau, tôi liền nắm chặt tay Khang Duật, đầu kêu ong ong.

Qua buổi chiều, tôi đã đau chịu không được, Khang Duật túm cổ áo y tá bắt đầu đe dọa “Tìm bác sĩ tới cho tôi, có nghe không, nếu không...nếu không...” hắn thật sự là gấp tới mức hồ đồ “Tôi lái máy bay đâm vỡ nhà cô, đâm cho nhà cô nát bét.”

Bác sĩ bị hấn làm vậy rốt cuộc phải đi ra xử lý.

Vì vậy, tôi bị đẩy vào phòng sinh, Khang Duật bị ngăn ở ngoài, tôi lại nghe được câu kia của Khang Duật “Cho tôi đi vào, nếu không tôi lái máy bay...” tỉnh lược.

Ai, người vũ trụ kia, hắn cũng là người thôi.

Qua cửa này tới cửa khác của phòng sinh, qua hết bốn cánh cửa mới tới một phòng sinh ở trong cùng.

Ngoại trừ y tá ra không còn một người nào khác, im lặng đáng sợ. Chỉ chốc lát sau, bác sĩ dự định mổ cho tôi tới, nói cho tôi biết, hôm nay ông ta không mổ cho tôi được, tôi chỉ phải tự sinh, tiêm cho tôi một mũi trước, quan sát khoảng hai tiếng. Nói xong, ông ta xoay người bỏ đi.

Mặt mũi tôi trắng bệch.

Mấy phút sau, ý thức của tôi bắt đầu mơ hồ, như ngủ như mê, cơn đau bụng lại tăng lên từng đợt, hai chân bị nâng lên hai giá đỡ hai bên giường, chung quanh không có một tiếng động nào, im lặng đáng sợ.

Tôi bắt đầu rên lên như con vật, bên người không có người nào, hô tới mức miệng lưỡi khô khốc, muốn uống một miếng nước cũng không gọi được người nào.

Cả tinh thần nháy mắt chịu không nổi, chống đỡ không được nữa!!

Tôi nghĩ lúc này nếu có thể lựa chọn chết đi, tôi cũng nguyện ý.

Đau đớn cũng không đáng sợ, đáng sợ là lúc đau khổ nhất bên người không có một người nào, không có bàn tay to của Khang Duật nữa, lúc cơn đau bụng tới chỉ phải nắm hai vòng sắt bên giường, cứ cầm gắt gao như vậy, đau tới gất gao.

Không biết qua bao lâu, bác sĩ và y tá lại xuất hiện.

Bác sĩ hỏi y tá “Có tiến triển gì không?”

Y tá nói “Không hề thấy cô ấy đau gì a?”

Mẹ nó! Mẹ nó! Khớp hàm tao cắn sắp bể rồi mà mày dám nói bà đây không đau à?!

Để bà kêu cho mày xem.

Nhưng mà tới khi tôi mở miệng tính rên như con vật thì cổ họng đã khàn khàn, tiếng la vô cùng khó nghe, nhưng phòng sinh vẫn bị tôi kêu như phòng mổ heo.

Tôi thật sự chịu không nổi nữa, vừa thấy bác sĩ liền kêu to “Tôi chịu không nổi nữa, tôi muốn sinh mổ, tôi muốn sinh mổ, không mổ cho tôi, tôi kêu chồng tôi lái máy bay đâm vỡ nhà mấy người, đâm nát bét!!!”

Tôi phỏng chừng điên quá mức, làm cho bác sĩ và y tá đều bị dọa, sợ tôi kích động quá mức, sẽ có vấn đề, đành phải bắt đầu thương lượng xem giải quyết vấn đề của tôi như thế nào.

Tôi khóc thét nghe bọn họ bàn chi tiết.

Tôi thật sự muốn chết đi cho rồi.

Rốt cuộc tôi bị đẩy vào phòng mổ, chích thuốc tê, là thuốc tê cục bộ, trong chốc lát tác dụng của thuốc dâng lên, tôi bắt đầu điên cuồng run, rùng mình, bất quá vẫn tỉnh táo.

Bác sĩ gây tê đứng đằng sau nói “Ui cha, cô ấy high!!!”

High!? Bây giờ tôi nghe từ như vậy là muốn chém người.

Người đầu tiên muốn chém là Khang Duật.

18 giờ 32 phút, tôi sinh ra một bé gái nặng gần 9 cân.

9 cân!? May mà tôi không sinh tự nhiên, nếu không đừng nói sinh, tính mạng tôi chắc cũng đi theo luôn.

Trở lại phòng bệnh, cảm giác thật thoải mái, hiệu lực của thuốc cũng bắt đầu hết, chính là không thấy được bóng dáng Khang Duật, tôi kinh ngạc một chút, bất quá tạm thời không để trong lòng, thấy mẹ tôi đi vào, không chú ý tới vẻ mặt lo lắng của mẹ, bắt đầu tự mình bô bô oán giận, nằm một hồi, bắt đầu gửi tin nhắn cho lũ chị em, tụi nó bắt đầu phát điên lên, còn kích động hơn cả tôi.

Lúc này, vẻ mặt mẹ tôi vừa lo lắng vừa nhẹ nhõm nhìn tôi.

“Mẹ, sao vậy, Khang Duật đâu?”

Mẹ nói “Nó đứng ở ngoài khóc, ba mày, mẹ chồng mày và Diễm Diễm đều khuyên cũng khuyên không được!”

Khóc!?

“Miểu Miểu a, lần đầu tiên mẹ thấy đàn ông khóc tới mức đó đó, giống như mày sắp chết vậy, sau khi mày vô phòng sinh, bác sĩ y tá không cho vào, xem chút nữa nhào vô đánh người ta luôn, cũng may có ba mày, nó vẫn ngồi trên ghế chờ mày, mẹ mua đồ uống cho nó nó cũng không nhận, cầm lấy tay mẹ liền hỏi, hỏi mày có thể chết hay không! Ui cha!! Mày không thấy vẻ mặt nó đâu, tay run run, thật sự là nhìn làm cho

lòng mẹ chua xót! Miếu Miếu, nếu biết sớm nó đối xử tốt với mày như vậy, lúc trước mẹ sẽ không so đo bằng cấp hộ khẩu gì hết, sớm gả mày cho nó luôn, may mà mày vẫn gả cho nó, nếu mà vì mẹ mà mày với nó bỏ lỡ lẫn nhau, thì mẹ chính là người phá hủy hạnh phúc cả đời con gái mình...”

Nói xong, vẻ mặt mẹ tôi y như hận không thể quỳ xuống xin lỗi vậy.

Trong đầu tôi chỉ nghĩ, Khang Duật khóc!?

“Anh ấy đâu rồi?” lúc nào, tôi không động dậy gì được nữa.

“Ở bên ngoài, mẹ đi gọi nó, mày đừng động đây, nằm đó, đừng động tới miệng vết thương!!”

Mẹ tôi chạy ra ngoài kêu hấn “Duật nhi, Miếu Miếu gọi con kìa!!”

Không có tiếng trả lời, cũng không thấy người đâu.

Mẹ tôi lại gọi một lần.

Lúc này Khang Duật mới đi vào, tôi đã từng thấy bộ dạng hấn như vậy một lần, lúc bác Trầm qua đời, lúc hấn khóc xong chính là bộ dạng này, hai mắt đỏ bừng, sưng y như hai cái bọt nước, tóc cũng rối như ổ quạ.

“Duật!” ta vươn tay với hấn.

Hấn vội vàng tiếp lấy, nắm tay tôi, quỳ gối bên giường “Miếu Miếu, em thế nào rồi?”

Giọng nói còn hơi nức nở.

“Không có gì, tốt rồi!” tôi không đề cập tới chuyện hấn khóc, bởi vì tôi biết cho dù nói ra, hấn cũng sẽ không thừa nhận.

“Miếu Miếu, bây giờ anh ôm em một cái được không?” hấn cẩn thận hỏi.

“Chắc là được, nhưng đừng ôm mạnh!” tôi nói.

Hấn lập tức ôm lấy tôi, không dám ôm mạnh, nhưng dùng một tư thế thật cẩn thận ôm lấy tôi, tôi vỗ vỗ lưng hấn, biết hấn cần bình phục tâm trạng.

Tôi như một người mẹ đang an ủi con mình vậy, nhẹ nhẹ vỗ vỗ lưng hấn. Lúc này, tôi nghĩ, cho dù có đau hơn nữa, có khổ hơn nữa, đáng sợ hơn nữa, tôi cũng nguyện ý sinh thêm một đứa con cho hấn, vì hấn đáng giá!!

Con gái tôi và Khang Duật tên Tử Ngôn, căn cứ vào một chính sách nào đó của nhà nước, lúc báo tạm trú, đứa bé không được dùng họ Ái tân giác lạ, đành phải dùng họ Khang.

Dù sao thì Khang Tử Ngôn hoặc là Ái tân giác la Tử Ngôn đều dễ nghe, tôi cũng không quan tâm.

Chữ Tử trong Tử Ngôn là mẹ chồng tôi bắt buộc phải có, nói là gia phả dòng họ Khang Duật tới thế hệ này phải dùng chữ Tử, cho nên nhất định phải có, nếu là con trai sẽ là Tử Phúc.

Tử : có cơm ăn, có con cái, là đủ.

(Tử : , nghĩa là hạt giống, lúa, gạo v.v., đọc là Zǐ , gần âm với – Zi – nghĩa là con)

Quả nhiên là hoàng tộc, đặt một cái tên còn có ý nghĩa truyền thống như vậy.

Bất quá, trước đó tôi rất vất vả, nhịn không được oán giận “Phong kiến, ai sinh thì theo họ người đó!”

Khang Duật nhủ mày “Miếu Miếu, tiền trong máy ATM, đều thuộc về người quẹt thẻ!”

“...”

Tôi oán giận a, cả đời tôi đều nói không lại hấn.

Về mặt nuôi con, mẹ tôi và mẹ chồng đều cướp hết, tôi không cần quan tâm, dù gì tôi cũng không biết nuôi, tuy rằng khi mẹ chồng biết tôi sinh con gái, hơi thất vọng một chút, quả nhiên nha, người đông bắc đúng là trọng nam khinh nữ, nhưng mà bà thấy lúc tôi sinh Khang Duật đều khóc liên hồi được, con mình hiện tại không chịu được kích thích, việc này cũng cho qua.

Mẹ chồng tôi đột nhiên có loại cảm xúc nuôi con dùng được cái P!!! Nuôi lớn, cũng chỉ quan tâm tới con dâu.

Tôi nghĩ mình được giải thoát rồi, ai ngờ lại không có sữa.

Bác sĩ nói, phụ nữ ngực to tỷ lệ không có sữa còn lớn hơn, sữa nhiều hay ít không liên quan tới chuyện ngực to ngực nhỏ, ngược lại ngực nhỏ còn ngon hơn.

Tôi bi ai, ngực to dùng được cái khỉ gì.

Qua ba ngày tôi vẫn không có sữa, cả ngực đều sưng cứng lên, chạm vào một chút đều thấy đau, còn đau hơn lúc sinh.

Bác sĩ nói, nếu không ra được sẽ nhiễm trùng, tới lúc đó có thể sẽ phải mổ.

Má ơi...không cần làm con sợ.

Vạn bất đắc dĩ, bác sĩ chích cho tôi một mũi thử sữa, quả nhiên có hiệu quả, có sữa, nhưng lại ra không được.

Bác sĩ thật cảm thú nói “Kêu chồng cô hút giùm đi!! Hút ra là được!!!”

Thật dễ sợ!!!

“Có máy hút sữa mà?”

“Cái đó xài không được, không có lực!”

Thấy vẻ mặt tôi xấu hổ, bác sĩ lại vô cùng bực hăn nói “E lệ cái gì, tôi không tin lúc chồng cô làm cô to bụng không hút qua!!!”

“...”

Không thể nói như vậy nha.

Mẹ tôi càng bực hăn hơn, trước mặt bao nhiêu người, có Diễm Diễm, có mẹ chồng, có một ông bác sĩ, hai cô ý tá, ba tôi thì nghe xong ở lại không được nữa, lấy cớ hút thuốc, chạy vội ra ngoài, bà đẩy mạnh Khang Duật ra trước “Đi hút, hút nhanh lên!!”

Mẹ chồng còn nói “Duật nhi, đi hút nhanh đi con!!”

Tôi ngửa đầu, nhìn trời, rơi lệ...

Khang Duật cũng không phản kháng, trước mặt bao nhiêu người, thật sự hút.

Vì vậy, tôi rốt cuộc có sữa, nhất thời tràn ra như sông Hoàng Hà.

Tôi cũng thấy mình không còn mặt mũi gặp ai nữa, đỏ mặt chôn đầu vào gối phun nước mắt.

Đợi mọi người đi rồi, đầu óc tôi nóng lên, hỏi Khang Duật “Vị gì vậy?”

Khang Duật chẹp chẹp miệng, nhúu mày nói “Tanh!”

Mẹ nó, hăn còn chê không ngon.

55555...

5 hôm sau, tôi xuất viện về nhà, phụ nữ sinh con xong, phải ở cữ, mẹ chồng và mẹ tôi cho tôi vô số quy định, không được ăn muối, không được ăn đường, ăn nhẹ, không được nhìn TV, không được xài máy tính, phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không được gội đầu, càng không được tắm rửa, chỉ có thể lau mặt.

Tôi đột nhiên cảm thấy cuộc đời chả còn ý nghĩa gì.

Tôi nằm trên giường không phải ăn thì là ngủ, thuận tiện làm máy sản xuất sữa tự động.

May mà, con gái ra đời cho tôi cảm giác làm mẹ, rốt cuộc là do chính mình sinh, loại cảm giác này thật ấm áp, thật hạnh phúc, cũng thật tự hào, không phải một tháng sao, nhin.

Khang Duật vừa ôm con gái lên sẽ không chịu thả xuống, rảnh rỗi liền tới trước mặt tôi khoe khoang.

“Miếu Miếu, em xem con nhìn giống em cỡ nào nè!” hắn thật cẩn thận vỗ về khuôn mặt mũm mĩm của con. Tôi nhìn không biết bao nhiêu lần, nhìn như thế nào đều thấy đứa bé không giống tôi tí nào.

Thật bi ai...

Mẹ chồng tôi đi vào, nói với Khang Duật “Nói lung tung, bé giống con!”

“Vây mắt giống Miếu Miếu!” Khang Duật chỉ vào đôi mắt to sáng long lanh của con gái.

“Nói bậy, cũng giống con!”

“Vây cái mũi!”

Mẹ chồng hết kiên nhẫn “Cũng giống con!!”

“Miệng?” Khang Duật không phục lần bầu nói.

“Đã nói, giống con, sao con cứ không tin? Đi ra ngoài cho mẹ, đúng là không biết gì hết, cứ chui vô trong này, đi ra ngoài, đi ra ngoài, đi ra ngoài cho mẹ, đừng quấy rầy vợ con nghỉ ngơi!” mẹ chồng giơ đôi chân to lên đá Khang Duật ra ngoài.

Có đôi khi nghĩ lại thấy mẹ chồng thật là dũng mãnh.

Có lẽ do con gái rất giống Khang Duật, mẹ chồng liền vứt bỏ tư tưởng trọng nam khinh nữ, còn yêu con hơn cả tôi.

Mẹ chồng lấy một tên cúng cơm cho con gái, kêu là Cách Cách, xem ra bà rất tự hào về dòng họ Ái tân giác la a, tôi rất thích, tên này tuy rằng hơi sến, nhưng nghe lanh lảnh dễ thuộc, lại dễ nghe. Vì vậy mọi người đều gọi con là Cách Cách.

Vừa kêu một cái, con nhóc kia sẽ cười khanh khách, vô cùng đáng yêu.

Lúc Cách Cách đầy một tháng, cả nhà tôi đưa bé đi chụp hình chân dung đầy tháng, tìm rất nhiều tiệm chụp hình chân dung có tiếng, cuối cùng vẫn là Diễm Diễm tìm được một tiệm vừa lòng nhất trên mạng, giá đúng là rất mắc, nhưng xem ảnh chụp, rửa ra đúng là không giống bình thường, nên cũng không tiếc nữa.

Khang Duật ôm Cách Cách đi vào tiệm chụp hình, cho dù là nhân viên, hay là khách, ngay cả bà dì lao công, người đưa hàng cũng không tha, gặp ai cũng nói “Đây là con gái tôi, đáng yêu không, đây là con gái tôi, xinh đẹp không.”

Lúc này, có một cặp vợ chồng cũng ôm con gái tới chụp hình, hai vợ chồng, chồng thì khí thế, vợ quyền rũ, vô cùng xứng đôi, Khang Duật lại xông lên khoe khoang, tôi kéo cũng kéo không lại “Đây là con gái tôi, đáng yêu không, đây là con gái tôi, xinh đẹp không!” sau đó, hắn liếc con gái người ta “Thật rõ ràng, con tôi so với con anh chị đáng yêu, xinh đẹp hơn nhiều! Anh chị còn không tin, anh chị xem mũi con gái mình đi, tẹt tẹt, lại nhìn mắt đi, nhỏ xíu như vậy, miệng, lại lớn như vậy, còn có...bé căn bản không giống hai người.”

Câu cuối cùng rất TM độc!!

Bé gái kia òa lên khóc kịch liệt, làm cặp vợ chồng kia tức giận tới mức xém nữa bưng chậu hoa lên đập vào người hắn.

Tôi đứng bên cạnh làm bộ không quen hắn, thở dài, đàn ông lên chức bố thật đáng sợ.

Lúc Cách Cách đủ một trăm ngày, chúng tôi lại tới tiệm này, chụp ảnh tròn một trăm ngày cho Cách Cách, thuận tiện chụp một bức ảnh gia đình, ma xui quỷ khiến lại gặp cặp vợ chồng kia.

Khang Duật lại tính đi khoe khoang.

Cặp vợ chồng kia vừa thấy hắn, lập tức ôm chặt con mình, xoay người bỏ chạy.

Chụp xong, mẹ chồng chọn một bức toàn thân đẹp nhất của Cách Cách, phóng to tới ba mươi tấc, sau đó lật đặt về Phủ Thuận, tôi liền không hiểu tại sao không cầm phim về Phủ Thuận lại phóng to ra, to như vậy, mang lên tàu lửa rất bất tiện.

Lúc đưa mẹ chồng tới nhà ga, tôi liền hiểu được.

Mẹ chồng và Khang Duật cầm theo ảnh chụp, chạy khắp nhà ga, gặp ai cũng nói “Đây là cháu gái tôi, đáng yêu không....”

“Đây là con gái tôi, xinh đẹp không!!”

Tôi thống khổ xoay đầu qua một bên, thật là mẹ nào con nấy a.

Lúc về nhà, tôi nói với Khang Duật “Phóng vừa thôi, như vậy người ta cũng thấy rồi!”

Khang Duật trả lời “Phóng to một chút, người ta mới nhìn rõ ràng hơn!”

“ ... ”

Tôi lại thống khổ xoay đầu qua.

37. Chương 31: Người Vũ Trụ Nhỏ

Từ cân nặng này, là từ tôi ghét nghe nhất, kể từ khi sinh xong, càng ghét hơn nữa, nhìn chính mình trong gương, thế nhưng đã thành người có bụng sáu múi.

Thật bi ai...

Cân nặng, tựa như một cây kim đâm vào lòng tôi, đau a, đau đến mức tôi vừa thấy cái cân sẽ phát điên.

Tôi đã sớm quên sự thoải mái khi được Khang Duật ôm kiểu công chúa, nói đúng ra, kể từ khi tôi thành bụng sáu múi, hẳn chưa cho tôi cái ôm công chúa nào.

Tôi nghe người ta nói, kiên trì nuôi con bằng sữa mẹ, là có thể gầy, tôi đã kiên trì tám tháng rồi, tại sao không hiệu quả một chút nào hết vậy...

Đắm ngực...

Thứ bảy, tôi nghỉ ở nhà, đón Cách Cách từ nhà mẹ tôi về, 5 ngày trước Khang Duật bay đi Thụy Sĩ, nói là có thể về vào giờ cơm chiều nay, buổi trưa, tôi cho con bú xong, dỗ Cách Cách ngủ, một người ngồi trên sofa xem DVD.

Nhìn thấy nam chính giữa biển hoa, cho nữ chính một cái ôm công chúa hoàn mỹ, nhẹ giọng thì thầm với nhau, cảnh này, đã làm nổi lên một mối khúc mắc trong lòng tôi.

Tôi quyết định, nhất định phải bắt Khang Duật ôm tôi một cái giống vậy, nếu không tôi chết không nhắm mắt.

Để giảm bớt gánh nặng cho Khang Duật, nguyên một ngày tôi chưa ăn gì, giải khát đều dụng loại tự sản tự tiêu là nước bọt, trong lúc đó còn phải cho Cách Cách bú.

Trong sự đói khổ lạnh lẽo đó, Khang Duật đã trở lại.

“Duật, anh đã trở lại~~” bộ mặt háo sắc của tôi đã khởi động.

Khang Duật bày ra bộ mặt tóc gáy dựng đứng lên, đề phòng nói “Miểu Miểu, em muốn làm gì vậy?”

“Hắc hắc...” tôi cười gian.

Có lẽ từ trước tới giờ tôi chưa cười vậy bao giờ, hẳn lập tức rút lui từng bước.

“Em muốn ôm công chúa...” đây là thanh âm mà háo sắc trong háo sắc mới có thể phát ra.

Bịch bịch một tiếng, giỏ hoa quả vừa mua về trong tay Khang Duật rơi xuống đất.

“Anh phản ứng kiểu gì vậy!!” tôi chống nạnh, nhìn như một ấm trà cỡ bự.

Hắn lắc đầu như trống bỏi.

“Vậy anh lại đây ôm em, được không...” giọng nói kiêu này, tôi cảm thấy có lẽ háo sắc cũng không nhất định phát ra được.

“...”

“Hửm?” mặt tôi bắt đầu biến sắc.

“Anh...anh lập tức ôm em...lập tức...lập tức...” hẳn biết nếu phản kháng, kết cục sẽ là buổi tối ngủ sô pha.

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ hẳn giờ đôi tay mạnh mẽ của mình ra.

Nhưng mà đợi hồi lâu, hẳn lại không có động tác gì, chỉ đứng cạnh tôi, thoạt nhìn giống như không biết nên đưa tay ra chỗ nào thì tốt.

Tôi kiên nhẫn chờ đợi, biết cân nặng hiện thời của mình đối với hẳn mà nói, là cần phải giảm xóc.

Đang lúc tôi cho rằng máy giảm xóc của hẳn sắp chết máy rồi thì tôi phát hiện hình như hẳn đang suy tư gì đó.

“Duật?”

Nghe tôi nói, hẳn lộ ra nụ cười thật đẹp, cười rất gian trá.

“Anh cười cái gì? Ôm không được cứ việc nói thẳng, không cần cười gian.”

“Làm sao vậy được? Đương nhiên là anh ôm được, chỉ có điều...”

“Cái gì?”

“Chỉ có điều...tay anh có thể là vì dùng sức quá độ mà bị rút gân, rút gân xong rồi có thể bị co rút, co rút kết quả chính là tay không kiểm soát được tự động run run.” Hẳn nâng tay lên trước mặt tôi minh họa cho cái gì gọi là không kiểm soát được tự động run run “Em nói, ngày kia anh lên máy bay, run run một cái ấn sai nút trên bảng điều khiển, vậy thì làm sao bây giờ?”

“...”

“Miểu Miểu, còn muốn anh ôm không?”

Tôi trừng mắt nhìn hẳn, hẳn không thể trừng thành một lỗ thủng luôn.

“Duật...”

“Cái gì?”

“Em muốn ăn cơm sườn rán!!” tôi cũng sắp đói điên rồi.

Vì sao, mười vạn cái vì sao, vì sao tôi không đầu lại hẳn đâu.

Thượng đế rất không công bằng.

Ăn cơm xong, đúng là ăn cơm sườn rán, Khang Duật tự mình xuống bếp nấu, bây giờ tôi không động đây một cái móng tay, chỉ lo chăm sóc con gái là được rồi.

“Duật, sữa bột được chưa?” tôi ôm Cách Cách đi ra phòng ngủ.

Khang Duật vừa tắm rửa xong, đang bước ra phòng tắm “Xong rồi, ở trên bàn!”

Cách Cách tuy rằng là bé gái, nhưng sức ăn rất lớn, điểm này rất giống Khang Duật, ăn rất nhiều, tôi cảm thấy kho lúa của tôi đã vượt qua vú em rồi, cũng không đủ cho nó ăn, bất quá cho bú tám tháng, cho dù là sữa nguyên chất cũng bị pha loãng, uống thêm sữa phụ vẫn là điều tất yếu.

“Cách Cách ngoan, mẹ cho con ăn cơm!”

Phụt...phụt...nó phụt mấy cái bong bóng nước bọt ra, mở to đôi mắt to tròn sáng trưng, mặt mày lại nhăn quéo.

Tôi cứ cảm thấy kì quái mãi, con bé này mỗi lần cho nó bú, sẽ nhúu mày, vẻ mặt giống như con-đói-lâu-rồi-cho-con-bú-nhanh-lên vậy.

Tôi lắc lắc đầu, không có đâu, mới có tám tháng thôi, làm sao có vẻ mặt này được, nhất định là tôi nhìn lầm rồi.

Tôi thử thử độ ẩm của sữa, vừa đúng, Cách Cách giống như thật vậy, quơ quạng cặp chân béo như củ sen của nó.

Tôi nhanh chóng dùng núm vú cao su bịt miệng nó lại, nó lập tức bú ùng ục ùng ục.

“Miếu Miếu, có nặng không, để anh ôm!” Khang Duật ngồi vào cạnh tôi, đùa với con gái đang bú sữa.

“Nặng!” tôi thành thật nói “Mẹ nói, chưa thấy qua đứa bé nào ăn nhiều như vậy!”

Khang Duật giơ tay ra, ôm lấy Cách Cách từ lòng tôi, thật tự hào nói “Giống anh!!”

Tôi rút mồ hôi...ăn nhiều, mà hần còn nguyên ý thừa nhận giống chính mình.

“Còn ăn nhiều như vậy, có nhiều sữa bột hơn cũng không đủ!” nó ăn nhiều hơn đứa nhỏ cùng tháng ít nhất nửa muỗng.

“Không sợ, ngày mai anh làm cho mấy người đó mỗi người thêm một hộp!” Khang Duật vỗ vỗ tóc Cách Cách, vẻ mặt như có-con-gái-mọi-việc-đều-dễ-dàng.

Tôi lại rút mồ hôi, lại làm cho tôi nhớ lại sự tích “gài” vĩ đại của hần.

Năm 2008 bùng nổ sự kiện sữa độc, chính là sự kiện sữa có Melamine, lan đi rất xa, phạm vi rộng, làm cho rất nhiều cha mẹ vừa sinh con không dám mua sữa trong nước, Cách Cách vốn rất thích sữa bột nhập khẩu, nhưng mà hãng sữa này trong nước lại thiếu hàng, làm cho tôi vô cùng lo lắng.

Khang Duật có thể thừa dịp lúc đi nhận nhiệm vụ mua về, nhưng trong công ty có một đồng nghiệp giới thiệu một loại sữa bán ở Nhật Bản, nói là loại sữa này vô cùng tốt, khen tới mức giống như thuốc tiên vậy.

Khang Duật vừa nghe là hàng Nhật Bản xong, không dă động gì, nhưng mà tôi đã so sánh qua rồi, đúng là hiệu sữa của Nhật kia tốt hơn.

Vì con gái, tinh thần tấy chạy hàng Nhật của Khang Duật có chút buông lỏng, nhưng mà hể nghĩ tới việc phải mua gì đó của Nhật, vẫn rất khó chịu.

Vì vậy, hần gài một số đồng nghiệp chuyên bay tuyến Nhật Bản trong công ty, dùng nhược điểm của bọn họ để áp chế, mỗi người mỗi tháng cống hiến miễn phí một hộp, nếu không đừng trách hần vô tình.

Ý của hần là vì tốt cho Cách Cách, hần đồng ý xài sữa Nhật, nhưng mà kiên quyết không xài tiền của chính mình.

Tôi tò mò hỏi hần “Sao anh bắt được nhược điểm của người ta?”

Khang Duật trả lời “Miếu Miếu, cơ hội phải do chính mình chế tạo!”

Tôi không nói gì, thì ra mấy cái nhược điểm này là do chính hần tạo ra hết.

Thật sự là quá nham hiểm.

Bình thường Cách Cách ăn no xong sẽ ngủ, nhưng mà nếu như Khang Duật ôm nó, nó có vẻ rất hưng phấn, thật rõ ràng, con nhỏ này rất thân thiết với cha.

Xì!!

“Miếu Miếu, em trông con cả ngày rồi, cũng mệt mỏi, đi tắm đi, để anh đỡ Cách Cách ngủ!”

Tôi nhịn không được nhắc nhở “Đừng chơi với con say sưa quá, hể anh chơi với nó, nó sẽ say mê, đừng giống như bữa trước, làm cho nó rõ ràng buồn ngủ muốn chết, lại chết sống không chịu ngủ, cứ đòi anh dẫn nó đi lung tung!”

“Biết rồi, biết rồi! Cách Cách ngoan nhất, đúng không, hôm nay ba đỡ Cách Cách ngủ, được không!” hần ôm Cách Cách lắc lư lắc lư.

Tôi đi tới cửa phòng tắm còn nghe tiếng hân đùa với Cách Cách “Có nhớ ba không, có nhớ không, 5 ngày rồi ba không thấy Cách Cách nha, Cách Cách có nhớ ba không? Cách Cách của nhà mình thật xinh đẹp, còn thơm ngào ngạt...”

Tiếp theo, Khang Duật bắt đầu dùng mấy cọng râu mới mọc ra cọ cọ Cách Cách, cọ khuôn mặt nhỏ xíu của nó, cọ cánh tay nhỏ xíu của nó, đây là việc gần đây hân thích làm nhất.

Cách Cách high, Cách Cách cười to, hai cánh tay với hai cái chân nhỏ xíu cũng không an phận quấy quấy.

Hai cha con này...ai...tôi hoàn toàn không còn cách nào khác.

Chân vừa bước vào phòng tắm, thình lình nghe được Khang Duật cọ cọ mặt Cách Cách nói “Cách Cách ngoan, đi ngủ nha, nửa đêm đừng tỉnh lại nha, ba có chuyện rất quan trọng phải làm! Hử? Hiểu chưa?”

Chuyện rất quan trọng!?

Nửa đêm hân có thể làm cái gì?

Còn có thể làm cái gì?

Tôi đỏ mặt liếc nhìn hân, hân cũng vừa khéo ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt vô cùng chờ mong.

Rầm một tiếng, tôi mạnh tay đóng cửa lại.

Cái tên này, cho dù làm ba rồi thì thế nào? Không phải vẫn biến thái như cũ sao.

Tắm rửa xong, tôi lau khô tóc, đi vào phòng ngủ, Cách Cách đã nằm ngủ trong nôi, giương mắt nhìn về phía Khang Duật đang nằm trên giường, hân đang nằm nghiêng, dùng khuỷu tay chống đầu nhìn tôi, tư thế kia, bộ dạng kia, giống như con chó nhỏ đang vẫy vẫy đuôi.

Hân vỗ vỗ phần giường con lại “Miểu Miểu, đến, quý báu từng giây từng phút a.”

Tôi bị sắc một cái, từ này dùng thật sự rất đúng chỗ.

Lúc Cách Cách được 3 tháng, hân mới dám chạm vào tôi, rốt cuộc là bị lần sinh của tôi dọa đến, bất quá khôi phục rất nhanh, hân lại bắt đầu giống mô tơ phát huy uy lực không biết mệt mỏi.

Cuộc sống vợ chồng của chúng tôi vẫn rất sung sướng, nhưng khác với hồi xưa chính là, trên người tôi lại thêm một chỗ cho hân lưu luyến vạ phần.

Hân luôn hôn vết sẹo do mổ để lại của tôi, lại luôn luôn hỏi “Miểu Miểu, còn đau không?”

Bị hân hỏi phiền, tôi chỉ phải trả lời “Sẹo liền rồi, quên từ đời nào!”

May mà, tuy rằng tôi là bụng sáu múi, nhưng mà lúc nằm thì bụng cũng bằng phẳng, cũng thật kì tích không có vết rạn, nếu không làm sao tôi cho hân hôn được.

Vì vậy, hân đối xử với tôi rất dịu dàng, nhưng mà duy trì chưa được 5 phút, hân sẽ bắt đầu kích động, sau đó lại hung mãnh.

Tôi bị hân ép buộc lâu rồi, cũng từ từ quen dần, nhưng không biết có phải do động tĩnh của chúng tôi quá lớn hay không, Cách Cách sẽ ở mỗi lần chúng tôi vui thích lúc nửa đêm tỉnh lại khóc lớn, làm cho hai chúng tôi dễ khóc dễ cười.

Cho nên, nói chuyện giành giật từng giây từng phút rất quan trọng nha.

Hôm nay, hân cũng rất kích động, rất hung mãnh, ép buộc tôi tới mức thở không nổi, mỗi lần hân nhận nhiệm vụ bay về đều như vậy, có đôi khi thật sự nhịn không được, tôi liền nghĩ muốn giơ tay lên tát hân một cái.

Kêu hân nhẹ một chút, nhưng mà hân không nghe, cứ đòi làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Vì vậy, Cách Cách lại khóc “Oa oa oa...”

Hân đang sa vào cực lạc nóng bỏng kia, căn bản không thềm quan tâm.

Tôi hô hấp dồn dập, những lời nói ra lại ngắt quãng triền miên “Duật...Cách Cách...Cách Cách...”

Hai mắt hần chợt đen lại, cắn răng nói “Anh cho phép con tự phát huy 5 phút.”

“ ... ”

Lúc này hần không còn là ông bố gốc ghêch nữa.

5 phút sau, Cách Cách khóc to hơn, quả thật là gân cổ lên khóc, hoàn toàn không có ý định ngừng.

Khang Duật thở hổn hển thật mạnh, nói nhỏ như vô cùng khó chịu “Cái bóng đèn nhỏ này!!”

Tôi và hần đành phải lưu luyến tách ra, khoác vội áo ngủ liền vọt tới nôi xem.

Cách Cách vừa thấy khuôn mặt của tôi và Khang Duật, cũng không cần chúng tôi dỗ, lập tức liền ngừng khóc, nước nử mấy tiếng, bắt đầu cười khanh khách, cười một hồi, nó giơ đôi tay béo mũm mĩm ra gãi gãi cặp lông nhỏ của mình, nghiêng người một cái, đưa lông ra với hai chúng tôi – ngủ!!!

Gáy tôi lập tức hiện ra vô số vạch đen.

Một lần có thể là trùng hợp, nhưng mà lần nào...

“Duật, có phải con cố ý không?” tôi không thể không đoán như vậy.

Khang Duật sờ sờ cằm của mình, suy nghĩ sâu xa, cuối cùng, ánh mắt sáng ngời, tự hào nói “Quả nhiên giống anh!!”

“ ... ”

Tôi trực tiếp bị mấy vạch đen trên gáy vùi lấp.

Lúc Cách Cách 1 tuổi, có một ngày tôi đổi tã cho con, vì có thể dạy cho nó biết lúc đổi, tôi nhắc đi nhắc lại với nó “Nếu không muốn thối thối, khi mà thối thối, mẹ đổi tã cho Cách Cách, Cách Cách có muốn không!”

Qua một hồi lâu, nó không nhúc nhích gì, tôi nghĩ là nó không muốn thối thối, lật đặt thay tã sạch cho nó.

Hôm đó là cuối tuần, là ngày khai mạc Olympic, tôi tan tầm liền đón Cách Cách về nhà, hay ngày nghỉ con đều do tôi chăm, Khang Duật lại bay đi Thụy Sĩ, ba ngày sau mới về, tôi phải nhanh chóng dỗ nó ngủ, lúc đó mới có thể ăn khoai tây chiên, uống nước có ga, im lặng thưởng thức sự kiện thể kỷ này.

Ai ngờ vừa mới đổi xong, còn chưa kịp dán lại đâu, tôi nghe bẹp một tiếng, một mùi chua thối xông vào mũi.

Tôi khiếp sợ nhìn nó.

Nó thật vô sỉ cười khanh khách.

Tôi kéo cái tã vừa đổi xong xuống, quả nhiên trên mặt bị nhiễm một vùng màu vàng chanh.

Tôi nhin không được mắg nó “Con lừa mẹ?”

Cách Cách lúc này không cười khanh khách nữa, chỉ là khoe miệng ghé một cái, trong mắt toát ra một tia gì đó như có như không...tôi dụi mắt, lại dụi mắt...hiển nhiên không phải tôi nhìn lầm rồi.

Về mặt này tôi rất quen thuộc, quả thật giống Khang Duật y như đúc.

Cười nham hiểm!!! Không ngờ nó lại đang cười nham hiểm.

Tôi đột nhiên giống như bị sét đánh trúng, chấn động một cái.

Chẳng lẽ...tôi sinh là một người vũ trụ nhỏ.

Chết rồi a!!!

38. Chương 32: Một Nhà Ba Người

Năm 2010 giá lâm, Thượng Hải sắp tổ chức Hội chợ thế giới, toàn bộ Thượng Hải, vì nghênh đón sự kiện này mà trang trí đổi mới hoàn toàn, về giao thông, tuyến xe điện ngầm số 10 được mở thêm, giá nhà tôi ở

cũng tăng lên, xe taxi cũng đổi kiểu xe, đi càng thoải mái hơn, nhưng mà giá cả lại tăng lên tới mức ban ngày 12 tệ, ban đêm 16 tệ, tới gần ngày khai mạc Hội chợ khu nhà cũ được sơn lại như nhà mới xây, nhưng bên trong vẫn cũ kĩ như xưa.

Nhân dân Thượng Hải bắt đầu chịu cảnh chen chúc như cá hộp lúc đi làm bất kể lúc cao điểm hay không trên xe buýt, xe điện ngầm, lại y như con kiến đi hành quân bị kẹt trong dòng sông xe ô tô dài ngoằng, một cũng rất vui vẻ.

Tôi nhìn đồng hồ, qua bốn giờ rồi, nhà trẻ 4 giờ tan học, tôi bị muộn rồi, nhìn thấy làn đường bên cạnh bắt đầu thưa ra, xe bắt đầu chạy, vội vàng đánh tay lái, xe nhỏ tốt ở chỗ này, rất linh hoạt.

Chiếc xe Mini Cooper Clubman màu đỏ tôi đang đi này là quà sinh nhật năm ngoái Khang Duật tặng tôi, thứ nhất để tôi đi làm cho tiện, thứ hai là để lúc hần phải bay không ở nhà thì tôi đưa đón Cách Cách đi nhà trẻ tiện hơn, thật ra mua xe rất tiện, nhưng lấy bằng lái thì rất đau khổ, ngoại trừ thi viết ra, mấy cửa khác, tôi đều thi ba lần mới qua, thi hết một năm trời mới lấy được bằng lái, cũng may là vừa kịp năm nay Cách Cách đi nhà trẻ.

Sau khi lấy được bằng lái rồi, Khang Duật để tôi tự chọn xe, nói đi nói lại tôi cũng làm nghề chăm sóc khách hàng mua ô tô, đối với xe hơi cũng có chút hiểu biết, nghĩ trong nhà năm ngoái vừa mua một chiếc SUV việt dã, lại mua một chiếc xe lớn nữa cũng lãng phí, vẫn là mua một chiếc xe nhỏ có vẻ tốt hơn, tôi kì thật cũng rất rối rắm, vẫn thật thích Mini Cooper, nó là Dream Car của tôi, vẻ ngoài đẹp kinh điển lại dễ nhìn, hình thức điều khiển xe dễ hiểu, dễ đổi hướng, lại có lớp xe chống xì, hoàn mỹ hơn cả hoàn mỹ, nhưng mà...quan niệm xã hội hại người nha.

Một chiếc xe tốt lại vô tội như vậy lại bị gán cho danh hiệu nhãn hiệu xe hay được vợ bé xài nhất.

Khang Duật biết tôi thích, gạt tôi đặt xe, bởi vì là xe nhập khẩu 100%, chu kỳ đặt hàng một tháng, trùng hợp xe đến vào ngày sinh nhật tôi, hần liền đem xe về nhà.

Làm tới khi tôi nhìn thấy xe thì ánh mắt sáng trưng, ngây ngô sờ trên, sờ dưới, thật sự rất tốt, rất thích.

Nhưng, khi tôi đi tới đuôi xe, nhìn thấy bảng quảng cáo phản quang 3M dán sau kính chắn gió thì, tôi ngu si luôn.

Người ta dán đều là gì mà mới lái xe, chiều cổ một chút, hoặc là biết điều thì dừng ngay, bảo trì khoảng cách, mấy câu quảng cáo kiểu này, làm cho xe đi sau chú ý một chút.

Cửa tôi lại dán năm chữ cực to – Bản cung là nguyên phối.

Rốt mồ hôi...

Khang Duật cười hì hì đi tới “Miếu Miếu, như vậy không sợ nữa!”

“...”

Như vậy, tôi càng sợ!!

Vì vậy, mỗi ngày tôi đeo năm chữ này lái xe đi làm, lũ chị em trong công ty thấy được, mắt trừng tới sắp lồi, nhưng không ngờ có một ông sếp thấy rất hứng thú, hỏi tôi ai đặt, tôi nói là chồng tôi nghĩ ra, ông ta rất hưng phấn hỏi tôi, có thể nhờ chồng tôi nghĩ giúp ông ta một cái không.

Tôi liếc xe ông ta một cái, xe Volkswagen Santana phổ biến ở Thượng Hải.

(Xe này là kiểu xe cũ những năm 90)

Ông già này ít nhiều gì lương một năm cũng hơn 20 vạn, chỉ là hơi điên điên, là người có ảo tưởng bị hãm hãi, lại muốn khoe tiền, lại sợ gặp nạn, mặt mũi thì vẫn muốn giữ lại, người ngoài hành tinh dở hơi điển hình.

Thấy mỗi ngày ông ta đều tới nhờ tôi, tôi đồng ý, tan tầm về nhà hỏi Khang Duật, có thể nghĩ giúp ông ta một câu không.

Khang Duật suy nghĩ vài giây, tuyệt bút vung lên, cho tôi vài chữ.

Khiêm tốn chính là người B khoe ra nhất!

(Khiêm tốn chính là khoe khoang ra nhiều nhất – đại loại thế ^^!)

Tôi rút mồ hôi...

Tôi mang tờ giấy Khang Duật viết cho ông sếp kia, làm ông ta kích động tới mức lập tức xin nghỉ sớm đi tìm tiệm chuyên môn làm, hôm sau trên kính chắn gió sau xe ông ta lập tức có tấm bảng viết mấy chữ này, còn đặt biệt tặng cho tôi một chai rượu ngoại, kêu tôi về nhà cảm ơn Khang Duật.

Từ đó về sau, danh tiếng của Khang Duật ở công ty chúng tôi càng vang.

Ai, người vũ trụ chính là người vũ trụ, quả nhiên không giống thường nha.

Tổn 30 phút, gần 5 giờ, tôi mới chạy tới nhà trẻ, ngừng xe, khóa cửa kỹ càng, nhanh chóng chạy về phía nhà trẻ.

“Mẹ, mẹ lại đến muộn!”

Cách Cách ba tuổi đứng dang hai chân, hai tay khoanh ngang ngực, tràn đầy tức giận nhìn tôi.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, trên đường kẹt xe, sửa soạn đồ đạc xong hết chưa?” tôi chấp tay xin tha thứ.

Nó chu miệng lên “Xong từ lâu, con còn đi toilet nữa!”

Tôi sờ sờ đầu nó “Cách Cách thật ngoan, được rồi, là mẹ sai, hôm nay mẹ mua socola cho Cách Cách ăn!”

Thời gian qua cũng thật mau, Cách Cách đã được 3 tuổi, bộ dáng phần điều ngọc mài, người gặp người thích, lại càng ngày càng giống Khang Duật, theo cách so sánh của lũ chị em chính là, ngày nào đó nếu tôi không cẩn thận làm mất con, chỉ cần là người biết Khang Duật đi trên đường nhìn thấy, chắc chắn sẽ đem con ôm về nhà tôi.

Tôi rút mồ hôi, nói kiểu như vậy, sao không nhắc gì tới tôi, còn nói cái gì mà không cẩn thận làm mất, tôi cũng không mơ hồ như vậy.

“Vậy mới được!” sắc mặt nó tốt hơn một chút.

“Vậy...đi thôi, hôm nay là sinh nhật ba, mẹ còn phải đi lấy bánh ngọt!” tôi dắt cánh tay nhỏ xíu của nó, nó thật ngoan để tôi nắm, lên xe, thật tự giác đeo đai an toàn.

Đến cửa hàng bánh ngọt gần nhà, tôi đứng bên quầy, chờ nhân viên cửa hàng lấy bánh ngọt giúp tôi.

Cách Cách thì đứng ngó ngang ngó dọc tủ bánh, trong tay đang cầm chén socola tôi vừa mua cho, nhìn một hồi, nó kéo váy tôi, chỉ chỉ chiếc bánh dâu tây to trong tủ “Mẹ, mẹ, Cách Cách cũng muốn bánh ngọt, muốn cái này, to!”

Tôi nói “Không được, cái này mua nhân dịp sinh nhật thôi!”

Cách Cách kêu “Vậy ngày mai chính là sinh nhật 3 tuổi của Cách Cách!”

“Ai nói? Con do mẹ sinh ra còn lừa mẹ hả!” khinh thường tôi hồ đồ hả.

Cách Cách chu miệng lên “Xì! Con chỉ cần ba sinh thôi!!”

“...” nếu là ba sinh, thì có thể lừa mẹ mày sao.

Tôi không nói gì.

Về nhà, tôi bỏ bánh ngọt xuống, nhanh chóng vào bếp nấu cơm, hôm nay là sinh nhật 30 tuổi của Khang Duật, tôi phải tranh thủ trước khi hắn về, nấu xong cơm.

“Mẹ, chừng nào ba về?” Cách Cách ôm búp bê lật đật chạy vào bếp hỏi tôi.

Con nhóc từ nhỏ liền thân với ba nó.

“Chắc là 8 giờ, Cách Cách ngoan, đừng quấy rầy mẹ nấu cơm, đi ra phòng khách chơi đi!”

Vừa nghe 8 giờ, khuôn mặt nó nhú lại “Lâu chết đi được!”

“Mới có mấy ngày, mà con đã nhớ ba như vậy rồi, còn có 2 tiếng hơn nữa thôi, rất nhanh liền trôi qua!” tôi rửa sườn trả lời.

Cách Cách gật gật đầu, ôm búp bê đi vào phòng khách, trong miệng lại nói thầm “Không biết lần này ba có quên mua búp bê ăn-ten cho mình không!”

“ ... ”

Thì ra là nó đang nhớ búp bê ăn-ten!!

Đến 8 giờ, Khang Duật đứng giờ về nhà, vừa nghe tiếng mở cửa, Cách Cách liền ném búp bê chạy về phía cửa “Ba...ba...”

Khang Duật vừa vào cửa, liền thấy con gái nhiệt tình hoan nghênh như vậy, cười vô cùng vui vẻ, bỏ va-li xuống, liền ôm Cách Cách vào ngực “Cách Cách, con gái yêu của ba!”

“Ba, ba, Cách Cách nhớ ba, rất nhớ, rất nhớ, Cách Cách nhớ ba tới mức gầy luôn!!”

Cách Cách ôm cổ Khang Duật kêu lên.

Một nó còn nghĩ ra, hôm qua nhà trẻ kiểm tra sức khỏe định kì, nó còn béo 2 cân.

“Để ba xem xem!” Khang Duật vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhìn nhìn “Thật gầy!!”

“Đúng không, đúng không, Cách Cách rất nhớ ba, nhớ tới mức gầy luôn!!”

Tôi đứng một bên chỉ có thể trợn trắng mắt lên, giả vờ không nghe.

Khang Duật ôm con gái đi tới cạnh tôi, hôn tôi một chút, làm tôi rất hưởng thụ, điều này chứng minh tôi và con gái trong lòng hân quan trọng như nhau, tôi vừa định nói sinh nhật vui vẻ.

Cách Cách ghen tị nói “Ba, sao ba không hôn Cách Cách trước, mẹ không nhớ ba, mẹ lại béo!! Buổi sáng lúc cân chính miệng mẹ nói.”

Tôi bị mấy lời này của nó làm cho muốn đấm ngực.

Khang Duật nghe xong, lập tức nhắm ngay mặt Cách Cách, hôn mấy cái.

Cách Cách bị hân hôn cười ha ha không ngừng, cũng hôn loạn mấy cái trên mặt Khang Duật.

Hai người này làm như tôi không tồn tại vậy.

Con nhóc này!!

Lúc ăn cơm, Cách Cách ầm ỹ đòi muốn quà trước, Khang Duật đương nhiên sẽ không quên mua búp bê ăn-ten cho nó, Cách Cách vui vẻ tới mức ngay cả cơm cũng không ăn, ôm búp bê ăn-ten chạy loạn lên trong phòng.

Khang Duật còn mua riêng cho nó một bộ váy xòe công chúa, lần này hân đi Milan, quả nhiên là thánh địa trang phục, cho dù là thời trang trẻ em cũng xinh đẹp làm cho người ta trầm trồ.

Cách Cách thấy cái váy, búp bê ăn-ten cũng không cần, cầm váy chạy về phòng tự mặc.

“Sao anh lại mua quần áo cho con nữa, quần áo của con nhiều quá rồi!” tôi nhịn không được trách hân.

“Con lớn nhanh mà!” Khang Duật cho tôi một lý do mà hân cho rằng thật hợp lý.

Tôi trợn trắng mắt, rõ ràng là hân chiều con.

Cách Cách tự mình thay, chỉ không kéo khóa kéo sau lưng được, Khang Duật kéo giúp nó xong, nó xoay mấy vòng nói “Cách Cách xinh đẹp sao?”

“Xinh đẹp, Cách Cách xinh đẹp nhất!” Khang Duật khen.

Cách Cách cười tới mức không thấy mắt đâu, tiếp theo lại xoay người, quay về phòng của mình, một lúc sau đội chiếc mũ rơm vành trắng Khang Duật lần trước mua cho nó vội vàng chạy ra.

“Ba, Cách Cách mặc như vậy, Cách Cách hấp dẫn rất nhiều, có phải càng hoàn mỹ hay không!!”

Khang Duật buông đũa xuống, ôm Cách Cách lên “Đúng vậy, hoàn mỹ, xinh đẹp!”

Cách Cách cười toe toét, một lát sau, thỉnh thoảng ra một câu “May ghê, Cách Cách không giống mẹ, giống ba!”

Tôi nghe xong, ngực thật buồn, buồn tới mức tôi cầm đũa mạnh tới mức sắp gãy!”

Có ý gì, đây là có ý gì a!

Ngực buồn a!!!!

Ăn cơm, tắm rửa xong, Khang Duật ngồi trên sofa viết nhật ký bay, tôi ở trong thư phòng làm xong PPT cần dùng cho buổi họp ngày mai ở công ty xong, trở lại phòng khách, nhìn thấy Cách Cách còn đang xem “Đề trắng xinh đẹp và sỏi xám”, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, hơn mười giờ rồi.

“Cách Cách, đi ngủ, ngày mai còn phải đi học!”

Cách Cách xem rất hăng say, không để ý tới tôi.

Tôi đi qua, che TV lại “Không được xem, về phòng ngủ!”

Cách Cách liếc nhìn tôi một cái, chỉ liếc có một cái, liền quay qua Khang Duật...

Đừng cho là tôi không biết nó nghĩ cái gì, sải chân đi qua, chặn lại Khang Duật “Lúc này, ba cũng không dùng được!!”

Khang Duật ở phía sau tôi nói “Miếu Miếu, để con xem...”

“Anh cầm miệng cho em!!” tôi quay đầu lại trừng to mắt, chiều con cũng không thể chiều tới mức như vậy, Khang Duật không nói, tiếp tục viết nhật ký phi hành của hắn.

Tôi quay đầu, chỉ hướng phòng nó “Mau, về phòng, ngủ!!”

Cách Cách nhìn tôi có chút suy nghĩ, một lát sau, con mắt nó xoay một vòng, ôm chân tôi reo lên “Mẹ, mẹ thật xinh đẹp! Mẹ là mẹ xinh đẹp nhất trên thế giới...mẹ xinh đẹp tới mức không ai sánh được, ở trong lòng Cách Cách, mẹ là đẹp nhất, đẹp nhất!!”

Cái này tuyệt đối là nịnh nọt.

Thấy tôi không trả lời, nó càng hăng say hơn “Mẹ, Cách Cách giống mẹ, cho nên cũng xinh đẹp, mẹ, mẹ gả cho ba thật sự rất tiếc!! Mẹ nói xem tại sao mẹ lại gả cho ba vậy!! Rất không có mắt!!”

Chiều qua sông đoạn cầu này dùng càng tuyệt.

Khang Duật bị ghen chịu không được, ngồi trên sofa điên cuồng ho khan.

Tôi bị nó nịnh không còn cách nào khác “Được rồi, xem thêm một chút nữa!! Chỉ một chút thôi!!”

“Mẹ, con yêu mẹ!!” nó ôm chân tôi lại nói một câu, sau đó lật đật ngồi lên sofa đầu tây nhỏ của nó tiếp tục xem phim.

Đợi buổi sáng ngủ dậy, tôi hỏi lại, con giống ai?

Nó trợn trắng mắt liếc tôi một cái, ôm sát Khang Duật chuẩn bị đưa nó đi nhà trẻ “Cách Cách giống ba!!”

Tôi nắm tay, lệ lóng lánh.

Gả cho một phi công có chỗ tốt gì? Đây là vấn đề tôi luôn luôn tự hỏi, cũng là vấn đề bị tụi chị em hỏi không ngớt.

Chỗ tốt!? Chỗ tốt!? Chỗ tốt gì? Là có một ông chồng bộ dạng nghiêm trang đoang chính, tư thế oai hùng hiên ngang khí vũ? Rảnh rỗi thì dắt hắn ra ngoài dạo một vòng, để người ta hâm mộ? Hoặc là nói, vì bay chuyến quốc tế, cho nên mỗi lần đi công tác về đều có quà ngoại? Phúc lợi rất cao? Tiền lương rất nhiều?

Tính là có đi, tôi thừa nhận, mấy cái đó chỉ cần là phụ nữ liền thích, nhưng mà, ngoại trừ mấy chỗ tốt đó, cũng có rất nhiều chỗ hỏng.

Ví dụ như sự cố, tuy nói rằng máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất trên thế giới, nhưng mà lỡ may có chuyện, tỉ lệ tử vong rất cao a.

Vì vậy, độ miễn cảm đối với thời tiết của tôi đã tới trình độ thành bệnh tâm thần, lúc sấm vang sét giạt tôi sẽ vô cùng lo lắng bất an, có khi vào nửa đêm, tôi đều bị ác mộng làm kinh hoàng, nói là buồn lo vô cơ nhưng cũng không đủ, biết rõ rất an toàn, nhưng trong lòng luôn không an tâm.

Tôi từng có một ý tưởng rất vớ vẩn, chạy khắp các thánh địa của Phật giáo, đem tất cả bùa hộ mệnh đeo lên người Khang Duật, nhưng mà không làm được, vì nếu làm vậy, Khang Duật rất có khả năng vì siêu trọng mà bị đuổi xuống máy bay.

Thứ hai, thời gian, thời gian bay một chuyến quốc tế, không ít hơn 5 tới 10 ngày, Khang Duật kết hôn với tôi 4 năm, nhưng mà thời gian chia lìa hơn một nửa, may mà tôi có nhiều chị em tốt, nhiều bạn bè, có thể dùng bạn bè bù lại sự cô đơn khi không có hắn.

Thứ ba, tiếp viên hàng không, cái này coi như tôi tự làm khổ mình đi, bởi vì tôi cho rằng tiếp viên hàng không bên người Khang Duật đều xinh đẹp hơn mình, hơn nữa đáng người cũng đẹp, thời gian làm việc lại cùng một chỗ, hắn lại đẹp trai như vậy, khó tránh khỏi trong lòng sẽ dao động, tuy rằng tôi thật tin tưởng Khang Duật, nhưng mà...nhưng mà...phụ nữ luôn tính toán chi li trong mắt này, không như vậy không phải là phụ nữ.

Chủ nhật, Khang Duật bay đi thành phố được mệnh danh do thượng đế tạo nên – Florence, tôi ở nhà coi Cách Cách, đợi nó ngủ trưa rồi, rất chán, liền mở máy tính lên mạng, nói chuyện phiếm với hắn.

Đây là hình thức ở chung của chúng tôi lúc hắn không ở nhà.

Mỗi khi tới lúc này, câu nói đầu tiên của tôi luôn luôn là “Lại đang uống cà phê đúng không, chung quanh toàn người đẹp đúng không?”

Nghe giọng điệu rất thoải mái, nhưng thật ra là chua muốn chết.

Mỗi khi tới lúc này, Khang Duật sẽ nghĩ ra rất nhiều biện pháp dỗ tôi, tôi chính là thích hắn dỗ tôi, bởi vì mỗi khi hắn dỗ tôi, tôi cuối cùng có thể cảm nhận được hắn yêu tôi bao nhiêu.

Điểm tốt nhất của việc nói chuyện trên mạng, chính là tiết kiệm tiền, muốn nói bao lâu thì nói bấy lâu.

Cách Cách đi vào thư phòng “Mẹ, Cách Cách khát, muốn uống sữa!”

Tôi đang nói chuyện rất vui, không đếm xỉa tới nó “Đợi lát nữa, mẹ đang vội mà!”

Qua 1 phút...

“Mẹ, Cách Cách muốn uống sữa!”

“Không phải nói con đợi lát nữa sao?” tôi còn đang thảo luận với Khang Duật chuyện đợi lúc hắn nghỉ thì cả nhà đi du lịch.

Cách Cách liếc tôi một cái, tròn mắt lại lẩn lồng lố.

Tôi nghĩ tới nó hết hy vọng, không nghĩ tới nó đi tới đây, kêu to với tôi “Chẳng lẽ mẹ muốn Cách Cách của mẹ khát chết sao!” nó xong, ánh mắt của nó còn biến đổi, một bộ dạng hoảng sợ bất lực “Chẳng lẽ mẹ không yêu Cách Cách sao, chẳng lẽ mẹ không phải mẹ Cách Cách, chẳng lẽ Cách Cách không có mẹ, chẳng lẽ Cách Cách là nhặt được...”

“...”

Tôi rơi lệ đứng dậy, con đổ cho bà, để con cho bà uống sữa, bà cố nội nhỏ của con.

Nổ như vậy, mà đã sử dụng câu thành thạo như vậy rồi.

Buổi tối, vì Khang Duật không ở nhà, tôi liền lười nấu cơm, liền mang theo Cách Cách đi tới nhà mẹ tôi ăn cơm ké, ăn xong, nói chuyện phiếm với dd mấy câu, tôi liền nắm tay Cách Cách vừa đi dạo vừa về nhà, đi ngang qua hoa viên, rất nhiều bác già đang nhảy, kiểu nhảy có lợi cho sức khỏe này.

Ba mẹ đang ở đó, thấy tôi phải đi về, liền chào một câu.

Mấy năm nay bà tám rất nhiều, nhìn thấy Cách Cách đều lại đây “Đây là cháu ngoại bà hả, bộ dạng thật xinh đẹp!”

Ba mẹ tôi vô cùng kiêu ngạo ưỡn ngực “Đúng vậy!!”

Cách Cách là xinh đẹp, xinh đẹp tới mức làm tôi lo lắng, nhỏ vậy liền có bộ dạng như yêu tinh, lớn lên có bị lệch đi không?

Tục ngữ nói đúng, nhỏ xinh đẹp, không có nghĩa lớn lên cũng xinh đẹp, tùy thời đều có khả năng bị lệch.

Nghĩ lại tôi trước đây...xinh đẹp cỡ nào!

Nhìn nhìn lại hiện tại...

5555, tôi là ví dụ điển hình nhất.

Mặt Cách Cách nhăn quéo, tùy ý để mấy bà tám đó sờ sờ chỗ này, xoa bóp chỗ kia, nếu không phải tôi dùng mắt trừng nó, phỏng chừng nó chạy từ đời nào.

Chờ bọn họ sờ đã, tôi mới đem Cách Cách đi về phía nhà mình.

Mặt Cách Cách tức giận tới mức phồng lên, nó rất không thích người khác sờ soạng mình, lại e ngại tôi không dám không lễ phép, đợi tới khi không có người, dỗi bỏ tay tôi ra, một mình đi phía trước.

Con gái mẹ a, ai biểu con đáng yêu như vậy, xinh đẹp như vậy, người gặp người thích thôi.

Tới lúc sắp về nhà, Cách Cách phỏng chừng tức giận chịu không được, thấy một hòn đá nhỏ trên đường, liền giơ chân lên đá, ai ngờ kia không phải hòn đá nhỏ, không chỉ không đá được, chính mình trượt một cái, té xuống đất thật mạnh.

Tôi hét hồn, nhanh chóng chạy lên, đỡ nó đứng lên “Cách Cách, ngã đau không!?”

Tôi vừa phui bụi bặm bám vào váy nó, vừa xem nó có bị thương không, phút chốc liền thấy, trên đầu gối nó tróc một miếng da, quả thật là da tróc thịt bong, nhìn nhìn lại mặt đất, có một miếng thủy tinh toàn là máu.

Tôi ngẩng đầu nhìn Cách Cách, nó nước mắt lưng tròng nhìn tôi.

Trong lòng tôi gấp gáp lên, ôm lấy nó liền chạy về phía bệnh viện.

Cơ sở hạ tầng quanh nhà tôi rất hoàn hảo, riêng bệnh viện có 3 cái, trong đó có một cái của tư nhân, mở cửa 24 giờ, không giống bệnh viện công qua giờ cơm làm sao còn bác sĩ nữa.

Khử trùng, bôi thuốc, bác sĩ nói, không có việc gì, băng bó một chút, qua vài ngày là hết thôi.

Cách Cách rất giống Khang Duật, chịu đau rất giỏi, không giống đứa nhỏ khác vừa thấy bác sĩ liền khóc to lên nói tùm lum tà la, từ đầu tới đuôi đều là tôi nói tùm lum tà la.

Nó im lặng ngồi trên ghế để bác sĩ băng bó.

Y tá thấy bộ dáng nó đáng yêu, lại không khóc không quấy phá, đặc biệt ưu đãi nói “Băng bó xong rồi, thất cho cháu một cái nơ xinh đẹp nè!”

Cách Cách tức giận đầy bụng, bùng phát trong trầm mặc.

“Xinh đẹp dùng được cái p, cũng không phải cả đời không tháo ra!! Đồ điên!”

Y tá lập tức hóa đá...bác sĩ kê thuốc giảm nhiệt cũng đơ luôn.

Tôi đứng một bên, rất muốn nói, đứa bé này không phải do tôi sinh.

Bất quá, không dám.

Cái gọi là ba tuổi nhìn thấy lớn, tôi thật sự càng ngày càng lo lắng không biết con nhóc này lớn lên thế nào?

Tôi dám khẳng định, nó tuyệt đối sẽ không tạo phúc nhân loại.

39. Chương 33: Một Đóa Hoa Đào Héo

Đại khái viết ra hơi phiền, viết vài đoạn ngắn đi.

“Duật, có phải em rất xấu không?” tôi ai oán hỏi, quen biết hắn mười mấy năm rồi, đây lại là lần đầu tiên tôi hỏi điều này, trước kia nhiều lắm chỉ nói chính mình béo.

Khang Duật ngẩng đầu, liếc mắt nhìn tôi một cái “Đúng là rất xấu”

Ngay lập tức, tôi vạn tiền xuyên tâm, thật vất vả bình tĩnh lại, tiếp tục hỏi “Vậy sao anh còn thích em? Không được nói hai chữ ngực to!!”

“Lên giường, tắt đèn đều giống nhau.”

“...” câu này so với hai chữ ngực to càng làm cho tôi học máu.

Tĩnh lược một bộ phận tình tiết...

Bất quá trong chốc lát, Khang Duật trở về phòng, thật cảm thú nói “Miểu Miểu, ngày mai anh phải bay, Cách Cách ngủ rồi, nhanh lên, tranh thủ giành giặt từng giây!”

Hắn vẽ mặt hưng phấn đóng cửa lại, còn đóng chốt an toàn, tiếp theo liền đề tôi gục ở trên giường giở trò, giống như tám trăm năm rồi chưa đụng vào ai vậy.

Tôi vốn tưởng không gặp nhau cũng phải một tuần, thỏa mãn hắn một chút, lại đột nhiên nhớ lại câu kia của hắn “Tắt đèn, đều giống nhau!”

Ngọn lửa từ đáy lòng nhất thời phun lên tán loạn, vươn móng vuốt ra vỗ hắn, đẩy hắn ra “Cút!!!”

“...”

Bà đây tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng!!

Nguyên tưởng rằng chỉ có một tuần không gặp, ai ngờ Khang Duật lâm thời nhận được nhiệm vụ phải bay đi Mỹ làm căn cứ huấn luyện, đảm đương giáo luyện hơn một tháng, lại còn là tổng tài LTU tự mình chỉ định.

Có nghĩa là, không thể không đi.

Lão già ngoại quốc này, rõ ràng là chia cắt uyên ương a.

Sớm biết vậy, chính mình đem đó theo hắn cho rồi.

Tiếp tục tĩnh lược vài tình tiết...

Đợi tới ngày Khang Duật trở về từ Ý, tôi thật sự nhịn không được, ném Cách Cách cho mẹ, dặn bà, trong vòng 3 ngày không cần đi tìm tôi và Khang Duật, bà đang tính hỏi vì sao, tôi lại không thèm trả lời bà, vọt tới tiệm tạp hóa như đầu tàu lửa, lấy một hộp 10 cái áo mưa, chạy về nhà.

Đợi tới khi Khang Duật vừa về nhà, tôi liền nhào vô.

Hắn còn kích động hơn tôi, cơ hồ là vừa ôm vừa túm kéo tôi vào phòng.

Chúng tôi thật nóng bỏng thật nóng bỏng làm một hồi thật oanh liệt.

Hai ngày sau, tôi nhìn trong hộp chỉ còn 3 cái, nghĩ thấy còn có một ngày mới phải đón Cách Cách về, ý nghĩ nóng lên, nói với Khang Duật “Duật, hôm nay xài hết luôn đi!”

Khang Duật vẽ mặt kinh ngạc nhìn tôi “Còn hả!!”

Tôi gật đầu, hung hăng gật đầu, tôi thật sự rất muốn hắn.

Hắn nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn 3 cái trong hộp kia, hít một hơi thật sâu, nói vô cùng khẳng khái như phải đi hy sinh “Được thôi, bắt quá...” giọng điệu hắn đột nhiên chuyển qua thành vô cùng đáng thương “Miểu Miểu, vậy một lần dùng 3 cái được không?”

“...”

Tôi nhin không được, lại giơ tay lên “Đi chết đi!!!”

Bà đây lại tức giận, hậu quả lại càng nghiêm trọng!!

Cho nên nói, giữa vợ chồng, giành giật từng giây là tốt nhất!!

Bổ sung – phụ nữ ba mươi như sói như hổ!!

Tình lược khá nhiều tình tiết –

Người nước ngoài lúc nào cũng vậy, thấy người Trung Quốc đánh nhau đều nói là Kung fu, lúc nào cũng lẫn lộn giữa hai đồng chí Thành Long và Lý Liên Kiệt.

Tôi lười đi sửa, gật đầu nói “Kung fu, Kung fu!”

Hai mắt hấn ta sáng trưng lên, lại nhìn tôi mấy cái, cuối cùng, tầm mắt dừng trước ngực tôi.

Tôi cúi đầu, ôi mẹ ơi, nút áo rút ra hồi nào không biết, như mới nãy thì còn tốt, vừa rút ra một cái, lộ ra một mảng ngực lớn, chỗ này của tôi so với tám năm trước to hơn không ít “Rãnh biển Mariana” càng ngày càng rộng lớn mạnh mẽ.

Tôi lật đặt kéo áo lên, đang định chửi ầm lên, sói ngoại quốc nắm chặt tay tôi, bộ dạng vô cùng kích động “You are the lover in my dream!”

Tôi cả kinh tới mức trán cũng đen.

Không ngờ hấn lại nói tôi là tình nhân trong mộng của hấn.

Con mẹ nó thằng cha này!!

“I love you!!” hấn hô to với tôi.

Lại còn tôi yêu em nữa!

Rút tay ra, nhanh chóng rút tay ra, tôi kêu to “Bỏ ra!! Bỏ ra!”

Hấn nắm tôi rất chặt, tôi giãy không ra, nếu như đây là ở nước ngoài, chắc chắn tôi sẽ hét hồn, nhưng đây là trong nước, là địa bàn của người Trung Quốc, tôi có vẻ hung hấn hơn.

Lúc này, Lynh Lị xuất hiện, cũng không biết làm sao nó tìm được tôi, phỏng chừng là đã thấy được màn hấn thổ lộ với tôi, nhất thời kêu to như có người giết cả nhà nó “u Dương Miếu Miếu, mày hơi quá đáng, đã kết hôn rồi, vậy mà còn có người nước ngoài xem trúng mày! Lại còn là một soái ca siêu cấp vô địch sét đánh, làm sao mà mày đào hoa vậy hả!!”

Đào hoa!?

Tôi ác độc đá sói ngoại quốc một cái thật mạnh, không thèm quan tâm xem hấn có chết hay không, kéo Lynh Lị bỏ chạy.

Ai thèm hoa đào, cái này rõ ràng là một đóa hoa đào héo.

40. Chương 34 : Thì Ra Là Con Lừa Ngốc

Cung cấp vài đoạn nhỏ:

Mark và Khang Duật đứng đối mặt nhau, một cái là mũi sắp đụng trần nhà, một cái là vẻ mặt âm nghiêm khỏi cần nói không thích lại còn có khó chịu cỡ nào.

“Duke, hôm nay tôi để chúc mừng cho tôi đúng không, sau khi tổng tài công bố phó cơ trưởng là ai rồi, anh trăm ngàn đừng khổ sở, thua dưới tay người tốt nghiệp Havard, là điều đương nhiên thôi!”

Nhìn coi coi đây là loại người gì a, làm như không tốt nghiệp Havard thì nên đi chết luôn cho rồi vậy, hơn nữa danh sách còn chưa có công bố, làm sao anh ta biết được là mình.

Tôi nhin không được, tính xông lên chửi ầm lên, Cách Cách lại kéo quần Khang Duật “Ba, cái gì là Havard?”

Khang Duật ôm lấy con gái, không thềm quan tâm lời nói của Mark.

“Là một trường học!”

Cách Cách tò mò hỏi “Trường học gì vậy, chú kia nhìn rất kiêu ngạo nha, rất kiêu ngạo!”

Mark nghe xong, mũi hết lên tới mức sắp chọc thủng trần nhà.

Khang Duật nhìn anh ta một cái, khoe miệng quéo qua một cái, cười âm hiểm một chút rồi đột nhiên nói “Học viện phật giáo Cấp Nhĩ Tân, viết tắt là Cấp Phật!!”

(Havard phiên âm ra tiếng Trung là Cấp Phật =.)

Mọi người rớt mồ hôi...

Có người xem nữa té ngã, lật đật đỡ tường, chống bàn.

Mark nghe xong mặt xanh mét, tay đều run run.

Cách Cách đột nhiên kinh hô một tiếng, làm cho lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người nó, nó quay đầu cả kinh kêu lên với Mark “Chú ơi, thì ra chú là con lừa ngốc!!”

Hòa thượng = con lừa ngốc, đây là tin tức mà gần đây Cách Cách nghe được từ phim cổ trang.

Không cần đỡ tường, cũng không cần chống bàn, cơ bản mọi người nghe xong đều ngã.

Cách Cách quay đầu nhìn về phía Khang Duật, khó hiểu hỏi “Ba, con lừa ngốc cũng lái máy bay được hả?”

Khang Duật vuốt đầu Cách Cách “Cục cưng, nghề nghiệp không phân biệt sang hèn, tương tự vậy, người đi làm cũng không phân biệt...sang hèn!!”

Thật ác độc, mấy câu này một câu hai nghĩa, nâng lên chính mình, cũng ám chỉ Mark dè tiện cỡ nào.

Cách Cách gật đầu y như hiểu rất rõ, lúc nhìn về Mark thì vẻ mặt vô cùng thương hại “Cách Cách hiểu được, chú yên tâm, Cách Cách sẽ không khinh thường chú đâu...”

Mọi người ở đây nghe được câu này xong đều liều mạng nín cười.

Tôi nhìn Cách Cách, cảm thấy nó tựa hồ còn giấu chiêu gì đó.

Cách Cách quay đầu nói với Khang Duật “Bất quá, Cách Cách không muốn sau này làm phi công giống ba nữa!”

“Vì sao?”

“Con lừa ngốc còn làm được phi công, cái này chứng tỏ lái máy bay rất đơn giản, ba để nuôi gia đình không còn cách nào khác, Cách Cách lại thông minh như vậy, lại giống cha, phải đi bắn súng!!” nó nói xong, còn dùng tay làm động tác bắn “bùm” lên trời.

Dứt lời, mọi người ở đó đều nhin không được, điên cuồng cười ra tiếng, có vài người còn trực tiếp nằm trên trên bàn đập bàn cười.

Tôi cũng vậy.

Nhìn nhìn lại Mark đều bị chọc tức tới mức sắp xỉu, lại không thể so đo với con nít, vung mạnh tay lên, xoay người tức giận bỏ đi.

Tôi chạy qua, ôm Khang Duật và Cách Cách.

Tôi đã nói rồi, ai có thể địch lại hai cha con này.

Cái này đúng là phúc hắc đại thần và phúc hắc tiểu thần, song kiếm hợp bích thiên hạ vô địch!!

Phiên ngoại 3: Hoạt cảnh của Khang Hi đến đây

Phần 1: Mẹ bất công

Khang Hi năm nay 3 tuổi, bộ dạng người gặp người thích, vừa đẹp trai vừa đáng yêu, nhà ai có con gái thấy hấn tuyệt đối sẽ hỏi Miếu Miếu có muốn kết thông gia hay không, làm Miếu Miếu mừng tới mức đi đâu cũng mang theo hấn.

Tuy rằng là con có lúc trung niên, nhưng Miếu Miếu châu tròn ngọc sáng, giống như Diễm Diễm nói – da mặt căng ra hết cỡ, nên không có nếp nhăn, lại chăm sóc tốt, cho dù là 45 tuổi lại nhìn giống 35 tuổi, mang con đi ra ngoài, không ai nghi ngờ đó không phải con Miếu Miếu cả.

Hôm nay, Miếu Miếu mang theo Khang Hi đi siêu thị mua sắm, đơn giản là mua đường tiêu bột ngọt dầu ăn v.v, lúc mua xong đang định về nhà thì Khang Hi thấy một chiếc xe ô tô điều khiển, đứng ở đó nhìn hồi lâu.

Miếu Miếu nhìn giá một cái, hơn 600 tệ, rất TM mắc, Miếu Miếu biết con cái không thể chiều quá, không thể muốn gì thì mua đó, đồ chơi của con cũng đã quá nhiều rồi, hơn nữa mỗi lần mua xong chơi nhiều nhất là 2 3 ngày, liền thấy chán, thật sự rất lãng phí.

“Tiểu Hi, chúng ta về nhà.”

Khang Hi ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khát vọng.

“Không được!! Rất mắc!” Miếu Miếu cứng rắn nói.

Hấn lại không quây, ngoan ngoãn nắm tay Miếu Miếu đi về phía thu ngân, hai người đi tới, hấn nhìn chỗ bán băng vệ sinh phía trước, ánh mắt xinh đẹp đảo một vòng, lắc lắc tay Miếu Miếu nói “Mẹ, mua cái này...”

“Mua cái gì?!” Miếu Miếu trừng mắt tới sắp lồi, nghĩ rằng chính mình nghe lầm.

Hấn ngẩng đầu nghiêm trang trả lời “Mua băng vệ sinh nha! Rẻ hơn ô tô đồ chơi nhiều, có mấy tệ à, trong TV không phải thường nói, chỉ cần sử dụng băng vệ sinh, bạn có thể chơi rất nhiều thứ sao, muốn chơi cái gì cũng được, có thể trồng chuối, có thể chạy bộ, có thể đạp xe đạp, có thể chèo thuyền, có thể đi picnic, còn có thể tự do bơi trong bể bơi, thật tốt, mẹ mua cái này đi, Tiểu Hi muốn mua cái này,”

Tuy rằng mới 3 tuổi, nhưng hành động của hấn rất nhanh nhẹn, thả tay Miếu Miếu ra, vừa thả ra liền lật đật chạy qua.

Miếu Miếu sợ hết hồn “Tiểu Hi, thứ này...con không dùng được.”

Đôi mắt vừa to vừa tròn của Khang Hi ngập nước “Mẹ bắt công, mua cho chị, không mua cho Tiểu Hi, người ta đã không cần ô tô nữa, chỉ cần thứ rẻ như vậy, tiết kiệm tiền cho mẹ, mẹ cũng không cho, lại mỗi lần đều mua cho chị!!”

Miếu Miếu vô cùng đau đầu, cái này không phải vấn đề tiết kiệm tiền, đây là...đây là...cho dù hấn 100 tuổi đi nữa, thứ này hấn cũng dùng không được, Miếu Miếu không biết nên giải thích với con như thế nào.

Khang Hi mếu máo, bộ dạng như sắp khóc, miệng còn nói thảm “Bắt công, mẹ bắt công.”

Người chung quanh nghe thấy hấn muốn tiết kiệm tiền cho mẹ mấy câu này, chỉ nghĩ hấn là một đứa bé ngoan ngoãn lại có hiểu biết, cũng không nghĩ xem rốt cuộc hấn muốn mua cái gì, đều dùng ánh mắt có hai chữ bất công nhìn Miếu Miếu.

Miếu Miếu bị người ta chú ý không được tự nhiên, lại không thể giải thích với con, đành phải mạnh mẽ kéo hấn đi.

Khang Hi cầm lấy một bao băng vệ sinh liền bỏ vào xe đẩy, Miếu Miếu kéo tới đâu, hấn liền lấy tới đó, miệng còn gào to lên “Tiểu Hi chỉ muốn cái này thôi!!”

Cái này làm người chung quanh đều biết hấn muốn mua cái gì, đều phì cười.

Miếu Miếu xấu hổ muốn chết, đầu óc nóng lên, nói “Con muốn mua cái gì đều được, chỉ có cái này là không được!!”

Khang Hi lập tức dừng tay “Thật sự?”

Miếu Miếu thảm nghĩ nhanh chóng bỏ chạy, không hề suy nghĩ gì, lập tức gật đầu.

Khang Hi cười thật tươi, cái kia đúng là “nham” dung tỏa sáng nha, thoát khỏi tay Miểu Miểu, chạy về khu bán đồ chơi, chỉ về phía ô tô mới này “Mẹ, không tuân thủ lời hứa sẽ béo nha.”

Miểu Miểu chịu không nổi mắt nước mắt rơi đầy mặt.

Phần 2: Hai ba chuyện ở nhà trẻ.

Lớp mẫu giáo bé học ngoại khóa, lúc này nền giáo dục rất cuộc cũng nghĩ ra phải cho trẻ em có ý thức an toàn từ nhỏ, phương pháp tự cứu mình khi có động đất và hỏa hoạn, hôm nay lại còn dạy mấy bạn nhỏ nếu gặp được gấu thì nên làm gì.

Trước khi dạy, cô giáo cho các bạn trong lớp đứng thành một vòng tròn, thầy thể dục mặc đồ hóa trang thành gấu, nhảy mạnh ra dọa các bạn trong lớp, cô chủ nhiệm đứng bên hỏi “Các bạn ơi, lúc này nên làm như thế nào đâu?”

Các bé trong lớp nhất thời chạy loạn xung quanh để trốn, chỉ có mình Khang Hi đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Con “gấu” kia giương nanh múa vuốt chạy tới, rất nhiều bạn nhỏ kêu lên “Khang Hi chạy mau a!!”

Khang Hi híp mắt lại, bày ra một tư thế “Ta là dũng sĩ giáp vàng, tuyệt chiêu năng lượng tinh thạch giết sạch, vèo vèo! Ánh sáng đông lạnh!!”

Dũng sĩ giáp vàng là một bộ phim hoạt hình đang được yêu thích, cùng loại với Ultraman.

“Gấu” ngây ngẩn cả người.

Khang Hi thấy, chắc chắc miệng, đi qua đá móng nhỏ của “gấu”, nhắc nhở nói “Ê, mày nên té xuống đất!”

“Gấu” và cô chủ nhiệm chịu không nổi ngay đơ luôn.

Lại có một lần, cô giáo dạy sinh học mang tổ kiến tới cho cả lớp xem.

Rất nhiều bạn nhỏ nhìn không chớp mắt tổ kiến trong bình thủy tinh, tò mò hỏi “Cô ơi tụi nó đang làm gì vậy?”

Cô giáo cười tủm tỉm nói “Tụi nó đang xây nhà ở thoải mái cho chính mình, các em có thấy bọn nó rất chăm chỉ, không lãng phí thời gian đi chơi không, cho nên a...”

Còn chưa nói xong đã bị Khang Hi ngắt lời, hấn ngồi trên ghế dựa bắt chéo chân thật kinh bỉ nói “P, mỗi lần em đi ra ngoại ô chơi với mẹ, đều gặp được tụi nó, làm sao mà tụi nó chăm chỉ được, không phải cũng đi theo mẹ đi ngoại ô chơi sao, cô đừng lừa con nít, cô là cô giáo nha, đây là không có đạo đức.”

Cô giáo dạy sinh học ngay đơ luôn.

Một lần nhà trẻ mở lớp âm nhạc, cô giáo động viên các bạn trong lớp tham gia, đầu tiên cho các bạn chọn nhạc cụ, bất luận là nhạc cụ gì cũng có giáo viên dạy, nếu không muốn học nhạc khí, cũng có thể ca hát, đợi tới khi học xong, sẽ chọn những bạn giỏi nhất lập thành dàn nhạc, có thể đi khắp nơi trong nước biểu diễn, biểu diễn xong rồi cô giáo sẽ mang các bạn đi chơi, một chuyện tốt như vậy, rất nhiều bạn nhỏ nóng lòng muốn thử, nhưng tất cả đều do dự, không biết nên chọn cái gì, Khang Hi đứng trước một loạt nhạc khí nhìn, bạn nhỏ Giáp hỏi “Tiểu Hi, bạn muốn học cái gì?”

Khang Hi trả lời “Piano có vẻ tốt đó, nhìn rất đẹp trai.”

“Rất đẹp trai sao?”

Khang Hi gật đầu khẳng định “Đẹp trai!!”

“Vậy mình đi học piano.” Bạn nhỏ Giáp thật hưng phấn đi tới chỗ cô giáo báo danh, lại có bạn nhỏ Ất chạy lại, Khang Hi nhìn đàn violon lăm lăm “Đàn violon nhìn qua có vẻ rất phong cách!”

Bạn nhỏ Ất nghe xong, vội vàng ôm lấy đàn violon chạy lại chỗ cô giáo ghi danh lớp violon.

Bạn nhỏ Bính vẫn còn đang do dự, do dự.

Khang Hi đi tới cạnh lầu bầu nói “Thổi trumpet có vẻ rất uy vũ nha.”

Bạn nhỏ Bính nghe xong ánh mắt sáng rực lên, lật đật chạy tới chỗ cô giáo chọn học thổi trumpet.

Tiếp theo, Khang Hi không ngừng chạy tới cạnh các bạn nhỏ đang do dự, nói cái này tốt lắm, cái kia tốt lắm, cũng nói ca hát cũng rất tốt.

Qua một vòng, tất cả các bạn nhỏ đều chọn được chương trình học cho mình, chỉ có mình Khang Hi chưa chọn, chỉ thấy hần vô cùng nhanh nhẹn đi tới, cầm lấy khung thép.

Khung thép tên là “Chuông tam giác”, là một nhạc cụ gỗ từ xưa, là nhạc khí trong đội diễn tấu, dàn nhạc giao hưởng, và đội âm nhạc, thậm chí dàn nhạc ca vũ kịch cũng không thể thiếu nhạc cụ gỗ, thường thường sẽ diễn tấu vào đoạn nhạc khí thế, để lấy thêm không khí.

Các bạn nhỏ cảm thấy rất kì quái, hần từ đầu tới đuôi cũng chưa nói tới khung thép, một chữ cũng không nói qua, chỉ nói mấy nhạc khí khác tốt, ca hát tốt, sao bản thân hần lại chọn cái này?

Kết quả, chỉ có mình Khang Hi chọn khung thép.

Đối với một dàn nhạc mà nói, khung thép là không thể thiếu, bởi vậy Khang Hi căn bản không cần đấu với người khác, đương nhiên sẽ là một thành viên của dàn nhạc đi biểu diễn cả nước, bởi vì chỉ có mình hần a.

Mấy khúc nhạc nhà trẻ chọn vô cùng đơn giản, cả buổi biểu diễn, hần gỗ cũng lắm năm sáu cái liền xong việc.

Lúc biểu diễn, các bạn nhỏ trong dàn nhạc rơi mồ hôi nóng hổi, liều mạng đánh piano, kéo violon, hoặc là căng phồng mặt lên thổi trumpet, kèn Tuba, Khang Hi chỉ cần tới một đoạn cần đánh, bàn tay trái gấp lên trước ngực, cầm sợi dây treo khung thép bằng trón trở, lại lấy ngón cái nắm thêm cho chắc, tay phải cầm một que, vô cùng thoải mái gõ gỗ.

Đình! Đình! Đình!

Ba hồi sau, hần liền không có việc gì, ngồi lên trên ghế, thở mấy hơi, nhìn về một bên “Bây giờ chơi cái gì trước đây?”

Cô giáo dạy nhạc chịu không nổi ngay đơ!!

Phần 3: Khang Duật vs Khang Hi

Gần đây TV chiếu bộ phim cũ cách đây vài thập niên, là bộ phim “Khang Hi đại đế”, bạn nhỏ Khang Hi hoàn toàn mê mẩn, Khang Duật tuy rằng là hậu duệ chính thống của dòng họ Ái Tân Giác La, nhưng đây đã là chuyện từ tám trăm năm trước rồi, chưa từng nói với con lần nào, Khang Hi cũng liền hoàn toàn không biết, đột nhiên phát hiện vị hoàng đế này cũng tên là Khang Hi, hơn nữa lại viết y hệt tên của hần, hưng phần a, xem xong liền bắt đầu “nhập diễn”.

Hần nhìn về phía Miểu Miểu kêu “Ngạch nương, trăm đôi bụng, muốn dùng thiện!”

Ngay từ đầu Miểu Miểu chỉ nghĩ hần thích chơi cho vui, dù sao hần cũng còn nhỏ nên không để trong lòng.

Nhưng hần lại lần tới, một hồi là “Ngạch nương, trăm muốn tắm rửa!”, một hồi là “Ngạch nương, trăm muốn nàg thị tắm.”

Khang Hi khác Cách Cách, từ nhỏ liền dính Miểu Miểu, đến bây giờ vẫn thích ngủ với Miểu Miểu, nhưng mà thị tắm...

Đầu Miểu Miểu toàn vạch đen, thị tắm cái đầu mày a, mày làm cho mẹ mày thị tắm...cái này tính là cái gì!!

Suốt một tuần liền, đều bị hần trăm tới trăm lui.

Cuối tuần, ở lại kí túc xá Cách Cách trở lại, thấy hần, liền muốn béo béo khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, lúc hần sinh ra, Cách Cách không thích ở cạnh hần, sau chờ tới khi hần biết nói, biết đi thì Cách Cách đi học đại học phải ở lại trường, thời gian dài không ở nhà, vì vậy mỗi lần về đều muốn xoa bóp hần, ăn hiếp hần một chút.

Hần tức giận nói “Lớn mật, cho dù ngươi là hoàng tử của trăm, cũng không thể bắt kính với trăm, nếu như còn như vậy, trăm sẽ ra lệnh cho ngươi đi hòa thân.”

Nói xong, hấn liếc mắt một cái đưa Cách Cách về Tề Dự, sững sốt một chút, rồi sau đó che miệng cười gian nói “Trẫm đã quên, người đã sớm đi hòa thân, ha ha...”

Cách Cách tức giận tới mức không nói gì được, thằng nhóc này dám nói chuyện với mình như vậy, nhưng mà lại không có cách nào phản bác, đúng là mình đi hòa thân.

Tên Tề Dự tóc vàng mắt xanh này ở cổ đại không phải phiên nhân thì là gì?

Miêu Miêu trong lòng lo lắng a, thằng nhóc này sao chơi nghiện luôn rồi, thật sợ sau này hấn sẽ cho mình là hoàng đế thật, tưởng dạy dỗ hấn, nhưng mà cậu nhóc này cũng là người vũ trụ nhỏ.

Một câu “Hậu cung không thể chấp chính!” làm cho Miêu Miêu nước mắt rơi đầy mặt.

Người địa cầu như Miêu Miêu hoàn toàn không chịu nổi.

Lại qua hai ngày, Khang Duật chấp hành nhiệm vụ bay xong trở về, Miêu Miêu giống như gặp được cứu thế chủ giống nhau, vọt lên kể tai nói nhỏ với hấn, kể về việc xấu Khang Hi làm.

Khang Hi suy nghĩ, trong phim Khang Hi không có ba, chỉ có kêu Hiếu Trang là hoàng tổ mẫu, bà già khom này cơ bản xem nhẹ không sao cả, cho nên hấn vẫn là đại ca, nhưng mà mình lại có ba, ba của hoàng đế không phải là thái thượng hoàng sao?

Thái thượng hoàng đã trở lại, vậy tên hoàng đế là hấn không còn là đại ca nữa rồi.

Không biết thái thượng hoàng có khả năng lên chấp chính không?

Đáng ghét, trong TV không nói.

Khang Duật không vội vã dạy dỗ con, trước ôn tồn với Miêu Miêu một chút, tiếp theo ăn cơm, tắm rửa, Khang Hi theo kế “địch bất động, ta cũng bất động”, cũng không “phát bệnh” – không nói lời nào.

Lúc đi ngủ, Khang Hi chui vào phòng, tay chân cùng một lúc leo lên giường ngủ trong phòng ba mẹ, nói “Ngạch nương, trẫm muốn nằm thị tắm.”

Khang Duật mắt thấy, dùng tay kéo áo hấn lên, xách lên như xách con gà con thả hấn ra ngoài cửa đặt lên mặt đất, liếc mắt nói “Hoàng nhi, không cần thỉnh an, sớm đi ngủ đi.”

Rầm, cửa phòng đóng lại, ngăn cách hấn ở bên ngoài.

Khang Hi ngây ngẩn cả người.

5555...

Khang Hi cúi đầu về phòng ngủ của mình.

Miêu Miêu còn trông cậy Khang Duật giáo dục con, ai ngờ hấn lại chơi với con luôn, cái gì thỉnh an, vừa định chất vấn, Khang Duật lại sớm cởi hết quần áo bỏ Miêu Miêu lên giường, ôm chặt Miêu Miêu dưới người mình, cười nói “Ái phi, thị tắm!”

Trời à!!

Thật sự là con thế nào, cha thế này.

Miêu Miêu quay mặt qua, lườm quẫn.

Hôm sau, vừa vặn là đầu tháng, là ngày phát tiền tiêu vặt cho con cái trong nhà họ Khang.

Tuy rằng Khang Hi chỉ có 3 tuổi, nhưng cũng có tiền tiêu vặt – 20 tệ.

Đây là phương pháp giáo dục con của Khang Duật, cho tiền tiêu vặt, để con mình tự sử dụng hợp lý, tiêu xài quá độ cũng phải do chính mình phụ trách, hấn sẽ không giúp đỡ, để cho bọn nhóc học cách tự quản lý tài sản.

Mức tiền tiêu vặt cũng sẽ tăng theo tuổi, hôm nay vừa vặn là sinh nhật 4 tuổi của Khang Hi, nói cách khác là được lấy 25 tệ, thằng nhóc này có một sở thích là để dành tiền, Miêu Miêu mua cho hấn một hũ đựng tiền trong suốt, hấn cứ thích nhét tiền vào trong đó, xem nó càng đầy, hấn lại càng vui vẻ.

Cho nên mỗi lần phát tiền tiêu vật, hần đều đòi tiền xu 1 tệ.

Hần vui vẻ dậy sớm, đứng cung kính trước cửa phòng ngủ với Cách Cách chờ ba mình đi ra.

Sau khi Cách Cách lấy được tiền, liền ăn mặc xinh đẹp, tung tăng đi ra ngoài luôn.

Khang Hi hưng phấn chờ Khang Duật phát lương.

Đương nhiên Khang Duật sẽ cho.

Nhưng mà đếm một hồi, không đúng nha, tại sao vẫn là 20 tệ.

Hần có chút khả nghi nhìn ba mình.

Khang Duật ngồi trên sô pha, nói vô cùng sâu sắc “Hoàng nhi, vĩnh, viễn, không, tăng, thuế.”

Vĩnh viễn không tăng thuế...

Cái này trong TV có nói, chính là không tăng thuế của dân nữa.

Nhưng mà có quan hệ gì với hần đâu?

Hần nhìn về phía Khang Duật, Khang Duật sớm không để ý tới hần, nhàn nhã ngồi trên sô pha đọc báo.

Hần buồn khổ, muốn hỏi, lại không biết nên hỏi như thế nào.

Chẳng lẽ nói “Ê, Hoàng a mã, tiền thiếu, thêm chút đi...”

Hần tối tăm cúi đầu, câu này nghe sao không được tự nhiên cho lắm.

Một hần còn thông minh, suy nghĩ một hồi, đột nhiên nghĩ ra nếu không tăng thuế của dân, thì khoản thu nhập từ thuế để nhập quốc khố cũng không tăng rồi.

Quốc khố = tiền tiêu vật.

Nhất thời, cứng lại rồi.

Nếu hần vẫn là tiểu hoàng đế, chẳng phải là cả đời chỉ được lấy 20 tệ.

Kinh hãi!!

Lần này tốt cuộc tới lượt Khang Hi chịu không nổi ngay đơ.

Lúc này, Miểu Miểu ra ngoài mua đồ ăn về nhà.

Hần lập tức méc mẹ “Mẹ, ba ăn hiếp con, cho con thiếu 5 tệ, kêu ba đưa cho con, kêu ba đưa con!!”

Hần đúng là rất nóng nảy, khôi phục lại bản tính của con nít – nhõng nhẽo, vừa dậm chân vừa kéo đồ Miểu Miểu, mặt đỏ bừng lên.

Miểu Miểu vừa nghe, kì quái, sao không xưng trăm nữa, hồ nghi nhìn về phía Khang Duật đang đọc báo.

Khang Duật bỏ báo xuống, mỉm cười nhìn Miểu Miểu, con người đen trong con mắt dài đẹp lóe ra ánh sáng nham hiểm, Miểu Miểu nhìn thấy, nhin không được run lên.

Từ đó bạn nhỏ Khang Hi không xưng là trăm nữa, NND “quốc khố” chỉ có 20 tệ ai thềm làm hoàng đế.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay a.

Phiên ngoại 4: Ba năm

3 năm ở Đức Khang Duật đã làm những gì???

Khang Duật ngồi ở khoang hạng nhất bay đi Hamburg – Đức, máy bay còn chưa cất cánh, gần đó là cửa thoát hiểm đóng chặt, nhớ tới bộ dạng nước mắt lưng tròng của Miểu Miểu trước khi đi, trong lòng hần liền chua xót. Thật muốn lao xuống, không đi nữa. Nhưng cơ hội chỉ có lúc này, hần nhất định sẽ nhin được, ngón tay hung hăng nắm chặt ghế vịn của tay ngồi, giống như làm như vậy có thể trối hần lại, sẽ không làm cho hần vì xúc động mà bỏ lỡ cơ hội này.

Tiếp theo, hắn lấy một tấm ảnh ra từ túi áo, thật quý trọng vuốt ve người trong ảnh, chưa xót thấp giọng lắm bầm “Ba năm, Miếu Miếu, chỉ ba năm!”

Máy bay rút cuộc cất cánh, đầu tiên bay tới Frankfurt, sau đó chuyển cơ, thời gian bay là 14 tiếng đồng hồ. Cho dù là máy bay của hãng LTU, ghế ngồi có rộng rãi đi chăng nữa, thì sau khi ngồi 5 6 tiếng cũng ngồi không nổi nữa.

Lôi Kiều rất hiếu động, thời kì 18 tuổi, căn bản không ngồi yên được, liền muốn tìm Khang Duật nói chuyện phiếm. Hắn giống Khang Duật, tham gia trận đấu ở Thượng Hải, sau đó qua được các cửa, tiến vào vòng phỏng vấn của tổng tài, cuối cùng trở hết tài năng. Cùng Khang Duật, Trần Húc thành ba người có thể đi Hamburg để nhận huấn luyện chính thức.

Hắn đặc biệt có hảo cảm với Khang Duật, ngoại trừ đều là người Đông Bắc ra, chính là ở cửa cuối cùng tổng tài hỏi bọn họ vì sao làm phi công thì Khang Duật trả lời.

Thật sự rất sâu sắc, rất nghiêm túc.

Hắn đẩy đẩy Khang Duật, Khang Duật đeo tai nghe, không biết đang nghe gì, cười vô cùng vui vẻ, hoàn toàn không có cảm giác như đang ngồi máy bay.

Lôi Kiều nhin không được lấy tai nghe ra, nhét vào tai mình “Xem cậu cười vui vẻ như vậy, để cho mình nghe nữa!”

Khang Duật không kịp phản ứng lại, liền bị hắn cướp tai nghe đi.

Trong máy phát ra một đoạn hội thoại của một thiếu niên và một cô gái.

“Miếu Miếu, thật nguyện ý gả cho mình? Xác định? Không hối hận?”

“Xác định, không hối hận! Gả cho cậu, ai sợ ai.”

“Không nói dối?”

“Tuyệt đối không, ai nói dối, ai là con rùa rụt cổ!”

Đoạn hội thoại này không ngừng lặp lại, không còn cái gì khác.

Lôi Kiều trợn to mắt nhìn Khang Duật “Cậu đừng nói cho mình là này giờ cậu đều nghe cái này, ngồi suốt 5 6 tiếng rồi, cậu không chán hả!”

Khang Duật đen mặt, vươn tay “Đưa mình!”

Lôi Kiều rụt cổ, gỡ tai nghe ra trả hắn “Keo kiệt! Nghe một chút thì sao?”

Một lúc sau, lại vô cùng tò mò hỏi : “Cô bé đó là cô vợ mà cậu nhắc tới trước mặt tổng tài hả?”

Khang Duật gật gật đầu, xem như trả lời.

Có xinh đẹp không? Quen biết hồi nào? Người nơi nào? Có tới tiền cậu không?”

Khang Duật là người cuối cùng lên máy bay, thậm chí thiếu chút nữa là bị muộn, cho nên Lôi Kiều và Trần Húc cũng chưa gặp Miếu Miếu.

Liên tiếp những câu hỏi được đặt ra, cũng không thấy Khang Duật trả lời, chỉ thấy hắn chỉnh lưng ghế dựa cho thoải mái, nằm xuống, lại còn tính đi ngủ nữa.

Lôi Kiều không hề biết rằng đây là người ta không để ý tới hắn, tiếp tục hỏi “Chúng ta phải đi ba năm lận, không sợ tới lúc đó người ta bị thằng khác bắt cóc hả?”

Khang Duật nghe xong cứng đờ, thật đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt đen thui thui lùì, một cổ tức giận như người ta chọc trúng chỗ đau, rống lên một tiếng “Câm miệng!”

Một tiếng này, ngoại trừ phi công trong khoang điều khiển, tất cả mọi người trên máy bay đều nghe được, may là bọn họ ngồi khoang hạng nhất, chỉ có tiếp viên hàng không lại xem xem có chuyện gì xảy ra.

Lôi Kiều bị hắn rống một tiếng hết hồn, biết biết miệng “Làm gì hung dữ vậy, không phải hỏi chút thôi.”

Khang Duật mặc kệ hấn, tiếp tục nằm xuống, quay lưng về hấn ngủ.

Lôi Kiều thật không thú vị liếc nhìn hấn một cái, đành phải phát ra thỉnh cầu nói chuyện phiếm với Trần Húc cùng tuổi ngồi trước mặt hấn.

Đáng tiếc, lúc người ta đang ngủ say sưa, lại bị tiếng rống của Khang Duật đánh thức, nhất thời không biết chính mình đang ở chỗ nào, đợi tới khi biết được mình đang ở trên máy bay, có chút không biết làm sao, vẻ mặt vô cùng đại ra.

Một lát sao, hấn bạo phát “Mẹ, tao không đi nữa, tao không đi Đức! Thả ta xuống, thả ta xuống!”

“ ... ”

Cả khoang hạng nhất náo loạn thành một đồng, chỉ có mình Khang Duật trấn định nằm ở chỗ mình, đeo tai nghe, vẻ mặt tươi cười.

Sau khi tới căn cứ hàng không của hãng LTU, Khang Duật gặp được thần tượng của mình – phi công hạng nhất thế giới, ngài Hoắc Nhĩ Tư – Thiết Kim Ngươi Tư – Để Ý Lai Đức, nhất thời một trận kích động. Bất quá cho dù hấn có kích động hơn đi nữa thì cũng sẽ không nhào lên giống Lôi Kiều và Trần Húc như vậy, vừa muốn xin chữ kí vừa muốn chụp hình chẳng hạn, cùng lắm chỉ là gật gật đầu hỏi han ân cần một chút, nhìn nhiều hơn một chút là xong.

Ở chung với ông ta ba năm lận, nếu đem toàn bộ kích động xài hết trong một lúc, tới lúc đó lại chẳng thú vị gì.

Nhìn người ta mới vài ngày, hấn đã cảm thấy thật chán, bất quá cũng không sao, chủ yếu là hấn tới học kỹ thuật.

Công ty hàng không LTU phúc lợi rất tốt, cho dù là nhân viên huấn luyện, cũng có phòng ngủ cá nhân, mỗi tháng còn có tiền lương khoảng 150 đô-la Mỹ, ăn uống còn không tốn tiền của chính mình, vì có nhà ăn cho nhân viên.

Ngay sau hôm Khang Duật tới Hamburg, thừa dịp buổi tối không cần huấn luyện, lấy cớ đi dạo xung quanh một chút, chạy vội tới một tiệm chụp ảnh, phóng tám ảnh của Miểu Miểu tới cỡ to nhất, đợi một giờ, hấn lật đà lật đặt cầm tám ảnh to ít nhất 40 tác về phòng, xé giấy bao đi, sau đó treo ngay đầu giường.

Vừa treo xong, nhất thời tâm trạng vô cùng sáng khoái, ngồi nhìn chăm chăm không rời tám hình, như vậy còn chưa đủ, còn leo lên giường, hung hăng hôn mấy cái với cái miệng nhỏ nhắn trên ảnh chụp.

Thỏa mãn, hấn mới tắm rửa đi ngủ.

Huấn luyện bắt đầu lúc 5 giờ sáng, đầu tiên là huấn luyện thể lực, đừng tưởng rằng phi công chỉ cần biết lái máy bay là xong, thể lực cũng rất quan trọng, cho dù là sức chịu đựng, lượng hô hấp, lực cánh tay, sức nắm hay là lực của bàn chân, đều nằm trong nội dung huấn luyện.

Sau khi tập thể lực buổi sáng xong, 7 giờ bắt đầu dùng bữa sáng.

Sau khi ăn sáng xong, nghỉ ngơi một giờ, tám giờ bắt đầu học lí thuyết.

Dạy hoàn toàn bằng tiếng Anh.

Hễ là thiếu niên mơ ước làm phi công đều biết, muốn làm phi công, điều kiện hàng đầu chính là tiếng Anh lưu loát, nó là ngôn ngữ thông dụng nhất trên thế giới, các chuyên gia trạm không lưu tuyệt đối sẽ không nói tiếng mẹ đẻ với bạn, ngay cả lệnh cũng hô bằng tiếng Anh.

Nhưng mà, dù sao bọn họ cũng còn trẻ, cho dù trong nước tiếng Anh rất tốt, có một số từ chuyên nghiệp, làm sao tiếp xúc qua được, bởi vậy trong chương trình huấn luyện lại thêm một nội dung – học tiếng Anh.

Nếu một người muốn học một ngoại ngữ, biện pháp nhanh nhất chính là đưa người đó tới giữa hoàn cảnh của ngôn ngữ đó đi, chưa tới nửa năm, khẩu ngữ của người này sẽ giống như tiếng mẹ đẻ vậy.

Vì vậy trong thời gian huấn luyện hầu như bọn họ đều nói tiếng Anh với nhau, tiếng Trung rất ít xuất hiện.

12 giờ trưa là giờ ăn trưa, cũng ăn trong 1 tiếng, ăn xong còn có 1 tiếng nghỉ ngơi, buổi chiều 2 giờ liền bắt đầu tiếp xúc ca-bin mô phỏng.

Giờ ăn tối là 7 giờ, ăn cơm xong sẽ không còn việc gì nữa, thuộc thời gian tự do.

Mấy ngày đầu huấn luyện bọn họ đều ăn không tiêu, hơn nữa việc huấn luyện thể lực buổi sáng khiến cho bọn họ y như lính đánh thuê, cả người đau nhức, có đôi khi không đứng thẳng lưng được.

Bất quá, người trẻ tuổi có thể chịu được huấn luyện, huấn luyện một tháng, bệnh gì cũng hết, có thể chạy có thể nhảy, hơn nữa đêm còn có thể đi sành nhảy, buổi sáng lại dậy lúc 5 giờ như bình thường.

Không thể cảm thán một câu tuổi trẻ thật tốt.

So sánh với hành vi tối buổi tối liền điên cuồng của Trần Húc và Lôi Kiều, cuộc sống của Khang Duật buồn tẻ như một ông cụ non. Cho dù trưởng thành rồi, hần cũng không uống rượu, sành nhảy, rượu chè toàn bộ miễn, một mực không tham gia, tiền lương được phát hần cũng lưu cho mình một phần ba, còn lại toàn bộ thông qua ngân hàng gửi cho mẹ già ở Phủ Thuận.

Lôi Kiều vì vậy từng cười nhạo Khang Duật, bất quá, rất nhanh liền trả giá đắt.

Trên thực tế, kể từ khi huấn luyện bắt đầu, Lôi Kiều đã từng bị Khang Duật chinh quá, ngay cả chính hần cũng không biết chọc tới Khang Duật hồi nào – hần đương nhiên không biết, nếu hần biết, lúc ở trên máy bay tuyệt đối sẽ không nói câu kia “Không sợ tới lúc đó bạn gái cậu bị thằng khác bắt cóc hả”.

Khang Duật nham hiểm đến mức có thể giết người mà không ai biết. Có một lần vào giờ cơm trưa, Lôi Kiều lúc huấn luyện phạm vào một lỗi, bị huấn luyện viên giữ lại, cho nên qua giờ cơm trưa, lúc vọt tới nhà ăn, thời gian cấp cơm đã qua, cái gì cũng không còn. Khang Duật biết Lôi Kiều không ăn được hải sản, mỗi lần ăn chắc chắn sẽ tiêu chảy. Lúc này Lôi Kiều đã đói tới mức bụng kêu rột rột, Khang Duật xuất hiện, thực tốt bụng đưa cho hần một cái bánh cà-ri bò mà hần thích nhất.

Lôi Kiều rất cảm động, không nghĩ ngợi gì liền ăn, làm sao mà biết được trong cái bánh đó bỏ thêm vài thứ, ở trong có cá, vị cà-ri lại nặng, hần căn bản phân biệt không được, phân biệt không được cá và thịt bò, bất quá mới ba giây, bụng hần liền nổi lên phản ứng, buộc lòng phải chạy như điên vào WC.

Quá gấp gáp, cũng không thèm xem xem có giấy vệ sinh hay không, đặt mông ngồi xuống, giải quyết vấn đề trước rồi nói sau.

Kết quả, sáng khoái xong mới phát hiện không có giấy vệ sinh.

Khang Duật thật hợp thời đưa một cuộn giấy cho hần, hần bắt người tiếp nhận đi chùi, chùi xong, một trận cay nồng truyền khắp toàn thân, làm cho hần ngay cả đi đường cũng giống như chịu khổ hình.

Kinh khủng nhất là, lúc hần cay tới mức không ngồi được, Khang Duật cười vô cùng nham hiểm đi ngang qua, làm cho hần nổi cả da gà.

Trần Húc cũng từng bị Khang Duật trả thù, kết cục còn thảm hơn Lôi Kiều.

Hần bất quá là sau khi nhìn thấy ảnh chụp của Miểu Miểu, đánh giá một câu “Cô bé này rất bình thường a!” liền vào buổi tối lúc đi toilet, vẫn là trong tình huống vô cùng khẩn cấp như vậy, như thế nào cũng không cởi được dây lưng, nín đến cực hạn, nhịn không được nữa, sau đó là văn chương trôi chảy.

Đi tiểu còn không sao, lại téo nghoe lúc đi đại tiện, làm cho vốn ngưỡng chừng hần, ngồi trong WC một đêm không dám đi ra.

Khủng bố! Thật sự rất là khủng bố!

Vì vậy, bọn hần học xong thế nào làm một con “người”!

Những ngày huấn luyện bọn họ trải qua thật sự rất thê thảm, cũng giận mà không dám nói gì, bị Khang Duật chèn ép như nô bộc. Trong ký túc xá, mỗi phòng ngủ đều có điện thoại, có thể gọi đường dài, nhưng mà chi phí tự mình trả, vì phí gọi quốc tế rất mắc, bọn hần cũng không dám gọi, trừ phi thật sự nhớ nhà, mới có thể gọi khoảng một phút.

Trong phòng Khang Duật đương nhiên cũng có điện thoại, nhưng hắn chưa bao giờ gọi điện thoại trong phòng của mình, tất cả đều đến phòng bọn hắn gọi, một lần gọi chính là nửa tiếng, hơn nữa khi gọi số ở Thượng Hải thì chưa tới 45 phút tuyệt đối sẽ không gác máy.

Có một lần, Trần Húc nhin không được liền hỏi Khang Duật “Sao cứ tới phòng mình với Lôi Kiều gọi quài vậy!”

Khang Duật đáp lại bằng một nụ cười thật tươi – một nụ cười âm hiểm đầy khủng bố.

Hôm sau, lúc hắn đang tắm rửa, không có nước nóng, lúc đó là giữa mùa đông, bọt xà phòng trên người hắn còn chưa sạch sẽ đâu, trong mắt đều là dầu gội đầu, làm cho mắt hắn ngày hôm sau đỏ bừng.

Trần Húc sợ hết hồn, sau này rốt cuộc không dám hỏi nữa.

Mãi cho tới khi bọn họ đều tự mua điện thoại di động rồi, hiện tượng này mới chuyển biến tốt đẹp. Ngoại trừ lúc huấn luyện phải tắt điện thoại, thời gian khác Khang Duật đều cầm điện thoại gửi tin nhắn, mỗi khi gửi xong một tin nhắn, hắn liền mừng rỡ y như ăn mật vậy, nếu nhận được nhiều tin nhắn, tâm trạng trong ngày hôm đó sẽ vô cùng tốt, đùa với hắn một chút, chỉ cần không có gì quá kiêng kỵ, hắn đều cho qua, nếu tin nhắn ít, hoặc là rõ ràng không có, tâm trạng hắn liền đặc biệt kém, sau đó, cho dù không nói chuyện với hắn, hắn cũng có cách làm cho mình phạm lỗi, làm cho mình bị trả thù.

Trần Húc và Lôi Kiều từng một lần xúc động muốn đứng ngay đường băng, để máy bay đâm chết đi cho rồi.

Đang lúc nghĩ như vậy, tổng tài LTU tới đây, tới xem tiến độ huấn luyện của bọn hắn, Khang Duật cuối cùng cũng thu liễm một chút.

Vị tổng tài này không chỉ tự mình tới, còn mang tới cậu con trai mà mình thương yêu nhất Leo Carter, một cậu thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn Lôi Kiều và Trần Húc. Nguyên tưởng rằng loại công tử nhà giàu này nhất định sẽ rất khó hầu hạ, lại tương phản là Leo rất hòa đồng, rất nhanh liền chơi thân với bọn họ, lúc đi chơi không khác gì bạn thân.

Giấc mộng của hắn cũng là làm phi công, cũng rất có điều kiện thực hiện, vì vậy liền huấn luyện cùng bọn họ, tổng tài vì con mình, cũng ở căn cứ hàng không mấy tháng.

Trong lúc này đã xảy ra một chuyện thú vị, chính là họ của Khang Duật.

Ngay từ đầu không ai biết hắn họ Ái tân giác la, lúc tuyển chọn, hắn cũng ngại phiền toái, viết hai chữ Khang Duật ngay trên bảng báo danh, lúc ấy nhận tự liệu là người Trung Quốc, nhìn qua chứng minh của hắn, cũng thất kinh một chút với họ Ái tân giác la này, cũng không nói nhiều, phản ứng gì, cũng là để bớt việc, trên ô chứng minh cũng ghi hai chữ Khang Duật. Lúc bay tới Đức, việc đặt vé máy bay có trục trặc, cuối cùng vé máy bay do chính bọn hắn đặt, tới Đức, công ty mới trả tiền, cho nên cũng không biết họ của hắn, chính hắn tới giờ cũng chưa nói qua mình họ Ái tân giác la, tên là Khang Duật, tất cả mọi người đều nghĩ hắn họ Khang.

Chỉ tới khi tổng tài đưa bọn họ đi nghỉ phép ở Hawaii, thì họ của Khang Duật ở trên hộ chiếu lộ ra.

Vị tổng tài này là một người mê Trung Quốc, biết họ của hắn là Ái tân giác la, nhất thời kích động như động kinh, người ngoại quốc chính là như vậy, đối với người của họ, mặc kệ có xuống dốc hay không, đều đối xử bình đẳng, huống chi dòng họ Ái tân giác la này trong lịch sử cũng có tiếng tăm lừng lẫy. Trong mắt tổng tài, Khang Duật cùng cấp bậc với thành viên trong hoàng gia Anh Quốc, nghĩ tới tương lai sẽ có một thành viên hoàng gia lái máy bay cho công ty ông ta, lại kích động chịu không được. Cuối cùng còn phi thường nhiệt tình truy hỏi tổ tiên hắn là vị nào, Khang Duật bị ép hỏi không có cách nào khác, liền nói cho ông ta hắn là hậu duệ của hoàng thân, nói cách khác nếu triều Thanh còn tại, hắn chính là một vị Vương Gia.

Bởi vì Vương Gia dùng tiếng anh nói chính là could be same level with “duke”, bởi vậy cuối cùng liền đơn giản hóa thành duke, cái này liền thành tên tiếng Anh của hắn.

Khang Duật biết chính mình tự dưng bị lấy cái tên Duke thành tên tiếng Anh, mặt nói thối bao nhiêu, là thối bấy nhiêu.

Cái tên này quá sến.

Sau khi Lôi Kiều và Trần Húc biết, căn cứ vào niềm “tôn kính” đối với hần cũng liền đổi giọng gọi hần là Vương Gia bằng tiếng Trung.

Hần nhưng lại có vẻ thích tên Vương Gia, có lẽ là do bị kêu từ nhỏ.

Cứ như vậy ngày qua ngày, có một ngày Khang Duật nhận được tin nhắn Miểu Miểu gửi, trên đó viết “Duật, em mua máy tính, em có máy tính! Số QQ của em là...”

Khang Duật vui tới mức giống như sắp điên, hần đã sớm dùng máy tính, nhưng mà lúc này trong nước tuy rằng đã thông dụng máy tính, nhưng giá cả lại mắc như xa xỉ phẩm vậy. Nếu Miểu Miểu nói có máy tính, cái này nghĩa là hần có thể nhìn Miểu Miểu rõ ràng rành rành.

Đêm đó, Khang Duật không thèm ăn tối, lật đật chạy về phòng ngủ, mở máy tính, lên QQ, thêm bạn, sau đó xác nhận, rất vui mừng thấy được ngày nhớ đêm mong u Dương Miểu Miểu.

Lúc này chất lượng Wc rất thấp, vừa tối, lại nhòe, chỉ có thể thấy khuôn mặt tươi cười của Miểu Miểu, Khang Duật đã rất thỏa mãn, trước tiên là chụp lại.

Đối với tấm hình nhìn không quá rõ ràng, chỉ có thể nhìn ra được khuôn mặt Miểu Miểu kia, nhìn suốt một đêm.

Vì vậy một thời gian sau đó, vừa đến buổi tối Khang Duật liền nhốt chính mình vào trong phòng, chat Wc với Miểu Miểu.

“Miểu Miểu, đại học học vui không?”

“Ừ, quen được mấy người bạn tốt.”

Khang Duật nhíu mày “Nam hay nữ?”

Miểu Miểu đang ăn kem “Nữ!”

Đôi mày của Khang Duật buông lỏng ra “Nữ là tốt rồi, nữ là tốt rồi!”

Vẻ mặt Miểu Miểu mờ mịt.

Lại có một lần, Miểu Miểu mở Wc ra, đi làm việc khác, Khang Duật đợi thật lâu cũng không thấy Miểu Miểu tới, vì vậy điên cuồng ấn Buzz trên QQ, kết quả lại gọi tới Diễm Diễm.

“Miểu Miểu đâu?” mặt Khang Duật thú hoắc nghiêm hỏi.

Diễm Diễm trả lời “Anh rể, chị em tạm thời không rảnh trả lời anh.”

Khang Duật khó chịu chau mày lại “Có ý gì?”

Diễm Diễm cười xấu xa “Chị, đã yêu một tên khác!”

Khang Duật bật mạnh dậy từ ghế, gầm rú một trận với máy tính “Là thằng nào??”

Diễm Diễm bị hần dọa tới, bật thốt lên “Kudo Shinichi!”

Lại còn là người Nhật Bản.

Lúc này tiếng nói của Miểu Miểu vọng ra “Khang Duật, thật xin lỗi, em mãi lo xem phim hoạt hình!”

Khang Duật sững sốt một chút.

Miểu Miểu bắt đầu nói ào ào “Ừ, là một bộ phim hoạt hình trinh thám, tên là “Thám tử lừng danh Conan” Kudo Shinichi ở trong đó, thật là đẹp trai, đẹp trai muốn chết.

Lúc này Khang Duật bình tĩnh lại, thả máy tính lại lên bàn.

Miểu Miểu còn đắm chìm trong sự si mê với phim hoạt hình, thao thao bất tuyệt người ta tốt cỡ nào, lợi hại cỡ nào, thần kỳ cỡ nào.

Khang Duật bốc lửa hừng hực, rống lên một tiếng “Câm miệng!”

Miếu Miếu bị dọa tới, hoảng sợ nhìn hấn.

Đối diện vài giây sau...

“Duật...sao anh lại giận?” tiếng nói ngọt ngào của Miếu Miếu vang lên, vẻ mặt cũng là điềm đạm đáng yêu.

Khang Duật vốn muốn tắt Wc, không để ý tới Miếu Miếu, chính là vẻ mặt của Miếu Miếu thật sự rất mê người, nhin không được lại chụp lại, lưu vào máy, tiếp tục lưu.

Cứ như vậy, Khang Duật cảm thấy mỗi ngày cũng dễ dàng hơn, rảnh rỗi liên chat Wc với Miếu Miếu. Nhưng mà có đôi khi vì Miếu Miếu phải học thi, hấn chỉ có thể chịu đựng không “gặp mặt” với Miếu Miếu. Vào những lúc như thế này, tâm trạng hấn đặc biệt thối, thối tới mức không xem ai thuận mắt, cho dù con của tổng tài cũng không để mắt mũi.

Leo lại không xem sắc mặt của người ta chút nào, cũng không biết có phải tổng tài bảo vệ hấn tốt quá hay không, tính cách của hấn tùy hứng y như con nít vậy.

Có một lần hấn nằng nặc kéo Khang Duật đi uống bia, người Đức thích uống bia với giò heo, bia là nốc từng ly từng ly, giò heo thì nhai tới mức vỡ bụng. Khang Duật vốn không để ý tới hấn, nhưng lại nghĩ thấy Miếu Miếu gần đây lo học thi, phải một tuần không thể gặp hấn, hấn liền buồn bực, cũng muốn uống rượu.

Còn nữa, máy tính của hấn có chút vấn đề, cứ treo máy mãi, không biết có phải do dùng nhiều lắm hay không, làm cho hấn vô cùng buồn bực.

Lúc đi ra ngoài Leo rất kém, uống mới chút xíu liền say, say còn chưa tỉnh, còn chọc tới một đám lưu manh người địa phương, ở nước ngoài dùng súng lục là hợp pháp, một vụ nổ súng giết người vì khó chịu vô cùng bình thường. Hấn chọc ai không tốt, lại chọc trúng một đám vô cùng hung ác, kết quả bị người đuổi giết.

Leo say quá cần cầu, lúc bị đuổi giết rất không hợp tác, làm Khang Duật tức tới mức muốn bỏ hấn lại luôn, nhưng mà nghĩ lại nếu như hấn chết, phỏng chừng chính mình cũng không có ngày lành, không thể không mang theo cục nợ đó chạy trời chết.

Đối phương cũng nổi giận, nổi súng tùm lum, đạn lạc trúng ngay tay Khang Duật, cũng may lúc đó có người qua đường nhìn thấy, đúng lúc báo cảnh sát, nếu không hấn thật sự chết.

Hấn bị đưa tới bệnh viện gần nhất chữa trị, tổng tài rất nhanh đuổi tới, vừa cảm ơn, vừa xin lỗi hấn. Điều đó là đương nhiên, hấn bị thương, nhưng con ông ta cũng đi lại không có việc gì, còn say bí tỉ, thấy thế nào cũng giống như cứu con ông ta.

Tổng tài vô cùng cảm kích hấn, liền hỏi hấn muốn báo đáp như thế nào.

Trông mắt Khang Duật chuyển một vòng “Phiền toái ngài lắp đặt cho tôi một dàn máy tính xịn nhất là được!”

“...”

Tổng tài lại cảm động hơn, cứu con ông ta, lại chỉ cần báo đáp như vậy, hảo cảm đối với Khang Duật lại tăng lên N lần.

Sau khi Khang Duật ra viện, Leo liền quần quýt hấn hơn, quả thực xem hấn như anh em, là huynh đệ, đi chỗ nào đều kêu hấn đi theo. Nghĩ có quan hệ tốt với hấn, sẽ có ưu đãi nhiều hơn, Khang Duật cũng không so đo, hơn nữa tên này đúng là cũng có chỗ đáng yêu, đủ khờ khạo, đủ ngây thơ, không hề giống người trưởng thành, quan trọng nhất là, hấn là người duy nhất thấy ảnh chụp của Miếu Miếu sẽ không nói ra lời nào chối tai.

Chỉ vì lí do cuối cùng, mà Khang Duật chưa bao giờ gài hấn.

Thời gian qua thật nhanh, đảo mắt sắp qua 3 năm, chỉ hơn một tháng nữa, hấn có thể về nước, tâm trạng của hấn lại tốt hơn, mỗi ngày vẻ mặt đều vô cùng vui vẻ.

Lúc này, chương trình huấn luyện cũng đã chấm dứt, hấn nghênh đón kì thi lấy chứng chỉ, chỉ cần đậu, hấn liền có thể trở thành phi công thực tập, trở lại Thượng Hải gặp Miếu Miếu.

Kì thi thật thuận lợi, ngay cả thần tượng của hấn – vị phi công hàng đầu kia cũng khen hấn không dứt lời.

Hết thấy đều trong bàn tay hần.

Hần gọi điện thoại cho mẹ trước, chỉ báo bình an, vừa định gọi cho Miếu Miếu, liền thấy một người phụ nữ mặc đồ hồng đi tới. Hần biết cô ta, thư ký của tổng tài, một người rề rà.

Cô ta tựa hồ có ý tứ đặc biệt với hần, không phải đã lông nheo, thì là xoay eo, xoay hông, lấy ánh mắt của đàn ông, cô ta đích thực là một vũ vật, thành thực, gợi cảm, nóng bỏng, một người có đủ tiêu chuẩn hồ ly tinh.

Khang Duật làm như không nhìn thấy, trực tiếp còn muốn chạy, cô ta ngăn hần lại.

“Hi, Duke!”

Hần vì lễ phép, gật gật đầu, xẹt qua cô ta, tiếp tục đi.

Cô ta lại đi lên cản, lại còn cởi lỗ cỡ áo, làm tư thế lộ ra một mảng ngực lớn, thậm chí còn ngả ngón dùng ngón tay sờ sờ cầm hần.

Khang Duật nhú mày.

“Đẹp trai, anh cũng sắp đi rồi, không muốn phong lưu một chút sao?” có một số người phụ nữ cho dù là lúc dụ dỗ đàn ông, đều vô cùng mê hoặc như vậy, sẽ không làm cho người ta cảm thấy thấp hèn.

Khang Duật nhìn chăm chăm ngực của cô ta.

Cô ta nghĩ hần si mê tư thế của mình, càng kéo thấp áo xuống.

Ai ngờ Khang Duật cười lạnh một tiếng “Thật có lỗi, khẩu vị của tôi không nặng, không có hứng thú với bò sữa!”

Đồ đồ lập tức biến sắc.

Khang Duật mỉm cười thật lễ độ nói “Tôi thấy cô nên từ chức đi. Nông trại sữa càng thích hợp cô hơn!”

Nói xong, lật đật bỏ chạy rồi.

Đồ đồ tức giận tới mức mũi cũng sắp méo qua một bên, mang đôi giày cao gót khoảng 7 tấc rời đi.

Quay lại phòng ngủ, Khang Duật liền gửi tin nhắn cho Miếu Miếu : Miếu Miếu, bây giờ anh rảnh, chat Wc!

Trả lời hần lại là : Wc hư rồi, đang sửa! QQ!

Hần ngại QQ phiền toái, trực tiếp gọi điện thoại qua.

Lập tức có người bắt máy, tiếng nói ngọt ngào lại hơi trầm đục của Miếu Miếu vang lên “Duật!”

“Sao giọng nói nghe nghèn nghẹn vậy, bị cảm?” cho dù là một chữ, hần cũng nhận ra tiếng nói của Miếu Miếu khác biệt.

“Có...có chút!” Miếu Miếu trả lời.

“Có nặng không, uống thuốc chưa, uống nhiều nước vào!” lời dặn dò liên tiếp rất nhanh nhả ra từ miệng hần.

“Không sao hết, uống thuốc rồi, cũng uống nhiều nước rồi!” Miếu Miếu từ từ trả lời từng cái.

Hần ngồi trên giường an tâm gật gật đầu “Ừ! Vậy mới được, đừng mất ăn mất ngủ xem phim hoạt hình, sử khỏe em vốn không tốt lắm...”

“Anh, anh chừng nào về?” Miếu Miếu đột nhiên hỏi.

“Ngày bảy tháng tam, 8 giờ 15 phút tối tới Thượng Hải, cửa ra số 1 sân bay Phố Đông, chuyến bay 3846 của hãng LTU!”

“Từ từ, nói chậm một chút, để em ghi lại đã.”

“Nhớ cái gì, trước khi anh lên máy bay sẽ gửi tin nhắn cho em, em không dám tới đón anh hả, hừ hừ!” hần thích bộ dạng sốt ruột như vậy của Miếu Miếu, ngả người ra sau, nằm trên giường cười thật tươi.

“Nói cho bác Trầm chưa?” Miểu Miểu lại hỏi.

“Nói rồi, anh kêu bác ấy ngày đó tới đón em, để em khỏi mơ hồi tìm không được chỗ!”

Hắn còn không biết Miểu Miểu sao, sống tới bây giờ, cũng chỉ đi tới sân bay lần tiễn hắn đi Đức, kêu Miểu Miểu một mình tới đón hắn, hắn cũng thật sợ làm mất luôn.

“Duật, lần này anh về, không đi nữa chứ?” giọng nói của Miểu Miểu mang theo một chút khẩn cầu.

“Anh về sẽ bắt đầu nhận nhiệm vụ bay, phải thực tập 3 năm, nếu được chuyển chính thức, anh sẽ xin ở lại Thượng Hải nhận nhiệm vụ, yên tâm đi, ngoan ngoãn chờ anh về!”

“Ừ! Em vốn ngoan ngoãn chờ anh về mà.”

Tiếng nói giống như em bé ngoan của Miểu Miểu, làm cho Khang Duật đang nằm trên giường thích thú tới mức cười phá lên.

Rồi đột nhiên, Miểu Miểu hơi nức nở nói “Duật, em nhớ anh!”

Khang Duật cứng đờ, vội vàng bật dậy.

Miểu Miểu khóc sao?

Hắn có vẻ vô cùng khẩn trương, lại đau lòng, lập tức buông di động, mở máy tính ra, nhớ tới Miểu Miểu nói Wc hư, hắn lập tức gõ số QQ của Diễm Diễm.

Diễm Diễm vừa vặn đang ở trên mạng.

“Anh rể, anh tìm em làm gì?”

Hắn phát ra yêu cầu chat Wc, Diễm Diễm không thèm để ý, lập tức ấn từ chối.

Hắn không nhụt chí, lại ấn tiếp một cái.

Diễm Diễm không còn cách nào khác, đành phải đồng ý yêu cầu.

Wc vừa hiện ra, Khang Duật liền quát “Kêu chị em lại đây!”

Mặt Diễm Diễm đen thui, vì sợ tính cách hung ác lại vô cùng nham hiểm của hắn, không dám chọc vào, đành phải kêu to về phía phòng ngủ của Miểu Miểu “Chị, nói với anh rể, em cũng có không gian cá nhân, máy tính của em là vật phẩm cá nhân, không phải công cộng!”

Rất nhanh, Miểu Miểu hốt ha hốt hoảng xuất hiện trong Wc.

Miểu Miểu không khóc, trong lòng hắn dễ chịu một chút, lại nhìn đến cái mũi sưng lên còn bịt bông của Miểu Miểu thì lập tức nổi giận.

Kể lừa đảo này, nói cái gì Wc hư, thì ra là lừa hắn.

Hắn nhất thời phát ra một tiếng hét to “Mũi em bị gì vậy!”

Miểu Miểu ngồi trên ghế, lắp bắp nói “Bốc...bốc hỏa!”

“Bốc hỏa mà mũi sưng như vậy hả!” hắn tức giận tới mức sắp vỡ mạch máu.

Sao cô ấy lại không chịu chăm sóc chu đáo cho chính mình vậy.

“Không nói cái này nữa, sao tự nhiên làm phiền Diễm Diễm vậy!” Miểu Miểu ngắt lời hắn.

Khang Duật thời dãi, biết Miểu Miểu không khóc, hắn đứng là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Không phải nói nhớ anh sao, bây giờ anh để em xem cho đã! Cũng để anh xem em có khóc không, đỡ để anh phạm lỗi lúc luyện tập!”

“Không, em không sao!” Miểu Miểu vội vàng lắc đầu.

Hắn nhìn thấy Miểu Miểu trên Wc, vừa nhìn thấy cô, có đôi khi cho dù tức giận, cũng giận lâu không được, nghĩ đến Miểu Miểu nói nhớ hắn, trong lòng hắn vừa chua xót lại vừa ngọt.

“Nhìn thấy anh, còn khó chịu sao?”

Miểu Miểu lắc đầu.

“Giơ tay ra đi!” hấn nói.

“Sao vậy?” Miểu Miểu có vẻ thật nghi ngờ.

Hấn nói dịu dàng “Cho em sờ sờ anh!”

Miểu Miểu sửng sốt một chút, một lát sau bàn tay nhỏ bé liền sờ sờ trên màn hình, Khang Duật thấy ngón tay non mịn của cô, ở trên màn hình rõ ràng như vậy, thật hận không thể xuyên qua màn hình, tự mình cảm thụ Miểu Miểu.

Còn một tháng ba ngày nữa.

“Một tháng ba ngày nữa, em chỉ có thể sờ anh như vậy, nhịn một chút, được không?”

Miểu Miểu nức nở “Ừ!”

Hấn giận dữ nói “Cười một cái cho anh xem, để anh an tâm!”

Miểu Miểu nhếch môi, muốn cười, chỉ có điều cười rất cứng ngắc, lại nhét bông, mũi lại sưng, thật sự rất xấu.

Chỉ có Khang Duật cảm thấy thật đáng yêu, đáng yêu tới mức rất muốn ôm Miểu Miểu thật chặt,

Còn một tháng ba ngày đầu, hấn cần một thứ để ký thác, hấn ấn nút chụp hình.

“Được! Anh chụp lại! Bộ dạng này của em, ít nhất có thể làm cho anh cười một tháng!”

Hấn lưu lại, lưu trong tập tin có vô số hình ảnh của Miểu Miểu.

Xì một tiếng, Miểu Miểu bật cười, cười vô cùng đáng yêu.

Khang Duật lại chụp trộm lại.

“Ha ha ha ha!” Miểu Miểu cười vô cùng vui vẻ.

Khang Duật thấy được, cũng nhịn không được cười rộ lên.

Lúc này, loa máy tính vang lên tiếng rống giận sôi máu của Diễm Diễm “Hai người đôi cầu nam nữ này. Em muốn đoạn tuyệt quan hệ với hai người!”

Khang Duật mới không thèm để ý, vẫn đang si ngốc nhìn khuôn mặt tươi cười của Miểu Miểu.

Còn có, còn có một tháng lẻ ba ngày.

Ngày 8 tháng 7 năm 2002, 8 giờ 15 phút tối, máy bay vững vàng hạ cánh xuống sân bay quốc tế Phổ Đông – Thượng Hải, Khang Duật cơ hồ giống như là bay nhào ra ngoài máy bay, dọc theo đường đi hấn như con chim nhỏ, cùng hấn trở về Leo đều đi theo không kịp, đành phải ở phía sau hô to “Duke, chờ tôi một chút!”

Làm sao còn bóng dáng hấn nữa.

Lúc kiểm tra thì hấn nóng lòng tới mức muốn giết tất cả mọi người đứng phía trước hấn, nhanh lên, nhanh lên nữa, tới khi chính mình qua được hải quan kiểm tra, mới hấn ấn nút cho điểm phục vụ, hấn không chút nghĩ ngợi liền ấn nút “Rất bất mãn.”

Ai biểu anh ta chậm chạp như vậy làm gì.

Nhân viên hải quan vô cùng vô tội, vô cùng ai oán nhìn hấn.

Hấn cười lạnh, quay đầu bỏ đi.

Ngay cả hành lý hấn cũng không muốn cầm, tính trực tiếp lao ra. Nhưng nghĩ tới quà tặng Miểu Miểu vẫn còn trong đó, tức giận đành phải đứng chờ lấy hành lý.

Hành lý vừa cầm được, hắn liền chạy vội tới cửa ra, tầm mắt không ngừng tìm tòi bóng dáng ngày nhớ đêm mong trong đám đông.

Miểu Miểu, em ở đâu, em ở đâu?

“Tiểu thư, chỗ này không thể vào!” một nhân viên bảo vệ đột nhiên hô to lên một tiếng.

Hắn lập tức nhìn về phía nhân viên bảo vệ.

Chỉ thấy Miểu Miểu dùng một cước liền đá văng nhân viên bảo vệ ra, sau đó nhào về phía hắn.

Hắn kích động ném va li, mở hai tay ra...

Miểu Miểu...may mắn, may mắn em không bị người khác bắt cóc.

Trái tim buột chặt 3 năm, rốt cuộc vào giờ phút này thả lỏng.

Phiên ngoại 5: Tuổi lớn sinh con

Chủ nhật ngày 18 tháng 4 năm 2023, là sinh nhật 43 tuổi của Khang Duật, đối với một người đàn ông mà nói, tuổi này là tuổi hấp dẫn nhất. Hắn không chỉ hấp dẫn, còn có sự nghiệp thành công – làm cơ trưởng, tuy rằng phi công nhiều tiền còn có thể đi chơi khắp thế giới, nhưng chỉ riêng việc bay quá nhiều làm tóc bạc, rụng sớm, ngoài ra còn có bệnh giãn tĩnh mạch, nhưng nhìn Khang Duật thử xem, hắn hoàn toàn không có, tóc rậm rạp không hề có một cọng tóc bạc còn không nói, còn đen bóng giống như mỗi ngày ăn hà thủ ô vậy, làn da lại bóng loáng nhìn không ra một nếp nhăn nào như yêu tinh vậy, từ nhỏ liền đẹp trai, tới tuổi này sự thành thực hấp dẫn của đàn ông lại phát ra vô cùng vô tận, chỉ cần là phụ nữ thấy hắn con mắt ai cũng biến thành hình trái tim, nhân tiện lại nghỉ chân thêm 3 phút để nhìn bóng lưng của hắn biến mất trong tầm mắt. Ở trên người hắn không nhìn thấy được hiện tượng đàn ông nuôi gia đình vất vả, hoàn toàn giống như ông chú lông bông.

Mặc dù là ngày nghỉ nhưng Khang Duật cũng dậy sớm theo thói quen, chủ yếu là do Miểu Miểu không nằm lười trên giường, từ 8 năm trước Miểu Miểu bắt đầu chính thức bước vào hàng ngũ bà nội trợ trẻ vô cùng có trách nhiệm, buổi sáng 5 giờ là dậy, đánh răng rửa mặt xong, liền bắt đầu xay sữa đậu nành làm điểm tâm, có đôi khi cũng sẽ đi ra ngoài mua vài món trong nhà không làm được về để bữa sáng phong phú hơn, bình thường đúng 6 giờ rưỡi sáng trên bàn sẽ để điểm tâm đầy đủ chờ hai cha con hắn lê năn, lại làm thêm cho bọn hắn cơm trưa đầy đủ dinh dưỡng và phong phú, tiễn bọn hắn đi học, đi làm. Nếu hắn và con gái cũng nghỉ ở nhà, Miểu Miểu nhất định sẽ hầm một nồi canh vô cùng bổ dưỡng cho bọn hắn uống, một ngày 3 bữa, cơ hồ mỗi ngày đều là mỗi món khác nhau.

Mấy đồng nghiệp rất nhiều năm trước còn đều cảm thấy hắn lấy Miểu Miểu là chịu thiệt, vì Miểu Miểu không đủ xinh đẹp, tới bây giờ bọn họ mới biết ánh mắt của hắn tốt, cưới một người vợ hiền lành như vậy, hầu hạ hắn như ông lớn vậy.

Ngẫm lại bây giờ rất giống ước nguyện trước đây, bắt Miểu Miểu hầu hạ hắn, nấu cơm giặt quần áo, còn sinh con, vấn đề là loại ước muốn trả thù lúc còn nhỏ đã biến mất từ lâu, hắn thật sự không muốn Miểu Miểu như một bà già hầu hạ hắn, chỉ có thể nói hắn may mắn gặp được một cô gái tốt.

Hắn liếc nhìn vị trí trống rỗng bên cạnh, hiện tại càng muốn cái cô này nằm trên giường lâu thêm chút nữa, mới sáng sớm liền trống rỗng lạnh lùng thật không thú vị. Dù gì hôm nay cũng là sinh nhật hắn.

Xuống giường, ngoài cửa sổ hoa thơm chim hót, không khí vô cùng trong lành, hắn duỗi lưng một cái, rửa mặt xong, liền ngồi trên sofa đọc báo như ông lớn vậy, hắn tính mang Miểu Miểu đi nhà hàng xoay tròn 6 sao mới mở ở Thượng Hải ăn cơm chiều, dù gì cũng là sinh nhật, thật ra thì...hắn giống như đang đọc báo, thật ra là đang tỉnh bơ đem chìa khóa cửa phòng khách sạn xa hoa từ dưới đệm sofa nhét vào trong ví.

Nếu như cho Miểu Miểu biết trước, chắc chắn sẽ gào to một câu “Cái này có thể mua bao nhiêu con chó a...” những điều tương tự vậy, vân...vân, chín phần sẽ bắt hắn đi trả phòng, còn không bằng ăn cơm xong, lấy ra chìa khóa lập tức kéo vào phòng luôn cho bớt việc, đỡ cho hắn phải giận tới đen mặt.

Nhìn đồng hồ trên tường phòng khách, nhũm mày, bình thường giờ này Miểu Miểu hẳn là mua đồ ăn sáng xong về rồi a.

Mười sáu tuổi Cách Cách mặc áo ngủ hình con chó ngủ, lê đôi dép hình con chó hoạt hình từ trên lầu xuống, chúi chúi đôi mắt nhấp nhem, một bộ chưa ngủ đủ, nó vò vò tóc ngáp một cái, nói với Khang Duật “Chào buổi sáng, ba.”

“Chào buổi sáng!” Khang Duật liếc nhìn con gái cứng một cái, lại quay đầu về tờ báo “Sao dậy sớm vậy, tính đi ra ngoài?”

Cách Cách dạ một tiếng, nhìn về phòng bếp một chút “Mẹ đâu?”

“Đi mua đồ ăn sáng, còn chưa về.”

“À!” Cách Cách tùy ý trả lời, vào bếp mở tủ lạnh ra, lấy hũ chanh ngâm Miếu Miếu tự làm ra, rót một chén nước ấm nhuận nhuận miệng.

Bất quá một lát sau, Miếu Miếu đã trở lại, vừa mở cửa ra, Miếu Miếu liền đem một hộp đồ ăn bỏ lên bàn, sau đó lật đặt đi vào WC không nói câu nào, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Hai cha con kinh ngạc nhìn cửa WC, đây là sao vậy, bình thường nhất định Miếu Miếu sẽ dọn đồ ăn trong hộp ra, còn nói một số tin đồn thú vị nghe được ở chợ, chưa từng giống hôm nay chưa nói câu nào liền chạy vào WC.

Cách Cách nghĩ tám phần là do buồn tiểu quá.

Chỉ có điều, đã ba mươi phút trôi qua, Miếu Miếu còn chưa đi ra.

Khang Duật có chút lo lắng, đang tính gõ cửa WC hỏi, chuông cửa ngay phòng khách lại vang lên.

Cách Cách cắn bánh đường giơ tay lên, ý là để nó mở cửa.

Cửa mở, thiếu niên tóc vàng mắt lam đẹp trai hiện ra.

“Sao cậu tới sớm vậy?” Cách Cách tiếp tục ăn bánh đường, hỏi cậu thiếu niên đẹp trai.

Cũng 16 tuổi Tề Dự cởi giày, đi vào “Mình sợ cậu ngủ quên, cho nên tới sớm một chút.”

“Mình dậy sớm mà!” Cách Cách trả lời, lại chỉ chỉ bàn ăn “Ăn sáng không, mẹ vừa mua, còn nóng.”

Tề Dự lắc đầu, thỉnh linh đụng phải tầm mắt Khang Duật.

Khang Duật híp mắt lại, âm u xem xét hần, Tề Dự nhất thời cảm thấy lạnh toàn thân, nuốt nuốt nước miếng, xoay người 90 độ, lệ độ cung kính ân cần thăm hỏi “Chào, bác...bác trai.”

Khang Duật không trả lời, kể từ hai năm trước Cách Cách nói cho hần, nó yêu sớm, hần liền thích không nổi thẳng nhóc này, đối với việc yêu sớm hần không có tư cách gì giáo dục con gái, cái này gọi là trên không “nghiêm”, dưới giường “oai”, năm đó không phải hần liền dính theo Miếu Miếu sao.

Tề Dự bị hần trừng không dám ngẩng đầu, vẫn cúi đầu 90 độ.

Đối với mỗi người cha mà nói, người yêu của con gái tựa như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, vì đánh người là phạm pháp, cho nên mấy ông bố thường thích dùng ánh mắt giết người “đâm mấy dao” để trút giận.

“Đứng lên, còn cúi đầu, cậu không mệt à.” Cách Cách kéo tay Tề Dự qua, kéo hần tới trước bàn ăn.

Tề Dự không dám không nghe lời Cách Cách, nhưng mà không dám đắc tội Khang Duật, có chút tiến thoái lưỡng nan, Khang Duật lúc này không rảnh để ý Tề Dự, trong lòng hần còn nhớ kỹ Miếu Miếu trong WC.

Buổi sáng Cách Cách uống nhiều nước quá, nhất thời tưởng đi WC, trong phòng trên lầu của Cách Cách cũng có WC riêng, chỉ có điều nước xa không cứu được lửa gần thôi, vì vậy đi trước Khang Duật một bước gõ cửa “Mẹ, mẹ ra được chưa, con muốn đi WC, con còn phải ra ngoài với Tề Dự, mẹ đi ra nhanh lên.”

Phía trong cánh cửa không có động tĩnh gì.

Khang Duật nghĩ có gì đó không thích hợp, nâng chân dài lên tính đạp cửa.

Đột nhiên cửa mở ra.

Miểu Miểu đeo một đầu rồ ràng bị tay vò loạn lên “tổ chim”, từ trong đi ra.

Cách Cách nhanh chóng chui vào WC.

“Sao vậy?” Khang Duật vuốt vuốt mái tóc lộn xộn của Miểu Miểu.

Cả khuôn mặt Miểu Miểu vô cùng suy sụp, vô cùng thâm trầm.

“Miểu Miểu?” Khang Duật nâng mặt Miểu Miểu lên.

Có câu “Nữ nhân mười tám vô xấu phụ, xong thập thì giờ đào mạo điểm” (đại loại là con gái 18 không thể xấu, hai mươi thì đẹp rực rỡ, đừng kêu em dịch thơ, em ẹ lắm =.=), qua ba mươi thì như một đóa mẫu đơn nở rộ cực điểm, nhưng tới 40 tuổi, dưới cực điểm chính là giai đoạn suy tàn, giống như đồ ăn nấu quá lửa thì dai nhách.

Miểu Miểu lại tương phản. Không biết có phải do Khang Duật nuôi tốt quá hay không, vẫn là ở cạnh hắn lâu nên bị dính “yêu khí”, theo tuổi tác tăng lên nhưng Miểu Miểu lại càng ngày càng đẹp. Làn da Miểu Miểu vốn tốt, lúc còn trẻ vừa trắng vừa mềm như búp bê, từ khi tuổi tăng lên, làn da Miểu Miểu vẫn tốt, vô cùng hay, không có chút dấu hiệu nào như vợ trẻ trung niên có chồng, nếp nhăn nơi khóe mắt hoàn toàn không có, Diễm Diễm từng ghen tị nói, đây là do Miểu Miểu béo, vì da mặt căng ra, nên làm sao mà có nếp nhăn được.

Đúng là Miểu Miểu béo, từ khi trưởng thành tới bây giờ, bắt quá dưới thời gian dài làm việc nhà, cho dù Miểu Miểu béo cũng là đều đều, hơn nữa đôi khi còn tập thể dục, bây giờ cùng lắm chỉ thuộc quần thể béo ít, Miểu Miểu ngực lại đại, eo nhỏ, một chút cũng không giả, bây giờ Miểu Miểu nhìn qua tuyệt đối không thấy béo, có lẽ có lỗi lại tản ra khí chất của người phụ nữ trưởng thành, cho tới giờ vòng một Miểu Miểu vẫn to, không có chút dấu hiệu héo rút theo tuổi, nhưng thật ra thì sức hút Trái Đất có ảnh hưởng một chút, bắt quá mấy năm nay Miểu Miểu làm bà chủ gia đình ngoại trừ luyện ra một tay nấu ăn ngon, làm sao làm một người mẹ hiền vợ đảm, cũng có chút nghiến齿 làm sao để giữ chặt lòng của chồng, hơn nữa loại đàn ông như Khang Duật suốt năm mỷ nữ vây quanh, Miểu Miểu không thể không đề phòng, không quan hệ có yêu nhau hay không, hôn nhân bền vững ngoại trừ tình yêu, còn có trả giá, rất nhiều chuyện phiền phức, đầu óc Miểu Miểu không giải quyết được, tới lúc chịu không được sẽ lên mạng, học tập một chút kiến thức bảo dưỡng và thời trang, trồng vài chậu hoa, tăng thêm khí chất cho mình, hiệu quả của việc kiên trì bền bỉ vô cùng tốt.

Rất đúng với một câu không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười.

“Miểu Miểu, nói chuyện!” thấy khuôn mặt buồn khổ không nói gì của Miểu Miểu, Khang Duật chịu không nổi.

Miểu Miểu hít hít mũi, chìa tay ra, mở ra trước mặt hắn.

Rồ ràng là một que thử thai.

Que thử thai không phải vấn đề, vấn đề chính là cái vạch đỏ chói mắt trên đó, lại còn là...hai vạch.

Lúc này Cách Cách đi WC xong đi ra, theo bản năng liếc nhìn một cái, kinh hô, “Mẹ, không phải đâu, mẹ đã tới...tuổi này rồi! Không cần giỡn kiểu này, truyền ra ngoài bị cười ta cười cho thì không tốt đi!”

Miểu Miểu nghe nói như thế, trong lòng nhất thời vô cùng hoảng hốt, bổ nhào vào trong lòng Khang Duật, dùng sức đâm hắn “Anh xem, đều tại anh, ngay cả con gái cũng ghét em.”

Có câu cửa miệng gì mà cô gái hông nhiên, một khi kết hôn xong chắc chắn sẽ từ từ biến thành mẹ quỷ dạ xoa, Miểu Miểu lại không phải, trong nhà có hai người vũ trụ, làm sao mà Miểu Miểu biến thành mẹ quỷ dạ xoa được.

Khang Duật rồ ràng đối với hai vạch đỏ làm cho lâm vào trạng thái ngay đơ, món quà sinh nhật này có chút...lớn.

Miểu Miểu không buông tha tiếp tục đâm, cảm giác oán hận thẳng tắp bay lên, Khang Duật ôm Miểu Miểu nhẹ nhàng dỗ nói “Ừ, tại anh.” Nói xong, còn trừng mắt nhìn Cách Cách.

Cách Cách rụt cổ lại, sửa lời “Ý của con là...ừ...ừ...mẹ tuổi này rồi còn sinh em bé, rất...rất...rất vất vả.”

Trong lòng Cách Cách đang bồn chồn, đều do mình nhanh mồm nhanh miệng, thiếu chút nữa quên ba chiều mẹ cỡ nào, nhớ rõ lần đầu tiên tranh luận với mẹ, làm mẹ giận, sau khi ba biết liền hung hăng mắng mình “Mẹ của mày là người ba mày cưng chiều vô cùng, mày dựa vào cái gì mà la hét với mẹ, đi về phòng, ngồi nghiêm ngắc tội lỗi của mình đi.”

Sau khi nghiêm ngắc lỗi lầm xong, suốt ba tháng trời Cách Cách không có đồng tiền tiêu vặt nào.

Tề Dự cảm thấy không khí có chút cứng nhắc, lại muốn tăng thêm ấn tượng với Khang Duật, sau một hồi đau khổ suy nghĩ, nở một nụ cười ngổ thật tươi xong nhả ra một câu “Bác trai và bác gái thật ân ái!”

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Ánh mắt như dao nhỏ thi nhau nhắm thẳng về phía hấn cảm lên.

Thằng nhỏ này, rõ ràng là tự vạch áo cho người xem lưng thôi...

Khuôn mặt tươi cười như nắng của Tề Dự lập tức cứng đờ trên mặt.

Khang Duật mặc kệ Tề Dự, trước tiên giải quyết ổn thỏa tình huống một chút, nhìn hai vạch đỏ kia, lại đau đầu.

Miêu Miêu tựa vào lòng Khang Duật, tâm trạng cũng vô cùng buồn bực, sáng nay Miêu Miêu như bình thường đi ra ngoài mua đồ ăn sáng, lúc đi siêu thị thấy băng vệ sinh khuyến mãi, bản chất tốt nhất của bà nội trợ chính là tiết kiệm, mặc dù Khang Duật kiếm được nhiều tiền, Miêu Miêu không cần tiết kiệm, Miêu Miêu là bà chủ gia đình mà, vừa thấy tới quảng cáo giảm giá liền không khống chế nổi sự ham thích, Miêu Miêu và Cách Cách đều là phụ nữ, thứ này luôn xài được, mua cũng không phí.

Vào cửa hàng đang do dự không biết mua loại nào cho tốt, lại nhớ tới “dì” của mình hình như lâu rồi chưa tới, mới đầu không nghĩ tới chuyện mang thai, chỉ nghĩ do thời tiết ảnh hưởng tới chu kỳ sinh lý, mua xong đi ra chợ, mua đồ ăn, nhớ tới lâu rồi không ăn cá, cơm trưa liền muốn làm cá hạt thông, ai ngờ vừa tới chỗ bán cá, nghe mùi tanh, liền nôn hết ra, giống y hệt như khi mang thai Cách Cách, tiếng chuông cảnh báo trong đầu vang lên, quay về siêu thị mua que thử.

Quả nhiên...trúng thưởng!!

Khang Duật kịp thời hồi phục lại từ trạng thái ngay đơ “Cái này chưa chắc đúng, em cũng biết hàng nội...”

Còn chưa nói xong, Miêu Miêu moi ra thêm tám chín que nữa, khác hình dạng khác loại, hàng trong nước hàng nhập khẩu đều có, Miêu Miêu xòe thành hình quạt ra cho Khang Duật xem.

Vạch đỏ, vạch đỏ, đều là hai vạch đỏ.

Nếu không Miêu Miêu ở trong WC nửa tiếng để làm gì, Miêu Miêu cũng không dám tin, chịu đựng ánh mắt quái dị của thu ngân, mua thêm mấy que.

5555...kết quả, quả nhiên Miêu Miêu vẫn trúng thưởng.

Năm nay Miêu Miêu đã 41 tuổi rồi.

Khang Duật vừa quay mặt qua, chân dài sải ra, lấy chìa khóa xe trên bàn trà, kéo Miêu Miêu đi.

Tới lúc gần ra tới cửa, hấn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cách Cách và Tề Dự “Hôm nay thế nào cũng không được đi! Ngoan ngoan ở nhà chờ.”

Cách Cách gật đầu.

Khang Duật nhìn về phía Tề Dự, Tề Dự lập tức đứng thẳng tắp, gật đầu theo, Khang Duật hí mắt lại, gió độc thổi ra từng trận nói “Ở nhà cái gì cũng có thể chơi, chỉ đừng leo lên giường chơi là được.”

Tề Dự cuống quýt xua tay lắc đầu, mặt đỏ như ớt khỉ.

Hấn có ý nghĩ này, cũng không có gan a.

Rầm! Cửa bị đóng sập lại, ngoài cửa mơ hồ truyền đến giọng nói thắc mắc của Miêu Miêu “Anh kéo em đi đâu?”

“Đi bệnh viện! Em hay ghê, quà sinh nhật lớn như vậy, anh rút cuộc cũng phải biết xem “tờ-giấy-gói”-em có thể “lột” hay không, “lột” xong rồi, anh có thể dùng nữa không. Nếu không thể “lột”, anh cũng phải biết mấy tháng nữa mới được “lột”.

Ặc...

Tới bệnh viện, cho dù biết rõ có thai, nhưng vẫn làm xét nghiệm nước tiểu.

Lại thấy hai vạch đỏ, mặt Khang Duật đen thui như toàn thể giới đều nợ hân vậy.

Tới phòng khám, Miểu Miểu then thùng ngồi trước mặt bác sĩ.

“Bao nhiêu tuổi?” bác sĩ bây giờ đều đạo đức như vậy, rõ ràng trên bệnh án có viết, còn cố tình hỏi.

“4...41 tuổi” Miểu Miểu trả lời.

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn Miểu Miểu, nhìn nhìn lại Khang Duật đứng phía sau, thật rõ ràng nam mất hứng, nữ vô cùng bối rối.

Dùng kinh nghiệm bác sĩ nhiều năm của ông ta phán đoán... “Tái hôn?”

Mấy năm nay quan niệm hôn nhân còn mỏng hơn nước, kết hôn, ly hôn, lại kết hôn càng nhiều hơn, nếu là đầu hôn, làm gì đến tuổi này còn “ân ái” để lớn tuổi còn có thai.

Miểu Miểu lập tức mạnh mẽ lắc đầu “Không phải, không phải!”

“À...tôi hiểu được!” trong mắt ông bác sĩ nói lên rõ ràng – cái này rõ ràng là ngoại tình.

Miểu Miểu rõ ràng cảm thấy được ánh mắt tối, tối đến nỗi bản thân Miểu Miểu cũng thấy rõ trong mắt bác sĩ, vội vàng vàng đứng lên lắc đầu “Không phải, không phải, quan hệ của chúng tôi không phải loại quan hệ này.”

Giải thích tức là che dấu, càng giải thích càng đen.

Bác sĩ gật đầu “Tôi hiểu được, người trưởng thành như anh chị gặp chuyện như vậy cũng không nguyện ý thừa nhận, chị đừng kích động, ngồi xuống, ngồi xuống.”

Mấy năm nay kết hôn ly hôn, ly hôn lại kết hôn vô cùng nhiều, cho dù là ngoại tình cũng không thừa nhận.

Miểu Miểu đỏ mặt, hết lần này tới lần khác nói năng không rõ ràng.

Bác sĩ hỏi “Em bé chắc chắn không muốn giữ lại?”

Miểu Miểu cả kinh, lại đứng lên “Không...không phải...” ông bác sĩ này rút cuộc là người nước nào vậy, làm Miểu Miểu gấp tới mức đau bao tử.

Bác sĩ cứ thế nói “Chị yên tâm, sức khỏe chị rất tốt, đừng nói nạo thai, sinh cũng không sao.”

Miểu Miểu đã không biết nên trả lời như thế nào, bắt đầu quỳnh lên.

Đột nhiên, rầm một tiếng, một bàn tay to đè lên bệnh án bác sĩ đang tính viết.

Bác sĩ ngẩng đầu, đụng phải tầm mắt của Khang Duật, lông tơ đều dựng đứng lên “Anh muốn...muốn làm gì?”

Người đàn ông này làm gì mà làm vẻ mặt khủng bố vậy.

Khang Duật híp mắt lại, chậm rãi nói “Thật sự sinh...cũng không sao?”

Bác sĩ theo bản năng gật đầu.

“Anh xác định?”

Bác sĩ lại gật đầu, xem nữa giờ tay lên thề.

Khang Duật thở nhẹ một hơi, sắc mặt lại tốt hơn, bàn tay đè ngay bệnh án chậm rãi thu về, ôm sát Miểu Miểu ngồi cạnh lại, hôn lên đỉnh đầu Miểu Miểu.

Bác sĩ cũng nhẹ nhàng thở ra, vừa định hỏi bọn họ : rốt cuộc muốn, hay không muốn.

Khang Duật đột nhiên bắn ra một tia sáng giết người “Cô ấy là vợ tôi, là nguyên phối!!”

Bác sĩ hết hồn.

Miếu Miếu tuy chỉ mang thai hơn một tháng, nhưng dưới thành tựu khoa học kỹ thuật năm 2023 đã biết được là con trai hay con gái, không ngờ lại là con trai, Miếu Miếu vui sướng tới mức rãnh rỗi liền sờ bụng.

Trước đặt tên cúng cơm cho con – tiểu đại ca.

Mẹ Khang Duật ở đông bắc xa xôi nghe được tin này, kích động tới mức xém nghẹt thở, cũng may sức khỏe của bà tốt, ở đầu kia điện thoại liền mạng nói muốn tới.

Khang Duật vì làm cho bà đánh mất ý định trong đầu mình đi, nói chính mình có thể chăm sóc được, bà cũng lớn tuổi rồi, đợi tới khi sinh lại tốn bà tới.

Lão Phúc Tấn nghĩ lại thấy cũng đúng, mặc dù sức khỏe tốt, nhưng mà đi chăm sóc người khác lại không được, nếu đi, tới lúc đó con trai còn phải chăm sóc mình, cũng không thể chăm sóc con dâu được, liền đồng ý.

Tiểu đại ca ngoại trừ ba tháng đầu làm cho Miếu Miếu không thoải mái ra, sau đó liền không hề quấy phá, ngoan ngoãn ở trong bụng mẹ lớn dần.

Mẹ Khang Duật thường xuyên hỏi tình huống ở đây, thuận tiện cùng ông bà thông gia thảo luận xem đặt tên cho cháu trai là gì.

Đây chính là cháu đích tôn của dòng họ Ái tân giác la, nhất định phải đặt một cái tên thật vang dội, xem khoảng mấy chục cái rồi cũng chưa vừa lòng, cứ như vậy liền kéo dài tới ngày tiểu đại ca ra đời.

Lần này Khang Duật đã có kinh nghiệm đầy mình, đó gọi là trước lạ sau quen, hẳn đã sớm chuẩn bị chu đáo, bị hẳn chăm sóc đầy đủ thành tròn vo Miếu Miếu thuận lợi vào phòng sinh.

Một tiếng sau, tiểu đại ca cất tiếng khóc chào đời, mẹ tròn con vuông.

Tiểu đại ca tuy rằng ra đời, nhưng tới khi Miếu Miếu ra viện, tên còn chưa đặt xong, trong vòng một tuần sau khi ra viện là phải đăng ký khai sinh, nếu không không thể báo tạm trú.

Thấy kỳ hạn một tuần sắp tới, ba u Dương, mẹ u Dương và mẹ Khang Duật ba người vẫn đang tranh luận, mỗi người đều tự cho tên của mình là tốt, không ai nhường ai, Miếu Miếu vừa sinh xong đang ở cử đối với việc này cũng là lực bất tòng tâm, Khang Duật vội vàng chăm sóc Miếu Miếu cũng không xen vào.

Lên chức làm chị Cách Cách nhìn thấy em trai trong nôi lại là vẻ mặt oán giận, Tề Dự chơi với tiểu đại ca trong chốc lát đã nói “Cách Cách, em trai cậu thật đáng yêu!”

“Đáng yêu cái rắm!” cá tính ngự tỷ của Cách Cách bùng nổ.

Tề Dự thật buồn bực “Sao vậy? Cậu không thích em trai?”

Cách Cách chỉ vào cục thịt trong nôi “Mình hỏi cậu, lúc nó 10 tuổi, mình bao nhiêu?”

“27 tuổi.”

“Lúc 20 tuổi thì sao?”

“Ặc...37 tuổi.”

Nghe được 37 tuổi, mặt Cách Cách đen thui, rồi rầm nói “Nó từng ngày từng ngày lớn lên đại biểu mình từng ngày từng ngày già đi, cả ngày đối mặt với một đứa con nít luôn nhắc nhở mình đang già đi, thích được mới là lạ!!”

Tề Dự cảm thấy chính mình không theo kịp suy nghĩ của Cách Cách “Chính là...Cách Cách, sau này cậu cũng sẽ sinh em bé, đến lúc đó...”

Ánh sáng ác độc từ mắt Cách Cách phóng ra, Tề Dự cúi đầu ngậm miệng.

Đảo mắt liền tới ngày cuối cùng của thời gian làm khai sinh cho em bé, ba vị người lớn vẫn đang giằng co, tranh giành viết tên của chính mình đặt trên tờ khai sinh, cũng không nghĩ lại tuổi ba người cộng lại đều hơn...200 tuổi rồi còn tranh giành như con nít, có thể thấy được ba vị này vẫn còn vô cùng cường tráng, có lẽ còn sống tới khi tiểu đại ca kết hôn cũng không có vấn đề gì không chừng.

Ba người làm cho Miểu Miểu không ngủ trưa được, lại không thể nói, dù gì cũng là bậc bề trên, Miểu Miểu trên giường lăn qua lăn lại, vẻ mặt khó chịu, Khang Duật im lặng xuống giường, đi ra ngoài, ba vị người lớn còn đang cướp tờ giấy khai kia, tờ giấy bay ra ngoài, vừa vụn rơi ngay mũi chân Khang Duật, hấn nhặt lên, tầm mắt luân phiên nhìn về ba khuôn mặt viết mấy chữ “Cho ta! Cho ta!” to đùng kia.

Hấn hỏi “Tên phải vang dội đúng không?”

Ba u Dương gật đầu.

“Phải khí phách đúng không?”

Mẹ u Dương gật đầu.

“Muốn cho người ta vừa nghe liền khắc sâu đúng không?”

Mẹ Khang Duật lại gật đầu.

Tầm mắt hấn dời về tờ khai, hơi hơi nhíu mắt, lấy bút từ túi áo ra, xẹt xẹt viết mấy nét trên tờ giấy. Viết xong, hấn bỏ tờ giấy khai lên trên bàn “Xong việc, giải tán đi.”

Phải biết rằng tờ giấy khai đã viết rồi không thể sửa lại.

Ba vị người lớn lật đặt vọt tới cạnh bàn xem xem Khang Duật đặt cho em bé tên gì.

Hai chữ đẹp như rồng bay phượng múa – Khang Hi.

Ách...

Đủ vang dội, đủ khí phách, đủ...làm cho người ta vừa nghe liền khắc sâu.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-la-phuc-hac-dai-nhan>